

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

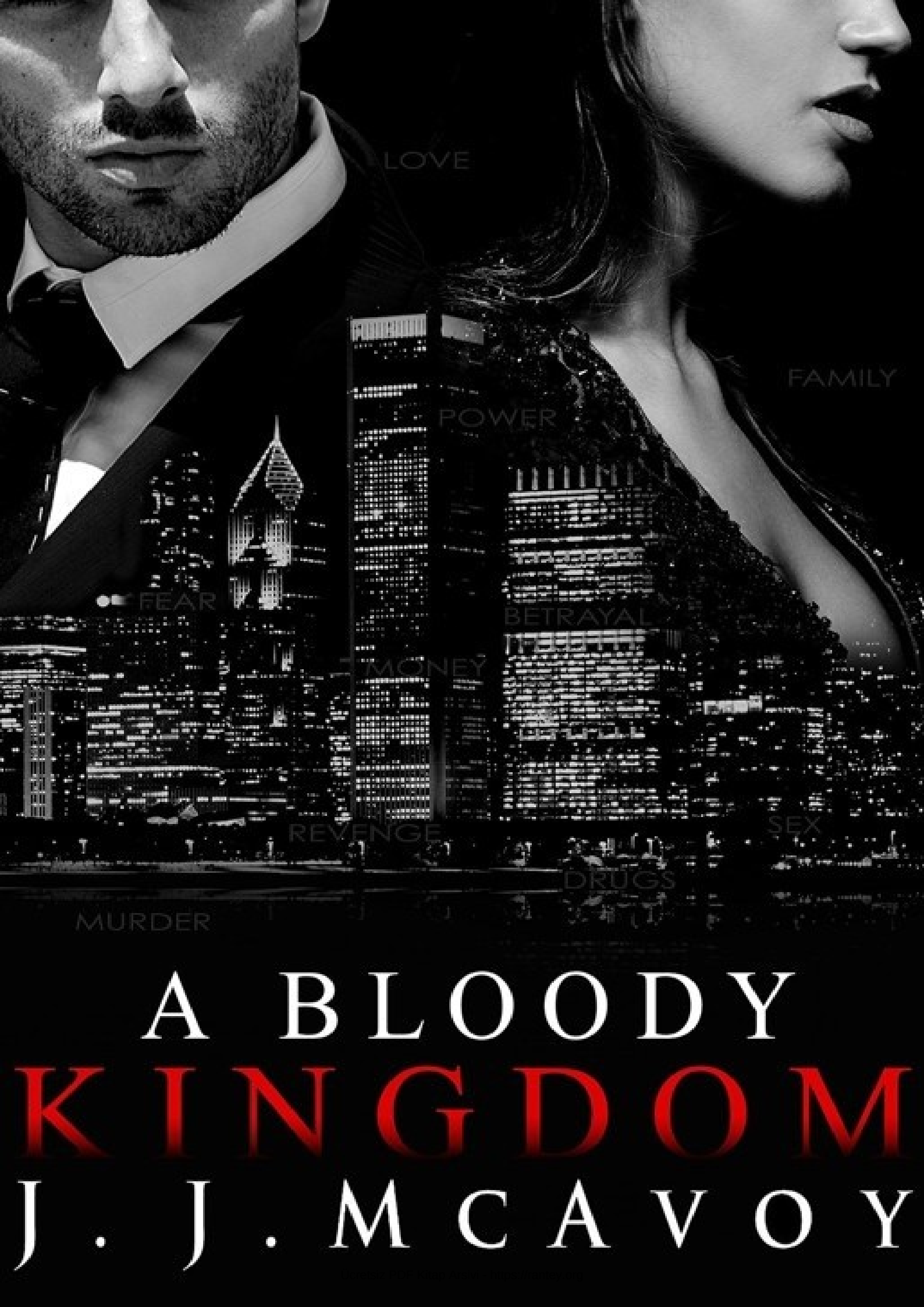
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE

FAMILY

POWER

FEAR

BETRAYAL

MONEY

REVENGE

SEX

DRUGS

MURDER

A BLOODY KINGDOM

J. J. MCCA VOY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kanlı Bir Krallık

J. J. McAvoy

Telif Hakkı

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.

Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kanlı Krallık Copyright©

2016 by J.J. McAvoy

E-kitap ISBN: 9781943772520

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Yayıncılık

350 7th Avenue, Suite 2003, NY 10001, New York. <http://www.nyliterary.com>

Burası Chicago.
Sahtekarların,
yalancıların ülkesi,
Hırsızlar ve
Katiller.
Umutsuzluğa rağmen umut
edenlerin evi.
Çocukların gangster olduğu ve
gangsterlerin maviye büründüğü yerde.
Siktir git'başkenti.
Bir güzellik yeri
Bir umutsuzluk
yeri
Kutsal olmayan Evet'in
ülkesi. BU. BURASI.
CHICAGO!
Çok kanlı bir krallık.

~ J.J. McAvoy

PROLOGUE

"Kendim gibi hissediyorum, aynı anda hem güçlü hem de zayıf."

~ Veronica Roth

MELODİ

Ayaklarım evimizin girişindeki mermer zemine değdiği anda tüm bedenimin rahatladığını hissettim. Kâhyamız paltoma uzanırken zeminin serinliği ağrıyan ayaklarımı rahatlattı.

"Evinize hoş geldiniz . Bir şey ister misiniz?" Başını salladı ve ceketimi kolunun üzerine katladı.

"Çocuklar yatakta mı?" Siyah Dolce and Gabbana topuklu ayakkabılarımı yerden almak için eğildiğimde sordum.

"Evet, . Efendi de çalışma odasında."

Usta mı? Eminim Liam bundan hoşlanmıştı. Ona başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıktım. Lanet olası öğretmenler sendikası yüzünden bir kez daha eve geç geliyordum. Ethan'ı tanıyorsam, muhtemelen hâlâ uyanık kalmaya çalışıyordu. Beni görmeden asla yatağa girmezdi ve bunu dünyadaki her şeyden daha çok beklerdim... o, tüm çocuklarım, kalbimi mümkün olan en iyi şekilde sızlatırdı. Bunu anlayamadım. Onların yanındayken kendimi zar zor tanıyordum... Huzur içindeydim. Garip hissettiriyordu. Hayatım boyunca hiç huzur hissetmemiştim.

Çocukluğumdan beri babam bana bir Giovanni olduğumu aşıladı. Güçlü olmalıydım, acımasız olmalıydım. Genç bir delikanlıyken, gözümün önünde yavaş yavaş ölmesini, mirasının da onunla birlikte yok olmasını izledim. Hayatımı İtalyan ailesine adadım. Bir yetişkin olarak annem ve büyükbabamla savaştım; dünya etrafımda parçalanacakmış gibi hissettim. Ama yine de diğer tarafa geçmeyi başardım.

Ve çocuklarımın yüzüne her baktığımda bu zaferi gördüm.

Hayatım yıllar içinde büyük ölçüde değişmişti ve hâlâ bir rüya gibi geliyordu. "Tak, ," diye fısıldadım usulca. Kafamı Ethan'ın odasından içeri soktum.

ve onun hemen değiştiğini gördüm. Kendi kendime gülümseyerek topuklarımı kapının köşesine bıraktım ve yatağına doğru koşup yanına atlayarak yanlarını gıdıklamaya başladım.

"Anne!" Düpedüz güldü, vücudu kıvrıldı ve benden , bu da onu daha fazla gıdıklamama neden oldu.

"Birileri yatma vaktini geçirmiş," dedim doğrulup ellerimi dağınık kahverengi saçlarında gezdirirken.

"Eve erken geleceğine söz vermiştin," dedi kaşlarını çatarak. "Öğretmenleri suçla," dedim yüzünü avuçlayarak.

"Ben-" cümlesini tamamlayamadan öksürdü. Ama bu sadece bir öksürük değildi. Göğsünü tuttu, tüm vücudu öne doğru eğildi.

"Ethan? Tatlım?" Ona tutundum, yüzü yavaş yavaş morarmaya başlamıştı. "ETHAN!" diye bağırdım.

"Anne..." diye nefes nefese kaldı, burnundan kan geliyordu.

"ETHAN! ETHAN! LIAM! LIAM! YARDIM EDİN!" Onu kucağıma koştum.

kapıya doğru-

BANG!

BANG!

BANG!

Silah sesleri hiç bitmiyordu, hepsi de- "WYATT! DONA!"

"Hanımefendi, saldırı altındayız!" Fedel odaya koşarak girerken bağırdı.

"Saldırı mı? Kime?" Kahretsin, bunların hiçbirinin önemi yoktu. "Alın onu!

İcabına bakın

Şimdi!" Ethan'ı onun kollarına attım.

"Hanımefendi, bu güvenli değil!"

"OĞLUMU KURTAR!" Ethan'ın masasının yanındaki duvardan aile fotoğrafını sökerken dudaklarımdan tükürükler saçarak bağırdım. Arkasına, saldırı tüfeğimi ve Glock'umu üç şarjörle birlikte saklamıştım. Onları bağladıktan sonra Wyatt ve Dona'nın odasının kapısını tekmelemeden önce tereddüt bile etmedim.

Kan.

, yerde, ama en kötüsü hepsinin üzerinde.

"Urgah..." Dudaklarımdan insana bile benzemeyen bir ses çıktı; çocuklarıma bakarken gözlerim alev alev yanıyordu. Bebeklerime. "Hayır... Hayır. Hayır. Hayır."

Onlara doğru koşarken bildiğim tek kelime buydu. Wyatt'ın bedeni Dona'nınkinin üzerindeydi, ikisi de yatağa yığılmıştı.

"Wyatt, tatlım," diye fısıldadım başını okşayarak. "ama, bu hiç komik değil... Kardeşinin üstünden kalk. Dona bebeğim, kardeşini it tamam mı?"

Hareket etmediler.

Nefes almadılar.

Orada öylece yatıyorlar... ölü şeyler gibi.

"Hayır... Hayır..." Üstlerine uzanıp sıkıca sarıldım. Anlamamıştım.

Ne oldu? Ne oluyordu?

BANG!

BANG!

BANG!

Yine silah duyuldu. Düşürdüğüm silahları almaya bile zahmet etmedim. Ama kapıyı açmak bile imkânsız gibiydi; vücudum uyuşmuş gibiydi. Bayılıyor muydum yoksa ağlıyor muydum emin değildim ama görüşüm bulanıklaştı.

"Mel, kaç!"

Sadece *o* olduğu içindi. Liam olduğu için. Sesi her şeyi yeniden netleştirdi ve keşke öyle olmasaydı dedim. Onu öyle görmek istemedim. Dizlerinin üzerinde, kafasına bir silah doğrultulmuştu. Yeşil gözleri korkuyla açılmıştı ama kendisi için, benim için değil.

"Mel, git! GİT!" diye bağırdı adam silahının kabzasıyla yüzünün yan tarafına vurmadan önce. Dudağı , kan Evelyn'le o lanet yardım kampanyalarından birinde satın almak zorunda kaldığım İran halısına damladı.

"Mel-" Bir darbe daha alırken bile gözlerini benden ayırmadı.

Dur, diye düşündüm.

"Dur," diye fısıldadım.

"Lütfen dur!" Sonunda bağırdım.

"Lütfen mi? Lütfen demen konusunda sana ne demiştim Melody?" Adam arkasını döndü ve döndüğünde ciğerlerimdeki tüm hava buharlaştı.

"Baba?"

"Öyle ? Çünkü eğittiğim kızım, yetiştirdiğim kızım bu kadar zayıf değil. Melody Nicci Giovanni, Demir Eller'in kızı, Kanlı Melody- işte sen busun. Ne? Rusları, anneni ve büyükbabanı yendin diye her şeyin bittiğini mi sandın? İrlandalı ailenle birlikte gün batımına doğru yol alacağını! GÜNEŞ YOK

SEN, MELODY! Saklanabileceğin bir yer yok. Her zaman peşinde biri olacak. Sana bu dersi daha kaç kere vermem gerekiyor?"

"Bu gerçek değil." Başımı salladım ve geri . "Şimdi uyanacağım."

"Eğer bu gerçek değilse, bir sakıncası olmaz değil mi?" diye bir kez daha sordu - bu sefer silahı Liam'ın kafasına dayamıştı ve ben bunun gerçek olmadığını biliyordum. Biliyordum ama kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum.

"Şu bak. Bu aileye girmene asla izin vermemeliydim. Seni zayıflatmışlar. Sen bir patronsun, Melody. Sen mafyaya aitsin. Brady Bunch'a değil. Kafanı bulutların arasından çıkar ve olduğun kişi gibi davran."

BANG!

Vücudu yana doğru devrildi, kan birikti... gözleri asla başka tarafa bakmıyordu.

"LIAM!"

Yataktan fırladığımda gözlerim açıldı, silahım elimdeydi, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu, tüm vücudum ter içindeydi.

"Mel? Ne oldu?" Liam dirseğinin üzerinde doğruldu, gözleri hâlâ yarı kapalıydı. "Bir şey yok. Üzgünüm, yatağına dön," diye fısıldadım, çarşafı kaldırdım ve

Ayaklarımı yana kaydırarak.

Banyoya doğru yürürken gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra silahı lavabonun yanına bıraktım ve uzanıp musluğu açtım.

"Nefes al. Sadece nefes al," diye fısıldadım yansımama.

zihninden görüntüler.

Liam öldü.

Ethan öldü.

Wyatt öldü.

Dona öldü.

Sadece ben. Her zaman sadece ben... Bu düşünce beni korkutuyordu.

Hayatımın neredeyse tamamını yalnız geçirmiş olan ben, yalnız kalmaktan korkuyordum. Tam kendimi... bir Callahan gibi hissettiğim anda... elbette babam aklıma geliyor ve bana her şeyden önce Giovanni olduğumu hatırlatıyordu.

"Kahretsin, Orlando. Beni gerçekten mahvettin." Hiç komik olmamasına rağmen gülümsedim.

Yüzümü yıkadıktan sonra Liam'ı yatakta görmeyi umarak dışarı çıktım. Onun yerine banyo duvarına yaslandı, gözleri kapalıydı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Tembelce gözlerini açtı ve bana doğru baktı, ağzının kenarları yukarı kalkmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

İşte bu. Yalnız kalmaktan korkmamın nedeni buydu... Evlendiğimizden beri, onun evine geldiğimden beri benden hiç yüz çevirmedi, yalnız kalmama hiç izin vermedi. Her zaman arkamı kolladı ve ben de ona yaslandım.

Onun için zayıf

düşmüştüm. "Mel?"

"Evet." Elini tuttum. "Hadi yatağa gidelim, yarın yapacak çok işimiz var."

İnledi ve yatağımıza doğru beni takip etti, sonra da üstüme atladı.

İkimizi de düşmeye zorladım.

"Seni seviyorum." Kollarından kurtulmaya çalıştığımda kıs kıs güldü ama beni daha sıkı tuttu.

İç çekerek vazgeçtim. "Ben de seni seviyorum."

Her zamanki gibi kolayca uykuya daldı. Ben ise uzanmış, ellerimi saçlarında gezdiriyordum, uyanıktım ve babamın beni her zaman uyardığı bir numaralı kuralı hatırlıyordum.

Asla rahat etme çünkü huzuru sadece öldüğüm gün tadacağım.

BİR

*"Ben bir Amerikalıyım, Chicago - Chicago, o kasvetli şehir - kapıyı ilk çalan,
ilk kabul edilen; bazen masum bir kapı, bazen o kadar da masum olmayan bir
kapı."*

~ Saul Bellow

LIAM

Korkudan altının üstüne geldiği ve umutsuzca endişelendiği bir kavşakta bir yerdeydi. Hayatım boyunca çok şey görmüştüm ve bunu sadece otuz altı yaşında olduğumu çok iyi bilerek söylüyorum. Ama mafya göre otuz altı yaş normal insanlar için en az altmış yıla eşdeğer olmalıydı, aşağı yukarı bir yıl. Yine de, yanımda sessizce oturan, elleri birkaç dakikada bir boynundaki kravattı düzeltmek için uzanan oğluma bakmak hala çok garipti.

"Ethan." Declan'ın bana gönderdiği e-postayı karıştırdığım için ona bakmaya zahmet etmedim ama tüm vücudunun bana doğru kaydığını duydum.

"Evet, baba?"

"bir sorun mu var?"

Konuşmadan önce durakladı "Uhh...Sanmıyorum."

"Sen öyle düşünmüyor musun?" Ona baktım ve hemen cevap verdi. "Hayır.

Papyonumda hiçbir sorun yok."

"O zaman

kıpırdanmayı kes."

"Peki efendim."

Hangisinin kafamı daha çok karıştırdığından emin değildim - dokuz buçuk yaşında bir çocuğun babası olmam mı yoksa bana tamamen benzeyen dokuz buçuk yaşında bir çocuğun babası olmam mı, aynı asi kahverengi saçlar, keskin yeşil gözler, hatta benim lanet burnum ve kulaklarım, Ethan'da hepsi vardı. Annem bazen kazara ona benim adımla seslenirdi; hatta Neal ve

Declan ona Liam Jr. demeye başlamıştı.

Her seferinde biraz daha gururlu durdu ve bu da beni gururlandırdı. Ancak, ona benim adımı vermek isteseydim, ona benim adımı verirdim. Şimdi ve sonsuza dek sadece bir Liam Callahan vardı. Bunu kıskançlık ya da gururdan dolayı düşünmüyordum; ben kendi adımı hak etmişim, Melody'm de kendi adını hak etmişti, o da aynısını yapmak zorundaydı... şimdi başlayarak.

Rolls Royce'tan inerken Fedel bana başıyla "Efendim," dedi. Fedel yıllar içinde değişmişti; Monte'nin ölümü onu gerçekten etkilemişti. Siyah saçları kesilmişti, zeytin rengi teni burada geçirdiği onca yıl içinde sadece biraz daha açılmıştı ama bu, şimdiki davranışlarının yanında hiçbir şeydi. Kimseye karşı işini şansa bırakmıyor, gerekmedikçe konuşmuyordu ve gözlerinde aşına olduğum bir karanlık vardı. Ben nereye gidersem o da oraya giderdi. O artık benim sağ kolumdu; İtalyan, İrlandalı, artık fark etmiyordu; biz bunun ötesindeydik.

"Glass Emperor Hotel," diye okudu Ethan dışarı çıktığında. Boynunu yukarı kaldırdı ve önümüzdeki gümüş gökdelene baktı.

Tek kelime etmeden, Fedel ve etrafımızı saran diğer üç korumayla birlikte önden yürüdüm. İçeri girdiğimizde kimse bizimle konuşmadı, ne ev sahibesi ne de uşaklar, sadece kısa bir baş selamıyla geçimlerini sağladıkları işlerine devam ettiler. Mermer lobidekiler şaşkındı ama sanki onlar su, ben de Musa'yımışım gibi yolumuzdan çekildiler.

Fedel gözlerini dikmiş kendisine bakan asansör görevlisine "Dışarı," dedi.

"Ben... görev yerimi terk edemem," dedi aptalca.

Fedel , gri-siyah saçlı yaşlı bir adam -George, onun

yaka kartının altında müdür yazıyordu- öne doğru adım attı. "Keri, mola vaktin geldi."

Kaşlarını kaldırdı ama bir Şey söylemedi ve dışarı çıktı. O çıkınca biz de çıktık.

"George... onun için başka bir görev yeri bul," dedim. Kapılar yüzüne kapandığında ağzı açık kaldı ve çatı katındaki site doğru fırladık.

"Bunu neden yaptım?" Ethan'a sordum.

Bir an için düşündü. "Dinlemediği için mi?"

"Daha da kötüsü... kim olduğumu bilmiyordu, şimdi asla unutmayacak." Eğer sadece dinlemeseydi, cesur olduğunu söyledim... aptal ama cesur.

Kapılar tekrar açılırken otomatik ses "Başkanlık Siti," diye konuştu. Sitin hemen dışındaki krem rengi mermer zemin o kadar cilalıydı ki, yansımanı görebiliyordum.

Fedel'in ceketine uzandığını gördüğümde "Henüz değil," dedim. Müziğe doğru yürürken dudaklarımdan bir gülümseme geçti.

Adamlarımdan biri kapıya doğru yürüdü, içeri girmek için çoktan ana kartı çıkarmıştı.

"nce kapıyı al," dedim. Fedel Ethan'ın ve benim önümde durmak için hareket ederken kaşları birbirine çarptı ama tam da düşündüğüm gibi kimse cevap verme zahmetine girmedi. Müziğin sesini bile duymadıkları ; muhafızlar bana dönüp baktılar. "Kimse denemediğimi sileyemez."

Kapı açıldığı anda sanki bir ses duvarına çarpmış gibi hissettim. Müzik o kadar yüksekti ki canımı acıttı. İçeride her ırktan kadın kanepelerde, bilardo masalarında dans G-string ve sütyen 'giyiyor' ya da Şey giymiyordu. Hepsi

Etraflarında süslü yeni oyuncaklar, saatler ve motosikletler ; hatta ortalıkta duran paranın üzerinde dans etme cüretini bile gösterdiler... benim paramın.

"Hanımlar!" Fedel müziği kestiğinde seslendim. "Size bir dakika veriyorum, kendinize lanet olası kıyafetler bulun, alabildiğiniz kadar para alın ve defolup gidin."

"Sen de kimsin lan? Buraya nasıl girdin?" Yarı sarhoş Asyalı bir adam barın arkasından çıkarken bağırdı. Omuz hizasında siyah saçları vardı, sol gözünün altında bir yara izi vardı ve her iki kolunda iki kadın daha vardı. Korumaları teker teker öne çıktı; bazılarının yüzlerinde, bazılarının boyunlarında ya da kollarında Tàiyáng dövmesi vardı.

Korumalarım odayı boşaltmaya çalışırken, "Kendimi savunmak için kapıyı çaldım," dedim. Ancak bu kadınlar ya çok aptaldı ya da hareket edemeyecek kadar korkmuşlardı; bu da ya benim kim olduğumu bildiklerini ya da kimin partisinde olduklarını ve bunun sonucunun büyük olasılıkla ne olacağını bildiklerini kanıtlıyordu.

Fedel, "Dakikanız doldu, çıkın dışarı," diye tersledi.

"Size kim olduğunuzu sordum? Ve benim binama nasıl girdiniz?"

"Senin binan mı?" Bunun üzerine sııttım. "Sen bir çocuksun, nasıl bir şeye sahip olabilirsin?"

Bardağını fırlattı ve korumasının elindeki silahı alıp bana doğrulttu. Sonunda odadaki kadınlar çığlık atarak çıplak fareler gibi odadan dışarı kaçtılar.

"*Nǐ zěnme kěyǐ?* Ne evime gelip konuşursun? Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar ? Ben, Tàiyáng

Ruò Jiàn-"

Sözünü bitiremeden boynunu tutmak için uzandı ve silah elinden düştü. Benden en az altı adım ötede dizlerinin üzerine çöktü, yüzü yavaş yavaş morarmaya başlamıştı. Sadece tahmin edebildiğim kadarıyla beni öldürmelerini emretmek için muhafızlarına baktı ama onlar da teker teker dizlerinin üzerine çöktüler.

"Bu ne cüret?" Fısıldadım ve önüne çömeldim. Bana dokunmak için uzandı ama Fedel elini yakaladı. Almaya çalıştığı her derin nefeste gözleri sulanıyordu. "Şehrime geliyorsun, sokaklarıma kötü uyuşturucular koyuyorsun, otelimde sevişiyorsun ve bana kim olduğumu soruyorsun?"

Boynunu kavrayarak onu daha sıkı tuttum. "Tàiyáng'a soracağın sorulara dikkat etmelisin. Ruò. Jiàn. Çünkü cevaplarımdan hoşlanmayacaksın."

"Babam-"

"Dizlerinin üzerindesin, bu ayaklarımdan dibinde olduğun anlamına geliyor, bu beni tehdit edebileceğin bir pozisyon gibi görünüyor mu?" Bana bu lanet günde bunu yaptırdığı için lanet kafasını omuzlarından ayırmak istiyordum. "Babanı uyardım. Mesajımı aldığından emin oldum, lanet uyuşturucunuzu şehrimden uzak tutun, ve yine de ne buldum? Uyuşturucun *benim* . Şimdi, bu konuda ne yapmam gerekiyor, Tàiyáng. Ruò. Jiàn? Seni öldürmezsem, bir sürtük gibi görüneceğim ve gördüğün gibi oğlum burada, bu yüzden buna sahip olamam. Seni öldürürsem, daha sonra bir sürü insan öldürmek zorunda kalacağım. Şahsen, umurumda değil. Ama görüyorsunuz ki eşim vali ve onun platformu daha güvenli okullar, daha güvenli sokaklar ve diğer şeyler."

"Rahatla... rahatla..."

Onu bıraktım ve geriye düştü, vücudu titremeye başlamıştı. Ayağa kalktım

ayaklarını uzattı ve Fedel'e başıyla işaret etti; o da eğilip panzehiri dökmek için aptalın ağzını açtı.

"Ethan."

"Evet baba?" diye sordu usulca yaklaşıarak.

Ona silahımı uzattım, o da hiç sorgulamadan aldı ve korumalarımın tuttuğu adama . Adamın birkaç dakika önce gösterdiği kabadayılık kaybolmuş, yerini gözyaşları almıştı.

"Lütfen. Lütfen! Lütfen! Hayır, hayır! Ne istersen... Sana ne istersen veririm," dedi hıçkıra hıçkıra ağlarken, dudaklarından tükürükler geliyordu, "Affet beni.

Yuánliàng wǒ! Yuánliàng wǒ!"

"Ethan." Adını söylediğimde ateş etti ama elleri o kadar kötü titriyordu ki ıskaladı. "Tebrikler, bir lamba öldürdün."

"I-"

Silahı elinden alarak bir değil iki el ateş ettim, her iki mermi de kasıklarına isabet etti, vücudu sarsıldı, sonra öne doğru eğilerek babası için çığlık attı. Ona aldırmadan oğluma döndüm ve gözlerinin içine baktım.

"Onun gibi insanlar," diye başımla arkamdaki aptalı işaret ettim, "Liam Jr. demekten asla gurur duymamanızın nedeni bu. Kendini savunmak zorunda kalmadan önce benim arkamda ancak bu kadar durabilirsin. Sonun onun gibi bir *başkasının* otelinin zemininde kanlar içinde kalmadan, zavallı hayatını kurtarması için *bir başkasına* yalvarmadan önce bunu şimdi öğrenmen daha iyi olur. Beni anlıyor musun?"

Burnu biraz alevlendi, gözleri sertleşti, yumruğu sıkıldı ama başını salladı. "Asla onun gibi olmayacağım."

Ben gördüm.

Babamın bende gördüğü şeyin aynısını ben de şimdi onda görüyordum ve bundan gurur duymaktan kendimi .

"Tàiyáng Ruò Jiàn, baban bunu sana kimin yaptığını sorduğunda, ona Liam Callahan olarak özrünü peşinen kabul ettiğimi söyle. Eğer bir daha Tàiyáng ailesiyle uğraşmak zorunda kalırsam, ona merhamet göstermeyeceğimi ve diğer kafanı da kaybedeceğini söyle," dedim ondan akan kanı izlerken. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve yerde top gibi kıvrıldı.

Fedel bana, "Efendim, neredeyse vakit geldi," diye hatırlattı.

İçimi çekerek başımı salladım ve Ethan yanımda kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ethan ona bir kez baktı, kaşları çatıldı ama tekrar koridora çıkana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Declan Amca?" dedi Ethan sırtarak. Koyu renk takım elbise, gömlek ve siyah kravat giymiş olan adama doğru koştu. Koyu kahverengi saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmişti ve Coraline olduğunu tahmin ettiğim kişi tarafından şekillendirilmişti. Ailemiz mecbur kalmasa buraya gelmek için bu kadar çaba sarf etmesine imkân yoktu. "Amca, neden papyon takmıyorsun?"

"Çünkü görünüşe göre o ve Azrail en yakınlarını paylaşıyorlar," diye cevap verdim.

Güldü ve Ethan'ın saçını karıştırdı. "Ne yazık ki hepimiz James Bond görünümünü baban kadar iyi yakalayamıyoruz Ethan."

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "En azından biliyorsun."

Gözlerini devirdi, arkamdaki kapıya odaklandığında yüzündeki gülümseme kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermedim ve geldiği gibi asansöre bindim. Ethan binmek için hareket ettiğinde elimi uzattım ve başımı salladım. "Şimdi senin görevin amcanla birlikte gidip akşam yemeği başlamadan önce ona bilgi vermek. Sana güvenebilirim, değil mi?"

"EVET!" Daha dik durdu ve o kadar ciddi bir şekilde başını salladı ki gülmek istedim. Declan'ın dudaklarına bir sırıtış yayıldı ve gözleri benimkilerle buluştu. Aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum ve onun da benim aklımdan geçenleri bildiğinden emindim.

Çatı katındaki süite yolculuk kısa sürdü. Zaten girişte duran iki adam tek kelime etmedi, sadece süit odayı benim için açtılar. Odanın ne kadar güzel görüldüğü ya da manzaranın ne kadar iyi olduğu umurumda bile değildi. Onu gördüğüm anda, her bir kıvrımını saran ve omuzlarından sarkarak sırtının üst ortaya çıkaran günahkâr derecede dar, uzun krem rengi bir elbise giymişti, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Terasta durmuş, şehre bakıyordu. Ben daha farkına bile varmadan arkasıdaydım, bir elimle saçlarını yana doğru tarıyor, diğer elimle belini kavırıyor ve ensesini öpüyordum.

"Dikkatli ol," dedi, "kocam yakında burada olacak."

Boynunu öptüm, kulağının üst kısmını ısırdım ve fısıldadım, "Beni zorlama Melody. Bu elbiseyi kaldırıp seni tüm Chicago'nun önünde becermekten çekinmem."

"Ahh..." Göğüslerini avuçladığımda inledi, ikimiz de avucumla teni arasındaki kumaş miktarı yüzünden hüsrana uğramıştık. Onun için çoktan sertleşmişim ve bana doğru bastırma şeklinden eminim o da bunu biliyordu.

"Liam, şimdi yapamayız."

Lanet olsun.

Derin bir nefes alarak onu bıraktım ve o da öndeki korkuluğa tutunup başını geriye doğru eğdi.

"14 gün, 3 saat, 20 küsur dakika, sanırım rekorumuzu kırdık." Yüzünde giderek büyüyen bir gülümsemeyeyle parmaklıklara yaslanmış bana doğru döndü.

"Seks yapmak için zamanımın olmaması kırmak istediğim bir rekor değil." Kaşlarımı çattım ve ellerimi onun iki yanına koydum. İki hafta. Allah'ın belası iki hafta... Seks yapmayalı bu kadar olmuştu ve aklımı kaçırmaya başlamıştım. İkimizin de "işleri" ve çocuklarımız arasında zamanımız yoktu. Önceden, her zaman yaratırdık... ne olduğu önemli değildi. "Bir yetişkin gibi davranmak ve mantıklı olmak taşaklarımı morartmaktan başka bir işe yaramıyor. Morarmış taşaklardan muzdarip olmak için fazla seksiyim."

Güldü, özgürce ve açıkça, çocuklarımız ve benim için ayrılmış bir kahkaha. "Ben olsam bir şey demezdim. Duyduğuma göre Çılgın Şapkacı her zamanki korkunçmuş. Bu arada Kanlı Melodi bürokraside sıkışıp kalmış ve yavaş yavaş aklını yitiriyormuş."

"Dürüst olmak gerekirse bebeğim, şu anda gerçekten umurumda değil," dedim ve kaşları kızgınlıkla seğirdi. "Çünkü tek duymak istediğim yatağımızın duvara çarpması, altımda inlemen ve sikimi sana tekrar tekrar sokarken kalbimin hızla çarpması."

Kahverengi gözleri şehvetle doldu. "Birisi yeteneklerine güveniyor." "Daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorsun, nasıl olmayabilirim ki?"

"O halde bu gece *tam olarak* tarif ettiğiniz gibi geçse iyi olur Bay Callahan."

Yanağını avuçlayarak dudaklarından başka bir yere bakamadım. "Yoksa ne yaparsınız Bayan Callahan? Beni benim seni istediğim kadar çok istiyorsun, eminim şu anda ıslanıyorsundur."

Ters ters baktı ama inkar etmedi. Bunun yerine elimi yüzünden çekti ve konuyu değiştirdi. "Başkanlık süitindeki misafirimize ne oldu?"

"Başkanlığa yakışmayan bir şekilde muamele gördü ama yaşıyor," dedim ve vücudunun uzunluğuna bakmaktan kendimi alamadım.

Yirmi dakika... Tek ihtiyacımız olan iyi bir...

"Ve..." Çenemi tuttu ve başımı onunkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. "Ne dedi o?"

"Babası için bir sürtük gibi ağladı. Sanırım buraya babasına ve üçlü grubun geri kalanına taşaklı olduğunu kanıtlamak için geldi... Ben de onları elinden aldım."

"İçimdeki her şey onu öldürmemi söylüyor Liam. Bu olay daha da büyümeden hepsini öldürmemi söylüyor." Dedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırdı, belli ki bana işkence etmek için. Tanrım. Bunca yıldan sonra hâlâ ona bağımlıydım. "Uzun zamandır yavaş yavaş bir denge kurmaya çalıştık Liam... asla-"

"Biliyorum," dedim ciddiyetle. Benimkini onunkine önce alnından öptüm. "Ve eğer bize karşı bir şey olursa, her zaman yaptığımız şeyi yapacağız."

"Kavga mı?"

"Kazan."

İKİ

"Hala güçlü bir erkeğin doğuştan lider, güçlü bir kadının ise anormal
düşünüyoruz."

~ *Margaret Atwood*

MELODİ

On sekiz yaşında İtalyan Mafyası'nın ilk kadın patronu oldum ve yüzlerindeki şoku, dehşeti ve tiksintiyi bugün bile hatırlıyorum. Bir kadın onlara liderlik etmeye nasıl cüret edebilirdi? Bu mümkün değildi. Akla yatkın değildi ve onların gözünde bu bir günahıtı. Haddimi bilmiyordum. Bu yüzden teker teker peşimden adam gönderdiler ya da yerime adam getirdiler ve ben de teker teker onları yerle bir ettim. Kimsenin canını bağışlamadım. Merhamet etmedim. Korkmadım. Sadece ölüm. Sadece onlara ya da onları gönderenlere değil, ailelerine, komşularına ve hatta postacılarına bile. Onları sadece öldürmedim, bana karşı durabileceğini düşünen bir sonraki orospu çocuğuna ders olsun diye yeryüzünden . Çok çabuk öğrenilen bir dersti.

Yirmi dört yaşına , İrlanda mafyasının bir sonraki patronu, Ceann na Conairte, Liam Alec Callahan ile evliydim. İtalyanlar ve İrlandalıları su ve yağ gibiydiler. Ailelerimiz, huysuz kıçları 1850'lerde gemiden indiğinden beri birbirleriyle savaş halindeydi. İlk karşılaşmamızın ilk görüşte aşktan başka bir şey olduğunu söylemek anlaşılır bir ifade olurdu. Onu vurdum. Dürüst olmak gerekirse, evliliğimiz boyunca onu birkaç kez vurdum. Onunla olan kavgalarımnda kaburgalarım zedelendi, parmaklarım kırıldı ve dudaklarımdan kan tükürdüm. O da diğerleri gibiydi. Göğüslerimi gördü ve nedense bunun benim yeteneksiz olduğum anlamına geldiğini düşündü. Ama o da öğrendi.

Şimdi 33 yaşındayım ve bu lanet eyaletteki en güçlü kadınıam. "Bayanlar ve Baylar, daha fazla uzatmadan, lütfen bana katılın.

Kişisel dostum ve Valimiz Melody Nicci Giovanni Callahan," konuştu Belediye Başkanı mikrofona. O ve diğer konuklar alkışlarken vücudu bana doğru döndü.

Liam da benimle ayağa kalktı ve sahnenin ortasındaki podyuma doğru ilerlemeden önce çekimi hızlıca öptü.

"Benim arkadaşım yok, Benjamin. Bunu unutmamalısın." Beni tebrik ederken yaşlı adamın kulağına fısıldadım ve elini daha sıkı kavradım. Kameralara gülümsedi ama mavi gözlerinde korku ve nefret karışımı bir ifade gördüm; bu sadece alışık olduğum değil, aynı zamanda gurur duyduğum bir şeydi. Benjamin Weston, yeniden seçilmemem için elinden geleni ardına koymayan elli yedi yaşındaki sırık gibi, beyaz saçlı yılan.

Kürsünün arkasında dururken ironiyi bir türlü atlatamıyordum. Düşmanlarımız, polisler, şimdi kendi ellerimizle besleniyordu. Bu arada, onları tuğlaya sürükleyenler de Liam ve ben olmuştuk.

Görünüşe göre onlar da derslerini almışlar.

"Beş yıl önce," diye mikrofona seslendim, "bu büyük eyaletin insanları, geleceklerinde daha iyi ve daha güvenli bir eyalet olacağı umuduyla beni valileri olarak seçtiler. Bugün, toplum organizatörlerinin, her iki partiden kongre üyelerinin, belediye başkanının ofisinin ve personelinin ve Chicago Polis Departmanının yardımıyla, nihayet bu geleceği görüyoruz. En başından beri, daha iyi bir toplumun anahtarının her zaman halkının güvenliği olduğunu, bu güvenliğin de ancak sadece Chicago'da değil tüm Illinois'de her gün hayatlarını riske atan üniformalı kardeşlerimizin desteği ile sağlanabileceğini anladım. İşte bu nedenle Roma Yasa Tasarısını kabul ettim.

Sadece polis memurlarının değil, diğer tüm devlet memurlarının maaşlarını arttırdık. Bunun da ötesinde, onlar ve aileleri için daha iyi sağlık hizmetleri sağladık. yaparken, son beş yıldı kamu çalışanlarının sayısı iki katına çıktı, ancak hepsinden önemlisi, Illinois genelinde suç oranı yüzde altmış oranında düştü. Eyaletin dört bir yanındaki polis glerinin temsilcilerini bu akşam burada kutlamada ağırlamaktan büyük onur duyuyorum. Hizmetleriniz için hepinize teşekkür ederim."

Geri ekilerek, Belediye Başkanı Weston, eşi ve eyaletin dört bir yanından gelen çeşitli polis komiserleriyle fotoğraf ektirmeden önce herkesle birlikte alkışladım. Liam her gibi yanımda duruyordu ama ayrılmak için sabırsızlandığı belliydi.

"En büyük hayranın senin dikkatini çekmeye çalışıyor," diye fısıldadı kulağıma. Anlamamıştım. "Kim?"

Aile masasına doğru başını sallarken yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı ve tabii ki papyon takmış ve Ralph Lauren saten yakalı takım elbise ceketi giymiş Ethan'ım oradaydı. Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve başparmağıyla . Ona hızlıca bir göz kırptım ve yanıma daha fazla insan gelirken kameralara doğru döndüm.

"Onu Tàiyáng'ı görmeye mi getirdin?" Liam'a gülümseyerek sessizce sordum.

"Evet," dedi sertçe, belimi yumuşak bir şekilde sıkarak, "ve iyi de yaptı. Daha iyi-"

"Bana sylemeliydin." "Az önce söyledim."

Bunun üzerine yüzümü ona döndüm, ancak bakışlarıma karşılık vermedi. Sadece kameralara gülümseyerek "Gülümse tatlım, tartıştığımızı sanacaklar" dedi.

Görünüşe göre bu gece kavga edecektik.

Uzun lavanta ve gri çiçekli bir elbise giymiş olan Mina'ya başımla işaret ettim. Ayağa kalktı ve "Çok teşekkür ederim bayanlar ve baylar, Vali ve ailemiz gecenizden keyif almanızı diler." dedi.

"Vali-"

"Bu gece üniformalı kadın ve erkeklerimizin birleşik çabalarını kutlamak içindir, başka bir şey için değil. Tekrar teşekkür ederim." Gülümsedi ve bana başıyla karşılık verdi.

Liam'ın elini, onun kızgınlığına rağmen, üzerimden çekerek Declan ve Neal'ın arasında duran Ethan'a doğru yürüdüm. O ve Neal bir şeye gülüyorlardı. Aralarındaki boy farkı çok komikti ama Ethan'ın amcalarının önünde ne kadar olgun davranmaya çalıştığı da eğlenceliydi.

"*Mio bel leoncino*," diye seslendim ona, ellerimi uzatmışım. "Mommm."

Ona taktığım lakap karşısında kaşlarını çatarak inledi, ama ona sarılmak için gittim.

"Bana 'mommm' deme," dedim yanaklarını avuçlayarak ve onu bana bakmaya zorlayarak, "çünkü aklıma çok daha utanç verici bir şey geliyor."

Yeşil gözleri genişledi. "*Leoncino* iyidir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sen ve amcaların gülüyordunuz?" Ethan ve Neal birbirlerine baktılar ve ikisi de "erkek meseleleri" dedi.

İttifakları karşısında kaşlarımın kalktığını hissettim, sonra dönüp Declan'ı gördüm.

telefonunu yaka cebine geri koydu.

"Az önce Ethan'ın *misafirimizi* taklit etmesine gülüyorlardı," diye itirafta bulunan Declan, Ethan'ın ağzının açık kalmasına neden oldu.

"Amca!"

Declan kendini beğenmiş bakışlarını yüzünden uzak tutmaya çalıştı; "Ne? Patronum bir cevap istedi. Ben de cevapladım."

Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Patron babam."

"Ethan." Liam ayağa kalkarak onun üzerine yürüdü ve Ethan bir kez daha dik durdu.

O üç küçük kelimeyi söylediği anda damarlarımda iki duygu birden dolaştı öfke ve acı. Çok fazla değildi ama oradaydı. Gülümseyerek saçlarını okşadım.

"Doğru, patron babam," dedim ve hepsinin, Liam, Declan ve Neal'ın cevap olarak bakıştıklarını gördüm. "Haydi, yatma vaktiniz çoktan geçti. Fedel?"

Ayağa kalktı. "Araba zaten ön tarafta."

"Artık gitmeliyiz. Cora ve Evelyn çocuklarla uğraşmaktan bitap düşmüş olmalılar," dedim ve Ethan'ın eline uzandım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yapmamamı söylemeye çalışıyordu.

Güzel.

İstemediğim bir daha zorlayarak, Mina yüz ifademi okumaya çalışırken kaşları çatılmış bir halde bize doğru dönerken onlardan uzaklaştım. Ona başımı sallayarak telefonumla birlikte elindeki çantayı aldım.

"Mel?"

"Banyo. Arabada buluşuruz," dedim arkama bakma zahmetine girmeden, güvenlik ekibimin zaten gizlice beni takip ettiğini çok iyi biliyordum.

Masamızdan tuvalete kadar olması gerekenden çok daha uzun bir yürüyüş oldu. Her adımda karşıma birileri çıkıyor, kendimi tutma kapasitemi sonuna kadar zorluyorlardı. Sonunda onlardan kurtulduğumu, ahşap kapıyı ittiğimi ve banyonun mermer fayanslarına bastığımı sanıyordum ama lavabonun başında otel üniformasını giymiş, gözyaşları içinde bir sarışın duruyordu.

Lanet olsun.

İç çekerek onu görmezden geldim ve çantamı tezgâhın üzerine koyup ellerimi yıkamak için yüzüklerimi çıkardım.

Benimle

konuşma.

Konuşma

benimle.

Benimle konuşmayı aklından bile geçirme.

"Ağladığım için özür dilerim..."

Hay .

"Sorun değil, umurumda değil," dedim ve rujumu aldım. "Bu şehir!" Keskin bir nefes aldı, yumrukları iki yanında sıkılaştı, ta ki Sonunda siyah tezgahları tokatladı. "Neden buradaki herkes bu kadar soğuk? . Bir aydır buradayım ve herkes korkunç ve mutsuz! Sanki gezegendeki en olumsuz insanlar Chicago'ya taşınmaya ve yaşamaya karar vermiş gibi!"

"O zaman git," dedim sakince, sonunda onunla yüzleştim.

"Ne?"

"Eşyalarını topla. Bir sonraki otobüse bin ve beş yıldızlı otellerin banyolarında seni tanımayan ve tanımak istemeyen insanlara söyleneceğine orada kal," diye cevap verdim. Yüzüklerimi geri taktım, rujumu çantama attım ve o daha fazla keyfimi kaçırmadan gitmek için döndüm.

Bir şey hatırlamadan önce kapıya doğru ilerledim. "Gezegendeki en olumsuz insanlar Chicago'ya taşındıysa, bu senin hakkında ne söylüyor? Eğer buraya gelemiyorsan, bu senden başka kimsenin suçu değil."

Orada kendi ikiyüzlülüğü içinde donmuş bir heykel gibi duruyordu.

"Hanımefendi?" Güvenlik şefim Huston Murphy yanıma geldi ve omzumun üzerinden kapıya baktı. "Bağırışmalar duyduk-"

"Ben iyiyim. Sana ne demiştim Murphy? Ben eski valiler gibi değilim ve özellikle bire bir durumlarda etrafta dolanmana gerek yok," dedim. İşte böyle zamanlarda keşke Fedel ve Monte hâlâ yanımda olsaydı diye düşünürdüm. Vali olduğumdan beri ekibimdeki herkesin gıcır gıcır temiz olması gerekiyordu.

bir Amerikan çocuğu olan Huston Murphy gibi, 31 yaşında, madalyalı bir denizci ve Onur Madalyası sahibi, Chicago'da doğup büyümüş, siyah saçlı, mavi gözlü ve 1.80 boyunda. Ayrıca lisede en popüler öğrenci seçilmiş. Tutuklama yok, ceza yok, sadece birkaç ödenmemiş öğrenci kredisi var. İki ay önce dosyası masama geldiğinde, parçalamak istedim. Sicili bu kadar temiz olan birinin bir sırrı vardır. Ona ayakkabılarımı bile emanet edemezdim.

hayat. Ancak Mina ısrar etti.

"Hanımefendi, aileniz arabalara doğru gidiyor," dedi bana.

Hanımefendi.

Hanımefendi.

Hanımefendi.

O söyledikçe kafamın içinde Ethan'ın "*Patron babam*" diyen sesini daha çok duyuyordum. Onun kıllı kafasını dışarı itmek için on iki saat harcadım ve o gidip beni kalbimden bıçakladı.

"Hanımefendi-"

"Vali. Bana sadece vali de!"

LIAM

O gittiğinde, hem Neal hem de Declan bu gece müthiş bir kavga çıkacağı ihtimaliyle yüzlerini buruşturdular. Kısmen heyecanlanmışım ama sonra Ethan konuşurken onun gözlerindeki bakışı hatırladım.

tutarak tam önüne çömeldim. "Baba?"

"Kulaklarını tut," dedim ciddi bir şekilde ve bekledim. Kaşlarını çatarak dediğimi yaptı. "Tanıştığın herkes için patron benim, Ceann na Conairte, Don. Hayatta olup da buna istisna teşkil eden tek bir kişi var, o da annen. Bunun nedeni de onun patron, Ceann na Conairte, Don olmasıdır. Ben neysem, o da odur. Bundan daha azını söylemek hakarettir. Anlaşıldı mı?"

İncinmiş ve kafası karışmış görüldüğünü görebiliyordum ama başını salladı. Kafası düştü.

Aşağı. Tekrar ayağa ve elimi başına koydum, ellerini indirdiğinde arkasını ovuşturdum.

"Ethan, benimle yürüyüp anneni bekler misin?" Mina gülümseyerek sordu. Ethan başını salladı ve onun soluna doğru adım attı ve Neal her zamanki gibi sanki onu vücuduyla koruyacakmış gibi biraz öne çıktı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordu ki farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Declan yanımda, "Keşke Mel etrafta olsaydı da o küçük konuşmayı duysaydı," dedi. "Bu bile bana yardımcı olmaz. Önce bana birkaç yumruk atması gerekiyor."

Ethan bir kez söyledikten sonra artık geri dönüşü yoktu. Ayrıca, onu "iş" almanın da ötesinde... bu gece hiç de planlandığı gibi gitmeyecekti. Bunu hissedebiliyordum. *Lanet olsun.*

"İyi tarafından bak," dedi asansöre bindiğimizde. "İyi tarafından bakınca güneş yanığından başka ne var ki?"

Kıs kıs güldü ve panellere yaslandı. "Bunca yıldan sonra, seni ölümcül bir şekilde vurmayacağı yer kalmadı."

Neal yüksek sesle gülünce Mina kaburgalarına dirsek attı ama bu onu durdurmadı.

"İkinizi de sikeyim," diye mırıldandım nefesimin altında. Kapılar tekrar açıldı ve krem ve altın rengi otel lobisindeydik. Karşımızda bir çift asansör daha açıldı ve bana kızgın olduğunu bilmeme rağmen, o dışarı çıkarken dudaklarımda oluşan küçük sırtışa engel olamadım - arkasında siyah takım elbiseli bir ordu vardı.

O kadar etkileyiciydi ki, kimse ondan gözlerini alamıyor, gözleri şehvet, kıskançlık, saygı ve korkuyla doluyordu. Bir odaya girdi ve

tek bir bakışla. Onun yeri benim yanımdı, ama bana gelmek yerine, bana bir bakış bile atmadan yürüdü ve kollarını oğlumuzun omuzlarına koydu.

"Görünüşe göre bu gece kavga edeceğiz," diye mırıldandım kendi kendime, çenem gerilmişti. Yanımdaki iki palyaço sıırttı.

"Yani-"

Declan'a "Seni incitmek zorunda bırakma beni," dedim. Yanına doğru ilerleyerek kolumu beline doladım.

Kahverengi gözleri bana odaklanmış, kaşlarını kaldırmıştı. O kadar uzun süredir evliydik ki ne düşündüğünü anlayabiliyordum: "Sana kızgın olduğumu bildiğin halde bana gerçekten dokunacak mısın?"

Gülümsedim ve ona göz kırptım. Burnu parladı çünkü ne demek istediğimi biliyordu. "Evet, ne yaptığımı biliyorum. Aş artık bunu, tatlım."

"Yorgun değil misin?" Beni görmezden geldi ve arabaya doğru yürürken Ethan'a odaklandı.

"Hayır." Esnedi ve ona doğru eğildi. "Tamam, koca çocuk," diye cevap verdim.

"Gerçekten yorgun değilim."

"Sana inanıyorum," dedi, sıcaklıktaki ani değişim karşısında titreyerek. Daha Mart ayıydı ama bu gece Kasım ayı gibi hissediyordu.

"Patron," diye başını salladı Fedel ve bizim için kapıyı açtı. Önce Ethan, ardından Mel ve sonra da ben içeri girdik.

Kapılar kapandığı anda Ethan başını onun yanına yasladı. "Yorgun değilim," diye mırıldandı usulca.

"Sana inanıyorum," dedi usulca, gözleri kapanırken tekrar alnından öptü.

"Mio bel leoncino Significhi tutto per me."

"Peki ya babası?" Ona sordum. "O senin için her şeyse, bana ne olacak?"

"Oğlunu kıskanıyor musun?" diye sordu, bana bakma zahmetine , gözleri sadece oğlundaydı.

"Evet."

Sanki bunu kabul etmemi beklemiyormuş gibi başını bana doğru çevirdi. Uzanıp saçlarını kulağının arkasına taradım ve daha da yaklaşarak fısıldadım: "Seni bir anne olarak görmeyi seviyorum, çok güzelsin. Ama *Sei il grande amore della mia vita. Il mio cuore è solo tuo Senza di te la vita non ha più senso.* (Sen benim hayatımın aşkıydın. Kalbim senin. Sensiz hayatın bir anlamı yok) Bu yüzden benden asla çok uzun süre uzak durma."

Yanağından öptüm. Bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi ve koltuğunda geriye yaslandı.

Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım, ama sadece birkaç saniye sonra araba durdu ve malikanenin kapısında olduk.

Yıllar geçtikçe, ailemizin yeni üyelerine yer açmak için burayı genişlettik. Beşinci Kural: Bir aile. Tek Çatı. Evet, artık temelde bir sarayda yaşıyor olsak da, bazı günler hala kalabalık hissediyorduk.

"Onu yakaladım," dedim ona. Arabadan çıktım ve onu koltuktan kaldırmak için diğer tarafa geldim.

Kolları boynuma dolandı. *Ne kadar inanamıyorum.*

"İyi akşamlar, efendim, " dedi uşağımız bize adım attığımızda.

İçeride. "Madam Coraline Wyatt ve Donatella'yı çoktan yatırdı ama sizi beklemek istediler."

"Şimdi onlara gideceğim," dedi Melody ve merdivenlerden çıkmadan önce Ethan'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"O'Phelan, biz yokken kayda değer bir şey oldu mu?" Ben sordum. "Hayır, efendim. Anneniz ve Madam Coraline arasında, sıradan bir Akşam. Kekler pişirdiler, patlamış mısır eşliğinde sinemada film önce dışarıda biraz vakit geçirdiler. Sonrasında çoğu uykuya daldı."

"İyi işti. Bu gecelik bu kadar." "Elbette, efendim. İyi geceler."

Ethan'ın odası bizimkinden sadece iki kapı aşağıdaydı, batı kanadındaydı ve bir kapı ile kardeşinin odasına bağlanıyordu. Melody'nin emirleri doğrultusunda çok büyüktü, zemin yumuşak krem halılarla kaplıydı, duvarlarda kiraz ağacından paneller vardı ve arka bahçenin en güzel manzarasıyla Chicago silüeti uzaktaydı. Yatağı olması gerekenden çok daha büyüktü ve onu yatırdığımda ortaya doğru yuvarlandı. Kravatını ve ayakkabılarını çıkardım ve onu oturtup ceketini ve pantolonunu çıkarırken kıpırdandı.

Gözlerini açtığında ona "Ethan, üstünü değiştirmen gerek," dedim.

Yorganı kaldırıp altına sadece boxer külotuyla önce yüzünü buruşturdu. Hemen tekrar uykuya daldı.

"Senin yüzünden gecem mahvoldu ama sen bebek gibi uyuyorsun," diye mırıldandım başını öperken. "İyi uykular."

Wyatt ve Donatella'nın odasına açılan kapıya yöneldim, odanın ışığını kapattım ve kapıyı kısmen kapalı bıraktım.

"Baba?"

Donatella gözlerini ovuşturarak doğruldu.

"Şşşt," diye fısıldadım ve pembe yatağına doğru yürüdüm. Kahverengi saçları tatlı yüzünün etrafında dağılmıştı. "Ne yapıyorsun prenses?"

Cevap vermedi, sadece yeterince yaklaştığımda minik ellerini bana doladı. Bir an için gözlerimi kapatıp sarıldım ve saçlarını okşadım.

"yatağa," diye fısıldadım ona. "Güzel kızların güzel kalmak için uykuya ihtiyacı vardır."

"Seni çok seviyorum," dedi bir esnemeyle.

"Seni daha çok seviyorum," dedim ve kaşlarının arasındaki boşluğu öptüm. "İyi uykular."

Yumuşak bir şekilde horlayan ve yana kaydıığında battaniyesini tekmeleyen Wyatt'a doğru ilerledim. Tüm çocuklarım arasında uyurken yüzünü en iyi ifade eden o olurdu. Hatta bazen uykusunda konuşurdu. Eğer Dona onu duyarsa, ertesi gün onunla alay ederdi. Dona bundan nefret ederdi, ama hiçbir zaman kendi odasını istemedi, Dona da istemedi.

"İyi uykular," dedim ona ve başının üstünü öptüm.

Yatak odamıza bağlanan kapıyı açtığımda kendimi hazırladım, kapıyı onların tarafına kilitledim. Odalarımızın hepsi ses geçirmezdi, kapıyı açmazsak onları asla duyamazdık.

"Fermuar," dedi Mel ve bana sırtını döndü. Nispeten sakin görünüyordu...

Bu iyi mi kötü mü? Aşmış ? Yoksa onu mahvetmek mi istemiyordu?

Elbise mi? Fermuarı indirip güzel zeytin tenli sırtını ortaya çıkarırken merak etmekten kendimi alamadım.

Elbisenin yere düşmesine izin verdi ve içinden siyah dantelli bir sutyen çıkardı... hepsi bu.

Hay .

Gözlerim vücudunu boydan boya dolaştı. Yıllar içinde değişimini izlemiştim, her zamanki gibi formundaydı ve karnının sol tarafındaki birkaç iz dışında vücudundaki çatlakların çoğunu aldırmişti. Bunu, bana çocuklarımı vermenin yara izi istemediği bir savaş olduğu için yaptığını söyledi.

"Neyin var senin?" Küpelerini çıkarırken odamızın ortasında durakladı. Bunun üzerine kaşlarım kalktı.

Silah yok mu? Küfür yok mu? Bir bakış bile mi? Her şey yanılttı. "Yok bir şey," diye cevap verdim ve kravatımı çıkardım. Dolabına girdiğinde, Yan masasına geçtim ve silahındaki mermileri hızla çıkardım. Sonra yastığının altındakine, yatak başlığına bağlı olana, şifonyerin arkasındakine ve yatağın altındakine yöneldim.

"Yarın, kiliseden sonra gıda yardımı için bizimle birlikte olacak mısın?" diye seslendi banyodan.

Tabancayı yatağın altına geri atarak daha dik durdum. "Evet, neden yapmayayım ki?"

Cevap yok. *Orada ne işi vardı?*

Lanet olsun. Bu, onun gerçekten heteroseksüel olmasından ve benimle kavga etmesinden daha stresliydi.

Siktir . Ayakkabılarımı çıkarıp dolabıma yöneldim. Soyundum ve

Bir çift siyah pijama altı giydim, banyoda ona katılırken elimi saçlarımda gezdirdim.

Gözleri banyo aynasında benimkilerle buluştu, elinde bir diş fırçası vardı ve ipek bir bornoz onu örtüyordu.

"Bu gece silah yok mu?" Diş macununu alırken ona sordum.

Ağzını başını salladı. "Yarın yoğun bir günümüz var ve kocam morarmış bir gözle gelemes. Ayrıca, sanırım ne kadar kızgın olduğumu biliyorsun. Bu yeterince iyi."

Dişlerimi fırçalarken "Şu olgunluğa bak," diye sııttım. "Beni zorlama!" diye tersledi ve tepinerek dışarı çıktı.

Arkama yaslanıp giderken kıcını izledim. "Gece için diğer planlarımız ne olacak?"

"Lavabonun yanına losyon koydum... İyi eğlenceler."

Yere baktım ve bir kutu mendille birlikte oradaydı.

Ağzımı gargarasıyla çalkaladıktan sonra onu takip ettim. Odaya geri döndüğümde çoktan yatağa girmişti.

"Mel, yatağa birbirimize kızgın girmeyiz," diye ona yatağın kendi tarafıma geçerken.

Cevap vermedi.

"Tamam. Bekleyeceğim," dedim. Arkamdaki yastığı kabarttım ve yatak başlığına .

Yine hiçbir şey söylemedi ve ışıkları kapattı. Artık tek ışık kaynağı pencereden içeri süzülen grimsi mavi ay ışığıydı.

Bu çok saçmaydı. "Onu bugün aldım çünkü hazırды. Hazır değildi.

tehlike, ne de ben-"

Boynumda bir sıcaklık hissettiğimde donakaldım. Yüzümden aşağı bir damla ter yuvarlanırken uzanıp tenime dokundum.

O .

"Ahh..." Yanarken tısladım. Ona baktığımda, başını elinin üzerine koymuş, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Şimdiye kadar bana karşı gelmemen gerektiğini bilmen gerekirdi, tatlım."

"Sen... sik... kaltak... Ahh."

ÜÇ

"İnsanı ailesinden daha fazla delirten bir şey yoktur. Ya da daha mutlu. Ya da daha fazla kızdıran. Ya da daha...güvenli."

~ Jim Butcher

DECLAN

"Ne yaptın?"

Bana dönerek, "Melody siz eve gelmeden önce Liam'ın gargarasını zehirlememi istedi. O ne yaptı?"

Ağzım bir karış açık kaldı ve nedense zihnim bunu algılayamadı. Bekle. "Melody'nin kardeşimi zehirlemesine yardım ediyorsun ve neyi yanlış yaptığını soruyorsun?"

"İkimiz de Melody'nin Liam'ı bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini biliyoruz. Ona biraz işkence ediyor... çünkü yine her şeyi berbat etmiş olmalı. Peki ne yaptı?" Yanıma geldi ve kravatımı çıkarırken beni yatağın kenarına itti. Beline tutundum.

O haklıydı. Ama yine de. "Hiçbir zaman zehirleyen bir tip olmadı. Kaburgalarına bir sopa falan indirmesini beklerdim."

"Evet, çünkü bu daha medeni." Gömleğimin düğmelerini açarken kıkırdadı. Kıkırdamasına bayılıyordum; burnu kıvrılıyor ve kahverengi gözleri parlıyordu. Onu kendime doğru çekerek ikimizi de yatağa doğru yuvarladım.

"Bu gece seni özledim. Herkesin yanında eşleri vardı ve bu arada benim etrafım orospu polisler ve Liam'a çok benzeyen Ethan'la çevriliydi, bu biraz korkutucu," dedim ve saçlarımı taramak için uzandı.

"Birinin kaleyi koruması gerekiyor. Ayrıca sen hayatta kaldın, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Senin de beni özlediğini söylemen gerekiyordu

Cora." "Öyle miyim? Dürüst olmak gerekirse, herkesle o kadar meşguldüm ki-"

Bileğinden tutarak üzerine yuvarlandım ve ellerini aşağı doğru sabitledim. Koyu kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Yerçekimi göğüslerini daha yukarı itti ve ikisinin de tepesini öptüm.

"Declan-"

"Beni özlediğini söyle," dedim onun üstünden. "Yap beni, bebeğim."

"Memnuniyetle-" Bebek telsizinin duyduğumuzda ikimiz de durakladık. "Lanet olsun."

İç çekerek onun üzerinden kalktım, kalkmasına yardım ettim ve o da dudaklarımı usulca öptü. "Hemen döneceğim."

Etrafımdan dolanıp Darcy'nin çocuk odasına doğru ilerledi. Daha iki yaşındaydı ama beni engelleme konusunda uzmandı. Bana getirdiği pamuklu pijama altlarını çıkarıp üzerimi değiştirdim, telefonumu ve cüzdanımı komodinin üzerine koyduktan sonra onu çocuk odasına kadar takip ettim. Darcy tamamen uyanıktı. Yüzündeki sırıtiş ve ela gözlerinin annesine bakışı bulaşıcıydı. Onlara doğru ilerleyerek elimi uzattım ve her zaman yaptığı gibi burnumu tutmaya çalışmadan önce bana baktı.

Açık kahverengi parmak uçlarını öptüm, "Seninle zamanlaman üzerinde çalışmamız gerekecek. Babam da birazdan-Ahh." Cora yan tarafımı yumrukladı. "Beni anlayamaz."

"Bunu bilemezsin." Kollarını kavuşturdu. "Tek bildiğimiz, Ethan'ın Liam'a çok benzediği çünkü bebekken onun önünde sürekli işinizden bahsettiğiniz."

"Liam gibi çünkü Liam gibi. Sağır doğabilirdi.

ve hala aynı şekilde. Bugün Liam'la birlikte işe gitti-" "Ne yaptı?

Melody biliyor mu?"

"Artık öyle."

"Bu zehri açıklıyor," diye mırıldandı ellerini Darcy'nin kalın kıvrırcık saçlarında gezdirirken. İlk doğduğunda saçları neredeyse sarıya yakın görünüyordu, hatta teni bile çok açık renkti ama her geçen gün biraz daha renklenmişti. Annesi kadar güzeldi ve onun gülüşüne sahipti. Kızımız Helen, evlatlık olmasına rağmen bana çekmişti. Her zaman bir şeyleri kırar ve nasıl çalıştıklarını görmek için onları parçalara ayırırdı.

"Helen'in dizüstü bilgisayarını parçalara ayırdığını duydum?"

Gülümsememeye çalışarak usulca sordum. Sanki söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi iç çekti.

"Bebeğim, bitkin görünüyorsun, git . Onu yakaladım."

"Ama-"

"Baba-oğul bağ kurma zamanı. Darcy, annene iyi geceler de." Bir kolumla onu tuttum, diğer kolumla da kapıya doğru ittim.

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Güldü ve gitmeden önce ikimizi de öptü. Onu göğsüme yaslayarak sallanan sandalyeye oturduğumda, başımı sallamaktan kendimi alamadım... Hepimize ne olmuştu?

Büyük kötü Callahanlar, hepsi çocuklarının merhametine kalmış. Bu delilikti.

"Affedersiniz," dedim geçirdiğinde

...mükemmeldi.

Ancak, gergindim... Barışımız ne kadar uzun sürerse, o kadar zor olacaktı.

Bu ailede sürekli bir şeyler oluyormuş gibi.

NEAL

Dünyanın en güzel işkoleğiyle evliydim.

Çocuklarımıza göz attıktan sonra koşarak odamıza döndü ve elbisesi kabarmış bir şekilde kanepeye uzandı. Yanında üç farklı akıllı telefonla dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Yıllar geçtikçe birkaç alışkanlığı olduğunu fark ettim. İlki pembe dudaklarıydı; ne zaman heyecanlı ya da gergin olsa, kendini sakinleştirmeye çalışırken dudaklarının kenarını ısırırdı. İkincisi siyah saçlarıydı; ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olmadığında hep kulaklarının arkasına sıkıştırırdı. Üçüncüsü ise nişan yüzüğüyle oynadığı zamanlardı. Oval şekilli pırlantayı yüzük parmağının etrafında her çevirdiğinde, kendine güvenmeye çalışıyordu. Sanki bir şekilde bu yüzük ona her şeyin üstesinden gelme gücü veriyordu.

Sanılanın aksine Mina görüldüğünden çok daha nazikti. Melody'nin yanında bazen bunu unutmak kolaydı, çünkü boyu özellikle de 1.80'di. Melody'yi her zaman yönlendirir ve iterdi, hiç de Olivia gibi...değildi. Olivia bunu kıskançlıktan yapıyordu. Melody olmak istemişti. Mina ise etrafındaki herkesten mükemmele yakın bir şey istiyordu.

Mina ve Olivia'yı karşılaştırmamak için elimden geleni yaptım; onlar güneş ve ay gibiydiler. Eğer biri benden aralarındaki farkların bir listesini yapmamı isteseydi, bunu açıklamam saatler sürerdi. En belirgin fark Olivia'nın

Sarı saçlı, mavi gözlü İrlandalı bir kızdı ve Mina Kore kökenliydi. Yattıkları yatakların kenarları bile farklıydı. Ama en önemli fark, önemli olan tek fark... şu anda ne kadar mutlu olduğumdu. Olivia'yla birlikteyken mutlu olduğumu sanıyordum. Evliliğimizin iyi olduğunu düşünüyordum... Ancak Mina'yla tanıştıktan sonra *iyi* olmanın komada olmak kadar *iyi* olduğunu fark ettim. Hayattasınız ama bunun yaşamak olarak görülmesine imkan yok.

Liam ve Melody.

Declan ve Coraline.

İkisinin de evliliği hiç *iyi gitmedi*. Birbirlerini bazen kaçırmak zorunda kaldığım kadar yoğun bir tutkuyla seviyorlardı. Dünyada başka hiçbir şey onlar için birbirlerinden daha önemli değildi. Declan ailemizden vazgeçmeye hazırды. Sırf onunla birlikte olabilmek için babama yalvardı. Kansere yakalandığında, yıkılmaya bu kadar hazır bir adam görmemiştim. Onun yanında kaldı ve her düştüğünde yüzünde bir gülümsemeyle onu yerden kaldırdı çünkü en azından düşecek kadar hayatta olduğu için mutluydu.

Liam....he Mel'in parmağına öylesine dolanmıştı ki kalıcı olarak eğildiğinden emindim. Aşık çılgın yaşayan, nefes alan tanımıydı. Deli olmalıydı, başka nasıl bir adam karısının onu vurmaya alışkanlık haline getirmesine izin verir ve yine de rahatça tutunabilirdi ki? Karısının kendisi için geri döneceği umuduyla hapse girdi ve orada kaldı. Onun için savaşa gitti.

Şimdi tamamen ele geçirilmiş olan bendim.

Eğer o hasta olsaydı, ben de onun için savaşırdım.

Mina şu anda beni kalbimden bıçaklasa, ben de ona tutunmaya devam ederdim.

Kanepeye doğru ilerledim ve dizüstü bilgisayarını kapatana kadar hala fark etmedi. Başını bana doğru çevirdi, koyu kahverengi gözlerini bana dikti ve dudaklarını .

"Beş dakika daha?" diye yalvardı.

"Hayır," dedim ona elimi uzatarak.

İçini çekti ve ben de onu kaldırıp kollarımın arasına aldım.

"Merhaba." Gülümsedi.

"Oh, şimdi mi beni fark ettin? En az on dakikadır sana bakıyorum."

"Ne? Bir şey söylemeliydin!"

"Şimdi bir şey söylüyorum," diye cevap verdim, elbisesinin fermuarını yavaşça aşağı çekerken. Elbise yere düştüğünde ve sadece dantelli, bebek mavisi, göğüslerinin üzerinde fiyonklar olan bir sütyen takımıyla durduğunda kızardı. İlk seviştiğimizde çok utangaçtı. Yıllar geçtikçe daha cesur oldu ama yine de benim için pembeleşmesini seviyordum.

"Sabah erken kalkmamız gerekiyor," diye hatırlattı bana.

"Ya da hiç yatağa gitmeyebiliriz," dedim. Onu ayaklarından kaldırdım ve omzuma attım.

"NEAL!"

Kıçına şaplak atarak güldüm ve onu yatağa götürdüm.

"Evet?" Onu ortaya bıraktığımda sordum. Dirseklerinin üzerine oturdu.

"Eğer kilisede siz klan üyelerinin önünde uyuyakalırsam, o kadar çok dedikodu çıkar ki-"

Eğilerek onu dudaklarından çabucak öptüm. "Bırak konuşsunlar. Ne söylerlerse söylesinler, bu senin benim tarafımda olduğun gerçeğini değiştirmez, sen, Mina, bir Callahan'sın."

Onu tekrar öptüğümde, bunda hızlı ya da masum bir şey yoktu.

DÖRT

"Gerçek erkek iki şey ister: tehlike ve oyun. Bu nedenle en tehlikeli oyuncak olarak bir kadın ister."

~ Friedrich Nietzsche

MELODİ

"Bir planımız vardı Liam," dedim yavaşça, kucağına yerleşip alnındaki boncuk boncuk terleri silmek için uzanırken. Titreyen eli bileğimi sıkıca kavradı ve burnu öfkeyle alevlendi, ama bu diğer elimle sıcak yanağını okşamamı engellemedi. "Planımıza göre Liam, oğlumuz hayatının ilk on bir yılını evde bir sonraki Ceann na Conairte olmayı öğrenerek geçirecekti. On iki yaşına geldiğinde, geleceğin patronu olarak her iki ailemizi de ziyaret edecek, on üçünde bizimle çalışmaya başlayacaktı... üç yıl erken geldin, peki ne oldu tatlım?"

Burnundan derin bir nefes aldı ve çenesi "Zehir... adil değil..." demeyi başardı. Şimdi benimle dövüşmekten korkuyor musun?"

"Liam!" Saçlarından tutup başını geriye doğru çekerek tersledim. Onu incitmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. "Adil değil mi? Arkamdan iş mi çeviriyorsun? Oğlumuzun seni lanet bir tanrı olarak görmesini sağlıyorsun ve bu beni ne yapıyor? Bir yük mü?

Utanç verici mi? Şimdi de bana adil olmaktan mı bahsediyorsun? İçeri girdiğinde kafana bir sopa indirmememin tek nedeni-"

"Melodi. Yeter."

Sinirlenerek cüppemin cebine uzandım ve ayağa kalkmadan önce panzehiri onun yanına bıraktım.

Balkonun kapısını açarken ellerim titriyordu. Titriyordum.

Rüzgâr doğru esti. Küpeşteyi tutarak yavaşça nefes aldım. *Sakin ol Mel. Sakin ol.*

"Ahh! Siktir!" Öfkeyle

bağırdım. "Mel nefes al-"

"Dokunma ," diye tersledim, onu arkamda hissederek.

İç çekerek sağımda durdu ve korkuluklara yaslandı. "Sana neler oluyor Mel?"

"Ne?"

"Neler oluyor?" diye tekrarladı, bu kez yüzünü bana dönerek. "Özür dilerim, arkamdan iş çevirdiğin gerçeğini fark etmedin mi?"

Oğlum benim bilgim ya da rızam olmadan üçlünün oğullarından birini mi görecek?" "Oğlumu dışarı çıkarmadan önce sizin onayınızı mı almam gerekiyor?"

"Yapmayın bunu! Sanki ben gibi konuşmayın! O neredeyse 10 yaşında Liam, 10. Önce daha güçlü olması gerek! Her şeyimiz eninde sonunda onu bulacak. Dünya onu yıkmaya çalışacak. Her anımı onu güvende tutmaya çalışırken daha güçlü olması için zorlayarak geçiriyorum. Tüm Melody Giovanni olduğumu kanıtlamakla geçti. Melody Callahan olarak cehennemden geçtim ve şimdi oğlum bana bir ev hanımıymışım gibi bakıyor ve kocam artık aile işimiz hakkında bana ipucu vermesi gerektiğini düşünmüyor. Bu arada ben de lanet bir eyaleti yönetiyorum. Sorun nedir? Senin sorunun. Benimle konuşmuyorsun! Bir şeyler saklıyorsun!"

"aşkına, Melody! Sanki sana ihanet etmişim gibi konuşuyorsun. Ne zaman böyle bir konuda bu kadar duygusal oldun? Onu neden aldığımı hiç düşündün mü? O genç ve bunu çözdü! HE

bana geldi. Görmek istedi ve ben de gözlerinin içine baktım ve hazır gördüm!
Bu planlı bir şey değildi ve arkandan iş çevirmeye niyetim yoktu! Onu aldım,
öğrendi ve eve sağ salim döndü. Sen dinlemezken seninle nasıl konuşabilirim?"

O bir aptaldı. Diğer her şeyde bir dahiydi ama bana gelince nasıl
yaklaşması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. *Ne kadar zamandır evliyiz?*
Bunca yıl ve hala.

Saçlarımı yana doğru tarayarak kollarımı kavuşturdum.

"Ethan bana geldi ve seninle çıkıp çıkamayacağını sordu. Ona hayır dedim.
Ona ikimizin bir planı olduğunu ve sabırlı olması gerektiğini söyledim. Sonra
gidip sana soruyor ve sen de sanki sözlerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi
tartışıyorsun." Buna acı acı güldüm. "Oh, ailelerimizden gelen tüm konuşmaları
da unutmayalım. 'Melody artık ailesine değil, dünyanın geri kalanına
odaklanmış durumda.

Melody'nin ailesi yaşam tarzımızı neredeyse yok edecek olan aile. Melody artık
ikinci sırada. Melody ile konuşmanıza gerek yok, doğrudan *patrona* gidin.' Bu
yüzden de son birkaç haftadır bana tek kelime bile etmeden İtalyan aile
reisleriyle özel olarak görüşüyorsun."

Bir şey söylemedi ama bildiğim için biraz şok olduğunu söyleyebilirdim.

"Şu"-gözünü işaret ettim-"gözündeki o küçük şok sancı,
Beni kızdıran da bu. İnsanların ne söylediği hiçbir zaman umurumda olmadı.
Onların sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama benden sır
saklayabileceğini ve benim bunu öğrenmeyeceğimi düşünmen, sanki ben havai
bir şişme bebeğim

."

"Asla." Beni yakaladı, parmaklıklarla kendi parmaklıkları arasına sıkıştırdı.

Vücudu. Yeşil gözleri bana odaklanmıştı... incinmiş, hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmıştı. "Evet, sır saklıyordum. Evet, İtalyanlarla buluşuyordum. Ama asla senin hakkında daha az düşündüğümü ya da her şeyde mutlak ortağımdan daha az bir şey olduğunu söyleme."

"Peki neden bana söylemedin? sabırlı bir insan değilim ve defalarca konuşmanı bekledim."

Kaşlarını çattı. "Çünkü onların sözlerinin senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Sen bir annesin. Sen bir devletin başısın. Bir ülkenin başına geçmeyi planlıyorsun. Ne sikime endişeleniyorsun ki-"

"Onlar benim halkım, Liam. Benim halkım. Neyle ilgilenip ilgilenmeyeceğime karar veririm. Bu seçimleri benim yerime sen yapamazsın. Kontrolü seninle paylaşıyorum; her şeyi asla senin ellerine bırakmadım."

Başını bana doğru salladı ve tıpkı daha önce benim ona yaptığım gibi yüzümün yan tarafını kavradı. "Sen her gün , çocuklarımızla, benimle, tüm Chicago'yla ve halkımızla ilgilenmek istiyorsun... Ben sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Bundan nefret ettiğini biliyorum. Benimle sonuna kadar mücadele edeceğini biliyorum, ama hepsini yapamazsın Mel ve yapmak zorunda da değilsin çünkü ben varım. Ben her zaman yanıdayım ve sana ihanet etmektense beynime bir kurşun sıkmayı tercih ederim. İtalyanların bana ne dediğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Çılgın Şapkacı."

Kıs kıs güldü. "Bazen, ama çoğunlukla, ben *il cane del padrone*'um."

Güldüm. . Ciddi olmak istedim ama bunu söylerken yüzündeki ifade çok komikti. "Efendinin köpeği mi?"

"Üç çocuğumuz var. Sonunda İtalyanca'da ustalaştım. Hepsinin İtalya'daki ve buradaki hayır işlerini bizzat ben yürüttüm ve hala köpek benim. Ancak bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor... çünkü siz benim efendimsiniz. Zihnimin, bedenimin, kalbimin. Mel, hepsini kontrol ediyorsun, her zaman. Onlarla binlerce kez oturabilirim ama günün sonunda seni hâlâ kraliçeleri olarak görüyorlar, Kanlı Melodi." Gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırdı. "Ethan'a gelince, haklısın, sana daha önce söylemeliydim, özür dilerim ama planımızı değiştirdiğim için özür dileyemem ve dilemeyeceğim. O benim bile onun yaşındayken olduğumdan çok güçlü. Sadece çocuk olmanın tadını çıkarabilsin diye beklemek istedik ama o dünyayı normal bir çocuk gibi görmüyor. Onda anne yüreği var; ben ne yapabilirim ki?"

Ters ters baktım; sözleriyle beni yıprattığını hissediyordum ama yine de ona kızmak istiyordum. Sadece İtalyanca'da değil, benimle tatlı tatlı konuşma sanatında da ustalaşmıştı. kötüsü de bunu biliyordu, bu da onu daha da sinir bozucu yapıyordu. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi? Ben sana hep böyle bakıyorum."

Hay .

"Pes ediyorum! ediyorum! Mutlu musun? Artık kızgın değilim. Üzerime tereyağı dökmeyi bırak." Başımı onun çıplak göğsüne yaslayarak inledim.

"Sana olan aşkım seni utandırıyor mu?" Güldü ve beni kollarıyla .

"Sen... kapa çeneni," diye mırıldandım, göğsünün ortasını öperek. "Beni yumuşatıyorsun."

"Bunu beş dakika önce beni zehirleyen kadın söylüyor," dedi.

ipek bornozumu giydim ve geceliğimi omuzlarımdan aşağı ittim. "Gece neredeyse bitmek üzere ve ben hâlâ sana verdiğim sözü tutmadım."

Çıplak göğsümü kavrayan soğuk elinin dokunuşuyla dudaklarım hafifçe aralandı, başparmağı sıkıca çimdiklemeden önce meme ucumu yumuşakça okşadı, omurgamda bir ürperti oluştu. Sol eli kıçımı kavrayarak beni ona o kadar yaklaştırdı ki göğsüne dokundum. Yanan onun teni miydi benimki mi ya da ikimiz de yanıyor muyduk emin değildim... Tek bildiğim onu istediğimdi.

Lanet olsun. Göz açıp kapayınca kadar tüm öfkem ve hayal kırıklığım yerini şehvete bıraktı. Beni o kadar kontrol ediyordu... ve ben daha fazlasını istiyordum.

Eğildi, dudakları kulağımın üzerinde geziniyor, usulca "Yatağa geç Melody" diyordu.

Yavaşça yutkunarak geri çekildim, etrafından dolaşıp yatak odamıza girdim. Tek kelime etmeden yatağımızın ortasında diz çöktüm, kalbim heyecanla çarpıyordu. Şehvetin vücudundan dalga dalga yayıldığını hissettiğimde dudaklarımdaki küçük sırtışa engel olamadım. Yeşil gözleri odamızın loş ışığında neredeyse siyah görünüyordu. Yüzü sadece bana ne yapmak istediğini ya da nereden başlamak istediğini düşünmeye çalışırken bu kadar sertti. Gözlerim kalçalarından aşağı sarkan pijama altlarına ulaşana kadar yontulmuş karın kaslarının her birini tek tek inceledim.

Sessizce bana doğru geldi, beni sırtüstü yatırdı ve beni bağlamak için yatağın altındaki bağlara uzanırken bileğimden tuttu... iki bileğimden... bacaklarımı ayırdı.

Bir kez çektim ve daha da sıkılaştı. "İşte benim eski izcim."

Yine sessizdi, dolabına girerken beni daha çok tahrik ediyordu...
kravatlarından biri ve bir kırbaçla d6nd6. Dolabımdan vibrat6r6m6 çıkardı. Onu ilk bulduğu zamanı hâla hatırlayabiliyordum... Adam beni neredeyse 6ld6r6yordu. İhtiyacım yoktu ama her kadının en az bir tane olması gerekirdi. Ondan kurtulmak yerine, Şimdi bana işkence etmek için kullanıyordu.

"Liam..." *Lanet olsun.* O kadar heyecanlanmışım ki artık normal konuşamıyordum bile.

Bir saniye içinde kravatını g6zlerimin etrafına bağladı ve bir kez daha kulağıma fısıldadı, "Bu gece seninle seviŐmeyi planlamıŐtım. Seni o elbisenin içinde g6rd6ėđ6m andan beri, onu yavaşça 6zerinden sıyırıp amına sokmaktan başka bir Şey d6Őđ6nemiyordum, ben sana ve sen bana tutunurken g6ėđ6slerin g6ėđ6s6me doğru itiliyordu, inlemelerimiz m6zik gibi her Şeyi bastırıyordu.

Yavaşça. Tutkuyla. Aguishly." Yanağımı, kulağımı ve omzumu 6perek beni ıslattı. "Seninle bir kocanın karısıyla yaptığı gibi seviŐecektim.... ama sonra gidip beni zehirledin sevgilim. Ben mi? Senden başka kimseyi d6Őđ6nmeyen adam... sadece senin için acı çeken adam..."

"Liam-"

"Nefesini boşa harcama, tatlım. Buna ihtiyacın olacak... 6nk6 g6r6n6Őe g6re hen6z 6ėrenmemiŐsin: kocanla yatarsan o da sana hemen karşılık verir."

Bunun 6zerine sıııttım. "Belki de 6ėrendim ve sadece becerilmekten hoşlanıyorum

"-Ahh."

Kırbacının kuyruğu g6ėđ6s6me değdiğinde tısladım.

"O zaman oynayalım." Kırba ıplak tenimde kayarak daha uzağa gitti.

Aşağıya... ve ... ta ki amıma sürtünceye kadar.

WHIP.

"Ah!" diye bağırdım, elektrik gibi içimden geçen saf zevkten bacaklarımı kapatmak istiyordum.

WHIP.

Kırbacını hissettiğimde göğsüm her nefeste inip kalkıyordu.

WHIP.

Her bir parçam onun dokunuşuyla uyarılıyordu. Ayaklarıma dokunmasıyla boşalabilirdim.

Daha fazlasını istemekle onu hemen içimde istemek arasında kalmıştım.

"Titriyorsun bebeğim," dedi iki parmağı diliyle birlikte içime kaymadan hemen önce. Bedenim öne doğru itilerek tepki verdi, beni tatmasını hissetmek için bacaklarımı iyice gerdim.

Elleri klitorisimi tekrar tekrar yaladı ve tam boşalmak üzereyken... durdu, geri çekildi.

"Hayır!" diye .

Sikeyim. Vibratörümün yumuşak uğultusunu duyduğumda her şeyim dondu... "Liam..."

"Eğleniyor musun?" Elini klitorisime bastırıp sertçe bastırarak daireler çizmeye başladığında dudaklarındaki kendini hissedebiliyordum. Tek yapabildiğim kızıışmış bir sürtük gibi inlemektir. "Çünkü ben eğleniyorum."

Herhangi bir uyarıda bulunmadan içime kaydır, vücudum yataktan yukarı kalktı. "Siktir."

Yüce Tanrım, durmasına izin verme.

LIAM

İnce bir ter tabakası tüm vücudunu kaplamıştı. Bileğinin etrafındaki bağlara tutunurken nefes alış verişi sendeliyordu. Damlayan ıslak amının üst kısmını kırbaçlarken pembe dudakları ayrıldı ve ayak parmakları kıvrıldı. Tek ses nefesimiz ve şu anda içinde düşük seviyeye ayarlanmış vibratördü. Tüm vücudu titriyordu ve her zevk, acı ve hayal kırıklığı iniltisinde sikim daha da sertleşiyor ve ona sahip olma arzusuyla seğiriyordu.

Onu benden başka kimse böyle görmeyecekti.

Bu Melody'yi benden başka kimse
tanımayacaktı.

Ne kadar çok düşünürsem, odaklanmam o kadar zorlaşıyordu.

"Lütfen...ugh...ahh..." Meme ucunu ısırdığımda nefesi kesildi ve dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi, hissini tadını çıkardı. Diğerini ağzıma almadan önce göğüslerinin arasındaki boşluğa yavaşça öpücükler bıraktım.

"Liam," diye yalvardı ve ben onu duymazdan geldim.

"Lütfen." "Oyuncak senin için yeterince iyi değil mi?"

Yumuşakça sordum.

"Yıllar oldu, hadi gidelim!" Bağları çekiştirerek . "Bunun için fazla önemsizim." Sırıttım. Kalçalarının arasına uzandım.

tuttu, yavaşça içinden çıkardı ve sonra tekrar içeri soktu. Kıçı yataktan kalktı.

"Sikeyim. Sikeyim!" Eylemi tekrar tekrarlarlarken tısladı. Elimin ne kadar ıslak olduğunu umursamadan, aletimin ne kadar kötü zonkladığını umursamadan, benim için böyle gelmesini istedim. Ona o kadar odaklanmıştım ki

Duygularım karmakarışık, elleri yüzümü göğsünden dudaklarına götürene kadar bileklerindeki bağlardan kurtulmayı başardığını fark etmemiştim.

"Urgh..." Dili ağzıma girip benimkinin üzerinde yuvarlanırken ve onu daha fazla tatmama izin verirken inledim.

Ayrıldığımızda "Becer beni," diye talep etti. O da en az benim kadar ağır nefes alıyordu. "Vibratörün canı cehenneme, seni içimde istiyorum."

Kahretsin. "Mel..."

"Daha sonra oynayabiliriz. Sana şimdi ihtiyacım var." Sikimi eline aldı, elini aşağı doğru kaydırmadan önce sıkıca kavradı. "Bak ne kadar bebeğim. Sik beni."

Gözlerindeki arzu ve şehveti gördüm, şüphesiz benimkilerle eşleşiyordu. Ayak bileklerindeki bağları çözerek onu yatak başlığına doğru ittim. Bacaklarını açarak ıslak vibratörü aldım ve bir kenara attım, sonra tam önünde diz çöktüm. Bana baktı, heyecanlı, vahşi, tutkulu - onda sevdiğim her şey tek bir bakışta.

"İşte gerçek bir sikiş böyle hissettirir." Onu öptüm ve bu kirli, ıslak, cinsel bir öpücüktü, dillerimiz şakacı bir şekilde birbirine çarpıyordu. İleri doğru sertçe ittim, vücudunun bana daha da yaklaşarak verdiği karşılık karşısında dudaklarımda hınzır bir sırıtış yayıldı. İnemelerimizden daha fazlasını ifade edebilecek hiçbir kelime yoktu. Kendimi onun amına her soktuğumda, tüm kontrolümü kaybettiğimi hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onun her santimini ve daha fazlasını doldurmak istiyordum. Sabah uyandığında düz yürüyememesini istiyordum. Söz verdiğim gibi, yatak başlığı sanki bize tezahürat yapıyormuş gibi duvara vuruyordu. Her itişte amı daha da sıkılıyordu.

sikimi. Kulaklarım onun aldığı zevkin sesiyle çınladı ve bacakları etrafımı sararken tenlerimiz birbirine çarptı.

"Oh... siktir evet!" Bir eliyle yatak başlığına tutunmak için geriye uzanırken, diğer eliyle kendi göğsünü kavrayıp meme uçlarını sıkarken haykırdı.

İkimizi de ters çevirerek onu dört ayak üzerine getirdim, kendimi kışına gömmeden önce onu dehşete düşürerek çekildim.

"Tanrım..." *Ahh...* Ne kadar sıkı olduğunu görünce hemen o anda boşalmak istedim.

"Daha sert!" diye bağırdı, ben göğsünü kavrarken çarşafı tutuyordu, vücudum bir aslan ve dişi aslan gibi onunkinin üzerinde geziniyordu. Ter çenemden ve sırtından aşağı yuvarlanıyordu, çok yaklaştık.

"Ahh...çok...Liam!" haykırdı.

Saçlarından bir tutam yakaladım, daha fazla dayanamadım. Çenesini öperek daha hızlı ve daha hızlı girdim, tüm vücudum çok sıcaktı. Görüşüm o kadar bulanıklaştı ki sanki ölmüşüm de bir şekilde onun içinde cennete gitmişim gibi geldi.

"Tanrım... lanet... lanet... Melody," tısladım, içine boşaldığımda donup kalmıştım.

Saçlarını bıraktığımda ikimiz de yatağımızın ortasına yığıldık, ben hala onun içindeydim, ikimiz de sadece nefes alıyorduk.

"Sen tam bir beceriksizsin Liam Callahan," diyebildi. Sırıtarak ondan ayrıldım ve sırt üstü uzandım. "Bu gerçekten bir hediye." *Tanrım, kendimi çok daha iyi hissediyorum.*

"Çok ukala," diye mırıldandı. Bana doğru dönerek başını göğsüme yasladı, bacaklarımız iç içe geçti.

"Bana yedi dakika verin, çok daha ukala olabilirim."

Göğsüme vurdu. "İki saat içinde kalkmamız gerekiyor."

Saate baktım: saat çoktan sabahın beşiydi. İç çekerek saçlarını nazikçe geriye doğru taradım. "Bugün ayini atlamaya ne dersin?"

"Annen seni öldürecek."

"Sen beni korurdun." Gülümsedim ve o da bunun üzerine ofladı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Artık üç çocuğum var, bir anne ile oğlunun arasına girme hatasını asla yapmam."

"Yani tek başıma mıyım?"

"Her zaman İsa'ya sahipsin... kiliseye gidersen." Esnedi.

Yavaşça doğrulup onu kollarımın arasına aldım ve yatağın kendi tarafına doğru kaldırıp battaniyeyi üzerine çektim.

"İyi geceler, karıcığım."

"Artık gece değil, yüzden günaydın kocacığım," diye mırıldandı uykuya dalarken.

"Her konuda benimle kavga etmek zorunda mısın?" Alnından öptüm ve yanına .

Uykuya dalarken "Evet, çünkü kavga etmek en iyi ön sevişmedir" dediğini duydum.

Ona karşı asla kazanamazdım... ama kaybetmenin de kendine göre avantajları vardı.

BEŞ

"Sanırım önce iyi ve sevimli, sonra da karanlık ve çarpık olmak gibi bir alışkanlığım var."

~ Ryan Murphy

MELODİ

Lanet olsun ona. Aynada kendime bakarken aklımda tekrar tekrar yinelenen tek düşünce buydu. Tenimin her yerinde onun kırbacının bıraktığı kırmızı izler vardı. Göğsüm o kadar çok mor-kırmızı çürüklerle kaplıydı ki sanki lanet olası bir vampirle sevişmişim gibi görünüyordu ve sadece orası da değildi: kollarımda, boynumda da çürükler vardı... *lanet olsun.*

"Eğer giyecek bir şey seçmezsen ayine geç kalacağız." Bunu bana söyleyecek kadar cüretkârdı, dolabımın kapısına dayanmış, şeytandan bile daha ukala, lacivert takım elbisesini giymiş, kırmızı kravatını hâlâ boynundan çözmemişti.

"Söyle bana Liam, ne giymem gerekiyor-" "Güneş doğana kadar sevişmiş gibi görünürken mi?" diye araya girdi, gözleri onun üzerinde geziniyordu. el işi gururla.

"Liam! Mart ayındayız! Bu boku örtmek için balıkçı yaka ile kiliseye gidemem!" Tersledim.

"Üstünü örtme o zaman."

Lanet olsun ona.

Derin bir nefes alarak onu tokatlama dürtüsüyle savaştım, bunun yerine uzun krem rengi bir bluz, bir eşarp ve mavi pilili bir etek aldım.

Giyinirken gözlerini üzerimde hissediyordum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ama beni baştan çıkarmaya çalışmadan bir saat bile geçiremediği için tam arkamdan yaklaştı ve boynumdaki atkıyı çekti.

"Üstünü örtme dedim."

"Birileri bana patronluk taslama konusunda biraz fazla rahat ."

Cevap vermedi, sadece başımın arkasını öptü. Bir an için göğsüne yaslanıp rahatladığımda gözleri aynada benimkilerle , topuklarıma uzanmadan önce derin bir nefes aldım-

"ANNE!!"

Elimdeki topuklu ayakkabıları bırakıp Liam'ı iterken tüylerim diken diken oldu. Koşum, odalarının kapısını kırıp açarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Wyatt?" Seslendiğimde onu Dona'nın önünde dikilirken buldum. Wyatt önündeki hizmetçiye ters ters bakarken Dona onun arkasına saklandı, kahverengi saçları yüzünü örtüyordu.

"Dona'ya zarar verdi!" diye bağırdı, dehşet içinde donup kalmış kadından gözlerini ayırmadan. Kadın gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Liam'ın yanımdan hızla geçip Dona'ya yaklaştığını ve saçlarını usulca geriye doğru taradığını hissettim. Yüzü şişmişti ve yeşil gözleri yaşlarla savaşıyordu ama en kötüsü kulağının üst kısmındaki acı veren kırmızı yanıktı. O acı içinde kıvrılırken ben şok içinde bakakaldım. Şokum öfkeye dönüştü.

"Kızıma zarar mı verdin?" Benden daha yaşlı görünmeyen, kahverengi saçlarını başının tepesinde topuz yapmış kadına baktım.

"Hanımefendi, bir hataydı, saçını kıvırmaya çalışıyordum ve bayan durmadı-"

"Yalancı!" Wyatt öfkeyle tersledi. "Bize kızıp duruyor ve biz hiçbir şey yapmadık. Dona'yı bilerek incitti!"

Ben ona doğru yürürken başını tekrar tekrar salladı. "Hanımefendi, yemin ederim

."

Onu sıksa boynundan tutup duvara doğru fırlattım.

Elleri bileğimi pençeliyordu. Vücudunu defalarca duvara öyle bir kuvvetle çarptım ki resim çerçeveleri paramparça olarak yere düştü. Kafası her seferinde duvara çarptı ve gözleri kafatasının içine doğru yuvarlanırken duvar kağıdında bir kan lekesi bıraktı. "Kızım ağlıyor. Kulağı yanmış, oğlum üzgün ve sen bana bunun bir hata olduğunu söyleme cüretini mi gösteriyorsun? Bu onların hatası mı?"

"Hanımefendi... lütfen..."

"Kimse çocuklarıma zarar veremez. HAYIR. *S.KTİR*. BİR! Lanet olası aklını kaybetmiş olmalısın, ama merak etme, aklını bulmana yardım edeceğim..."

Dona'yı kollarında tutan Liam'ın yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu ve ben onu dışarı atarken kapıyı bana açtı.

"FEDEL!" Köşede bir yerde olduğunu bildiğim için bağırdım.

Anında, siyahlar , arkasında iki muhafızla birlikte göründü. Gözleri önce ayaklarımın dibinde hıçkırarak ağlayan kadına, sonra da bana kaydı.

"Patronunu *çıkarayım* mı?" diye sordu, onu yakalamak için harekete geçmişti bile. "Hanımefendi, lütfen! Bu bir kazaydı. Yemin ederim! Hanımefendi!"

"Onu *ortadan kaldırmayın* ama çocuklarıma zarar veren herkese örnek olsun." Ellerim öfkeyle titriyordu; onu boğarak öldürmek istiyordum. "ŞİMDİ! Onu benden uzak tutun!"

Arkasındaki adamlardan birine başıyla işaret etti ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak koridorda sürüklemeyen önce kollarından tuttular.

Nefes al.

Nefes al.

"Fedel bana ilk yardım çantasını getir," dedi Liam, sesi hâlâ sert ve tereddütsüzdü. Dona'yı kollarının arasına alarak onunla birlikte yatak odasına doğru ilerledi.

Wyatt eteğime tutundu. onu da kucağıma aldım ve kollarını bana doladı.

"Yalan söyledi. Kötü biriydi." Kaşlarını çattı ve bu kalbimi kırdı.

"Biliyorum. Sana inanıyorum, tatlım. Seninle gurur duyuyorum.

Kardeşlerini zaman koru, tamam mı?" Saçlarını tararken fısıldadım.

Ethan'inkinden daha koyu, daha siyahtı, ama güneş altında hâlâ kahverenginin tonlarını görebiliyordunuz.

"Evet anne," diye mırıldandı, Ethan'ın odaya girdiğini görünce kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Evelyn koyu yeşil bir kokteyl elbisesi giymiş olarak onun yanındaydı. Önce bana sonra da Dona'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kafası karışmıştı.

"Ne oldu böyle?"

Wyatt ona, "Melina Dona'yı incitti," dedi ve eğer bu kadar üzgün olmasaydım gülerdim. Sesi kasabanın tellalı gibiydi; tüm evin bunu bildiğinden emin olacak ve herkes onun kadar kızana kadar durmayacaktı.

"*Il mio preziosa agnello*," dedim ona, yatakta yanına için hareket ettim, ellerini tuttum ve öptüm.

"Anne." Suratını astı ve ben de onu kucağıma alıp başını göğsüme . "Yaşlı kadın Hildy'yi özledim."

Liam Fedel'den ilk yardım çantasını alırken, " de öyle," diye fısıldadım.
Yaşlı Kadın

Hildy doğduklarından beri Ethan, Wyatt ve Dona'ya bakmaktan sorumlu hizmetçiydi. Evelyn her zaman yardım etmek için oradaydı ama ne Liam ne de ben onun onlar için stres yapmasını istiyorduk. Aile dışından biriyle nadiren - daha doğrusu hiç- ilgilenirdim ama birkaç ay önce vefat ettikten sonra onu gerçekten özlemiştim, gerçi en çok Dona ve Wyatt üzülmüştü.

"Ah!" Dona bana sıkıca tutunarak ağladı.

"Üzgünüm prenses, ama ." Liam kaşlarını çattı, ben saçlarını tutarken kulağına krem sürdü. Daha sonra küçük bir gazlı bez parçası aldı ve elinden geldiğince kulağının etrafına sardı. "İşte, oldu."

"Dokunmak yok." Elini tekrar aşağı indirdim. "Şimdi şu saçını düzeltelim."

"Bukle yok!" diye bağırdı, yine gözyaşlarının eşiğindeydi. Liam'ın yumruğu sıkıldı, onu görünce çenesi gerildi.

"Bukle yok, söz veriyorum. Haydi, Nana sana en güzel Kelt örgüsünü yapacak." Evelyn elini uzattı. Yere atlayarak onun kolundan tuttu ve şifonyere doğru yürüdü. Yanında Ethan ve Wyatt da vardı ve hepsi saniyeler içinde kıkırdamaya başladı.

"Nefes al. O iyi," diye fısıldadım Liam'a, elimi göğsüne koyarak. "O kadını asla evimde görmek istemiyorum Mel. Nasıl olduğu umurumda değil. olur. Onun gitmesini

istiyorum." "O zaman gitti."

sallayarak Dona'nın yanına gitti, tüm dikkatleri prenseslerine odaklanmış olan oğullarımızın hemen arkasında durdu. Hepsi onu güldürmeye çalışırken bir an onları izledim, sonra odanın dışına çıkıp büyük kapıyı kapattım.

ahşap kapı . Fedel bekliyordu.

"Şimdilik kilit altında, patron, eğer hemen cezalandırılmasını istemiyorsanız?"

"Ayin sonrasına kadar bekleyebilir. Arabalar?"

"Hepsi dışarıda. Çocukların geri kalanı kahvaltı yapıyor." Ben daha konuşmadan kapının arkasından gelen kahkahaları duydum.

Kollarımı kavuşturarak onun iyi olduğunu bilmek beni rahatlattı ama endişemi de .

"Ben gençken bunu duyduğunu hiç hatırlıyor musun?" Başımla arkamdaki kapıyı işaret ettim.

"Patron?"

"Kahkahalar," diye yanıtladım. "Ben gençken evimde atılan masum kahkahaları hiç hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu hiç duyduğumu sanmıyorum."

"Gölmek iyi bir şey, değil mi? Kızım benim hiç olmadığım kadar seviliyor ve bu iyi bir şey... ama o yumuşak, Fedel. Bu beni rahatsız ediyor çünkü aklımın bir köşesinde onun hayatının geri kalanında masum kalamayacağını biliyorum. Sonsuza kadar babasının ve kardeşlerinin arkasında duramaz. Baş dertte bir genç kız olmasını istemiyorum. Elini keser ya da kendini yakar ve bu evde dünya durur. Her zaman böyle olamaz ama önce onu kırmadan nasıl savaşçı yapacağımı bilmiyorum."

"O hala genç patron."

"Kesinlikle... şimdi olan her şey onu şekillendiriyor." Liam'dan edindiğim bir alışkanlıkla burun kemiğimi sıkarak, gözümün önüne kendi görüntümü getirmeye çalıştım.

Çocukken babamın beni rahat bırakması için yalvarmak ya da yardım için ağlamak ve asla yardım alamamak aklımdan çıkmıştı. Babam bana cehennemi yaşatmıştı ve bunun için ondan uzun süre nefret etmişim ama şimdi bir yetişkin ve ebeveyn olarak bunun nedenini her daha net anlıyordum. Eğer ben kendime bakmazsam, başkası . *Beni bir savaşıya dönüştürmek ona ne kadar zarar verdi?*

"Patron?"

"Benden nefret edecek." Nefes aldım, biraz daha dik durdum. "Ama yapamam... Onun zayıf olmasına izin vermeyeceğim."

"Tıpkı senin Orlando'ya yaptığın gibi, o da bunun için sana teşekkür edecek."

Endişelendiğim tek kişi o değildi. Liam olacaktı-

Arkamdaki kapı açıldı ve Dona bana doğru koştu, saçındaki karmaşık düğümü görebilmem için döndü. "Anneciğim! Anne, bak ninem ne yaptı!"

"Nana ne kadar yetenekli değil mi? Saçların çok güzel tatlım, ama , gitmemiz gerek. Herkes hazır mı?"

"Evet anne, ama ayakkabıların yok." Ethan ayaklarımı işaret etti.

Aşağı baktım, boyalı ayak parmaklarıma bakıyordum.

"Annem ne olduğuna bakmak için aceleyle geldi ve giyinmeyi unuttu." Liam Dona'yı kucağına aldı ve eğilip başımın yanını öptü. "Gidip yemek alalım ve işini bitirmesine izin verelim."

"Waffle istiyorum!" Wyatt sırtarak koridorda koşmaya başladı bile.

"Neal Amca yine hepsini yiyecek!" Ethan panikle peşinden koştu. "Beni bekleyin!" Dona bağırarak Liam'ın kollarından kurtuldu ve koşmaya başladı. İyi.

"Nedir bu waffle takıntıları? Sen daha

Hamileyken onları kamyon dolusu içine çekiyordun." Liam gülümsememeye çalıştı ama dudaklarının kenarının yukarı kalktığını görebiliyordum.

"Konuşmayı seven birisin. Sana hamileyken o kadar çok jöle yedim ki baban neredeyse şirketten hisse alacaktı." Evelyn gülümsedi; konuşma ne olursa olsun, her zaman Sedric'i konuşmaya dahil etmeyi başarırdı. Hâlâ yüzüğünü takıyordu ve ondan kurtulacağını hiç sanmıyordum; hepimize sanki Sedric hiç gitmemiş gibi hissettiriyordu. Minnettardım çünkü bu Liam'ın ayaklarının yere basmasını sağlıyordu ama en önemlisi kendine güvenmesini sağlıyordu. Sırf onun düşüncelerini duyabilmek için her Pazar akşamı onunla yemek yediğini biliyordum.

Evelyn artık onun için her zamankinden daha fazla anlam ifade ediyordu ve içten içe kırıldığını bildiğim halde ona gülümseme gücü veren bu olduğunu düşünüyordum. Hiçbir torun ya da ailesinin ilgisi bunu düzeltemezdi.

"Mel? İyi misin canım?" Elini omzuma koydu. "Çocuklar için yeni bir dadı bulmaya bizzat ben bakacağım."

"Teşekkür Evelyn, ," diye cevap verdim. Liam bana şöyle bir baktı ama çocuklarımızı takip etmesi için başımı salladım ve sonra yatak odamıza geri döndüm.

Dolabımda, yerde unutulmuş bir çift taba rengi Gucci topuklu ayakkabımı gördüm.

Onları kaptığım gibi kanepeye oturdum ve yastıklara yaslandım.

Ailemi seviyordum. Liam'ı. Çocuklarımı. Evelyn'i. Herkesi. Ama Pazar günleri benim için hâlâ en zor günlerdi, bir parçamın lanet olası gözlerimi devirmek istemesine neden olan o neşe balonu. Benim neyim vardı da uyum sağlayamıyordum? Bunca yıl sonra bile Brady Bunch'a bakıyor gibiydim; çok fazla şeker ve tatlılık vardı. Beni hasta ediyordu.

"Melody, benim." Mina dolabın kapısını çaldı.

"İçeri gel," dedim ayakkabılarımın kayışlarını bağlarken.

"Küçük bir sorunumuz var." Kelebek desenli, kolsuz, beyaz elbise giymiş olarak içeri girdi.

"Küçüklüğü tanımla." Ayağa kalktım, mücevherlerime uzandım.

Telefonunu bana uzattı ve Liam ile benim Glass Emperor Hotel'in çatı katında öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı; fotoğrafta Liam'ın göğsümü ve sıkıca kavradığı açıkça görülüyordu. Alt yazıda "*Vali: İşten önce oyun.*" yazıyordu.

"Başlık konusunda çok daha iyi bir iş çıkarabilirlerdi," dedim küpelerimi takarken. "Bu neden bir sorun olsun ki? Kocamı öptüğüm için bana fahişe mi diyecekler?"

"Sana daha önce de söyledim, imaj önemlidir Melody. Başkanlık için adaylığını açıklamana birkaç ay kaldı; imajın tartışma konusu olmasına izin veremeyiz. Biliyorsun gazeteciler kilisede olacak ve sana sorular yağdıracaklar."

"Saygısız nankörler," diye mırıldandım. "Ama bu pek de sorun değil. Bunun için bana saldıran olursa, hiçbir erkeğin seks hayatı hakkında yorum yapmak zorunda kaldığını görmediğimi söylerim."

"Normalde bu işe yarardı ama dün gece Bella Vista'da bir silahlı saldırı oldu. Siyah bir çocuk iki küçük kız kardeşini korumak için vücudunu kalkan olarak kullanınca çete üyeleri tarafından vuruldu. Bu sabah polislerin elinde hala bir ipucu yok. Sadece polis için bir akşam yemeği partisi vermekle kalmayıp, şiddet yeniden tırmanırken kocanızla "oyun zamanı" geçirdiğiniz için üzerinize gelecekler."

"Southbend'i temizledim ve şimdi de Bella Vista patlamak istiyor," diye mırıldandım kendi kendime. "Fedel'le konuştun mu?"

"Ona bilgiyi gönderdim ama o çizgiyi aşmam Melody. Benim seni çamurdan uzak tutmak, çamura bulaştırmak değil."

Buna kıs kıs güldüm. "Mina, ben çamurda doğdum, çamurda büyüdüm ve evlendim. Her şeyi. Bildiğim. O. Çamur. Çamur. Beni bir aziz gibi giydirebilirsiniz ama sonuçta ben sadece bir günahkârım. Bunu bildiğini sanıyordum."

"En azından öyle değilmiş gibi yaptığını sanıyordum," diye meydan okudu.

"Bella Vista'nın yeni bir çete kurduğunu duydum. Emin değildim ama görünüşe göre doğruymuş. Vali olarak onlara hoş geldiniz demem gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Melody..."

Onu görmezden gelerek çıkarken omzunu okşadım. Heyecanlıydım... Ağzımdaki şeker tadını çıkarmak için eski moda bir Chicago gibisi yoktu.

LIAM

Birisi ölecekti ya da zaten ; kiliseye vardığımız anda bunu anlamıştım. Ürkütücü derecede sessizdi ve kameralara biraz fazla gülümsüyordu ama en korkutucu olanı şarkı söylemesiydi. Karım kilisede şarkı söylerdi. En son kilisede şarkı söylediği zaman ilk evlendiğimiz zamandı ve sonunda eski sevgilim Natasha'yı kadınlar tuvaletinde fena halde dövmüştü.

Pastanın üzerindeki krema, kiliseden sonra her zaman yaptığımız gibi aşevine gittiğimizde oldu. Orlando-Sedric'i inşa etmiştik, kısaca

OS Merkezi, topluma hizmet verebilmek için kiliseden sadece bir blok ötede yer alıyordu. Merkez herkese açık olmasına rağmen İrlandalılar ve İtalyanlar için barışçıl bir şekilde bir araya gelmenin de bir yoluydu. Melody su tepsilerini bizzat taşıırken Dona onun gölgesinde herkese peçete dağıttı. Yüzüne yapışan gülümseme her zamanki gibi sahte görünmüyordu ama gerçek de değildi. Yine otomatik pilottaydı. Ya biri ölmüştü ya da biri ölüyordu.

"Çikolata." Küçük sarı saçlı bir kız önündeki keklerle büyülenmiş gibi baktı ve ben ona uzanamadan gözleri diğerine kaydı. "Ya da limonlu? Hayır, kremalı bundt... Çok fazla var!"

"Gerçekten çok seçicisin." Ethan ona bir surat ifadesi takındı.

Başını kaldırıp baktı, sonunda tezgâhın arkasında olduğumuzu fark etti. Mavi gözleri Ethan'ın üzerine düştüğünde dilini dışarı çıkardı. "Belki de yeterince seçici değilsindir, ufaklık."

Gülmemek için elimden geleni yaptım ve Ethan'ın yüzündeki gördüğümde yanağımı ısırdım. Görünüşe göre herkesin ona karşı saygılı olmasına alışmıştı.

"Ben kısa değilim!" diye tersledi onu.

"Benim için ." Başını dik tuttu. "Bu yüzden kısa boylu olmaktansa seçici olmayı tercih ederim"

Evet, evlat? Ne cevap vereceksin? bakışarak bekledim.

Ethan ne söyleyeceğinden emin olamadan öylece durdu ve yine dilini ona doğru uzattı ve kulaktan kulağa gülümseyerek bana odaklandı.

"Kremalı bohça alabilir miyim?"

"Ethan o kadar yüksek sesle bağırdı ki, masanın en ucunda duran Coraline bile başını ona doğru çevirdi.

"Ne olmuş yani?" dedi ona, elini pastaya doğru uzatarak. "Ha?"

diye sordu adam, kafası karışmıştı.

"Şişmanlasam ne olur? Pastam var." Omuz silkti ve mutlu bir şekilde .

İşte , kahkahalarla güldüm; kendimi tutamadım. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünmesinin yanı sıra Ethan'ın kafası o kadar karışmış ve üzgündü ki kulakları kıpkırmızı olmuştu.

"O bir ucube!" diye bağırdı bana.

"Ama o pasta konusunda tuhaf biri..." Wyatt sonunda konuştu ve ben o noktada ölüyordum. *Oh Tanrım*. Ethan kardeşine kaşlarını çattı ama Wyatt gibiydi, parmak uçlarına basarak sıradakine parçasını uzattı.

Ethan öğleden sonra boyunca öfke içinde kıvranmış, arada bir ailesiyle birlikte pencerenin kenarında oturan kıza ters ters bakmıştı.

"Bu gülüşmeler de neyin nesi?" Ben eldivenlerimi çıkarırken Mel yanıma geldi.

"Ethan bir kızla pasta yüzünden kavga etti." Wyatt bir anda onu ispiyonlayınca Ethan havlulardan birini alıp kafasına fırlattı. "Ne? Bu doğru!"

"Hangi kız?" Dona kaşlarını çatarak masanın köşesinden baktı.

Ethan onu görmezden geldi. "Sen tekisin, anneme senin hakkında her şeyi anlatmıyorum!"

"Benim hiç sırrım yok!" dedi gururla.

Ethan'ın kaşları tıpkı Mel'in öldürmek için içeri girdiğinde yaptığı gibi kalktı.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi Giu'nun yanında tek kelime edemiyorsun-"

Wyatt ona koştu ve eliyle ağzını kapattı, sonra omzunun üzerinden bize baktı ve parlak bir şekilde gülümsedi.

"Wyatt. Ethan. Toplum içinde böyle mi davranıyoruz?" Mel onları sorguladı.

Wyatt kardeşinin ağzını bıraktı, ikisi de daha dik durdu. "Özür dilerim," diye homurdandı ikisi de.

"Siz gidip kuzenlerinizle oynayın ya da Ethan, gidip o kıza bir dilim daha kek ikram edebilirsin," diye takıldım ona.

"Bunu neden yapayım ki?" Kardeşlerinin kollarından tutarak onları annemin masasına doğru çekti. Annem bir grup yaşlı kadınla birlikte oturmuş, de kâğıt oynuyor ve buzlu çay içiyorlardı.

"Kim bu kız?" Melody gözlerini kısarak ortadaki bütün kızlara baktı.

"Neden, kıskanıyor musun?" Oğullarımızdan birinin eve getirmeye cesaret ettiği kıza acıyordum. "Üzgünüm ama Wyatt'ın ağzındaki baklayı çıkarması gerekecek."

"Tamam, yaparım ama sonra. Bir işe gitmem gerekiyor."

İş, ha? Bana asla yalan söylemezdi ama açık sözlü davranmıyordu. "Vali işi mi, patron işi mi?" Elimi silerek sordum.

"Bir taşla iki kuş."

"Melodi."

"Liam." Yanağımı öptü ve kulağıma fısıldadı, "Sormuyorum."

Kocama işe gideceğimi söyleyeceğim." Bu

sinirime dokunmaya başlamıştı. "Fedeli alıyor musun?"

"O artık senin adamın, unutma-"

"Artık 'senin' ve 'benim' adamlarım mı var? Her şeyi paylaştığımızı sanıyordum, tatlım."

Sırıttı. "İyi cevap. Fedel her şeyi biliyor; ona seni bilgilendirmesini söyledim.

içeri."

"Kendine dikkat et," dedim ve onu tekrar öptükten sonra Mina'nın onunla birlikte gidişini izledim.

onu. Neal'ın gözleri benimkilerle buluştu. Başımı boş masalardan birine doğru sallayarak Fedel'i çağırdım. Bir elma ve bir bıçak aldım. Declan yanına gelmeden önce hem Coraline'in hem de kızının başlarını öptü.

"Neler oluyor Liam?" Odanın en uzak köşesinde durduğumuzda Neal sordu.

"Güzel soru. Fedel." Elimdeki elmayı soyarak bekledim. "Bella

Vista'da büyüyen yeni bir çete var."

"Şehirdeki tüm çete liderleri varlıklarını asgari düzeyde tutmaları gerektiğini biliyor. Bunu yapmamalarının sonuçlarını yıllar önce onlara bildirdik. Bella Vista, Royals tarafından yönetiliyor ve ben şahsen ona bildirdim," dedi Declan.

"Uğraştığınız adam öldü ve çetenin geri kalanının hafızası zayıflamış gibi görünüyor çünkü işler daha da kötüye gidiyor. Bu yeni lider kendine bir isim yapmaya çalışıyor. Kendisinden korkulmasını istiyor ve takipçileri ona sadık - çok daha cesur olmaya başladığından bahsetmiyorum bile. Anladığım kadarıyla buralarda işlerin nasıl yürüdüğünden bihaber."

"Bunu neden şimdi duyuyoruz?" Neal ona bağırdı. "Sakin ol," diye

mırıldandım, ağzıma bir dilim attım. "Ben zaten

Bella Vista'da olanlar hakkında bilgilendirildim."

"Ve sen de gitmesine izin mi verdin?"

Gözlerim Neal'a dikildi. "Sana bırak gitsin tipi bir insan gibi mi kardeşim?"

"Üzgünüm," diye . "Huzurumuz var Liam. Gerçek barış. Lütfen, ben
_"

"Bunu anlıyorum, bu yüzden de bu yeni projenin ne kadar ilerleyeceğini
görmek için bekliyordum.

aptal giderdi. Kendini toparlayıp kurallara uysaydı müdahale etmek zorunda
kalmazdım ama anlaşılan son yirmi dört saat içinde benim bilmediğim bir
şey olmuş?"

"Evet efendim," diye yanıtladı Fedel. "Dün gece çok sayıda arabalı saldırı
oldu, ancak medyanın dikkatini çeken en önemli olay on yedi yaşındaki bir
futbol oyuncusu ve onur öğrencisinin biri dokuz, diğeri on iki yaşındaki kız
kardeşlerini korurken ölmesiydi. Tetikçi henüz yakalanmadı."

"Yani Mel düzeni kendisi mi sağlamaya gitti? Hem de hiç adam olmadan?"
Declan sanki ona daha fazlasını anlatacaktım gibi bastırdı; bilsem bile ona
söylemezdim ama bilmemem beni rahatsız ediyordu. "İçeride bir adamı var
mı?"

"kadarıyla hayır," diye Fedel.

Neal başını salladı. "Kurduğunuz tuzağın, başkanlığa adaylığını koyarken
temiz görünmesini sağlamak olduğunu sanıyordum. Eğer biri onu görürse..."

"Karım hiç dikkatsiz davrandı mı?" Ağzıma bir elma parçası daha atarak
sordum.

"Hayır, ama-"

"Peki ya karın?" Onun yerine ben bitirdim. "Ben mutluyum Mina

Neal, seni çok mutlu ediyor ve onu koruma ihtiyacını anlıyorum ama unutma ki o bu aileye gözleri açık geldi. Karım için çalışmayı seçti. O sadık biri. Mel ona sadık olanları korur. Endişelenmenize gerek yok. Bunu dinlemeyeceğinizi bile bile söylüyorum ama söylenmesi gerekiyor. Callahan kadınları sadece moda ikonları ve değildir. Onlar da en az bizim kadar ellerini kirletiyorlar. Hepsi bu kadarsa, ikiniz de gidebilirsiniz."

İkisi de masalarına dönmeden önce başka bir şey söylemedi. Neal'ın sinirlendiği belliydi ama bunu aşmak zorundaydı.

"Fedel, sana gideceğini ne zaman söyledi?" "Bu sabah ayinden önce."

"Ve o zaman bana bilgi vermediniz çünkü...?"

"Beni beklemem için yönlendirdi."

Melody... Lanet olsun kadın... Daha kırkıma bile gelmeden saçlarımı ağartmak zorunda ?

"Patron?"

"Ne!"

durmak için hareket etti. "Patronu senden daha iyi tanıyormuşum gibi davranmaya asla cüret edemem."

"Ama?" Geldiğini hissedebiliyordum.

"Ama... hatırladığınız gibi, o sizin gibi büyümedi. Sizin bir aileniz vardı. Bir aile olarak ne yaşarsanız yaşayın, siz bir . Patron hayatının bölümünde yalnızdı ve babasıyla birlikteyken, babası onu kanlı bir askere dönüştürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Patron

Patron Melody Nicci Giovanni Callahan bir askerdir ve tüm askerler gibi o da savaşırken en iyi halindedir. Barıştan anlamıyor. Sizin ve çocuklarınızın iyiliği için bunu yapmaya çalışıyor ama günün sonunda her zaman savaşma ihtiyacı hissedecek. Bunun sizinle ya da bir hiçbir ilgisi yok; bu onun kendi kişisel laneti."

Cevap vermedim. Bunun yerine yemeğimi yemeye devam ettim ve annemden poker öğrenmeye çalışan çocuklarımı izledim. Bana karım hakkında benim de fark etmediğim hiçbir şey söylememişti. O kadar uzun zamandır Vali Callahan rolünü oynuyordu ki, Kanlı Melodi aklını kaybediyordu. Tekrar odaklanmak için birkaç kafatası kırması gerekiyorsa, bunları ona seve seve sunardım; birbirimizi sevmemizin çarpık yolu buydu.

MELODİ

Buraya Bella Vista adını vermek birilerinin hastalıklı bir şaka fikri olmalı.

Yıllar boyunca gettoları onarmak için çok zaman harcadım. Ancak Southbend ve Bella Vista tüm çabalarıma rağmen hala direniyordu. Suç oranları düşmüştü ama eyaletin geri kalanının yatırım yapmak istemediği bir topluluğu yeniden inşa etmek zordu. Aynı topluluktakiler yoluma çıkmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalıştıklarında daha da zordu.

"Sayın Vali, bundan emin misiniz?" Eski lokantanın önüne çıktığımda Murphy bana "Vali Bey, bundan emin misiniz?" dedi. Bana asla bu soruyu sormaması gerektiğini öğrenecekti.

Diğer bir muhafız yürürken Mina arkamdan "Lütfen çabuk olun," dedi.

Ön tarafta. Burası bayat kahve, krep ve et kokuyordu. Her kabin Royals üyeleriyle doluydu. Hepsinin kafası bana dönüyor, gözleri yüzümden topuklarıma doğru kayıyordu.

"Bayan, kayıp mı ?"

Bir gruptaki lideri fark etmek her zaman kolaydı. Her zaman kapıdan en uzak masada oturan ve sırtı duvara dönük olan oydu. Masasında her zaman en az bir kadın ve elinde bir sigara ya da içki olurdu. Bu durumda, iki açık tenli kadın ve bir puro vardı.

Masasına doğru yürürken hepsinin gördüm.

Karşısında oturan adama "Benim yerimdesin," dedim. Patronuna baktı, dudaklarından duman üflerken aptal gibi sırtıyordu.

"Bırakın yaşlı beyaz bayan ."

Gülüşüler ve o hareket edince çantamı koydum, oturduğumda bacak bacak üstüne attım.

", ben beyaz değilim."

"Beyaz bir kadın gibi tenin, beyaz bir kadın gibi gözlerin var ve burnun o kadar yukarıda ki beyaz bir kadın olmalısın." Sağındaki kız güldü. Soldaki kız cevap verdi. "Hayır, belki de kadın gibi siyah olduğunu düşünüyordur... adı neydi?"

"Rachel Dolezal," diye cevap verdim.

"Evet, ." Gülüşüler. "Nerelisin kızım? Çünkü şu anda bana çok beyaz görünüyorsun."

"Ben İtalyan'ım, yani seni dövmek için bambaşka bir sertifikam var. Şimdi direğe ya da sokak köşesine geri dön; o ve benim işimiz var

Tartışın."

Portakal suyu bardağına uzandı.

"Yap . Kiliseden yeni geldim ve yemin ederim seni bitireceğim."

Tereddüt etti, gözleri duran Murphy'ye kaydı. Hemen ardından kararını verdi ve elindeki portakal suyu bardağını bana doğru fırlattı. Kıpırdamadım bile; Murphy'nin vücudu benimkinin üzerinde asılı kaldı, bardak omzuna çarptı ve meyve suyu masaya geri sıçradı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece daha dik durdu. Birkaç peçeteye uzanarak masayı temizledim.

"Onları yanında mı tutacaksın yoksa konuşacak mısın?" Ona sordum.

"Hepiniz gidin, bu sadece bir saniye sürecek."

"Ben hala buradayım, sürtük. Benim sonum ne zaman?" Bana dudak büktü ve giderken belini salladı. Onu görmezden gelerek temizliğe odaklandım.

"Demek vali sensin?"

"Demek kim olduğumu biliyorsun," dedim başımı kaldırıp ona bakma zahmetine katlanmadan.

Bu masa iğrenç.

"Evet, evet. Herkes ünlü Melody Callahan'ı tanır, ayrıca gazetede resminizi gördüm. Kocanız sizinle çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Onlardan birini ellemek nasıl bir duygu merak ediyorum." Başıyla göğüslerimi işaret etti.

"Omurgamda iki 38'lik mermi varmış gibi hissediyorum." Gülümsedim. "Ya da en azından kocam böyle derdi, ama rüyanda bile yeterince yaklaşamayacağını biliyorum, bu yüzden sorma zahmetine girmemelisin."

"Siz baharatlı birisiniz Vali Bey, İtalyanlardan olmalı-"

"Seninle laf kalabalığı yapmaktan yoruldu, o yüzden sadede geleceğim. Arabalı saldırılar ve çatışmalar bugün sona eriyor. Ayrıca 42. caddedeki arabalı saldırıdan sorumlu kişiyi de bana vereceksin. Sonra hangi delikten çıktıysan oraya geri ve kocam ya da ben aksini söyleyene kadar orada kalacaksın."

"Bu kaltağa inanabiliyor musun?" O da ekibinin geri kalanıyla birlikte kahkahalarla güldü. "Lokantama geldin ve bana patronluk mu taslayacaksın tatlım? Fildişi deliğine geri dön ve kendini becer. Ben, Koca John Matty, vali ya da değil, hiçbir İtalyan sürtüğünü dinleyecek değilim."

Masanın üzerindeki çatalı kaptığım gibi eline indirdim. Dudaklarından çıkan çığlık o kadar acınasıydı ki neredeyse gülüyordum... neredeyse.

"Buralarda yeni olmalısın," dedim ve bıçağı alıp bir kez daha derisine sapladım. "Bu yüzden seni eğitmek için bu zamanı ayırıyorum... *güzelce*."

"ÖLDÜRÜN ONU!"

Hepsi silahlarıyla ayağa kalktı ama tetiği çekmeden telefonları teker teker çalmaya başladı.

"Sizin yerinizde olsaydım, buna cevap verirdim. Annenizden, kardeşinizden, kızınızdan, oğlunuzdan ya da kızınızdan bir ne zaman haber alacağınızı sadece Tanrı bilir... hatta bazılarınız sizi bekleyen adamlar bile var. Yani bir an tam oradalar ve bir sonraki BOOM, hükümet bu hatalı kablolar konusunda daha önce bir şeyler yapmalıydı, değil mi?" Sakince bir kaşığa uzanarak söyledim.

"Anne! Anne! Anne! oluyor? Ne oldu?"

"Willow?"

"Zoe!"

"Ne?"

Hepsi teker teker telefonlarına cevap verdi. Koca John şaşkınlıkla bakarken gülümsedim ve kaşığı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Dediğim gibi, buralarda yeni . Şimdi, beni öldürebilirsin ama bu biraz karışık olur. Kocam Bella Vista'yı yerle bir edecek, hepinizi teker teker öldürecek ve hepiniz birbirinize düşeceksiniz çünkü... sizin gibi zayıf sürtükler böyle yapar ve sonra ortalık kan gölüne döner. Bu arada, sana kibarca sordum. Taleplerimi tekrarlamamı ister misiniz?"

"Adı Tyrone Williams. 42nd'yi o vurdu." "Ve bunu sen mi emrettin?"

Yutkundu ve başını salladı.

"Büyük hata." Masadan kalktım. "Bella Vista'dan bir şey duymasam iyi olur. Ailemin onayı olmadan kırık bir pencere bile görsem, bugün senin için iyi bir gün olacak."

Çantamı kaptığım gibi, sanki vebalı biriymişim gibi hepsi benim için ayrıldı. Durakladım. "Ayrıca kızınız hakkında...."

Pencereye doğru döndüğümde, siyah bir Ford Escape hızla ona çarpana kadar lokantanın dışında güldüğünü gördüm. Vücudu bir çocuk tarafından fırlatılan oyuncak bir bebek gibi havalandı ve yere çarparak kaputtan yere yuvarlandı.

" taneye daha ihtiyacın olacak."

Bütün lokanta sessizleşti. Teker , kapıya doğru yaklaştılar.

Pencere.

Murphy bana ve Mina'ya kapıyı açık tuttu, zamanlarda her zamanki gibi sessizliğini korudu. Arabada Murphy'nin emniyet kemerini bekledim.

"Evet, asker? Benimle misin yoksa bana ve işlerimi nasıl yürüttüğüme karşı mısın?"

Mavi gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Ben varım, Vali Bey." "Harika."

"Pazar günkü rolüne ne oldu?" Mina sorguladı.

Pazar günleri öldürmek yok... kahretsin, unutmuşum.

Telefonumu çıkarıp aradım ve o cevap vermeden önce sadece bir kez çaldı, "Patron?"

"Ambulans çağırmayı unutma," dedim telefonu kapatmadan ve tekrar ona dönmeden önce. "Mutlu musun?"

"Sadece sana göz kulak oluyorum." Gülümsedi.

Bu ailenin kadınları deli ve onları bu hale getiren benim, o zaman ben ne oluyorum?

ALTI

"Her Şey yetiŐtirilme tarzına bağlıdır."

~ Leo Tolstoy

LIAM

Şimdi Bella Vista'daki gelişmelere dönelim; dün gece çete üyeleri birden fazla silahlı saldırı gerçekleştirdi ve bunlardan biri, iki küçük kız kardeşini korumak için vücudunu kalkan olarak kullanan on yedi yaşındaki Kendrick White'ın ölümüne neden oldu. Kendrick yıldız bir atlet ve onur listesinde yer alan bir öğrenciydi ve mezun olduktan sonra Notre Dame'a gitmek istiyordu. Chicago Polisi sadece bir şüphelinin gözaltında olduğunu değil, aynı zamanda Bella Vista'daki polis varlığını da arttıracaklarını söyledi. Öte yandan Chicago Daily Chronicle gazetesinin yayınladığı, Vali Melody Callahan ve eşi Liam Callahan'ın skandal fotoğrafı, valiye göre o kadar da skandal değil. Birkaç dakika önce yaptığı açıklamada, 'İnsanların bu fotoğrafı neden büyüleyici ya da şok edici bulduklarından emin değilim. Kocam ve ben sevgi dolu bir ilişki içindeyiz. Su ıslaktır. Şehir rüzgarlı. Cubs ülkedeki en iyi takım. Şok olduğum şey Chicago Daily Chronicle tarafından yapılan habercilik eksikliğidir. Cesaretlerinden dolayı onurlandırılan kadın ve erkek kahramanlara odaklanabilecekleri bir gecede, bir karı kocanın toplum içinde öpüşmesini sanki haber değeri varmış gibi öne çıkarmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüler. Umarım toplum olarak gazetecilerimizden daha fazlasını beklemeyi öğreniriz.

Televizyonun sesini kısarak ayaklarımı masamın üzerine attım ve sandalyemde arkama . "Eşlerimiz meşguldü."

"Bu aileyi kimin yönettiğini merak etmeye başladım, biz mi yoksa eşlerimiz mi?" Declan

Kıs kıs güldü, karşıma oturmadan önce bir bardak konyak uzattı. "Babam ne derdi? Karısına hükmettiğini düşünen bir adam

Ya karısını tanımıyor ya da aptalın teki," diye Neal.

"Yaşlı adama, bizi uyarmanın hiçbir yaramayacağını bildiği için." Kadehimi onlarla birlikte kaldırdım.

"Şerefe," dediler ikisi de brendiyi benimle birlikte geri devirmeden önce.

Önce bardağıma sonra da Declan'a baktım. "Bu sidik de ne?" "Görünüşe göre belediye başkanından bir hediye." Yüzünü buruşturdu. "Ya da bazı iğrenç bir şaka."

Sinirli bir şekilde yerimden kalktım ve gerçek bir içki içmek için bara doğru yürüdüm. "Mel Bella Vista sorunumuzu hallettiğine göre, yeni ilaçlarla ilgili bir karara vardın mı?"

"Bugünlerde insanlar neden hep yeni olana takmış durumdalar? Ha? Klasiklere ne oldu -meth, eroin, kristal? Hakkında hiçbir şey bilmedikleri boku karıştıran ve aptalların bu boku yutması için üzerinde 'yeni' yazan parlak bir etiketle insanlara dağıtan yarım akıllı özentili bilim adamlarımız var." Kendini akıllı sanan aptal insanlardan nefret ederdim; onlarla anlaşmak mümkün değildi.

"Aptal olsunlar ya da olmasınlar, hâlâ avuç dolusu Blphine alıyorlar. Tüm bayiler bunu istiyor ve bizden alamazlarsa başkasından alacaklar," diye ekledi Declan ben oturduğumda.

Bir içki almadan önce "Sadakat de yok," diye mırıldandım.

Neal başını salladı. "Keşlerden, çetecilerden ve satıcılardan sadakat mi istiyorsun?"

"İnsan hayal kurabilir, değil ? McDonald's'ın insanları sırada tutmak için yeni şeyler uydurmak zorunda kaldığını görmüyorsunuz. Herkes klasik bir Big Mac istiyor. Yeni bir girişimin süper lüks bir şey çıkarması önemli değil, günün sonunda Big Mac evde."

"Şimdiden sarhoş mu oldun?" Declan da benimle birlikte güldü. "Mel ne dedi?"

Burnumun kenarını sıkarak inledim. "Sakın o kadın konusuna tekrar girmeyeyim. Ona hiçbir şey anlatmıyorum ve o beni öldürmeye çalışıyor. Onu bilgilendiriyorum ve o da bana en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmamı söylüyor. Ya beni delirtmek istiyor ya da aklını kaçırmış, belki de ikisi birden."

"Yani onun için ilk tanıştığınız zamankinden bile daha deli olduğunu mu söylüyorsun?" Declan yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla alay etti.

"Bunu duyuyor musun Neal?" Parmağımı kulağıma götürerek öne doğru eğildim. "Coraline tırnağını kırdı, koleksiyonuna eklemek için ona lanet olası bir spa almaya koşman gerekmiyor mu? Main'de zaten Coraline Restaurant var."

"Ve 37-Cadde ile Stonewall'daki Coraline çiçekçisi," diye araya girdi Neal.

"Madison ve Richard'daki Küçük Coraline Butiği-"

"İkiniz de lan çenenizi," diye homurdandı, biraz da utanarak. "Aww kardeşim, yüzün mü kızarıyor-"

"Neal, Mina'ya bir yıldız aldıktan sonra bile benim için gelmiyor," diye tersledi onu ve neredeyse ölüyordum - hayır gerçekten, gülmeden duramıyordum. Bunu tamamen unutmuştum.

"romantik şeylerden hoşlanır."

"Lanet olası bir yıldız. En azından karım onun için aldığı yerleri ziyaret edebiliyor," diye ekledi Declan. Bu arada ben de kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Neal, "Bize gülüp geçin ama en azından kadınlarımız onlara hediye almamıza izin veriyor," dedi.

Omuz silktim. "O en iyi hediyeye sahip: ben. Şu surata bir bakın." İkisi de inledi.

"Ne? Ben Noel gibiyim, vermeye devam eden bir hediye. Ayrıca Mel'im yıldızlar ya da butikler istemiyor... O güç istiyor ve ben de bunu ona verdim. Eyaletin yöneticisi ve bir dahaki sefere başkan olacak. Bunun üstüne ne var?"

"Bütün bunları ona veren sen miydin?" Kapı açıldığında annem içeri girdi, artık rahat siyah bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Dışarı çıkmadığımız sürece hep siyah giyerdi; babamızın yasını tutmaktan asla vazgeçmezdi. Kahverengimsi bakır rengi saçları artık gri tüylerle belirginleşmişti. "Mel'in bunun bir takım çalışması olduğunu söyleyeceğinden eminim."

"Anne? Şimdi de bizi mi dinliyorsun?" İçkiyi bırakıp yanına gittim.

"Hepiniz bu kadar gürültülüken kulak misafiri olmak zor. Bütün erkeklerimin oturup içki içeceği ve kadınlar hakkında konuşacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Her iki yanağımı da öptü.

"Düzelتيyorum, konuşmaya başlamadan önce içiyorduk... bir bakıma." Neal gülümseyerek Declan'la birlikte ona da sarıldı.

"Benim için durma. Sadece yarın Coraline ile birlikte çocuklar için yeni dadıları bilmenizi istedim."

O sabahı hatırlamak beni tekrar gerdi. Kolumu okşadı.

"Merak etme, kimse torunlarıma zarar vermeyecek."

"Teşekkür ederim, anne."

Başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Oh, ve tüm hediyeleriniz ne kadar iyi olursa olsun... Mel başkan olsa bile asla babanızinkini geçemeyecekler."

Hepimiz bir an öylece durduk ve ben onlara dönmeden önce sözlerinin kafamızda yer etmesine izin verdik. "Babam ona ne verdi?"

"Belki de blöf yapıyordur?" Neal söyledi ve ben gözlerimi devirdim.

"Belki de Liam kadar ukala davranıyordur ve bizim ona aldığı en iyi hediye olduğumuzu söylüyordur?" Declan söyledi; akla yatkındı ama emin değildim.

Kahretsin, şimdi gerçekten bilmek istiyorum.

"Her neyse." İçimi çektim, masamın kenarına oturdum. "Blphine'i satmayacağız. Babamız, onun , büyük büyükbabamız, tüm ailemiz klasiklere bağlı kaldı; bu yoldan sapacak kişi ben olmayacağım."

Declan parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bunun Triad'ın burayı ele geçireceği anlamına geldiğini biliyorsunuz. Ve bu gerçekleştiğinde-"

"Bizimle savaşmayı deneyecekler... tabii aptallarsa. Ne kadar popüler oldukları umurumda değil, bu noktaya gelmemiz onlarca yılımızı aldı ve bizi bu kadar kolay yıkmalarına imkan yok." İmparatorluklar bir günde kurulmadı. Bunun ne bilmiyor değildim, sadece köpeklerle oturmak için kendimi alçaltmayacaktım. "Tàiyáng ailesi dört ayak yerine iki ayak üzerinde yürümeye başladığında, onları öldüreceğiz."

"Pekâlâ-" diye söze başladı Neal, o sırada kapı çalındı. "Girin."

O'Phelan içeri girdi. "Efendim, karınız sizinle salonda buluşmak istiyor."

Bodrum katında. Madam Coraline ile birlikte."

Başını yorgunca sallayan Declan'a baktım. "Mina?" Neal sordu.

"Çocuklarla birlikte, efendim."

"O zaman ben de ona katılacağım." Neal konyağını bitirdi ve bardağı masaya koydu. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

Karılarımızın büyük olasılıkla ringde dövüşmesini izlemeyi kastediyordu. Benim için izlemek zor değildi -Melody her zaman kazanırdı- ama Declan, Coraline'in darbe aldığını görmekten nefret ederdi. Bunca yıldan sonra bile onunla ringe çıkmayı reddediyor, bu da Coraline'i sadece kızdırıyordu ama fikrini değiştirmesi mümkün değildi.

"Hadi gidelim," dedim, kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile. "O kadar da kötü olmayacak."

Adam . "Geçen sefer dikiş attırmak zorunda kalmıştı Liam."

"Mel kendini kötü hissetti." Gülümsemek yanılttı ama değildi. Onun dövüşünü izlemek heyecan vericiydi.

"Anlamıyorsun," diye mırıldandı asansöre bindiğinde. Aslında anlamıyordum. Coraline şikayet etmiyordu ve harika bir savaşçı olmuştu. Mel'i hiç geri alamamış değildi, sadece Mel daha iyiydi.

Karım daha iyiydi.

MELODİ

Yumrukları hızlıydı.

Gözleri bir kaplan gibi odaklanmış, berraktı.

Hareketleri sağlamdı, tek bir hareketi bile boşa harcamıyordu.

Coraline uzun bir yol kat etmişti. Sadece iyi dövüşçü değil, harika bir dövüşçüydü. Ringde birlikte olmaktan gerçekten keyif aldığım biriydi çünkü ne kadar kötü yere düşerse düşsün, ayağa kalkıyor ve daha sert bir şekilde itiyordu. O ne kadar zorlarsa ben de o kadar iyi oluyordum. Bu beni neredeyse üzüyordu... neredeyse.

Kolunu savurdu ve ben yana doğru döndüm, yumruğum çenesinin yan tarafına , tüm vücudu yere düştü.

"Cora!"

Declan'ın gözlerini dikmiş bize baktığını görmek için bir an durakladım... ve o bir saniye içinde Cora bacaklarıma yandan çarparak beni yere düşürdü. Yuvarlanmaya çalıştım ama çoktan çıkmıştı. Yumruklarımı yüzüme doğru kaldırarak, o yavaşlayana kadar tek yapabildiğim kendimi savunmaktı. Kollarımı açarak yüzüne bir yumruk indirdim ve iki kolunu birden kavrayarak bizi mindere doğru döndürüp onu yere sabitledim.

"Lanet olsun!" Tısladı ve ben de burnumdaki kanı silerek onu . "Beni yerime kilitlemek için mi vurdun?"

"Savaşı kazandıktan sonra bir vuruşun ne önemi var?" Burnumun sıkarak gülümsedim.

"Bir gün yemin ederim seni en az bir rauntta yeneceğim. O yumruk sayılmaz bile çünkü biri araya girdi." Dönüp Declan'a bakarken yüzünü buruşturdu, Declan elini uzatmadan önce ona sadece bir havlu fırlattı.

"Sayılır." Liam sırtarak iplere tutundu. "Mel'in dikkati dağıldı ve bunun bedelini ödedi, tıpkı gerçek hayatta ödeyeceği gibi."

"Şu anda bana dövüş becerilerim hakkında ders mi veriyorsun?"

Bacaklarım ağrmasına rağmen ayağa kalkarak cevap verdim. Sadece bir saatten biraz daha az bir süredir dövüşüyorduk ama Cora ringe çıktığımızdan beri agresifti.

"Artık karıma vurmayı bıraktın mı?" Declan bana seslendi, bu da Coraline'in gözlerini devirmesine neden oldu.

Burnumu işaret ettim. "Bu iki yönlü bir yoldu."

"Duydun mu?" Coraline gülümseyerek ona dirsek attı. "Karın tam bir baş belası."

Adam kızın yan tarafını dürttü ve kız acıyla irkildi. "Belalılığına hayran kaldım, tatlım. Şimdi buz yapalım."

"çocuk değilim Declan, iyiyim." Declan onu duymazdan gelerek kolunu ona doladı ve saunaya doğru götürdü.

Cora başını sallayarak bana baktı ama onun aşırı korumacı bir koca olmasına izin verdi. Yine de onun üzerine bu kadar titremesinden gizliden gizliye hoşlandığını biliyordum.

"Sen olmasaydın biz de böyle olabilirdik..." Ben ona ters ters bakınca sesi kesildi. Ringin köşesine geçerek su şişemi ve havlumu aldım.

"Mel, ben aşağıdayım... biz de mi kavga ediyoruz?" diye sordu, kravatını çıkarmaya başlamıştı bile.

Başımı salladım. "Seni buraya seninle konuşmak için çağırdım." "Benimle konuşmak mı? Bir yüzükte mi?"

Kaşı kalktı. ". "

"Yarından itibaren Dona ve ben ciddi bir şekilde eğitime başlayacağız."

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

"Ciddi olarak tanımla." Kaşlarını çatı, kollarını kavuşturarak bana bakarken ses tonunda ya da gözlerinde mizahtan eser yoktu.

"Babamın bana karşı olduğu kadar

ciddi." "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Hayır," dedi tekrar, sanki hepsi buymuş ve emirlerine boyun eğmem gerekiyormuş gibi ringden çıkmak için hareket etti.

"LIAM CALLAHAN! Sakın kıpırdama!"

"MELODY CALLAHAN, bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok. Kızım cehennemi yaşamayacak. Hayır. Tartışma bitmiştir."

Bu orospu çocuğu aklını kaçırmış.

"Kızınız mı?" Tekrarladım; bana bakmadı bile, sadece başını salladı. "Bizim kızımız! O benim içimdeydi. Onu ben doğurdum. Doğduğu gün göğsümde nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyorum. Kafasında kaç tane saç teli olduğunu hatırlıyorum. Sakın bana deliymişim ya da kızımıza sırf bu yüzden isteyerek zarar verecekmişim gibi havlamaya kalkma."

"O zaman bunu neden yapıyorsun? O korunuyor-"

"Kim tarafından? Sen mi? Ben mi? Kardeşleri mi? Ethan'ı çoktan kanatlarının altına aldın ve Wyatt şimdiden hedef talimi yapıyor. Dona'yı aya sevdiğini ve dünyanın etrafını on kez döndüğünü biliyorum ama onu bir balonun içine koymak yeterli değil! Babam beni eğitecek kadar sevdi."

"Baban yalnız kalacağını biliyordu! Yalnız. Melody, annenin öldüğünü . Baban ölüyordu. Ailenin geri kalanı gitmişti. Sahip olduğun tek şey kendindi! Baban seni bir silaha dönüştürdü çünkü senin için yapabileceği tek şey buydu. Anlıyorum, ama bunun seni nasıl mahvettiğini de anlıyorum! O kadar uzun zamandır savaşıyorsun ki ne zaman duracağını bilmiyorsun! İlk tanıştığımızda nasıl seveceğini bile bilmiyordun. Şimdi bile egemenliğini kurmadan bir metre bile kıpırdamıyorsun. Asla güvende hissetmiyorsun. Bir eş, bir anne ve diğer her şeyle mücadele ediyorsun. Sürekli mücadele ediyorsun! Ve ben seni tüm bu çabaların için seviyorum. Seni tüm yaraların için seviyorum ama Dona'yı bu şekilde mücadele etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Sanki belimin altına yumruk atmış gibi hissettim. Hangisinin daha çok canımı yaktığını kestiremiyordum: Benim ondan daha kırılmış olduğumu düşünmesi mi yoksa dünyayı benim gördüğüm gibi görmediği mi? Her zaman aynı fikirdeydik... şimdi emin değildim.

Ama belden aşağı da vurabilirim. "Sanki kendi aileni tanıımıyormuşsun gibi benim ailem hakkında konuşuyorsun."

"Ne?"

"Belki unutmuşsundur ama sen krallığın anahtarlarını babandan miras alan prensisin. Baban Ceann na Conairte olmadan önce ailenin nasıl olduğunu biliyor musun? Muhtemelen hayır, çünkü Sedric hepinizi bir balonun içinde tutmak için elinden geleni yaptı. Babanızın iki kız kardeşi vardı. Biri tecavüze uğradı ve kafası kesildi, diğeri de alevler içinde kaldığında evinde mahsur kaldı. Declan senin kardeşin değil, kuzenin. Annesi ve babası 87 kurşunla vurularak öldürüldü. Biricik oğlunu kaybettikten sonra

Shamus, büyükbaban Amerika'yı terk edip İrlanda'ya döndü. Baban Callahan adını korumak için neredeyse öldürülüyordu; İrlandalılar ve İtalyanlar arasındaki savaş her zamankinden daha kanlıydı. Callahan aile ordusu mu? Annen saldırıya uğradığında, neredeyse seni ve ikiz kardeşini kaybederken ? Omzumun üzerinden bakıyorum çünkü asla güvende değilim, babam beni bir savaşçı yaptığı için değil, mafyanın içinde doğduğum için. Rahatladığınız an, güvende olduğunuzu düşündüğünüz an, kibirlendiğiniz ve birinin beyninize bir kurşun sıktığı andır."

"Ethan'ı dışarı çıkardığım için bana kızgındın! Lanet olası kararını ver kadın! Onların sadece çocuk olmalarını mı yoksa çocuk askerler olmalarını mı istiyorsun?"

"Oğlumuza birini nasıl öldüreceğini göstermek, ona kendini nasıl koruyacağını öğretmekten farklı! Dona hem savaşçı olmayı hem de çocuk olmayı öğrenebilir."

"Ve sen bunu nereden biliyorsun? Sen ne zaman çocuk oldun ki Melody?"

"Dona ve ben farklıyız; o farklı şekilde uyum sağlayacaktır."

Burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes aldı. "Seni anlamıyorum. Dona'nın yumuşak olduğunu biliyorsun. Karahindibalardan taç yapmayı sever. Kuşları sever ama onları evcil hayvan olarak beslemez çünkü onları kaçırmış gibi hisseder. Et bile yemez çünkü hayvanları çok sever. Şekillendirmek istediğin kız bu mu? İki şeyden biri olacak: ya artık aynı Dona olmayacak ya da asla savaşmamayı seçecek. Onun için orta yol yok."

"O zaman yeni Dona'yı sevmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın çünkü kızımız her zaman kavga edecek. Benden nefret ediyorsa, öyle olsun. Sen eğlenceli olabilirsin

Ebeveyn. kendini koruyabileceğini bilmek beni mutlu edecek," dedim ve ipi kaldırıp dışarı çıktım.

Tek kelime etmedi ya da beni takip etmedi ve ona arkamı , onu kontrol etme zahmetine girmedim. Onun yerine asansöre bindim ve elimdeki bandı açtım.

"Lanet olası aptal," diye mırıldandım kendi kendime, ama onu mu yoksa kendimi mi kastettiğimden emin değildim...

Odama gittiğimde o kadar yorgundum ki, ipek bir gecelik giyip Dona ve Wyatt'ın odasına göz atmadan önce hızlıca bir duş aldım. Tabii ki Ethan Dona'nın yanında uyuyordu, ikisi de top gibi kıvrılmıştı... Wyatt da dışarıda kalmaktan nefret ettiği için kendini yatağın kenarına zorladı. Gözlerini açan Ethan'ı tekmeledi, beni gördüğünde onu tekmelemeye hazırlanıyordu.

"Ahh." Wyatt onu tekrar tekmelediğinde inledi. "Çok sinir bozucu biri."

"Sen onun odasındasın," dedim onlardan sürünerek uzaklaştığında, kahverengi

Her yöne uzanan saçlar.

Yanına saçlarını okşadım. "Seni yatırmamı ister misin?"

"Mommmmm." Gözlerini ovuşturarak yüzünü bana çevirdi. "Neredeyse on , üstümün örtülmesine gerek yok."

"Peki, o zaman beni mısın?"

Başını sallamadan önce bir süre düşündü. Elimi tutarak yatak odasına doğru yürüdük. Yanıma oturup yastıkların üzerine uzandım.

"Dişlerini fırçaladın mı?" diye ciddi ciddi sordu; elimden geleni yaptım.

Gül.

"Evet." Başımı salladım.

"Peki ya okul, yani iş kıyafetlerin?"

Beni öldürüyorsun evlat. "Çıkardım ve
ütüledim." "Nana'ya sarılıp iyi geceler
diledin mi?"

"Sarılmak yok ama iyi geceler
dedim." Kollarını bana doğru
kavuşturdu. "Yarın ona
sarılacağım."

Başını salladı ve başka ne soracağını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatarak
durakladı. "Ben-"

"İyi geceler diledin mi?" diye sordu.

Bu çocuk, dostum. Olmaya çalışmadığı zamanlarda bile babasının
tarafındaydı. "Henüz değil, ama yapacağım."

"Unutma," dedi ciddi bir şekilde, yorganımı boynuma kadar çekerek.
Saçlarımı bile okşadı. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, *mio bel leoncino*." Eğildim ve yanağından öptüm.

"İyi geceler!" El salladı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Horluyormuş gibi yaptım ve kapıyı usulca açtığını duydum.

Kapıyı kapatmadan önce "İyi geceler anne," diye fısıldadı.

O gittiğinde, sırtımdan duramayarak tekrar oturdum. Arkama yaslandım ve
bekledim... ve bekledim... ve lanet olası bekledim.

Ne kadar kavga edersek edelim ya da birbirimize ne kadar kızarsak kızalım,
her zaman aynı yatağı paylaştık. Her zaman. Bu aramızdaki kişisel bir kuraldı.

Yine de onu bodrumda bırakalı neredeyse üç saat olmuştu ve

hala yatağa gelmemiştii. Yanımdaki saat 03:47'yi gösteriyordu ve bir dakika daha geçerse onu kapıya fırlatacağıma yemin ettim. Uyuyamıyordum. *Umarım o da başka bir yerde uyumuyordur.*

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime. Ben ne zaman böyle biri olmuşum? Kocasını bekleyen kadın? "Neyim var benim böyle?" Bir yastık kapıp yüzüme koyarak inledim. Ben Melody Callahan'dım! Kanlı Melodi. İtalyan mafyasının başı. Illinois Valisi. Yetişkin adamlar önümde altlarına sıçtılar. Kadın göz teması bile kuramıyordu! Ben lanet bir patrondum! *O zaman neden bir adam yüzünden soğukkanlılığımı kaybediyorum? Onu seviyorsam ne olmuş! Çocuklarımla babasıysa ne olmuş? Soğukkanlı ve sakin olan benim. Haklı olan benim! Kızımızı peri masalından fırlamış bir genç kız yapmaya çalışan o! Yatağa gelmemesi gereken biri varsa o da benim!*

"Mel!"

Yastık yüzümden çekilip alındığında gözlerim açıldı. Yüzünün ve burnunun kenarlarından ter damlarken, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" diye bağırdı ben doğrulunca. "Ne?" Ben de ona bağırdım ama cevap vermedi. Derin bir nefes aldı ve yanımdaki yatağın kenarına otururken başını salladı. Bir çift siyah koşu şortu ve kolsuz siyah bir tişört giymişti.

arkası terden sırılsıklam olmuştu.

"Bunu bir daha yapma," diye mırıldandı, terli bilekliğini yere attı.

"Ne-"

"Buraya tartışmamızı bitirmeye hazır bir şekilde geldim ancak seni yüzünde bir yastıkla cevap vermezken buldum."

Sırıttım. "Gerçekten sonumu böyle mi getireceğimi düşünüyorsun? Bir yastıkla mı?"

"Senin nasıl öleceğini düşünmüyorum, Mel. Bunun gibi düşünceler..."

Hiçbir şey söylemedi, sadece yataktan kalktı ve banyoya girmeden önce korsesini aldı. Bir an ona katılmayı düşündüm ama öylece kaldım. Çok uzun sürmedi; duş bir saniye önce açılıp bir saniye sonra kapandı ve üzerinde sadece koyu yeşil saten pijama altları olduğu halde havluyla saçlarını kurulayarak dışarı çıktı. Karın kaslarının her biri belirgin olan sert göğsü tamamen gözlerimin önündeydi. Yorganı yanıma oturduğunda yatak yerinden oynadı. Taze baharat gibi kokuyordu.

Sessizlik.

Tek ses nefesimizdi.

"Ne yapıyorsun?" Uyumak için yana kaydığında önce ben teslim oldum.

"Yorgunum, Melody-"

"Uykuya kızgın gitmeyiz, bu yüzden ya bunu çözeriz ya da ."

Bana dönmeden önce inledi. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Bu mudur yani? Kendimi kaybetmemi mi istiyorsun-"

Alnımı onunkinin üzerine koymadan önce onu usulca öptüm.

"Agresif bir şekilde geldim ama bilmelisiniz ben böyleyim.

Yine de bunu seni üzmemek istediğim için yapmıyorum Liam-"

Bu sefer beni öptü, beni çevirmeden önce elleri boynuma gitti.

sırt üstü yatırıp uzandı.

"Konuşurken birinin sözünü kesmesi sinir bozucu, değil mi?" Sırıttı ve ben gözlerimi devirerek onu itmeye çalıştım ama beni altına sıkıştırdı. "Seni tanıyorum Mel. Bu dünyadaki herkesten daha iyi... Çocuklarımıza duyduğun sevginin çok büyük olduğunu biliyorum, bu yüzden Dona'yı iten kişi olmak istemediğini de biliyorum. Ama zorlamak . Anlıyorum. Nefret ediyorum ama anlıyorum. Sana kızgın değilim, ebeveyn olmakla patron olmak arasında kaldığım için kızgınım. Eğlenceli ebeveyn olmayı seviyorum."

Derin bir nefes aldım. Yine aynı fikirdeydik. "Yani onlara bebek gibi davranmayı bırakacağız."

"Evet," diye mırıldandı, başını göğsüme yasladı. Elimi saçlarında gezdirirken beni bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden kendimi onun kollarında rahat ettirdim.

O haklıydı.

Kimse beni onun gibi . Kimse beni ondan daha iyi anlayamazdı.

YEDİ

"Ben taş kalpli bir piçim. İçime kapanığım, bıkkınım, işkoliğim, acımasızım ve kendime hizmet ediyorum."

~ Ally Blake

MINA

Ben fakir büyüdüm.

Tipik fakirden daha fakir.

Annemle babam iki iş arasında boğuşmuyordu.

Karavan parklarında ya da arabaların arkasında yaşamadık.

Hayır. Çin Mahallesi'ndeki yoksullar tamamen farklı türde yoksullardı.

Babam ben dokuz yaşındayken intihar etti ve ellerini bir şişe Soju'ya değiştirecek olan annemi dört çocuğa tek başına bakmak zorunda bıraktı. Başarısız olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bir kış gecesi köprü'nün altında uyurken kız kardeşim donarak öldü. Annem bana ceketini almamı söyledi ve ben almadığımda kendisi aldı. Erkek kardeşim... kaçtı ama topladığım 1.89 dolar değerindeki bozuk parayı çalmadan önce değil. Annem beni bir fuhuş çetesine satana kadar sadece annem ve ben vardık. Mücadele bile etmedim. Bana besleneceğimi ve ısınacağımı söylediler. Yemek. Fare değil. Çöp artıkları değil, gerçek yemek. İlk kez yapışkan pirinç yediğimi hatırlıyorum, birini kışından beceren bir adamın en fazla üç metre uzağında duruyordum. On yaşındaydım ve orada oturup pilav yiyor ve sadece dinliyordum. Evet, kısa bir an için bunun ben olup olmayacağımı merak ettim ama bu çok kısa bir andı çünkü pilavım vardı ve sıcaktım.

Biri beni satın almadan önce iki gün boyunca oradaydım. Nispeten genç bir adamdı, yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Bana hiç dokunmadı, sadece soyunmamı, dans etmemi ve sonra tekrar giyinmemi istedi. O kadar çok para ödedi ki başka kimse bana dokunamadı. On iki yaşındayken, oyun arkadaşı olmam için beni eve getirdi.

kendi kızının. Birbirimize benzediğimizi fark ettim, kızı ve ben. Hatta ona baba dememi bile istedi. Kızıyla birlikte okula gitmemi, iyi giyinmemi sağlıyordu; dışarıdan bakan herkese iyi kalpli ve cömert bir aile tarafından evlat edinilmiş gibi şanslı görünmüş olmalıyım. Evinde olup bitenler hakkında tek kelime bile etmedim. Bana dokunmak için on beş yaşına kadar bekledi. Ben on yedi yaşındayken eve başka bir genç kız getirdiler. Karısı beni sessizce sus payı vererek gönderdi... O zaman anladım bilmediğinden değil, bilmiyormuş gibi davrandığından.

O kızın hayatının nasıl olacağını biliyordum.

Ayrılmadan önce ona söyledim ve bana tek sorduğu pirinç olup olmadığı oldu.

Hastalıklı, çarpık, korkunç bir şekilde komikti. Onu anlıyordum ve geriye dönüp baktığımda bana başka ne olabileceğinden emin değildim. Donarak ölür müydüm? Sokakta tecavüze uğrar mıydım? Tecavüze uğramadan önce açlıktan ölür müydüm? Açlıktan ölmeden önce donar mıydım?

Önemli değildi çünkü özgürdüm. Param vardı ve özgürdüm.

Ondan sonraki hayatımın bu kadar normal olması korkutucuydu. Bir tavuk dükkanında işe girdim ve bodrum katında yaşadım. Kredi alarak ülkenin en iyi üniversitelerinden birine gittim. Bir kez aşık oldum, bir kızım oldu ve herkes gibi onun da olmadığını fark ettim. Ortadan kayboldu ama beni sürtük olarak etiketlemeden önce değil.

Komikti... komik derken zalimce demek istiyorum... dünyanın her yerinde kadınlara nasıl davranıldığı.

Eğer sessiz kalırlarsa, üzerlerine yürünür.

Eğer konuşurlarsa, her yönden saldırıya uğrarlar.

Ancak bir kızım olduğunda konuşmak istediğimi fark ettim -sadece kendim için değil, onun için de- çünkü en azından mücadele edebilirdim. Daha önce hiç savaşmamıştım; hiç gücüm olmamıştı. Bir kez savaştığımda, yaşadığım hayatın yaraları üzerine yaralarım olduğunu fark ettim.

İyi bir insan değildim.

Sessizdim ama asla iyi

değildim. İyi olmanın canı

cehenneme. "Mina?"

Sandalyesinde bana bakarken Mel'le yüz yüze geldim.

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Yeni atanan komiser yardımcımız birazdan burada olacak. Biraz daha odaklanmanızı istiyorum."

"Elbette." Başımı salladım ve onu içeri almadan önce kapı çalındı.

"Vali Callahan." Lacivert üniformasını giymiş, şapkasını kolunun altına almış bir halde içeri girerken sırtı. Gözleri kısa bir an için bana kaydı, sonra tekrar ona odaklandı. Ellerini kavuşturdu.

"Komiser Cheung, benimle tanışmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Mel ona oturmasını işaret etti. Bacağını kaldırdı ve sandalyenin arkasına yasladı. Simsiyah saçları ve dudağının üzerinde küçük bir kesik vardı.

"Bundan daha büyük bir onur düşünemiyorum," dedi, gözleri kısa bir süre için tekrar bana doğru baktı.

Konuşmalarına dikkat etmedim. Denedim -gerçekten denedim- ama sadece

orada durdum. Korktuğumdan değil, daha önce hiç gerçekten korktuğumu hissetmemiştim. Şimdilik sessizdim ama yakında konuşacaktım ve konuştuğumda söyleyeceklerimi asla unutmayacaktı.

Toplantı çok uzun sürdü.

Orada öylece durmak tüm soğukkanlılığımı aldı.

"Mina sana çıkışı gösterecek." Mel beni yine düşünce trenimden çıkardı ve itiraz etmedim. Masanın etrafında yürümeden önce dosyayı onun yanına koydum.

Lobiye doğru ilerlerken yanımda güldü. "Ne kadar ilerlemişsin, Mina."

"Teşekkür , *baba*." Bir an için donup kaldıktan sonra elini omzuma koyarak kurtulurken ona gülümsedim.

" kadar yeter. Geçmiş kaldı. Kendin için bir şeyler yapmana çok sevindim."

"Sensiz yapamazdım," dedim otomatik olarak, onun memnuniyetiyle.

Daha yakına eğildi. "Bunu asla unutma. Valinin birine ihtiyacı olursa, seni kimin yetiştirdiğini hatırladığından emin ol."

"Tabii ki."

Başını sallayarak şapkasını başına yerleştirdi. Dışarı çıkarken daha dik durdu. Ben de onu takip ettim, esintinin tadını çıkarıyordum. Arabasına bindiğinde siyah bir Mercedes yanaştı. Neal inerken takım elbisesinin üst düğmesini açtı, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Beni her zaman gülümseten türden bir gülümsemeydi... sadece o gün değil.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" diye sordu, başımın üstünü öperek.

üstünü okşadım. "Neal, senden bir şey istiyorum." "Herhangi bir şey."
"Komiser yardımcısı az önce Melody'yi görmek için uğradı." "Her şey
yolunda mı?" Kaşlarını çattı, arabaya baktı, şimdi
çoktan gitti.

"Evet." Gülümsedim. "Sadece kızını öldürmeni istiyorum."

"Ne?" Yarı güldü.

Daha dik durarak kendimi tekrarladım. "Komiser Yardımcısı Cheung'un
bir kızı var, onun ölmesini istiyorum. Bir de karısı var; onun da ölmesini
istiyorum. Siz onu öldürmeden önce onların öldüğünü görmesini istiyorum."

"Mina."

"Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet." Yüzümün yan tarafını okşayarak başını salladı. "Ama Mel-"

"İçimde bildiğime dair bir his var. Onunla bu konuda konuşmayacağım.
Konuşabilirsin."

Evet diyecektir. Eminim bunu kendim yapmak istemediğim için kızacaktır
ama ben onun gibi değilim. Cora gibi değiştirilemem ama bu kan istemediğim
anlamına da gelmez."

"O zaman kan akacak."

İşte ben böyle konuşuyordum: Eylemle.

Artık sahip olduğum güç buydu, birini işaret edip ölüm emrini vermek ve
bunu yaptırmak. Mel'in bana sunduğu şey buydu. Altından daha değerliydi.

Teker teker, bana acı çektiren herkes için gelecektim ve hepsi teker teker
kendi kanlarında boğulacaklardı.

Mina Sung gitmişti.

Mina Callahan'ın kanı akacaktı.

"Ama komiserle tanışmadan önce, öğle yemeğinde ne yemek istersiniz?

Kendimi gerçekten Taylandlı hissediyorum!" Ona sırtarak elini tuttum.

"Ama ben aslında Hintli olmayı umuyordum." Beni kollarının arasında döndürdü. "İkisinden de mi alayım?"

Başını salladı ve beni arabaya doğru götürdü.

MELODİ

"Sesimi şimdiden özledin mi?" Ben pencerenin yanında dururken Liam hattın diğer ucundan konuştu.

"Kendini gerçekten , değil mi?"

Kıs kıs güldü. "Şimdi sen söyleyince-"

"Yakında bir komiser yardımcısını daha kaybedeceğiz," dedim ve daha fazla konu dışına çıkmadan sözünü kestim.

"Mina?"

"Nereden biliyorsun?"

"Neal az önce bana mesaj attı. Yeterince uzun sürdü. Kaç yıldır bu ailenin bir parçası?"

Camda kendi yansımamı görerek gülümsedim. "Bazı insanlar kanlı hayvanlardır Liam, diğerleri ise zehirli bitkiler. Sana onun Olivia'dan farklı olduğunu söylemiştim. Bunu görebiliyordum. Onu tekmeleyebilmek için yukarı tırmanmasına izin verdi." O sessiz bir katildi, çok geç olana kadar geldiğini asla göremediğiniz bir katil.

"Bu ailenin kadınları hakkında da bir şeyler söylenebilir." Kendi kendine iç .
"Bu sizi nasıl etkileyecek? İstedığımız son şey kötü basın."

"En çok kaos içinde parladığımı bilmiyor musun?"

"Keyfine bak, karıcığım. Ben eve getirmeye devam edeceğim." "Ben almayayım, görünüşe göre seni kanser yapıyor."

İnledi. "Her şey seni kanser ediyor-"

"Hoşça kal kocacığım," dedim çabucak ve başka bir şey fırsat vermeden telefonu kapattım. Masama geri döndüm, siyah deri koltuğuma oturdum, Amerikan ve eyalet bayrakları arkamda duruyordu. Mina'nın bıraktığı dosyaya uzanıyordum ki kapı çalındı.

"Girin."

"Sayın Vali." Sekreterim Bruce, gözlüklerinin siyah çerçevesini çarpık burnuna doğru iterken sarışın başını içeri uzattı.

"Ne oldu?"

"Belediye Başkanı Weston sizi görmek istiyor."

"Talep mi?" *İlginç bir kelime seçimi.* "Evet, Vali Bey."

"O zaman beklemesine izin verme." Sandalyemde arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. En sevmediğim belediye başkanı içeri dalmadan önce Bruce arkasını zar zor dönmüştü. "Benjamin, senin için ne yapabilirim?"

"Ne ? Ne ?" Derin bir nefes alarak kendini tutmaya çalıştı. "Valilik ofisinin neden Chicago'da değil de Springfield'da olduğunu biliyor musun?"

"Önemsiz bir planlama mı?" Neredeyse sıkılmış bir halde cevap verdim.

"Ülkenin en büyük üçüncü şehrinin baş yöneticisi ile valilik arasında iç çekişme olmasın diye! Bu eyalet hala büyük ölçüde çalışanların ödenmeyen emeklilik maaşlarından kaynaklanan ciddi mali sorunlarla boğuşuyor, bunu anlamanız mümkün değil çünkü birincisi bu sizin ilk işiniz, ikincisi ise hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok paranız var."

"Bana havlamaya devam mı edeceksin yoksa bir örnek mi vereceksin? _"

"Yeni bir bütçe planı önerdim. Chicago Belediye Meclisi'nin hepsi ayağa kalktı.

ve bugün yeşil ışık yakılmış olmalıydı ama bunun yerine birkaç telefon görüşmesi yaptığınızı duydum. Bütçe yok. Yeşil ışık yok. Bu bir oyun değil, Bayan.

Callahan!"

"Üzgün olduğumu görebiliyorum." Gülümsedim; bir farenin tuzağa doğru koşmasını izlemek her zaman eğlenceliydi. "Sana gerekçelerimi açıklamak için de zaman harcayabilirim ama ses tonun hoşuma gitmiyor. Çocuklarım öfke nöbeti geçirdiğinde onları genellikle odalarına gönderirim. Ofisine gitmeye ne dersin ve ne zaman-"

"Ben Chicago'nun lanet olası belediye başkanıyım! Benimle saygılı bir şekilde konuşacaksın!"

"Hayır," dedim ve Mina'nın bana verdiği dosyayı gelişigüzel bir şekilde onun önünde yere fırlattım. "Bunun ilk 'işim' olduğunu ve ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param olduğunu bile bile insanların beni neden seçtiğini biliyor musun?"

Kağıtları almak için yavaşça eğildi.

"basit bir nedeni var. Önceki yedi Illinois'den dördü

valiler hapse girmiştir. İki ABD Temsilcisi, eski Dışışleri Bakanı ve Başsavcı ile birlikte 1972'den bu yana toplam 79 seçilmiş yetkili ahlaksızlıktan hapse girmiştir. Illinois'in uzun bir kamu yolsuzluğu mirası var ve bunların hepsi de tıpkı sizin gibi görünen, gerçekten umurunda olmadığı halde umurundaymış gibi davranan adamlardan geliyor. Sizin gibi, herkesin kışını yalayarak büyümüş ve şimdi önüne geleni sikmek isteyen adamlar. Bu şehir, bu eyalet sizin gibi adamlardan bıktı, işte bu yüzden güzel kışım bu sandalyede bu kadar rahat oturuyor. Zengin biri için para nedir ki? Zaten güçlü olan biri için güç nedir ki? Beni saf dışı bırakmak en azından burnunu temiz tutmalıydın Benjamin. Fahişeler ve rüşvet mi? Sen orijinal bile değildin."

Elini ağzına kapatmış, sadece kâğıtlara bakıyordu. vermeliydim; Mina nereye bakacağını bilmeseydi, bunu bir sır olarak saklayabilirdi.

"Oh hayır." oturmaya çalıştığında ona bir parmağını salladım. "Şimdi medeni bir konuşma yapmayacağız. Bana ne kadar erkek olduğunu göstermek için aletini çıkarıp duruyorsun. Hadi bakalım. Bana neden ülkenin en büyük üçüncü şehrinin baş yöneticisi olduğunu kanıtla. Bekleyeceğim."

Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce bir süre bana bakarak orada durdu. Üzücü bir manzaraydı.

Yumruklarını sıktı. Çenesi kilitlendi. "Ne... ne istiyorsun?" "Pek çok şey... Hiçbirini bana veremezsin, Ben."

"Karım... çocuklarım... eğer bunu yaparsan..."

"Karnı ve çocuklarını en az o on dokuz yaşındaki diri göğüslü güzel kızla sevişirken önemsediğin kadar önemsiyorum."

"Vali-"

"Ofisimden defol git, Benjamin."

Ayağa kalkarak masamın önüne tükürdü. "Bir gün, insanların boğazına tıktığın tüm o boklar, yaptığın tüm o lanet anlaşmalar sana on katıyla geri dönecek. O zaman dizlerinin üzerine çökeceksin. Bunu görmek için orada olamayacağım ama adaletin yerini bulduğunu bilerek rahat bir nefes alacağım."

"Benjamin, dünya yansa ve derim eriyip vücudumdan çıksa bile asla dizlerimin üzerine çökmem. Beni senin gibi bir *kaltakla* karıştırma."

Çıkarken kapı çarpıldığında Bruce başını tekrar içeri uzattı.

Yüzümü gördüğünde hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı kapattı.

Adalet mi dedi? Fark etmediği şey, Callahan ailesinin adaletin vücut bulmuş hali olduğuydu.

SEKİZ

"İş dünyasında acımasızlık doğrudur."

~ Justin K. McFarlane Beau

LIAM

Karşıma oturdu, ben kahveme bir shot Green Spot Irish Whiskey koyarken yüzü ifadesizdi.

"Efendim-"

Elimi kaldırdığım anda konuşmayı kesti ve öğleden sonra kahvemi sessizlik içinde içmeme izin verdi. Her zamanki gibi serçe parmağımı kahveye daldırdım ve parmağımdaki kahveyi emmeden önce karıştırdım. Fincanı dudaklarıma götürürken kokusunu içime çektim, tadı boğazımdan aşağıya inen sıvı ateş gibiydi ve yine de her damlasını bitirene kadar duramadım.

Dudaklarımı yalayarak fincanı kenara, lokanta masasındaki tuzluk ve biberliğin yanına bıraktım, kabine geri yaslandım ve tekrar adama odaklandım. "Az önce söylediklerinizi bir kez daha tekrarlamanız gerekecek."

Yutkundu, dudaklarını yaladı. "Soyulduk efendim... yaklaşık on pound değerinde ürün ve on büyük."

"Ama kimin biliyorsun, değil mi Flannery?"

"Onlar bir avuç kemik kafalı çocuktan başka bir şey değil. Viona'nın çocukları. Ondan ayrıldıktan hemen sonra görmeye gidecektim-"

Bir kez daha elimi kaldırdım ve bir kez daha sustu. Boynumun yanını kaşıyarak pencereden dışarı baktım; yukarıdaki bulutlar yavaş yavaş beyazdan griye, griden siyaha dönüyordu.

"Yani bana sadece soyulduğumu değil, aynı zamanda soyulduğumu mu söylüyorsunuz?"

bir grup çocuk tarafından, doğru

mu?" "Efendim-"

"Öyle mi. Bu. Doğru mu?"

Başını salladı, başındaki kahverengi taksici kasketini düzeltti. "Tamam." Güldüm, ayağa kalktım.

"Tamam mı?"

"Bu çocukları göreceğini söylemiştin, hadi gidelim. Yolun sadece iki blok ötesinde, değil mi?" Ceketime uzandım ve yüz dolarlık bir çıkardım, barın arkasındaki en sevdiğim yaşlı garsona döndüm ve tezgahın üzerinden ona doğru kaydurdım.

"Kahve fiyatının sadece yirmi olduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Sırıttı.

"Bunun senin güzel yüzünü görmeyi bile kapsamadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?" Ben de cevap verdim.

Yüzünü bana çevirmeye çalıştı ama yanaklarında oluşan sırtışa engel olamadı, yüzündeki kırışıklıklar şimdi her zamankinden daha belirgindi.

"Her zamanki büyücü. Karın senin bu çenene nasıl katlanıyor?" "Sana söyleyebilirdim ama şimdi başımı belaya sokarsın, Beatrice." Göz kırptım Kapıya doğru yürümeden önce bir kürdan aldı.

Beatrice neredeyse otuz yıldır Eastside Diner'da çalışıyordu. Önce Declan'la, şimdi de Neal'la her pazartesi gelir ve hep aynı şeyi sipariş ederdim. Bunu biliyordu ama yine de sordu. Beş yıl önce, zavallı kadın sonunda emekli olabilsin diye ona lokantayı satın aldım, ama sahibi olmak için o kadar hevesliydi ki artık her lanet olası gün geliyor, çalışıyor

Daha önce olduğundan daha sert.

Soğukta dışarı çıkarken Fedel'in arabaya doğru bir hamle yaptığını gördüm ama başımı sallayarak Flannery'ye doğru yürüdüm. Hiçbir şey söylemedi, sadece iri yaralı ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve başını öne eğdi, belli ki çok fazla düşünüyordu.

"Merhaba, Bay Callahan." Mahalleye yaklaştığımızda Dona'dan belki üç ya da dört yaş büyük iki genç kız bana el salladı.

"Hanımlar." Onlara başımı salladım ve kaldırımda yer açmak için hareket ettim.

El ele yürürken birbirlerine fısıldayarak kıkırdadılar.

"Bay Callahan!" Bir grup genç, bu kez dört erkek, caddenin koştu. Fedel gerildi ama endişelenecek bir şey yoktu.

"Babam iş istersem sana sormamı söyledi," dedi ilkinin ön dişi kırılmıştı.

"Sanki, Bertie. Callahanlar için çalışan biri varsa o da benim." İkinci
-Ve dördünün en kisası göğsünü şişirdi. Hepsi ona sadece güldü. "Rüyada görürsün, Eirnin!"

"Beyler," dedim ve hepsi sustu, sanki bir orada olduğumu unutmuşlar gibi bana baktılar. "Eğer ailemle çalışmak istiyorsanız akıllı olmalısınız... On yıl sonra bana tekrar sorun."

Etraflarından dolaşarak yolumuza devam ettik. İki blok, sadece merhaba demek için beni durduran tüm insanlar yüzünden iki mil gibi geldi. Doğu Yakası her zaman İrlandalıları ev sahipliği yapmıştı ve eğer İrlandalıları benim kim olduğumu biliyorlardı ve eğer kim olduğumu biliyorlarsa saygı göstermek zorundaydılar. Bu aslında söylenmemiş bir emirdi.

"İşte burası," dedi Flannery, bir zamanlar yeşil bir kapısı olan yıkık dökük bir konağın önünde durduğumuzda; boyanın çoğu artık dökülmüştü ve onun yerine kahverengi görünüyordu. Flannery hareketsiz bir şekilde bana baktı.

"Kapıyı çalmamı mı bekliyorsun?"

Merdivenleri ikişer atlayarak kapıya kadar yürüdü ve kapıya vurdu.

"Geliyorum! Geliyorum!"

Bir saniye sonra kapı açıldı ve siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, her tarafı kir içinde, kısa boylu, solgun bir kadın öne çıktı.

"Flannery? Sen ne-" Yeşil gözleri yavaşça bana doğru kaydı. Ona gülümseyerek kürdanı ağızından çıkardım ve ayağa kalktım. "Bayan. Feidhelm, çocukların içeride mi?"

Hemen Flannery'ye baktı ve onun yüzündeki ifade gözlerinin açılmasına neden oldu. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim ama sanki daha da solgunlaşmıştı.

"Bayan Feidhelm," diye seslenerek dikkatini tekrar bana çektim.

"Oğullarınız mı?"

"Evet. Evet." Geri adım evinin kapısını açarken sesi titriyordu. "Hemen üst kattalar."

"Onları aşağı çağırabilir misiniz? Onlarla konuşmak istiyorum." Evine girmeden önce ayağımın altındaki paspasın tozunu aldım. Flannery, kapıya en yakın yerde sessizce duran Fedel ile birlikte arkamdan geldi.

"Bryan. Bryan! Bryan! Robert! Hemen buraya gel!"

Döşeme tahtalarına baktım, koşuştururken üzerlerinden tozlar dökülüyordu.

hakkında.

"İçecek bir şey ister misiniz Bay Callahan?" diye , mutfağa doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim hanımefendi, ama ben iyiyim. Zahmet etmenize gerek yok," dedim. Başını salladı, elleri titreyerek merdivenin dibine doğru ilerledi.

"Bryan!" diye bağırmadan önce bir kez daha bana baktı. Robert! İki saniyen var-
"

"Geliyoruz!" diye bağıldılar, üzerlerinde solmuş kot pantolonları ve küçük tüy yumakları olan lacivert kazaklarıyla merdivenlerden aşağı koşarak indiler. Beni gördükleri anda merdivenlerin yarısında durdular. İkizdiler, on üç yaşındaydılar ve parlak kızıl saçları vardı.

"Bay Callahan sizinle konuşmak istiyor," dedi anneleri onlara.

"Yüzlerinizdeki ifadelerden kim olduğumu anladığınızı tahmin ediyorum," dedim.

Sonunda aşağı inip annelerinin yanında durduklarında onlara "Evet efendim" dedi. "Evet efendim," dediler birlikte; tüyler ürperticiydi.

"Peki benden çalmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzü bana açıklayabilir misiniz?" Bunu sorduğum anda anneleri ikisinin arasına baktı, korku tüm vücudunu kaplamıştı ve titriyordu.

"Her ne aldılarsa, Bay Callahan, geri ödeyeceğim! Tanrı'ya yemin ederim ki ."
" Hıçkırma hıçkırma ağladı.

"Eminim denersiniz... ama yaptıkları seçimin ciddiyetini anlamıyorlarsa bunun bir önemi yok. Ayrıca, benim on bin dolarımı zaten harcamamışlarsa, neden bana geri ödeme yapmanız gerektiğinden emin değilim. Paramı harcamadınız, değil mi?"

İçlerinden biri öne çıkarak yutkundu. "Biz yaptık."

Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini, kardeşinin onu konuşurken gördüğünde ne kadar şaşırmış görüldüğünden anlayabiliyordum.

"Bryan!" diye bağırdı annesi, omuzlarına vururken daha sert şekilde hıçkırıyordu. "Siz ikiniz ne yaptınız?! Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz?!"

"Fedel, Bayan Feidhelm'in mutfağa girmesine yardım et." Hemen önümde dizlerinin çöktü ve pantolonumu tuttu.

"Lütfen. Lütfen onlara zarar vermeyin! Onlar çocuk. Lanet olası aptal çocuklar! Yemin ederim onları cezalandıracağım. Ve size faiziyle geri ödeyeceğiz! Bay Callahan-"

Fedel'e başımı salladım ve onu kollarında çırpınırken götürdü, koridorun köşesinde kaybolurken hala yalvarıp yakarıyordu.

"Anneni ağlatmanın günah olduğunu biliyorsun, değil mi?" İkisi de konuşmadı. Ben bir adım öne çıktım, ikisi de geri çekildi. "Bana yalan söylemek daha da büyük bir günah. Benim paramı harcamadınız çünkü bir grup kızıl Doğu Yakası'nda on bin dolar harcasaydı bunu bilirdim."

"Bunu Doğu Yakası'nda yapmadık," diye tartıştı Bryan, görünüşe göre ikisinden ukala olanı. Korkudan ödü kopuyordu ama kendini durduramıyordu.

Boynundan tutup ayağa kaldırdım. "Küçük çocuk, son sinirime kadar çalışıyorsun."

"Biz harcamadık!" diye bağırdı diğeri, Robert, kardeşini bırakırken.

"Kapa çenenin, Rob!"

"Bu en başından beri aptalca bir fikirdi!" diye bağırdı, sonra bana döndü. "Parayı harcamadık. Hepsi üst katta."

"Benden nerede ve nasıl çalacağını nasıl bildin?" "Flannery

Amca. Onu takip ettik."

Flannery'ye dönüp baktım, küçük sürtük gözlerimin içine bakamıyordu. "Bu onun hatası değil. Daha fazlasını da alabilirdik, ama onun içeri girmesini istemedik.

sorun. Çok geç olmadan Doğu Yakasından çıkmamız gerekiyor." "ok geç mi?"

Bryan sonunda boynunu ovuşturarak tekrar konuştu. "... babamız... o bir ! Anneme vuruyor ve tüm parayı içip bitiriyor ya da daha kötüsü bahisler oynuyor. Bazı köpekbalıkları buraya gelipdmemiz gerektiğini söylüyor. Annem zaten  işte alışıyor! On bin doları nasıl bulacaktık? Sen alamazsın! Tanrı'dan daha çok paran var! Birkaç binden sana ne!"

"İster on sent, ister on dolar, ister on bin dolar, isterse on milyon dolar olsun, benim iinnemli çünkü o BENİM. Bu benim çabam. Benim alın terim. Benim kanım. Doğu Yakası'nda berbat bir babası olan tek ocuk siz misiniz sanıyorsunuz? Neden onlar benden almıyor?"

"nk yok!" Bryan bağırdı.

Merdivenlere uzanıp ayaklardan birini raydan çektim ve ahşabı kırıp çıkardım.

"Ne oluyor be adam-"

"Taşaklarının sana kazandırdığı şey bu," diye tersledim ve Flannery'nin tam çenesine vurmak için geri döndüğümde onu bir sopa gibi kullandım. Yere düştü ama onlar çığlık atarken bile durmadım. Tahta direği yüzüne ve kollarına vururken, her vuruşta kan yüzüme , ta ki lanet şey kırılana, kıymıklar uuşupzerine düşene kadar. Sonu

Direği onlara doğrulttuğumda her de dehşet içinde dururken direk kanla kaplanmıştı.

"Paramı getir yoksa sonun Flannery Amca gibi olur." Hareket etmediler.
"şİMDİ!"

Koştular, merdivenlerden yukarı çıkarken birbirlerine takıldılar.
Flannery'nin yanına eğilmeden önce gidişlerini izledim, yüzü o kadar kötü dövülmüştü ki, yüksek sesle soluk vermeseydi öldüğünü düşünebilirdim.

"İki çocuk tarafından takip edildin. O iki çocuk benden çaldı. Onları korumak için sessiz kalmaya çalıştın. Ben fark etmeseydim, sen örtbas edecektin. Bunlar senin hatalarındı, Flannery. Koruduğın tek insanlar ben ve ailem. Karşılığında biz de seni ve seninkileri koruruz. Anlaşma bu. Bu şekilde hepimiz huzur içinde yaşıyoruz. İşte bu şekilde senin işe yaramaz kıcını lanet olası bir merdiven boşluğu direğiyle dövmem!"

Aceleyle aşağı indiklerini duydum ve bana bir spor çantası verdiler.

"Fedel."

Bir anda geri dönmüştü, anneleri onlara doğru koşuyordu ama Flannery'yi yerde görünce durdu.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler hanımefendi. Oğullarınızı uyarmalısınız. Eskiden hırsızların ellerini keserlermiş." Fedel kapıyı açtı ve arabam çoktan beni bekliyordu.

Başka bir şey söylemeden arkaya geçtim, kanlı kravatımı ve takım elbise ceketimi çıkardım.

"Köpekbalıklarının bulun, borçlarını ödeyin." İçimi çektim, arkama yaslandım

koltuğun derisi. "O zaman babalarını bul ve bana on bin dolar borcu olduğunu söyle. Eğer karısına ya da oğullarına bir daha zarar verirse, her biri için fazladan on bin dolar ödeyeceğim... ve mesajı net bir şekilde aldığından emin olun."

"Elbette, efendim."

Daha rahat edemedi telefonum çaldı.

"Callahan," diye cevap verdim, arayanın kimliğindeki numarayı

tanımıyordum. "Bay Callahan. Ben Müdür Lounsborough,"

" oluyor? Çocuklarım iyi mi?" Ayağa şoförümün omzuna dokunarak araya girdim.

"Bir çatışma oldu."

DOKUZ

*"Burada bir zamanlar savaşçı çiftçiler
durdu, Ve dünyanın duyduğu atışı yaptı."*

~ Ralph Waldo Emerson

LIAM

Okula vardığımızda tam bir kaos vardı. Ambulanslar, polisler, gazeteciler, hıçkırarak ağlayan ebeveynler Pennington Akademisi'nin kapısına yığılmıştı. Ben kapıdan dışarı fırlamadan önce araba durmaya bile fırsat bulamadı. Etrafımdaki diğer ebeveynleri iterek geçtim ve üç polis memurunun nöbet tuttuğu sarı polis şeridine doğru ilerledim.

"Aman Tanrım!" Orta yaşlı bir kadın kulaklarımdan bir adım ötede çığlık attı. Onun gözlerini takip ederek, minik bedenlerin aceleyle ambulanslara itilişini izledim, küçük ceketlerini, ellerini kan kaplamıştı... ama bu görüntü üstü örtülenlerden daha iyiydi.

Dokuz.

Dokuz ölü.

Başka tarafa bakarak kapıya doğru ilerledim, başı dik, çenesi dışarıda, vakur ve ciddi duran taze yüzlü bir subaya doğru. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğu anda, sanki sadece bir çift eliyle beni gerçekten durdurabilecekmiş gibi ellerini uzattı. "Efendim, geri çekilmeniz gerekiyor-"

"Çekil." Sesim alçak ama sertti, gerekirse ölü sayısını artırmaya hazırdım. Dışarıda geçirdiğim her saniye çocuklarımdan uzak kaldığım bir saniyeydi. Düşüncesi bile kalbimi göğsümde acıyla çarptırıyordu.

"Efendim, kadar-"

"Bırakın geçsin." Arayan Şef Kusurlu Beau Brooks'tan başkası değildi,

Melody'nin en sevdiği polis köpeği.

"Ama efendim?" Bebek memur ona doğru baktı ve köpeği ters ters bakmaya zorladı. Kenara çekilmesi için başka söze gerek yoktu.

Kimseyi beklemeden Brooks'un iki adım gerisinden yan kapıdan içeri girdim. Koyu mavi kısa dolapların sıralandığı koridora adım attığımda ilk fark ettiğim şey, fayans zeminde düzinelerce bulunan beslenme çantalarıydı. Minik ayak izlerinden parçalanmış sandviçler, köşeye sıkıştırılmış yarısı yenmiş bir elma... Sınıfların tüm kapıları kapalıydı ve içeri bakmanızı sağlayan cam paneller bir tür gri örtüyle kaplanmıştı.

"Bay Callahan?"

"Çocuklarım nerede?" Gözlerimi ona sordum.

"Müdür onları geri getirdiklerinde diğer çocuklardan ayırdı. Korumalar ve iki memurumla birlikte ofiste bekliyorlar. Silah sesleri başladığında bahçedeydiler. Eminim birkaç arkadaşlarının vuruluşunu izlemişlerdir. Keskin nişancıyı henüz yakalayamadık." Merdivenlerden yukarı çıkarken konuştu; kaçabilirdim ama onları görmeden önce kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Damarlarıma dolan öfke ellerimin seğirmesine neden oldu. Çocuklarımın olduğu her yer yasak bölgeydi. Bunu her kim yaptıysa sadece öldürmekle kalmaz, canlı canlı derisini yüzerdim. "İşte bu kadar."

Kapıyı benim için açmadan önce derin bir nefes alarak kapıya baktım.

"Babacığım!" Bir top siyah saç bacaklarımı okşadı, ellerini sararak ayak bileklerimin etrafında.

"Dona!" Ben de aynı heyecanla uzanıp onu kucağıma aldım ve göğsüme bastırmadan önce havaya fırlattım. Bir maymun gibi,

Kollarını ve bacaklarını bana doladı, ben saçlarının arkasını okşarken o da yüzünü boynuma gömdü. Burnunu çekti ve ben de üzerime damlayan ılık gözyaşlarını görmezden gelmeye çalışarak yutkundum. "Sorun yok prenses."

Wyatt ve Ethan ofisin iki yanında, Wyatt pencerenin, Ethan da kitaplığın yanında durmuş, birbirlerine bakmıyorlardı bile. Wyatt'la ilgili tek şey, öfkesini açıkça yüzüne yansıtmasıydı. O kadar öfkeliydi ki küçük elini yumruk yapmış ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ethan ise onu görmezden geldi ve yanıma geldi.

"Merhaba baba." Bana küçük bir gülümseme verdi. Yakından bakınca kaşının üstündeki kesiği ve ellerindeki çizikleri fark ettim.

Başının üstünü okşayarak Dona'yı tekrar yere bıraktım ve Wyatt'ın gittim. Önünde diz çöktüğümde hızla yüzünü sildi. Üst dudağı kesilmişti ve kuru kan artık yüzünü boyuyordu.

"Merhaba D... Baba." Derin bir nefes alarak hıçkırdı.

"Merhaba Wyatt," dedim karşılığında, bir yerinin incinip incinmediğini görmek için ona baktım. Hiçbir şey göremedim. "Yaralandın mı?"

Gülümsemeye zorlayarak başını salladı.

"Peki yüzün neden böyle görünüyor?"

"Çünkü o bir bebek," diye tersledi Ethan arkamdan. "!"

Kapa çeneni!" diye bağırdı omzumun üzerinden.

"Hey!" diye bağırdım de. "Ethan, kardeşinle konuşuyordum, seninle değil. Git otur."

Ben dikkatimi tekrar Wyatt'a verirken o kollarını kavuşturarak müdürün koltuğuna . Ellerimi başının iki yanına koyarak

Onu kendime doğru çevirdim ve içinde yeşil lekeler olan kahverengi gözlerine baktım. "Wyatt. Bana neler olduğunu anlat."

Yutkundu ve hızlıca derin bir nefes aldı. "Bahçedeydik." "Biz mi?"

"Ben ve Abby," diye bağırdı, konuşurken elleri hareket ediyordu... tıpkı annesi gibi. "Bang, bang. Kurşunlar her şeye isabet etti. Ethan'ın Dona'yı aldığını gördüm ve Abby'yi almaya çalıştım ama sonra Ethan geldi ve beni kapılara doğru çekti. Abby, geçen ay ayağını kırdı ve koşamıyor, onu da yanıma almaya çalıştım ama Ethan çok hızlı geldi. Gitmeme izin vermedi. Ona yardım etmemiz gerektiğini söyledim.

Ama o dinlemiyordu! Ağlayıp duruyordu. Geri dönmeye çalıştım ama Ethan gitmeme izin vermedi, bana vurdu ve beni masaların arkasına itti. Gitmeme izin vermedi... Savaşmaya çalıştım. Sonra... sonra... ben... kurşun isabet etti... bana bakıyordu. O... öldü, değil mi?" Gözlerinden tekrar yaşlar dökülürken titremeye başladı. "O öldü. Onu kurtarabilirdim. Ama Ethan beni durdurdu."

Ona baktım. Başka tarafa bakamıyordum ve hayatımda ilk kez kendimi gerçekten parçalanmış hissediyordum, sanki içimde Çılgın Şapkacı Liam ile baba Liam'ı karşı karşıya görüyordum. İçimdeki patron, içimdeki canavar, kendi oğlumu tokatlamak, ona büyümesini, Ethan'ın doğru şeyi yaptığını söylemek istiyordu. Önce aileni koruyacaksın. Abby'nin canı cehenneme. Callahan olmayan herkesin canı cehenneme. Yine de içimdeki baba, eğer bir patron olmasaydım, normal biri olsaydık, o yanımda onunla gurur duyardı. Arkadaşlarını kurtarmak için her şeyini feda etmeye hazır olduğu için, böyle bir cesarete sahip olduğu için... ama her zaman olduğu gibi, içimdeki canavar galip geldi.

"Wyatt," dedim, yüzüm duygusuzdu. "Sen benim oğlumsun. Kanım. Bu yüzden

yüzünü silmene izin vereceğim. Seni bu seferlik affedeceğim çünkü bunun zor olduğunu biliyorum ve sen hala gençsin. Ama aileden olmayan birini kurtarmaya çalışırken kendini ya da kardeşlerini tehlikeye atarsan... artık benim oğlum olmayacaksın, beni anlıyor musun? Önemli olan tek şey ailedir. Şimdi, yarın ve sonsuza dek."

Şaşkınlıkla bana baktı. Daha dik durduğumda ceketimin cebinden telefonuma uzandım ve Mel'den gelen yirmi yedi cevapsız aramayı gördüm.

Kahretsin. O... Onu düşünür düşünmez telefonum bir kez daha çaldı.

"Ethan, annen," diye cevap verdim, telefonu uzattım, ama o konuşmadan Dona telefonu kaptı ve genişçe sırttı.

"Anne ? Ethan ağlıyor!" Kıkırdadı.

"Dona! Yalan söylemeyi kes!" Ethan telefonu almaya çalıştı ve Ethan ondan . Wyatt hiçbir şey söylemedi ve sessizce kanepeye oturdu.

Onlara bebek gibi davranmayı bırakmalısınız. Mel'in sesi aklımda çınladı. şu ki, Wyatt bebeklik yapmıyordu... Ahlaki bir pusula geliştiriyordu.

"Patron." Fedel elinde basit bir dosyayla içeri girdi, gözlerindeki bakış beni tedirgin ediyordu.

"Şimdi ne olacak?" dosyayı kaptığım gibi fırladım. İçinde iki resim ve tek cümlelik bir not vardı.

Başka bir adamın çocuğuna zarar vermeden önce, kendi üç tane olduğunu unutmayın. Barış adına, bu silahlarımızın son karşılaşması olsun.

~ *Tàiyáng Ju-long*

Fotoğraflara göz gezdirdim: Dona mavi masanın arkasından çığlık atıyor,

Elleri o kadar sert kavrıyordu ki beyaz görünüyordı. Ethan onu Dona'nın olduğu yere sürüklerken Wyatt çerçevenin uzak köşesindeki mor paltolu bir kıza uzanıyordu. Onları her kim kaçırdıysa bunu çok yakından yapmıştı.

"Barış uğruna, diyor." Dişlerimin arasından tısladım. "Oğlu kurallarımı çiğnedi, çocuklarıma ateş ediyor ve şimdi de barış mı istiyor?"

"Valiliğe de gönderdiler efendim. Bütün sokak kameralarını inceleyen adamlarım var-"

"Baba!" Dona hemen bana döndü ve telefonu bana uzattı. "Annem seninle konuşmak istediğini söylüyor."

"Teşekkür ederim prenses." Gülümsedim, o Wyatt'ın yanına koşup kollarını boynuna doladığında telefonu aldım. Kız bir şeyler söyleyince sinirlendi ama gülmekten kendini alamadı.

"Mel-"

"Tàiyáng Ailesi bize savaş ilan etti Liam."

"Ve onlar da diğer her orospu çocuğu gibi savaşın bedelinin kan olduğunu öğrenecekler."

ETHAN

"Annem neden hâlâ gelmedi?" Dona, doldurulmuş fili Bay Missmore'un kulaklarını çekiştirerek yüzünü buruşturdu. Karar veremediği için babam ona bu ismi vermişti. Hizmetçi saçlarını usulca taradı, bizimle konuşmadı; biz sormadıkça bizimle asla konuşmazlardı.

", Dona, değil. Annem neden hâlâ gelmedi?" Dedim ki, yaslanarak

Şifonyer masası.

"Gerçekten mi?" Alt dudağını dışarı çıkardı. "Ama okuldaki bazı çocuklar hep öyle olmadığını söylüyor."

"Çünkü aptallar," diye yanıtladım Bay Missmore'un burnuna bir fiske vurarak. "Ve sen *çooooo* akıllısın."

Aynada Wyatt'ın yatağında süründüğünü gördüm, bana bakmıyordu.

"Bir şey söyleyeceksen yüzüme söyle!" Bağırarak istemiyordum ama sinirlerimi bozmaya devam ediyordu.

"Tamam." Yataktan fırladı ve bağırmadan önce tam önümde yürüdü.

"Ve sen *de çooooo* akıllısın, değil mi?"

"Neden bu kadar kızgınsın? Ben seni kurtardım!"

"Kapa çeneni!" Ayağını yere vurdu. "Beni sadece babama harika olduğunu kanıtlamak için !"

"Hayır!"

"EVET!"

"Hayır, yapmadım Wyatt!"

"Her neyse. Beni yalnız bırakmalısın." Kaşlarını çattı ve ben kolundan tuttuğumda arkasını dönmeye başladı.

"Bırak."

"Wyatt-"

"Umurumda değil! Bırak beni! Senden nefret ediyorum!"

Bunu söylediğinde elini bıraktım. Nedenini bilmiyordum ama göğsüm gerçekten . Sanki gibiydi. Ne yapacağımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden yalan söyledim.

"Ben de senden nefret
ediyorum!" "Senden daha
çok nefret ediyorum."

"Ahh!"

İkimiz de Dona'ya baktık, o da Bay Missmore'la birlikte ikimize de
olabildiğince sert bir tokat atmıştı.

"Senden nefret ediyorum Ethan, ve senden nefret
ediyorum Wyatt." "Ne? Neden?" Wyatt ve ben aynı
anda söyledik. "Beni taklit etmeyi bırak!" Wyatt
bağırды.

"Ben senden , beni taklit ediyorsun-ah!" Bize tekrar vurduğunda sıçradım,
bu sefer elleriyle Bay Missmore'u yere düşürdü.

"Kes şunu!" Onu tersledim.

"Senden nefret ediyorum Ethan ve senden nefret ediyorum Wyatt." Alt
dudağını dışarı çıkardı ve kollarını kavuşturdu.

"Dona?" Wyatt kaşlarını çatdı ve ona dokunmaya çalışırken elini savurdu.

"Eğer siz birbirinizden nefret ediyorsanız, ben de ikinizden nefret etmek
zorundayım. Aptalca davranıyorsunuz. APTAL! S-T-U-E-D," diye o kadar
yüksek sesle bağırды ki ayrılmak zorunda kaldık.

"Dona." Gülmemeye çalıştım. "Aptal s-t-u-p-i-d diye yazılır."

Bana tekrar vurmak için elini kaldırdı ve ben geri çekildim.

"Çünkü sen *çoooooooook* akıllısın," dedi elini bırakıp hizmetçinin yanına
döndü. "Eğer siz birbirinizden nefret ediyorsanız, ben de sizden nefret ediyorum
ve eğer ben sizden nefret ediyorsam, bir daha sizinle konuşmayacağım! Çünkü
siz s-t-u-e-d'siniz."

"Bu adil değil, Dona!" Wyatt seslendi ama o bir şey söylemedi,

aynaya baktı.

"Neden kardeşlerin dışında herkese iyi davranıyorsun?" Ona ve parmaklarını kulaklarına sokarak kendi kendine mırıldandı.

Wyatt kaşlarını çatarak, "Bu senin hatan," diye mırıldandı. Dona'nın ona kızmasından herkesten o nefret ederdi.

"Her şey benim hatam, değil mi?"

Bana cevap vermedi, yatağına geri döndü.

Güzel. "İyi geceler, Dona!"

"Hımmmmmm." Ben odama girerken daha da yüksek sesle mırıldandı. Kapıyı arkamdan kapattığım anda Wyatt'ın "Senden nefret ediyorum" dediğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Dona'nın "Senden nefret ediyorum "u gibi hissetmiyordum.

"Ugh!" Ayaklarımı yere vurarak saçlarımı karıştırdım. Başım ağrıyordu. Eve geleli saatler olmuştu ve Nana ile Cora Teyze bir süre bizimle kalmışlardı. Cora Teyze'yi çok severdim; her zaman en güzel hikâyeleri anlatır, ayağa kalkıp sesler çıkarır ve etrafta koştururdu. Çok eğlenceliydi. Ninem resim çizerdi; Dona ve Wyatt bunun sıkıcı olduğunu düşünürdü ama ben severdim. Sadece hatırlamamızı engellemek istediklerini biliyordum ama gerçekten umurumda değildi çünkü yorgundum.

Tak tak.

"İçeri gelin." Sedric, Helen ve Nari kafalarını içeri uzattıklarında kapıya doğru ilerledim.

"İyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedik," diye konuştu Nari, çünkü on üç yaşındaydı ve en büyükleriydi. Neal Amca ve Mina Teyze'nin kızıydı ama amcasına hiç benzemiyordu. Mina Teyze gibi kısaydı ama saçları çok uzundu. Saçlarını kestirmeden önce yere değiyordu, şimdi ise

kıçında durdu. Teni o kadar solgundu ki güneşte uzun süre kalamazdı ve gözleri simsiyahtı. Ayı ve yıldızları olmayan bir gökyüzüne bakmak gibiydi. Onun farklı olduğunu söylemek tehlikeliydi; bir Pazar günü aşevinde ekmek dağıtırken biri ona Chinkerbell demişti. Nari ve ben Chinkerbell'in olduğunu bilmediğimiz halde Neal Amca çıldırmıştı. Kimse de bize anlatmadı. Adamı neredeyse öldürüyordu ama Mina Teyze onu durdurdu.

Öte yandan Sedric, gözlerinin kahverengi olması dışında tıpkı Neal Amca'ya benziyordu. Sadece altı yaşındaydı ama şimdiden Wyatt'la aynı boydaydı. Futbolu her şeyden çok severdi, bu yüzden Neal Amca onu her hafta sonu dışarı çıkarırdı. Bilek güreşi yarışmalarında bizi hep yenmesinin nedeninin bu olduğunu düşündüm.

"Dünya'dan Ethan'a mı?" Helen sırtarak elini tam salladı. Saçları kafasında iki büyük kahverengi kıvrıkcık kabarıklık halinde toplanmıştı, Mickey Mouse kulakları gibi. Cora Teyze'yle aynı kahverengiydi... tabii ya, Cora Teyze'nin kızıydı. Aynı zamanda bir bilgisayar delisiydi; o ve Declan Amca tüm zamanlarını bilgisayarlar üzerinde çalışarak geçirirlerdi.

"Nari, bence amcana söylemelisin." Helen yüzümün iki yanını tuttu. "Ethan pek iyi görünmüyor."

"Ben iyiyim Helen." Ben de gülümsedim. Yanaklarımı okşadı.

"*Emin* misin?"

"*Eminim*. Artık yüzümü bırakabilir misin?"

"O geri döndü." Neşeyle ellerini yanaklarımdan kaldırıp havaya kaldırarak etrafımda döndü. "Sana iyi olduğunu söylemiştim."

"Kontrol etmeliyiz. Emin misin Ethan? Tüm ebeveynler durumda."

Sedric yanıma gelirken Nari cevap verdi. "mı?"

Ailem .

"Evet!" Helen , daireler çizerek yürüdü ve gözlüklerini burnuna itti.

"Olanlar yüzünden herkes çok üzgün. Olay olduğunda ben sınıftaydım. Sonra müdür yardımcısı hepimizi odasına götürdü."

"Çok sıkıcıydı!" Sedric yatağıma koştu ve bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Ama dersten nefret ediyorum, bu yüzden mutluydum."

"Sedric, bunu söyleyemezsin, insanlar yaralandı. Yatağın üzerinde da kes!"

Nari ona doğru koştu ama o sadece diğer tarafa atladı.

"Na!" Dilini ona doğru uzatmış, daireler çizerek koşuyordu.

"İyi, incit kendini. Bakalım umurumda olacak mı?" Ellerini havaya kaldırdı.

Bu komikti çünkü Neal Amca da böyle yapmıştı.

"Ethan." Helen geldi. Onu ciddi görmek tuhaftı, Dona'yla aynı yaşıydılar ama Helen şakalaşırken bile kendini hep daha yaşlı hissedirdi.

"Ne?"

"Yok bir şey, sadece annemin babama yaptığı gibi adını ciddi şekilde söylemek istedim," diye şaka yaptı.

"Helen! Beni korkuttun!"

"Ethan, korkuyor musun?" Sedric olduğu yerde durdu ve Nari onu yakaladı.

Kahretsin.

"Hayır, yani... bu bir ifade, Sedric." "Bir...ifade...mi?" için kaşlarını çattı.

"Sonra açıklarım. Hadi, annem gelmeden geri dönmeliyiz." Nari onun elini tuttu ve Helen ile el ele tutuşarak onları kapıya doğru sürükledi. "İyi geceler Ethan."

"Kalmak istiyorum," diye sızlandı

Sedric. Helen ayaklarını sürükledi.

"Ben de kalmak istiyorum."

"Hayır." Daha sert çekti ve kapıdan çıktı. "İyi geceler, Ethan."

"İyi geceler!" Arkalarından seslendim ve gittiklerinde kendimi daha da yorgun hissettim. Tüm kıyafetlerimi çıkararak yatağa girdim ve çarşafı iki kez etrafıma sardım. Gözlerimi kapattığımda, yardım edemedim ama çığlıkları, tüm o çığlıkları ve gümbürtüleri hatırladım. Dona ve Wyatt'ı görmeden edemiyordum.

Ne olduğu ya da başka kimin vurulduğu umurunda değildi, sadece onlar değil.

Onlara vurursa annem ağlardı. Annemin ağladığını sadece bir kez görmüştüm, o da ben bebekken ve Wyatt hastayken olmuştu. Bir daha asla görmek istemedim.

Kural 56. Annemin ağlamasına asla izin verme.

MELODİ

"Şikago vatandaşları, karşınızda sadece valiniz olarak değil, Pennington Akademisi'nde okuyan üç çocuk annesi olarak bulunuyorum. Korkunuzu anlıyorum. Öfkenizi anlıyorum ve en önemlisi, acıyı asla örtemeyecek olan adalet arzunuzu anlıyorum. Dokuz masum çocuğumuzu en güvende olmaları gereken yerde kaybettik. Hepinizi temin ederim ki tetikçi bulunana kadar hiçbirimiz rahat etmeyeceğiz. FBI zaten temas halinde

Chicago Polisi ile. Kurbanların ailelerine gelince, yas tutmak için bir aile olarak zamana ihtiyaçları olduğunu bildiğim için zaten kısa bir süre grüştüğ. Bu devam eden bir soruşturma olduğu için daha fazla bilgi veremem-"

"Vali Bey! Vali!"

"Sayın Vali, bu şehirde neler oluyor? Daha bu sabah Belediye Başkanı Weston fuhuş ve rüşvet iddiaları nedeniyle istifa etmek zorunda kaldı. Daha sonra Komiser Yardımcısı Cheung'un çocuk köleliği ve fuhuş çetesinin bir parçası olduğu ortaya çıktı, şimdi de bu silahlı saldırı. Tüm abalarınıza rağmen Chicago eski kötü şöhretine geri dönüyor gibi hissediyorum. Herhangi bir yorumunuz var mı?"

"Evet. Öncelikle, adınız nedir?"

"Phoebe Salinger, NKB Haber'den."

"Tamam. İkincisi, sen tam bir aptalsın, NKB Haber'den Phoebe Salinger."

"Sayın Vali, açıklamak ister misiniz-"

"Neden lanet bir aptal olduğunu açıklamak ister miyim? Sorun değil. Bunu kendi başına anlayacak kadar beyin hücren kaldığından emin değilim. Bugün dokuz çocuk öldü. Dokuz. Çocuklarımin gittiği okulda. Son birkaç saatimi FBI, yerel polis ve kurbanların aileleriyle konuşarak , yani eve gidip kendi çocuklarımı göremedim. Böyle zamanlarda konuşmak belediye başkanının görevidir, ancak bu şehrin şu anda bir belediye başkanı yok, bu yüzden ben öne ıktım. Yaşanan trajediye odaklanmak yerine, iki adam ve onların cinsel istismarları hakkında yorum yapmak için zaman ayırmamı mı istiyorsunuz? Haber muhabiri olmak istiyorsanız Bayan Salinger, haber yapın. Eğer şok edici manşetler atmak istiyorsanız, bir blog açın ve defolun gidin."

"İşte , bayanlar ve baylar. Vali Callahan'ın bir muhabiri sözlü olarak dövmesi-"

"Bu kadar radyo yeter, teşekkürler." Mina şoföre başıyla onay verirken ben deri koltuğa yaslandım ve elimdeki tableten gözümü ayıramadım. Ethan, Wyatt ve Dona... hepsi mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dona'nın usulca horladığını bile duymuştum. Zihnim öfkeyle çalkalanıyordu, kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Onları öldürmek istiyordum. Tàiyáng ailesini yakıp kül edecektim.

"Böyle tutmaya devam edersen kırılacak, Mel." Malikâneye yanaştığımızda Mina uzanıp tableti elimden aldı.

Kapıyı açıp merdivenleri koşarak çıkmadan önce arabanın durmasını bile beklemedim.

"Hoş geldiniz-" Uşağımız beni selamlamaya başladı ama ben koşarken bir anda yanımdan geçip gitti, her merdiveni atlayarak önce Ethan'ın odasına ulaştım.

"Ethan?" Onu uyandırıp uyandırmadığımı umursamadan seslendim. Ona doğru ilerlediğimde yuvarlandı. Bir kez daha çıplak uyumayı seçtiğini fark ettim; bu beni gülümsetti çünkü bezini nasıl çıkaracağını ilk öğrendiği zamanki halini hatırladım. Fırsatını bulduğu anda kıyafetlerini ve bezini çıkarır, bezi başının üstünde tutar ve koridorda koştururdu. Çok komikti. Tüm aile onu yakalamaya çalışırdı, Evelyn bile, ama hiçbirimiz yakalayamazdık - düzeltiyorum, hiçbirimiz yakalamak istemezdik. Sanki onu kovalanmaktan daha mutlu eden başka bir şey yokmuş gibi gülmeye ve güldürmeye devam ederdi.

"Anne?" Dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp kaşındaki izi takip ettiğimde geriye doğru yuvarlandı. *Yaralanmış mıydı?*

"Mio bel leoncino."

"Evindesin." Geri döndü ve bana sarıldı. "Seni özledim." Yavaşça yutkunarak başını ve alnını öptüm. "Ben de seni özledim..."

Geç kaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Babam her zaman işinin önemli olduğunu söyler. Herkes seni tanıyor. Sınıfındaki kızlar da senin çok güzel olduğunu düşünüyor." Gözlerini ovuşturarak sıırttı. Doğrulup oturdu ve çıplak olduğunu fark ettiğİ anda çarşafı yukarı çekip tekrar yere düştü.

"saklanıyorsun? Bütün evi çıplak dolaştığın zamanları hatırlıyorum-"

"Anne!" Yorganın altından boğuk bir ses geldi. Ona sıkıca sarıldım ve bırakmadan önce çarşaflarının her yerini öptüm.

"Biraz uyu tamam mı? Yarın işe gitmeyeceğim." "Tamam! Seni seviyorum." Hâlâ başını örtüden kaldırmıyordu.

"Seni daha çok seviyorum," dedim usulca, Dona ve Wyatt'ın odasına doğru ilerlerken. Bir eliyle burnunu ovuşturduğunu ve o aptal file sıkıca gördüğümde, battaniyesini düzelterek bir kez daha derin bir nefes aldım.

"Anne?"

"Wyatt?" Arkamı döndüğümde bana bakıyor, ağlamak istiyormuş gibi görünse de gülümsüyordu. "Neden hâlâ uyanıksın?"

"Ben de seni bekliyordum." Yatağının kenarını okşadı.

Yanına uzanarak üst dudağındaki ize dokundum. "Ne oldu?"

ne oldu?"

Cevap vermedi, sadece elinin arkasıyla ağzını kapattı.

"Wyatt?"

"Babam benden nefret mi ediyor?"

"Ne?" Bana sormasını hayal ettiğim onca şey arasında bu aklımın ucundan bile geçmemişti. "Wyatt, bebeğim, bunu nasıl düşünebilirsin?"

Omuz silkti. "Ben Ethan gibi değilim. Herkes Ethan hakkında konuşuyor. Okulda, evde, pazar günleri yardım ettiğimizde bile. O çok zeki ve öğretmenleri onu bir üst sınıfa geçirmek istiyor. O ve babam sürekli dışarı çıkıyorlar. Ne zaman bir şey , her zaman babasının yapmasını istediği şeyleri yapıyor. O sadece biliyor. Tüm İrlandalılar onun tıpkı babamın çocukluğundaki gibi olduğunu söylüyor.

Neal Amca ve Declan Amca bile söylüyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Deniyorum, deniyorum ama... İyi değilim anne."

Kapı gıcirtısını duydum ve içgüdüsel olarak döndüm. Liam'ı gördüm; içeri girmede, sadece kapıyı bir gıcirtıdan daha fazla açmadı. Orada donmuş bir şekilde duruyordu, başı eğikti ve onu duyduğunu biliyordum.

Wyatt babasını hiç fark etmeden yanağıma dokunarak, "Beni iyileştir anne," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Cora Teyze ve Declan Amca hep senin çok güçlü olduğunu söylerler. Seni Fedel ile dövüşürken gördüm ve kazandın-"

"Peki nasıl dövüşüleceğini öğrendiğinde ne yapacaksın Wyatt?" Kaşlarını çatı, ne demek istediğimden emin değildi, ben de tekrar sordum. "Kime karşı savaşmak istiyorsun, Wyatt? Kardeşine karşı mı?"

"Hayır... Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi; ona karşı her zaman dürüsttü.
Ben.

Yüzünün yan tarafını okşayarak eğildim ve başını öptüm. "Elbette, Birlikte antrenman yapacağız, ama unutma sen benim için mükemmelsin. Sen sadece babanın oğlu değilsin, sen benimsin ve ben sana sıırıslıklam aşışım."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum anneciğim." Gülümsedi ve üst dudağımı dürttü. "Güzel. Ben, sen ve Dona eğitim göreçeğiz, sonra kim olduğumuzu öğreneceksin.

karşı savaşıyoruz, tamam mı?" Başını salladı.

"Güzel, şimdi yatağa git."

Yataktan kalkıp onu tekrar yatırdım ve odamıza gitmeden önce alnından öptüm.

Liam yatağımızın kenarına oturmuş kol düğmelerini çözmeye çalışıyordu ama o kadar sinirliydi ki kollarını çekiştirmeden yapamıyordu.

"Sana o gömleği ben aldım," dedim önünde durup saçlarını tutarak. "Onu yok etmemeni tercih ederim."

"Bunu nasıl düşünebilir?!" diye bağırdı bana bakarak. Kaşları gerilmişti ve en kötüsü de incinmişti. "Onu da Ethan'ı sevdiğim kadar seviyorum. Onları bir kez bile karşılaştırmadım. Asla. Ethan'ı daha büyük olduğu için dışarı çıkarıyorum, onu daha çok sevdiğim için değil. Birlikte dışarı çıkabilecekleri yaşa gelmelerini dört gözle bekliyorum-"

"Liam." Saçlarını bir kez daha çekiştirerek onu hareketsiz kalmaya zorladım. "Benim için nefes al."

Çenesini sağa doğru kırarak dediğimi yaptı ve alnını

tutuşumu gevşettiğimde karnım.

"Tarih kardeşlere asla iyi gözle bakmaz. Osmanlı İmparatorluğu'nda oğullardan biri tahta geçer geçmez tüm kardeşlerini öldürmek zorunda kalmıştır. Shakespeare, Yunan oyunları, lanet İncil kardeşlerin birbirine düşman olduğu hikayelerle dolu. Tarihte o kadar geriye gitmeme bile gerek yok.

Babam ve kardeşi kavga etti. Neal ve ben kavga ettik. Oğullarımın geleceğinin böyle olmasını istemiyorum Mel. Birbirlerini desteklemelerini istiyorum, birbirlerine ateş etmelerini değil. Evet, Ethan bir gün ailenin başına geçecek ama ben Wyatt'ın onun yanında durmasını istiyorum," diye öfkeyle çıkıştı, sesi her cümlesinde yeniden yükseliyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun böyle hissettiğini bile düşünmemiştim!"

"Nefes almaya devam et-"

"Doğum mu yapıyorum? Neden böyle nefes almaya devam etmek zorundayım?" Koluna olabildiğince sert bir şaplak atarak ondan uzaklaşmaya çalıştım,

"Göt" diye mırıldandı.

Sırıttı, beni daha yakına çekmek için kışkımdan tuttu ve sıkıca sıktı.

"Gerçekten de güzel bir kışkın var."

"Oğullarımız için endişelenmekten nasıl sıfır saniyede benim kışkıma geçtin?" Onu itmeye çalıştım ama bana tutundu.

"Üzgünüm, kışkın beni daha iyi hissettiriyor, kadar da büyük bir sıçrama değil," diye açıkladı ve tekrar ciddileştiğini hissedebiliyordum.

"Bilmiyorum."

"Ne?"

"Ethan ve Wyatt. Bunun için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Benim hiç kardeşim olmadı. I

kıskanç olmanın ne demek olduğunu anlamıyorum. Ancak, kardeşlerin var. Neden kardeşinize sormuyorsunuz? Eminim Wyatt'ın ne hissettiğini herkesten daha iyi anlar."

Suratını astı. "İstemiyorum."

"Peki, koca bebek, ama sen bunu düşünmeden önce, bugün onlara ateş eden orospu çocukları için endişelenmeliyiz."

Tam zamanında, kapı tek bir kez çalındı. "Girin." Geri döndüm.

"Patron." Fedel içeri girdi. "Herkes alışma odasında bekliyor."

Paltomu çıkarıp yatağın üzerine attım. Liam ayağa kalktı ve biz de onu takip ettik. Bu konuyu konuşmak için fazla zamanımız olmamıştı ama bir aile toplantısına ihtiyaç vardı. Topuklarım mermer zeminde tıkırdarken koridorlar beklentiyle sessizleşmişti. Ne Liam ne de ben, ünlü ressam Léo Lémieux tarafından yapılmış postmodern ağdaş bir çıplak kadın tablosunun önünde durana kadar durmadık. Kırmızılar ve pembelerle kaplıydı ve kalbinin etrafında bir parça koyu mavi vardı.

"Patron?" Fedel alışma odasının kapısını benim için açarak seslendi. Liam çoktan içerideydi. Tabloya sırtımı dönerek çalışma odasına girdim, gördüğüm manzara karşısında bir kez daha sinirlenmiştim. Liam tam bir inek olduğu için burayı çizgi roman mağaraları ile babasının eski ofisinin sofistike bir karışımı gibi tasarlamıştı. Pencerenin yanında en sevdiği çizgi romanlarla dolu bir camekân bile vardı. Oraya her girdiğimde gözlerimi öyle bir devirmek istiyordum ki kafamdan fırlayacaklardı. Sanki çok fazla parası olan aşırı büyümüş bir erkek ocuk

bir gün geçirdi. Yıllar geçtikçe Liam ailenin reisi olma konusunda çok daha ciddileşmişti ama çizgi romanlara ve süper kahramanlara duyduğu sonsuz aşk gibi bazı şeyler vardı.

"Buraya geldikçe saygınlığımın azaldığını hissediyorum." Ellerimi ağzıma götürerek inledim. Kapı arkamdan kapandı.

"Kadın, maun masayı ve dolapları ekledim, daha ne istiyorsun?" O da inledi, ayağını onun için aldığım 1930'ların en iyi maun masasına vurdu.

"Dostum... Buraya girip bunu görmemek istiyorum." Köşedeki Stormtrooper'ı işaret ettim. "Sen lanet mafyanın başısın, lanet Stan Lee'nin değil."

"Stan Lee'nin Star Wars'la ne ilgisi var? George Lucas'ı mı kastediyorsun?" diye öyle ciddi sordu ki ona vurmak istedim.

"şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Stan Lee mi, George Lucas mı? Aradaki farkı nasıl bilmezsın-"

Coraline'in kakhaha sesiyle durdu. O kadar tuhaf ve benzersizdi ki durmaktan kendini alamadı. Odanın karşı tarafında Declan'ın kucağında rahat bir şekilde oturuyordu, üzerinde rahat bir kot pantolon ve beyaz bir bluz vardı.

" z r dilerim." Gözlerini sildi. "Ama gerçekten mi? Buraya Liam ve Melody'nin 'hadi hepsini yakalım' konuşmasını bekleyerek geldim ve bunun yerine Stormtrooperlar ve Stan Lee için mi kavga ediyorsunuz? Ortamı yumuşattığın için teşekkürler, gerçekten."

"İşi bitti mi?" Liam, g l msememek için dudaklarının kenarını ısırarak arkasına yaslanan Declan'a sordu. Parlak bir şekilde gülümseyen Cora'ya baktı

ve başını sallayarak mükemmel bir aksanla, ". Devam ."

Declan da Neal gibi kaybetti ve Mina bile soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Liam'a baktım ama o sırtarak başını salladı.

Çocuklar. Hepsi lanet olası çocuklar... Onları gördüğümde rahatladığımı hissetsem de, hepsi bizim ailemiz, sağlıklı ve sanki dünyadaki hiçbir şey bunu engelleyemezmiş gibi birbirlerine gülümsüyorlar diye düşündüm.

"Hepinizin hâlâ gülebiliyor olmanızdan oldukça memnunum." Evelyn siyah bir pantolon ve boynuna fiyonk takılmış siyah bir bluz giymiş olarak içeri girdi. "Bizi, bize zarar vermek isteyenlerden her zaman farklı kılan da bu olmuştur. Birlikte güleriz. Birlikte ağlarız. Birlikte savaşıyoruz. Eminim Sedric de sizinle birlikte gülüyordur."

"Evelyn, burada ne yapıyorsun? Dinlenmeye gittiğini sanıyordum." Coraline ayağa kalktı ve onun eline uzandı.

"Bugün biri torunlarıma ateş etti. Nasıl dinlenebilirim?" Liam'ın masasının önüne oturdu. "Kim bu nankörler?"

Fedel yürürken ben Liam'ın sandalyesinin koluna oturdum. "Çin mafyası... ya da onların deyimiyle triad."

ON

"İyi bir servete sahip olan bekar bir erkeğin bir e e ihtiya ı olduğu herkes
tarafından kabul edilen bir gerçektir."

~ *Jane Austen*

CORALINE

"Tàiyáng'ın başındaki kişi nihayet altmış yedi yaşındaki Ju-long." Fedel kitaplığın yanındaki ahşap duvarda asılı olan ekrandaki adamı işaret etti. Ju-long sadece altmış yedi yaşındaydı ama yine de bundan çok daha yaşlı görünüyordu. Yüzü kırış kırıştı ve bir gözü kör olmuş olmalıydı çünkü gri renkteydi, beyaz saç çizgisinin ucundan elmacık kemiğine kadar uzanan bir yara izi vardı. "İki çocuğu var. En büyüğü, Ruò Jiàn, otuz yaşında ve patronun geçen Cumartesi şehirden kovduğu kişi; embesilin . İkinci çocuğu kızı Liling, yirmi sekiz yaşında. Giysilere ve Amerikan Hollywood yıldızlarına olan sevgisi dışında hakkında pek bir şey yok."

Ruò Jiàn ve Liling'in davranışlarından kardeş olduklarını neredeyse imkânsızdı. Birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Ruò Jiàn yağlı görünüyordu, siyah saçları uzamıştı ve her iki kulağında da piercing vardı. Kıyafetlerini körlemesine seçmiş gibiydi: arkasında altın bir ejderha olan 90'lardan kalma bir jean ceket giymişti ve kot pantolonu iki beden büyük görünüyordu, bu da tüm kıyafetinin karanlık çağlara ait korkunç bir geri dönüş olduğuna beni ikna etti. Bu sırada küçük kız kardeşi gururla ayakta duruyordu, uzun siyah saçları yandan at kuyruğu yapmıştı. Boynunda altın bir ejderha olan uzun işlemeli kırmızı geleneksel bir cheongsam giymişti. Her ikisinin de soluk beyaz tenleri vardı ama benzerlikler bununla sınırlı değildi.

"Birkaç gün içinde, Liling otuz altı yaşındaki Emilio ile evlenecek.

Esteban Cortés, burada Chicago'da-"

"Bir var." Declan masanın başında oturan Liam ve Melody'ye bakarken çenesini yana doğru kırdı. "Üçlü asla kendi türlerinin dışındakilerle evlenmedi."

"İrlandalılar da öyle ama yine de her birimiz burada oturuyoruz. Afro-Amerikalı, Koreli, İtalyan,"

Ben de cevap verdim. "Uyum sağla ya da öl."

"Bir nedeni yokmuş gibi davranmayalım," dedi Liam, ekrandan ayırmadan, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Ben Melody ile bir ittifak için evlendim. Neal sen Mina'yla evlendin... çünkü o zaten içerideydi -"

"Ben karımla evlendim kardeşim, çünkü onu seviyorum," diye girdi Neal, ilk kez konuşuyordu.

"Bu çok hoş. Bir daha sözümü kesme." Liam gözlerini devirdi ve Neal yumruğunu sıktı; zamanlarda hep ters düşerlerdi. "Aile dışından sebepsiz yere evlenen tek kişi Declan'dı ve onun evlenebilmesinin tek nedeni de bu ailenin bir sonraki lideri olmayacak olmasıydı. Liling... neden bir Hispanikle, hiç tanımadığı bir Hispanikle evleniyor? Kim o?"

"Tüm bildiğimiz bu, efendim," diye yanıtladı Fedel. Emilio şimdi ekrandaydı. Omuzlarında biten uzun kıvrıkcık siyah saçları, iri ela gözleri ve güneşte kızarmış teniyle çekici biriydi. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve geniş omuzları vardı. *Belki bir yüzücüdür?* "Burada, Chicago'da doğmuş, tüm hayatını burada geçirmiş ve toplum örgütlenmesi dışında kayda değer bir şey yapmamış,

Birkaç yıl önce Chicago Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Bundan önce sekiz ay boyunca Şanghay'da İngilizce öğretmenliği yapmış; Liling ile ilk kez orada temas kurduğunu düşünüyoruz. Bunun dışında o bir hayalet."

"O bir insan. Kurşunlar hayaletlere zarar vermez. Doğru olmayan bir şeyler var Fedel ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Melody, bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez konuşarak, ekrandaki adamdan gözlerini ayıramadığı gerçeği olmasaydı bu kadar tuhaf olmazdı.

"Evet patron, adamlarımızdan biri sabaha Hong Kong'da olacak." "Keskin nişancıdan ne haber?" Liam konuştu, sesi tehlikeli bir şekilde daha alçaktı sadece bir saniye önceydi. Yeşil gözleri daha net, daha korkutucu görünüyordu. "Polis-"

"Polis umurumda değil! Keskin nişancıyı istiyorum, Fedel. Onu saatler önce istedim. Birini istiyorum! Bir yerlerde! Bir şey görmüş! Onları konuşturmak senin görevin!" diye bağırdı ve yumruğunu masaya vurdu. Hiçbirimiz konuşmadık ve lanet olası cep telefonum olmasaydı, her şey sessiz olacaktı.

Buzz.

Buzz.

Elimi cebime attığımda, hastaneden gelen bir başka telefonla omuzlarım çöktü. Görmezden geldiğim anda bir kez daha çaldılar.

Urgh.

"Bebeğim?"

"Ha?" Kafamı kaldırdığımda sadece Declan'ın değil herkesin bana baktığını gördüm.

"Her şey yolunda mı?" Declan elime dokunmak için uzandı ama ben ayağa kalktım.

Ona yalan söylemekten nefret ederdim ama yine de söyleyebilirdim.

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, Darcy yine kriz geçiriyor. Annelik görevi çağırıyor."

Yanağından öptüm ve ayrılmadan önce elimi Evelyn'in omzuna koydum. Liam tekrar konuşmaya başladı ama Declan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kapıya yaslandım ve burnumdan nefes aldım.

"Hanımefendi, her şey mi?" Kâhyamız O'Phelan yanımda durdu ve bana kısa bir selam verip şöyle bir baktı.

"Ben iyiyim. Bu sabah kovduğum iki hizmetçiden ne haber?" Kapıyı iterek önümde durdu ve bana küçük bir kart verdi.

"İstediğiniz gibi polisle temasa geçildi ve bana banka hesaplarının dondurulduğu söylendi-"

"Neler oluyor, O'Phelan?" Tersledim. "Daha birkaç gün önce bir dadı yeğenimin kulağını yaktı, şimdi de iki tanesi hırsızlık yaparken yakalandı. Ben bu evi böyle yönetmiyorum. Yarın şafaktan önce hepsini mutfakta istiyorum. Kim geç kalırsa sadece kovulmakla kalmayıp icabına bakılacağını bilsinler. Anlaşıldı mı?"

"Evet, . Haftanın akşam ve öğle yemeği menülerini senin makyaj masanda hazırladım. "

"Güzel, ." Gitmesini beklemedim, yatak odama giderken yanından geçip gittim.

Callahan Malikanesi'nde toplam on altı hizmetçi, beş dadı, üç uşak (O'Phelan baş uşaktı), altı aşçı ve bahçeler, çimenler ve havuz yönetimi için dokuz adam vardı. Bu, her biri benim sorumluluğumda olan toplam otuz dokuz

şirket içi personel demektir. Ev, bizim evimiz, benim sorumluluğumdaydı.

Sorumluluk. Evelyn bunu yıllarca yapmıştı ama Sedric'in ölümünden sonra enerjisi kalmamıştı. Bunu kolaymış gibi göstermişti. Sadece evimizi korumuyordum, ailemizi de koruyordum. Bu ev herkesin gerçekten güvende hissedebileceği tek yerdı. Personelin her bir üyesiyle şahsen görüştüm, tüm hesaplarını aldım, her birinin adını aileleriyle birlikte biliyordum. Sadakatlerinin tarikat gibi olduğundan emin olmalıydım. İşimi şansa bırakmadım.

Hiçbir mazeret yoktu. Her şey ya benim standartlarıma uygundu ya da dışarıdaydı - dışarıdaydı derken, bu evden ya tutuklanmış, ya sakatlanmış ya da ölmüş olarak ayrılacaklarını kastetmiştim. Bu bir oyun değildi.

Asansörün önünden geçerken durakladım, sonra geri dönüp çağrı düğmesine bastım. Kapılar açıldı. Cama yaslanarak bodrum katını tıklamadım, bunun yerine sahte acil durum düğmesine bastım.

"Hanımefendi?" İki gardiyan oynadıkları kâğıtları bırakarak bana döndü. Evin bodrum katının hemen altında Declan'ın deyimiyle güvenlik mahzeni vardı. Evin tüm kameralarını gösteriyor ve bir tür hapishane görevi görüyordu.

kartları aldım. "Yavaş bir gece mi, çocuklar?"

Boyunlarının arkasını ovuşturdular. "Sadece kısa bir mola veriyorduk _"

"Bu kısa mola sırasında birisi mülke girmiş ve bilemezsiniz, değil mi? Ne kadar aldığınızdan emin değilim ama eminim kırılmaları karşılıyordur, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

İkisinden en uzun olanına doğru yürüyerek jokeri göğsüne koydum. "Benim

kocam, kayınbiraderlerim, şakalardan hoşlanmazlar, özellikle de şaka kendi ailelerine yapıldığında."

Onlar bir şey söylemedi, ben de söylemedim ve onları bırakıp hücrelere doğru ilerledim. Orada, elbiseleri yırtık, dudakları çatlak ve cildi kuru olan hizmetçi köşede titreyerek oturuyordu. Kapıyı kaydırarak açtığımda kokudan neredeyse öğürecektim.

"Zor üç gün, ha?" Elimi burnuma götürerek sordum. Cevap vermedi, sadece hıçkırdı.

"Ne oldu Theresa? Sahneleri sevmiyorum ama sen saç maşasını nasıl tutacağını bilmediğin için bütün ev alt üst oldu."

"Ben-" demek istemedim. "Bana doğruyu söyle." "I-"

"Seni kurtarabilecek tek kişi benim Theresa, bunu biliyorsun. Wyatt'ın kız kardeşine karşı aşırı korumacı olduğunu anlıyorum. Söyle bana, bu bir hata mı? "

Gözlerini fırçaladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Kız kardeşimin ölüm yıldönümüydü. Biraz sinirliydim ama önemli bir şey değildi. Sonra Dona o sabah işbirliği yapmadı. Ona giymesi için aldığım her şeyden nefret etti. Yataktan çıkmak istemedi. Ona herkesin onu bekleyemeyeceğini söyledim. Prenseslerin güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona prenses olmadığını söyledim, o da babasının söylediğini ve bunun doğru olduğunu söyledi. Sadece şımarık bir velet gibi davranıyordu! Onunla konuşmaya çalıştıkça daha da sinirlendim ve bir de baktım ki kulağını yakmışım. Bunu yapmak istememiştim."

"Ama sen ." Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "ya da değil,

senin görevin ona bakmaktı. Eğer bunu yapamıyorsanız, beni ya da annesini bulun."

"Lütfen, Cora-"

"Bu Bayan Callahan." Bana dokunamadan geri çekildim. "Sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hoşça kal, Theresa."

Kıs kıs güldüğünü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyunca durdum. "Neydi o?"

"Sırf adınız Callahan olduğu için kendinizi tanrı sanıyorsunuz. Hatta en kötüsü sensin *Coraline*. Tüm personelin en çok senden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi? İrlandalılar senden daha da çok nefret ediyor. Evlenip de kendi çocuğu bile olmayan zenci, öyle diyorlar. En azından Mina bir şeyler yapıyor. Ya sen? Yer sofrası kurup dadı tutuyorsun. Kendini yücelten bir hizmetçiden başka bir şey değilsin."

Bu sefer gerçekten batırdım.

"Kendi bok yığınının içinde otururken gerçekten beni yıkmaya mı çalışıyorsun?" Güldüm ve onu alkışladım. "Tebrikler, incindim. Bu gece yatağında, kocamın yanında, *lanet* olası *evimde* ağlayacağım çünkü sen, zavallı, çirkin, nankör, küçük ırkçı kaltak, bana zenci dedin. Ve ben ağlarken, kocam bana ne olduğunu soracak. Ona söylediğimde, seni Han'ın adamlarını utandıracak şekilde asacak. Sonra da kardeşin Thomas'ın, zavallı amcan Kevin'in peşine düşecek ve *tatlı mı tatlı* büyükannen Rose merdivenlerden düşecek. Sırf ben ağladım diye ortalık nasıl da karışacak. İşte benim içinde bulunduğum aile bu, etrafta tanrılar gibi dolaşan insanlar... hayatlarınızı *tanrılar gibi* sona erdirebilenler. Ama ne senin ne de sözlerinin benim için önemi olmadığından.

ağlamayacaksın. Ben biraz şarap ve biftek içeceğim, sen de biri seni bu sefaletten kurtarana kadar bir bok yığınının içinde oturacaksın. Dediğim gibi, hoşça kal Theresa."

Kapı çarptı.

DECLAN

Bana yalan söylemişti.

Bana yalan söylüyordu.

Biliyordum. Hissediyordum. Sadece bitmesini umuyordum ama üç hafta olmuştu ve hala bir şey yoktu. Telefonu gecenin her saatinde çalışıyordu. O güzel kahverengi gözleriyle bana baktığında suçluluk duygusunu gördüm. Bir an için beni aldattığını düşündüm; bu çok mantıklıydı ama Cora'yı tanıyordum. Onu kendimi tanıyabileceğimden daha iyi tanıyordum ve o özüne kadar sadıktı. Sevişme şeklimiz, sabahları hâlâ uyuduğumu sandığı ve benim henüz gözlerimi açmaya cesaret edemediğim zamanlarda bana bakışı... Beni seviyordu. Beni seviyordu ve benden bir sır saklamasının tek nedeni beni incitmek istememesiydi.

Mantıklı olan tek şey buydu.

Hepimiz Liam ve Melody'yi yalnız bırakırken Evelyn bana, "Declan, bekle," diye seslendi. Kolunu koluma doladı ve benimle birlikte koridorda yürümeye başladı.

"Anne, her şey yolunda mı?" Mina ve Neal'ın bizi duymasını istemediğini fark ederek sordum. Cevap vermedi, sadece yürümeye devam etti.

"İyi geceler anne," dedi Neal, odasının kapısını açarken. "Evelyn."

Mina başıyla onayladı.

"İyi geceler!" Onlara el salladı. Neal bana garip bir bakış attı ve ben de omuz silkmekle . "Beni geri götür, Declan."

"Elbette." Başımı salladım, onu bırakmadım.

Duyma mesafesinin dışına çıktıkları anda, kollarını kavuşturarak bana döndü. "Şimdi bana gerçeği söyle, oğlum."

"Ne hakkında?"

"Cora hakkında," diye tısladığıilerek. "Kanseri geri döndü, değil mi? Kötü mü?"

Doktorlar ne dedi?"

Donup kaldım. Sanki beni bıçaklamıştı ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

Ben sessiz kaldıkça ve o bana baktıkça daha çok şey fark etti.

"Hiçbir şey söylemedi."

"Ne...huh? Ben... Ben... Nereden biliyorsun? Kanser, nereden biliyorsun?"

"I..."

"Anne! Anlat bana."

Gerildi ama başını salladı. "Darcy ile dışarıda bahçedeydik ve o biraz huysuzdu, o da ona bir şişe almak için içeri girdi ve telefonunu bıraktı. Telefon çaldı ve düşünmeden cevap verdim. Kemoterapinin başlaması için otomatik bir hatırlatıcıydı."

Vücudum duvara çarpana kadar ondan uzaklaşmaya devam ettim. Nefes almak zordu. Ayakta durmak daha zordu.

"Declan!" omuzlarımdan tuttu.

"Neredeyse ölüyordu," diye fısıldadım. "İlk seferinde neredeyse üç kez ölüyordu. Arada çok acı çekiyordu. Hiçbir şey yapamadım. Sadece

Aylarca orada durup neredeyse ölmesini izledim. Yapamam... Yapamam...

Hayır, onu tekrar öyle izleyemem. Onun tekrar acı çektiğini göremem."

"Declan, onun ölmesini mi tercih edersin?"

Şok içinde ona baktım; bu nasıl bir soruydu? "Onun ölmesine izin vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim."

"O zaman bunu yapabilirsin." Kollarımı ovarak gülümsedi. "Bunu yapabilirsin... çünkü onun sana ihtiyacı var."

Derin bir nefes alarak tekrar kalktım.

"Mesajda ne yazıyordu?"

ON BİR

*"Kulaklarını tika. Arkana bakmaya devam et. Çünkü bir gün seni bulacağım ve
o zaman karga yemi olacaksın."*

~ Erin Hunter

LIAM

Sessizdi. Omuzları gerilmiş ve kollarını kavuşturmuştu. Kahverengi gözleri sadece önündeki fotoğraf dizisine odaklanmıştı. Gözlerini indirdikçe daha çok tehdit altındaki bir kediye benziyordu: emin değildi ama hareket eden her şeye saldırmaya ve pençelemeye hazırды. Ayağa kalkarak ellerimi omuzlarına koydum.

" oluyor? Bu gece belki iki şey söyledin."

" sevmiyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi ve hepsini en az iki kez görmüş olmamıza rağmen Liling ve müstakbel kocasının bir sonraki görüntüsüne bir kez daha geçti.

"Mel, bana sevdiğin insanların bir listesini ver, eminim çok daha kısadır-"

"Bu hissettiğim insanlara karşı her zamanki değil Liam. Ona bakıyorum ve Kendime benzer bir şey görüyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

Tekrar kadına, sonra da Mel'e baktım. "Çok güzelmiş." Bana ters ters baktı ve sandalyeme oturmak için geri dönerken beni omuz silktilti. "O güzel ama sen baş döndürücü derecede güzelsin."

"Liam?" Ben karşısındaki masaya yaslanırken bacak bacak üstüne attı.

"Senden ya da bir onay almaya ihtiyaç duyan biri oldum mu hiç? Güzel olduğumu biliyorum; gözlerinin bunu fark edecek kadar iyi görmesi hoşuma gidiyor mu? Evet, hoşlanıyorum. Ama onun güzel olup olmaması beni ilgilendirmez. Beni ilgilendiren onun gerçekte kim olduğu."

Tam bir kaltakla evli olduğumu unuttuğum günler oldu ve böyle günlerde bana açıkça hatırlattığından emin oldu.

"Onu bir saniyeliğine boş ver. Bu Emilio, sanırım babamın düşmanlarından birinin oğlu olabilir. Onun bir canavar olduğunu söyleyebilirim."

"en tehlikeli canavar olduğunu söyledi," diye hatırlattım ona; tabii ki gülümsediği şey buydu.

"Onları ciddiye , değil mi?" Bakışları bana döndü ve tek yapabildiğim omuz silkmek oldu.

"Liling ailesinin *işlerini* hiç umursamıyor gibi görünüyor. Bu Emilio'nun çocuklarımıza ateş etmesi için bir keskin nişancı tutacak parası ya da imkanı yok Mel. İkisinin de endişelenmeye değer kişiler olduğuna dair bir kanıt yok. Bildiğimiz kadarıyla Liling ona gerçekten aşık olabilir ve kendi Hollywood peri masalı romantizmini yaşıyor olabilir. Ju-long Tàiyáng'ın kızı olması dışında bir anlamı yok. Ailenin reisi o ve asıl önemli olan o ve onun lanet olası keskin nişancısı. Pennington Akademisi'ni seçtik çünkü çevredeki tüm binaların bize ait olduğu bir İrlanda mahallesindeydi ve net bir görüş hattı yoktu. Bu atışı kim yaptıysa neredeyse hiç görüş mesafesi yokken ve kötü hava koşullarında yapmış. Eğer canlı canlı derisini yüzmeyecek olsaydım, onu işe alırdım."

"Onun derisini yüzmeyeceksin." Sandalyede doğrulup oturdu.

Ne düşündüğünü biliyordum ve bunu kabul edemezdim. "Melody."

"Liam, dokuz çocuk vuruldu. Ben lanet olası bir valiyim. Şehrin bu adama ihtiyacı var."

"O zaman ölü olarak getirilecek."

"Liam, savaş ilan etmeden önce tepki vereceğimizi biliyorlardı. Keskin nişancı bir köpekten daha iyi değildir -intihara meyilli bir köpek, ama yine de bir köpek. Bizim için önemli değil.

kendimizi köpeklerle bir tutuyoruz. Onu şahsen öldürürseniz, kendinizi küçük düşürsünüz. Bırak şehir alsın onu. Bunu beklemeyeceklerdir. Ayrıca, hala hapiste olan insanlar var, değil mi? Bırakın halk düşmanı olsun."

Eğildim ve yüzünün iki yanını kavradım. "Çocuklarıma silah doğrultan söz konusu olduğunda, ne kadar küçük görüldüğüm umurumda değil Melody."

"O zaman planın nedir, kocacığım?"

"Onu incittim. Çılgılık atıyor. Kanıyor. Ölüyor. Son." Sandalyenin arkasından ceketimi alarak kapıya doğru ilerledim.

Kapıya ulaştığımda "Yani bu konuda medeni bir konuşma yapmayacak mıyız?" diye seslendi. Duraksayarak ona döndüm. Ayağa kalkmaya zahmet etmedi, sadece yanağını avucunun içine aldı.

"Takım elbise giyebilirim. Kiliseye gidebilirim. Ama en son olduğum şey uygarlıktır, karıcığım. Bu insanlarla oyun oynamayacağım. Eğer tüm Çin'e bomba atmam gerekirse atarım. Bugünün intikamı alınacak."

Kırmızı dudaklarına hınzır bir sırıtma yayıldı. "Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun."

"En neden gitmiştin?" Dışarı çıkmadan önce göz kırptım. "Bir saat içinde odamızda , o zamana kadar soyunmuş ol."

O itiraz edemedi ve ben de çok fazla baştan çıkmadan önce kapıyı arkamdan kapattım ve giderek sertleşen ereksiyonumu görmezden gelmeye çalıştım. *Hay sikeyim.*

Başımı yukarı kaldırarak düşünmeye, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. O gece yapmam gereken şeyler vardı. *Odaklan, Liam. Odaklan.* Kendime bağırdım ama onun o sırıtışını aklımdan çıkaramadım. *Lanet olsun!*

Burnumun kenarını sıkarak geri döndüm ve kapıyı açtım. Onun

Gözlerim sırtının kıvrımlarında gezinirken başını kaldırıp bana baktı. Masamın yanında kıpırdamadan duruyordu, üzerinde o sabah işe giderken giydiği krem rengi elbisesi vardı, topuklu ayakkabılarını ayaklarının dibine atmıştı.

"Bir saatim var sanıyordum?" Kızın kaşları kalktı.

"Yalan söyledim." Kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru yürümeden önce ceketimi kanepenin üzerine attım.

Kollarını kavuşturarak masanın önüne doğru ilerledi. "Kardeşinle konuşacağını sanıyordum?"

"Gerçekten o kadar tahmin edilebilir miyim?" Önünde durduğumda sordum, aletim seğiriyordu; onu masanın üzerine eğip sabaha kadar becermemek için tüm gücümü harcadım.

"Çocuklarımız söz konusu olduğunda, evet." Elini göğsüme koydu, ben de elimi onun kalçasına koydum. "Sence ben tahmin edilebilir biri miyim?"

"Evet, ama sadece benim için," diye fısıldadım, daha yakına eğilip siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdığında. Başka hiç kimse onu benim anladığım gibi anlamıyordu ve bunun değişmesini asla istemedim. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, gözleri benimkileri takip ediyordu.

"O zaman seni tetikte tutmam gerekiyor, değil mi?" dedi ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Kolaylıkla kemerimi ve pantolonumu çözdü, onu selamlarken gururla sikimi kavradı. Gözlerini benden ayırmadan pembe diliyle ucumu yaladı ve ben ürperdim.

"Siktir!" Ucundan dibine kadar yaladıktan sonra taşaklarımı emerken aklıma gelen tek kelime buydu. Dili, şimdi acı verici bir şekilde zonklayan damarların üzerinde yuvarlandı. Elleriyle beni okşadı. "Mel lanet olası!"

Beni ağzına aldığında çenem düştü, dişleri aletimin üzerinde nazikçe kayıyordu. Beni çaresiz bir şekilde izleyerek bundan zevk alıyordu... Bana yavaşça işkence ederken dudaklarımdan inilti üstüne inilti geliyordu.

Ancak bu kadarına . Saçlarından bir tutam yakalayarak boğazına sokmadan önce onu sabit tuttum. Bunu isteyerek kabul etti, kendini desteklemek için bacaklarımın arkasına . O emdikçe ben de ağzını daha hızlı sikiyordum. O kadar heyecanlanmıştım ki sikim ağzından kayarak yüzüne çarptı. Bu görüntüden bu kadar zevk almamalıydım ama elimde değildi, boştaki elimi alıp dudaklarına sürttüm. Sıcak, ıslak, günahkâr ağzına geri kaymadan önce kırmızı dudakları üzerimde bir iz bırakacak kadar uzun süre dudaklarını üzerime bastırarak yan tarafımı öptü.

"Ahh... bu doğru bebeğim." İnledim, kendimi onun boğazına gömdüm. Daha yavaş gitmeye, her itişin tadını çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Kanlı bir hayvan gibi, daha sert ve daha hızlı iterek, saçlarını eskisinden daha çekiştirerek ağzını becerdim. Vücudu cennet gibiydi, ama ağzı, sadece benim sikim ve benim için bir kiliseydi...

"Mel-o-dy." Nefes nefese kaldım, içine boşaldım, kalbim kulaklarımda hızla atıyordu ve o da her şeyimi içti, hatta işi bittiğinde ucuma kadar yaladı.

Ayağa kalkarak arkasına yaslandı ve ağzının kenarını sildi. "Kardeşinle

konuşmamak için başka bir mazeretin var mı?"

Onu görmezden gelerek, beni izlerken kendimi ayarladım, meme uçları sütyeninden açıkça dışarı çıkıyordu.

"Bu iş daha bitmedi,

karıcığım." "Çoktan

ıslandım, kocacığım."

Hay .

Çenemi yana doğru kırarak başımı salladım ve başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm. Neal. Neal'a odaklanmam gerekiyordu.

MELODİ

O gider gitmez Fedel çalışma odasına geri döndü, ben de Liam'ın konyağına .
Kapı kapanırken gıcırdadı.

"Patron?"

Elimdeki ilk kadehi yudumladım, konyak boğazımda sıvı bir ateş gibi yanıyordu.

"Bu bokla kendini öldürecek," dedim ikinci bardağı doldururken bile

"İçme şekline bakılırsa, artık onun üzerinde herhangi bir etkisi olduğundan emin değilim," diye cevap verdi, sanki gibi duruyordu: kolları arkasında, göğsü gururla kabarmış, gözleri duygusuz. Bu eve ilk geldiğimde, adamlarımdan oluşan bir ordum vardı: Monte, Ben, Jinx....ve şimdi sadece o vardı. Jinx evi olarak gördüğü tek yerde ölmüştü: gökyüzünde. FBI bunun bir kaza olduğunu, bir kuşun uçağın kanatlarından birine çarptığını söyledi ama bu saçmalık gibi kokuyordu çünkü saçmalıktı. O uçakta olmam gerekiyordu. Ölmesi gereken kişi bendim, tıpkı Monte gibi, tıpkı Ben gibi. Şimdi sadece Fedel vardı.

"Patron?"

"Emilio Esteban Cortés," dedim resmini kaldırarak. "Bana nasıl göründüğünü biliyor musun?"

"Hayır patron." Başını sallayarak yaklaştı. "Marcos Felipe Carrasco."

"El Rojo? Meksikalı uyuşturucu mu?" Bize zarar verebilecek herhangi bir şey için zihnini ve gözlerini açık tutması gereken kişi için fazla şok olmuş gibiydi. "Patron, kusura bakma ama El Rojo on yıldan uzun bir süredir ölü; Callahan ailesiyle evlenmeden önce bunu görmüştün."

"Ve sonra karısının ve çocuklarının da gittiğinden emin olmak sizin işinizdi."

"Ben de öyle yaptım. Carrasco ailesinin her bir ferdiyle tek tek ilgilenildi hanımefendi."

Liam artık bırakamadığım bir alışkanlık olan burun kemiğimi sıkarak başımı salladım.

"O zamanlar El Rojo'nun kız kardeşiyle birlikte sakladığı Amerikalı bir dansçıdan gayrimeşru bir çocuğu olduğuna dair bir söylenti vardı-"

"Hanımefendi, bir aşk çocuğu mu? Latin Amerika'nın en azılı uyuşturucu baronlarından birinin piç oğlu olduğunu ve intikam almak için Chicago'ya geldiğini mi düşünüyorsunuz? Hanımefendi, buraya gelmeden önce babasının tüm düşmanlarını aşması gerekecek, güneydeki casuslarımızdan bahsetmiyorum bile-"

"DİNLE!" Elimi masaya vurarak ayağa kalktım. "Bu işi neredeyse yirmi yıldır yapıyorum! İçgüdülerim beni bir kez bile yanıltmadı! Şu Liling denen kıza bakıyorum; Çin'in en kötü şöhretli adamının kızı ve gidip adı sanı duyulmamış bir Meksikalıyla mı evleniyor? Bir Meksikalı görüyorum ve aklıma otomatik olarak Marcos Felipe Carrasco geliyor."

Beni kandırmayın, delirmiyorum! Hayatımda hiç olmadığı kadar keskinim. Kocam gibi siz de bu fotoğraflara bakıp ne görüyorsunuz? Bir avukat mı? Güçlü bir olan aşık bir Çinli kız mı? Tahmin edin bakalım. Ben o kızdım, onu her yerde bulabilirim ve o yukarıdan evlenir, aşağıdan değil. Emilio'yu bul Fedel ve ben sinirlenmeden gözlerinin arasına bir kurşun sık!"

Carrasco ailesi babamı neredeyse yok ediyordu. Tam hastalandığı sırada Marcos-El Rojo- eroinlerinin yarısından fazlasını çaldı ve düzinelerce insanımızı öldürdü, kafalarını kesip çürümeye terk etti, sırf bir şeyi kanıtlamak Giovannilerin hiçbir şey yapamayacağını. Haklıydı da; babam sadece İrlandalıları uzak tutmak için mücadele ediyordu ve Ruslar da bir o kadar kötüydü. Meksika'ya odaklanmak için zaman ayıramıyordu; gururu Sedric'e yenilmesine izin vermiyordu. Neredeyse her şeyimizi kaybediyorduk - oyunumuzu, servetimizi, değerimizi- çünkü Kızıl adında lanet olası bir Meksikalı asla kendisi için olmayan bir ringe çıkmaya cüret etti.

"Patron, onu gördüğüm yerde seve seve öldürürüm. Liam'la bu konuyu konuştun mu?"

"Kocamla ne konuşup konuşmadığım sizi ilgilendirmez. Beni ilgilendiren şey, bu şehirde bir yerlerde nefes almak. Bu bitmemiş bir Giovanni işi, Fedel. Nasıl umurumda değil, sadece onu toprağa göm. Adını söylemek bile ağzımda kötü bir tat bırakıyor," dedim şişeden içerken.

"Elbette." önce başını salladı. Ancak o gittikten sonra tekrar oturabildim. Bu konuda içimde kötü bir his vardı... tüm bunlar hakkında.

Ve işim söz konusu olduğunda, ailem söz konusu olduğunda, kötülere güvenirdim.

Duygular.

LIAM

"Kim bu?" diye bağırarak kapıyı kırdı ve beni görünce olduğu yerde donup kaldı. Üstü çıplaktı ve kot pantolonu aşağıya sarkıyordu. Arkasına baktığımda Mina'nın çarşafları üzerine çektiğini gördüm.

"Meşgul müsün kardeşim?" diye sordum.

Beni dikkatle süzerken kaşlarını kaldırdı. "."

"Öyleydim geçmiş zaman. Hadi yemek yiyelim."

"Saat sabahın biri Liam." "İyi,
kahvaltı o zaman."

" isterdi!" Mina bağırdı, fırlattığı gömlek adamın kafasının arkasına çarptı.
Mina'ya önce gömleği kafasından çıkarmaya zahmet etmeden baktı.

Kapıyı kapatmadan önce ona, "Görünüşe göre isterdim," diye çıkıştı.

Tişörtü başından kollarını içine soktu.

Gerçekten mutfağa gittiğimizi fark edene kadar tek kelime etmedi.

"Gerçekten kahvaltıya mı gidiyoruz?"

"Harika omlet yaparım," diye sırtarak kapıyı ittim ve düşündüğüm gibi temizlikçi hariç herkes gitmişti. O da yerleri fırçalıyordu.

"Bizi yalnız bırakabilirsin," dedim, buzdolabına doğru yürürken ona bakma zahmetine bile girmeden.

"Katil omlet dediğinizde aslında ölmeyi içermiyor, değil mi?"

diye sordu, mutfak adasına yerleşirken taburesi yerde sürükleniyordu.

Yumurtaları, soğanları ve biberleri ocağın yanına koyarak bir tava .

"Gerçekten seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun kardeşim?"

"Duruma göre değişir."

"Tam olarak neyin üzerine?" Tava ocaktaydı, bıçağı elime aldım ve gözleri bıçağa kayd, sonra tekrar yüzüme baktı.

"Sen söyle."

Soğanı dilimleyerek cevap vermedim çünkü nasıl cevap vereceğimden ya da bu konuşmayı nasıl başlatacağımdan tam olarak emin değildim. Neal'ın en güzel yanı bazen sabırlı olmamasıydı.

"Liam, oluyor? Neden sabahın birinde bana omlet pişiriyorsun?"

"Kardeşçe bağ kurma girişimim." Kırmızı biberi aldım. "Kardeşlik bağı mı?"

Bunun üzerine homurdanması hiç hoşuma gitmedi. "Ne yani? Biz kardeşiz, bağ kuramaz mıyız?"

"Hayır." Gülmemek için kendini zor tuttu. "Ya da en azından 'hadi omlet yiyelim' tarzında bir şey değil."

"Soğanları çoktan kestim, omlet yiyeceğiz." "Elbette."

"Lanet , Neal... Bir saniyeliğine bu normalmiş gibi davranabilir misin? Birlikte omlet yediğimizi mi? Aman Tanrım."

Ben domatesleri kolaylıkla doğrarken başka bir şey söylemedi.

Sonra da bir parça tereyağı.

"Tuz nerede?" diye sordu ve omzumun üzerinden bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ben tuz değil, biber ekliyorum." "Tuz yok mu? Ne?"

"Evet. Tuz yok. Bana yüksek tansiyon yapan yeterince Şey var, teşekkürler," diye homurdandım.

"Tuzsuz omlet olmaz," diye mırıldandı nefesinin altından. Ona döndüğümde, sanki bu lanet olası bir gösteri melodisiymiŐ gibi ısıık çalıyormuŐ gibi yaptı.

Neyse ki ben her Şeyi hazırlarken son yorumu bu oldu. Omleti tavada bir kez çevirip tabağına koyduktan sonra sofra tuzunu alıp yanına koydum.

"Teşekkür ." Bir lokma almadan önce tabağına çok fazla döktü. "Hiç fena değil."

"Tadını bile alabiliyor musun? Sanki ağzının içine vakumlanıyor gibi görünüyor." Onu yemek yerken izlemek her zaman bir manzaraydı; açlıktan öldüğünü düşünürdünüz.

Yanına bir sandalye çekerek yumurtalarımı seçtim ve bir an için adanın karşısındaki paslanmaz çelikteki yansımamıza baktım. Her zaman olduğu gibi, konu kas gücü olduğunda beni alt etmişti. Bir tank gibiydi. Büyürken benden daha iri olmasından hep nefret etmiŐimdir.

"Hiç babamın senden nefret ettiğini hissettin mi?" Sonunda ağzımdan kaçırdım, öksürdü ve yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerimi devirerek ona bir bardak su uzattım. "Bu soru gerçekten o kadar Şaşırtıcı mı?"

"Senden... evet." Boynunu ovuşturdu. "mi hissettin?"

"Kendimden bahsetmiyorum, senden bahsediyorum. Ama hayır, asla.

Babamın beni sevdiğini hep biliyordum."

"Güzel olmalı." Tabağının üzerine eğildi. "Sen

de öyle hissettin. Babam senden nefret

ediyormuş gibi hissettin-"

"Liam, omletini yedim; şimdi neler olduğu konusunda bana ipucu verir

misin?" "Wyatt ondan nefret ediyormuşum gibi hissediyor," diye itiraf ettim

iç çekerek ve yemek yeme zahmetine girmedim.

"Ethan'ı kıskanıyor ve kötüsü de kendini daha az düşünüyor." "Huh."

"Ha? Tüm söyleyeceğin bu mu? Ha?"

Başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana normal geliyor."

"Ondan nefret ettiğimi düşünmek ya da kıskanmak nasıl normal

olabilir?"

"Belki senin için değil," diye karşılık verdi. "Sen Ethan'sın. Önüne gelen her şeyde doğal olarak hep iyiydin. Hastayken bile iki kat daha fazla çalıştın ve yine de benden daha iyi olduğunu kanıtladın. Mücadele eden birinin mücadele etmeyen birini kıskanması normaldir. Wyatt ne kadar harika olursa olsun, Ethan onu gölgede bırakacak ve bu Wyatt için berbat bir durum çünkü Ethan bunu yapmıyor. Sadece kendisi gibi davranıyor. Öte yandan sen bunu bilerek yaptın."

"Ben mi? Ben sakat kalmıştım-"

"Bu daha ne kadar senin bahanen olacak Liam? Babama benden daha iyi olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yaptın ve ben... izlemekten başka bir şey yapmadım çünkü kardeşin olarak tekrar çuvallamak istemedim. Bir hata yaptım ve sen bunun bırakmadın. İyi. Her neyse, biz çocuktuk.

onunla yaşamak. Peki ya şimdi? Eskisinden çok daha mı iyiyiz? Evet. Beni azarlamaya devam etsen bile yine de yanında duracak mıyım? Evet.

Sen benim kanımdansın. Sen benim *küçük* kardeşimsin. Doğduğun günü hatırlıyorum. Bununla gurur duyuyorum. Ama hiç ağabeyin olduğum için gurur duydun mu? Hayır, çünkü bu sahip olamayacağın tek unvan. Ne yaparsan yap ya da ne kadar harika olursan ol, yine de Sedric Callahan'ın *ikinci* oğlu olacaksın. Aslında bana ironik geliyor ama ilk doğan sen olsaydın, harika bir ağabey olurdun çünkü seni takip etmekten mutluluk duyardım ve ilk oğula gitmesi gereken unvan için seni sırtından bıçaklar mıyım diye asla endişelenmezdin."

Konuşmak için ağzımı açtım, ilk olmak istemediğimi, onun yanıldığını söylemek için, ama bir kez daha tüm kelimelerim beni hayal kırıklığına uğrattı. Sanki konuşmak için yıllardır bekliyormuş gibi her şeyi mükemmel bir şekilde ifade etmişti... belki de öyleydi.

"Eğer bu konuşmayı yapacaksak sudan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak." Ayağa kalktı ve yemeklik şarabı bulana kadar dolapları karıştırdı.

"Yeterince iyi mi?"

"Yeterince iyi." Başımı salladım, suyu bitirdim ve uzattım. "Bir bardak sana, şişe bana." Bir yudum almadan önce sırtıttı.

Hala gerçekten gülümseyebildiği gerçeği.

"Hiç gurur duydum mu emin değilim," diye fısıldadım, bir fincandaki kan gibi kırmızı şaraba bakarak. "Ancak, minnettar oldum."

"Minnettar mı?"

"Evet." Gerçek buydu. "Bunu milyonlarca kez düşündüm. Büyükbabandan destek isteyebilirdin. Shamus senin yanındayken

İrlandalıların desteğini alabilirdin. İrlandalı bir eşin vardı, doğuştan hakkın vardı, yeteneğin vardı... Seni takip edebilirlerdi. Öyle olsaydı, Olivia asla açgözlülük yapmazdı; evin bir sonraki reisi olmaktan mutlu olurdu ve hepsi bu kadar olurdu. Babam gittiği anda beni kolaylıkla öldürebilirdin."

"Huh." İçti.

"Huh de, bir kez daha-"

"İşte bu yüzden asla lider olamadım. Benim aklım çalışmıyor. Nasıl Ceann na Conairte olabileceğimi milyonlarca kez düşündün. Burada basit bir ittifak, orada kardeşini öldürmek. Büyütülecek bir şey değil. Bunu düşündün, muhtemelen kolaylıkla da. Bu arada ben sadece kendimi hayatta tutmaya ve ailemizi utandırmamaya çalışıyorum. Ben nişan alıp ateş eden adamım. Nişan alıp ateş eden adamı Ceann na Conairte yapamazsın."

Sanki o kadar temizmiş gibi söyledi. "Bunların hepsine sahip olman gerekiyordu Neal. Unvan, güç, her şey; bunu istediğini nasıl düşünemedim?"

"Biz farklıyız. Tek istediğim ailemin güvende olmasıydı. Biraz saygı ve isteyebileceğimden çok daha fazla lüks içinde yaşamak... Bunların hepsine sahibim. Neden daha fazlası? Sen böyle düşünmüyorsun, *sadece birkaç cesedi temizlersem dünyaya sahip olabileceğimi* düşünüyorsun. Neden olduğumu sana açıklayamam. Ben . Bu . Biz bir tavus kuşu ve bir kuzgunuz."

"Peki aynı olan iki oğlum olursa ne yaparım? Hem Wyatt hem de Ethan bizim gibi doğal bir şekilde çözülmezse ne yaparım?"

Omuz silkti. "İki seçeneğin var: Onlar seni bulmadan ölmüş olman için dua etmek.

Birbirinizi öldürmeyi seçin ya da siz hala hayattayken olmadan yaşamalarını zorlaştırın."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

ON İKİ

"Kendimi aile sevgisiyle ayakta tutuyorum."

~ Maya Angelou

CORA

Şoförüm benim için kapıyı açtığında, Merry West Hastanesi'nin önünde elinde bir lale ile durduğunu görmeyi beklediğim en son kişi, rahat bir kot pantolon, koyu mavi düğmeli bir gömlek ve deri ceket giymiş olan Declan'dı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bir eliyle sarı ve kırmızı laleyi bana uzatırken diğer eliyle uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı.

"Biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?" *Ne?*

"Cora, seni seviyorum." Zoraki gülümsemesi dudaklarından yavaşça döküldü. "Seni bir insanı sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum, bu yüzden benden bir şey sakladığını fark ettiğimde incindim ve kafam karıştı... ama senin de beni sevdiğini fark ettim. Bu yüzden bana kanserinin geri geldiğini söylemedin... ve sorun değil. Anlıyorum. Keşke söyleseydin ama neden söylemediğini anlıyorum. Ancak bu, bildiğim gerçeğini değiştirmiyor ve senin yanında olacağım gerçeği dışında hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen ve ben bununla savaşacağız ve kazanacağız, tıpkı geçmişte yaptığımız gibi."

Şaşkınlıkla ona baktım... ve ona yeniden aşık olduğumdan emindim. Onu hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine olsa yine yapardım. Onun için her şeyi yapardım.

Uzanıp elimi yanağına koydum. "Özür dilerim-"

"Cora, sorun yok-"

"Özür dilerim çünkü," diye tekrarlayarak sözünü kestim. "Kanser olmadığım halde seni endişelendirdim."

Tam sözümü kesecekti ki durakladı, bana aval aval bakarken kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Ne?"

"Geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi kansersizim. Sağlıklı ve kansersizim," diye tekrarladım.

"Bekle, ama Evelyn yarın kemoterapiye başlayacağın için hastaneden aradıklarını ve bugün kan tahlili için burada olduğunu söyledi..."

"Ben değil, kuzenim." Ona söylemek istememiştim çünkü Imani hakkında onunla bir daha asla konuşmak istemiyordum, hepimize yaşattığı cehennemden sonra değil. "O kanser. Parasını ben ödüyorum ve onun acil durum irtibat kişisi olarak hareket ediyorum. Haftalardır beni arıyor ve açıkçası bu beni delirtiyor. İyileşmesine yardım edeceğimi ve geçmişi kurcalamadan bunu kabulleneceğini umuyordum.

Bu yüzden bu gece geldim."

Kollarını bana doladı ve derin bir nefes aldı. "Yüce İsa'ya şükürler olsun."

O kadar çok güldü ki ben de onunla birlikte titredim ve kollarımı göğsüne doladım. "Lale hâlâ bende kalacak, değil mi?" Ona karşı sordum.

"Ne istersen alabilirsin..." Hafifçe uzaklaştı. "Benden bir daha asla sır saklamayacağına söz verdiğin sürece."

Serçe parmağımı . "Şeytani yakışıklı kocamdan bir daha asla büyük sırlar saklamayacağıma söz veriyorum ama küçük sırlar saklama hakkımı saklı tutuyorum.

kendi iyiliği için burada ve orada sırlar."

Kaşlarını kaldırdı ve sırtarak serçe parmağını benimkiyle birleştirdi.

"Bununla yaşayabilirim."

"Benimle içeri gelecek misin? Imani'yi görmek için yani?" diye sordum ve o da sertleşti.

"Özür dilerim," dedi, öyle demek istememiş olsa da. "Onun senin ailen olduğunu ve yaptığı her şeye rağmen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapacağını biliyorum ama ben senin kadar affedici değilim aşkım. Sana ya da bana karşı asla hoş karşılanmaz. Ben işte. Ama git, işin bittikten sonra yemek yiyebiliriz."

Tartışmanın anlamı yoktu; Declan işte. Yabancıları affetmeye inanmazdı.

"Hemen döneceğim." geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. Orada durdu ve ben onu artık göremeyene kadar el salladı, sonra etrafımdaki hastaneye odaklandım.

Asansör açılırken yanına ulaştım ve Imani'orada gördüm. Kahverengi saçları kazınmış, kel kafası ortaya çıkmıştı ve kaşları bile yoktu.

"Cora?" Sanki eski arkadaşmışız gibi bana gülümsedi ve nedense ona bakmak beni rahatsız etti... *O zamanlar böyle mi görünüyordum?*

"Imani?"

"Şok edici değil mi?" Hemşire onu asansörden dışarı iterken kel kafasını ovuşturdu ve ben de geri çekildim. "Bir an önce bitsin diye düşündüm. Korkunç görünüyorum, değil mi?"

"Hayır. Bir savaşçı gibi görünüyorsun." Gülümsedim ve tekerlekli sandalyenin arkasındaki hemşirenin yerini almak için harekete geçtim. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece şehrin ışıklarını görmek istedim. Bir süre yataktan kadar hasta olacağımı düşündüm, bu yüzden hâlâ kendimi yeterince güçlü hissederken tadını çıkarmalıyım."

Bu hissi anlıyordum. Çıkışa ulaşana kadar sessizce yürüdük. Ceketimi çıkardım ve onu dışarı itmeden önce kucağına koydum. Şehir o ay şaşırtıcı derecede rüzgârlıydı.

Bizi bir banka götürdüğümde "Chicago çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Böyle yer yok," diye cevap verdim, .

Sessizlik.

Ama yine de, bunca yıldan sonra, sessizlikten başka ne olabilirdik ki? "Ailen nasıl?" diye sordu.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "İnanılmaz. İki çocuğum var, bir erkek bebek ve yedi yaşında bir kız. Çok konuşkan ve her zaman heyecanlı. Declan onun tıpkı benim gibi olduğunu söylüyor... Onu evlat edinmiş olsak da, gerçekten bizimmiş gibi hissediyorum. Onlar benim için dünyadan daha değerli."

"Mutlu olduğunuzu söyleyebilirim..." Sözünü bitirmedi. "Ben akıl hastan, sen rüyanı yaşıyordun."

"Hayatıma rüya demeye dilim varmıyor, Imani. Geçmiş geçmişte bırakalım." Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Sen ne dersen de... sonuçta minnettar olanın ben olmam gerekiyor. Hiç param yok, babam öldü ve annem de kim bilir bütün paramızla nerede."

Benim param. Hayatları boyunca geçimlerini sağladıkları para, babam tarafından bana verilen Wilson ailesinin parasıydı. Onların parasıydı, bunu yüzlerce kez söyledim ama yine de anlamadılar.

"İçeri geri dönmeliyiz. Hava soğuk," dedim ve ayağa kalktım.

"Bir avuç beyaz insan için aileni terk etmek soğuk bir şey," diye mırıldandı nefesinin altından; ben yine onu duymazdan geldim. Bunca yıldan sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra şimdiye kadar susacağını düşünürdünüz. "Sen sattın, Cora-"

"Hayır. Kendi mutluluğumu senin mutluluğuna tercih ettim. Beni suçlu hissettirmeye çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Neden? Onların istediği standartlarda yaşamadığım için mi? Mutsuz olduğun için mi? Üzgünüm. Ben kendimi seçtim ve bu mükemmel olmayabilir, bir rüya ya da peri masalı olmayabilir, ama iyi günlerim kötü günlerimden daha ağır basıyor. Hayatta umabileceğimiz tek şey bu, değil mi?"

Cevap vermedi, ben de onu geri ittim. Bu, Wilson ailesiyle aramızdaki bağın on yıl daha sürmesi için yeterliydi. Tedavisini aldığından emin olurdum ve sonra işim biterdi.

DECLAN

"Neredesin?" dedi telefonda ve ben de beni aramasını izledim. Ona verdiğim lale şimdi saçlarına örülmüştü.

Kornaya basarken ona, "Beni gözden kaçırmak biraz zor, aşkım," dedim. Ben arabadan inerken kafasını geriye attı.

"Aman Tanrım." Ağzı bir karış açık kaldı, kahverengi gözleri önündeki parlak kırmızı 1957 model Chevrolet Bel Air Cabrio'nun her santimini görüyordu.

"Merhaba anne!" Helen kafasını bir köstebek gibi pencereden dışarı çıkardı, kulaktan kulağa sırtıyordu.

"Merhaba tatlım, burada neler oluyor?"

"Sinemaya gidiyoruz!" Helen elindeki mısır poşetini havaya kaldırarak neşelendi ve yemeye başladı bile. Onurlu bir Amerikan klasiğinin zemininde olduğu kesin olan kırıntıları düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Bayanı duydunuz." Gülümsedim, yolcu tarafındaki kapıyı onun için açık tuttum. "Hadi, filmleri kaçıracağız!"

"Geliyorum. Geliyorum!" Kıkırdayarak kırmızı beyaz koltuğa kaydı.

"Darcy'yi getirdin mi?"

Arabanın kaputunun üzerinden kayarak içeri girdiğimde gülüşmelerini duyabiliyordum. "Tabii ki Darcy'yi getirdim, tüm aile burada olmazsa aile filmi gecesi olamaz."

"Babam kutlama yapacağımızı söyledi!" Helen başını tam soktu. İki büyük tutama ayrılmış saçları yanağıma değiyordu. "Filmi de ben seçtim. *Who Framed Roger Rabbit*'i izleyeceğiz."

O kadar heyecanlıydı ki zıplıyordu.

"Helen, emniyet kemeri." O suratını astı, ben de suratımı astım, arkamı döndüm ve yüzümü onun yüzüne doğru bastırdım, ta ki o kıkırdayana kadar.

"Klasik arabalarda emniyet kemeri var mı ki?" Cora, araba koltuğunda rahatça oturan, mutlu bir şekilde emziğini emen ve ayak parmaklarına tutunan Darcy'yi kontrol etmek için arkasına uzanarak sordu.

"Onlar eklendi. Bu araba yüzde yüz yol güvenlidir." Göz kırptım,

Helen'a baktım. Radyodan bir hoparlör alır gibi yapıp hayali mikrofonu dudaklarıma götürmeden önce öksürdüm. "Son çağrı, Callahan ailesi için son çağrı. Lütfen tüm üyelerinizin güvenli bir şekilde kemerlerini bağladıklarından emin olun... Helen?"

"Kontrol et!" diye bağırdı, emniyet kemerinin üst kısmını çekerek. "Darcy?"

"Şah!" Hem o hem de Cora haykırdı ve Darcy, Helen'in yanında yaptığı surat ifadelerine güldü.

"Anne?" Öne doğru uzandım ve bana gözlerini , ancak kemerinin üst kısmını çekerken yüzündeki gülümseme bir kez bile değişmedi.

"Kontrol et."

"Pekala-"

"Bekle, seni kontrol etmeyi unuttun!" Helen öne doğru eğildi.

Cora bana doğru eğildi, göğsümdeki kayışı çekti ve hatta emniyet kemerimi çözüp tekrar yerine taktı.

"Baba, bak." Bana göz kırptı.

"Bu, tüm yolculara ellerini, ayaklarını ve başlarını her zaman otomobilin içinde tutmaları için bir hatırlatmadır. Bu gece Declan Callahan'la seyahat ettiğiniz için teşekkür ederim, sizin rahatınız ve güvenliğiniz benim bir numaralı önceliğimdir. Bu gecenin filmi, güzel Helen Callahan'dan başkası tarafından seçilmedi, *Who Framed Roger Rabbit*. Tahmini varış süremiz beş dakika yirmi saniye -"

Cora daha fazla dayanamadı; o kadar çok güldü ki burnundan soludu, bu da benim de ona gülmeme neden oldu.

"Anne!" Helen i çekti.

"Özür , özür dilerim, iyi bir yolcu olacağım." Ben motoru çalıştırıp caddeye çıkarken ellerini havaya kaldırdı.

Helen arka koltukta mırıldanarak başını ileri geri sallayıp şehre bakarken ben Cora'nın sadece bana baktığını, elinin kot pantolonumda bir delik açtığını ve beni tamamen ıldırıttığını fark etmemeye çalıştım.

Sonunda parka vardığımızda, iki ağacın tuttuğı büyük beyaz perdenin önünde yavaşlayarak durdum.

"Filmler nerede?" Helen kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

"Filmler bize geliyor, tatlım. Buna arabalı sinema deniyor." Cora'nın kucağına uzanarak torpido gözünden bir kutu Sprite ile birlikte Twizzlers'ını çıkardım.

"Harika!" Uzanıp onları benden aldı.

"Ne dedin sen?" Ona küçük bir şişe şarap uzatırken Cora sordu, gözleri yaşaracakmış gibi açılmıştı. Ne tuhaf, ilk evlendiğimizde içki içmiyordu.

"Teşekkür !" Helen, ışıklar yandığında koltuğa geri yaslanarak cevap verdi.

Cora hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve bükülmüş bir kamıştan beyaz şarabını içti.

"Ne?" Sonunda ona sordum.

Omuz silkti, cevap vermedi. "Cora?"

"Bugün sana iki kez daha aşık oldum, bunu biliyor musun?"

Onu öpmek istedim. *Lanet olsun.*

"Sonunda bana yetişiyorsun." Ona her gün en az iki kat daha fazla aşık oluyordum.

NEAL

Silahı göğsüne dayayarak duvara yaslandı ve gözleri bana odaklanmadan önce derin bir nefes aldı. Elimi uzatarak ona beklemesini söyledim.

etrafına baktığımda her şey sessizdi, ama orada olduklarını biliyordum, sadece atış yapmak için bekliyorlardı... eğer vurulursa, o zaman her şey biterdi.

"ŞİMDİ!" Bağırdım ve olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru fırladı.

"ATEŞ!" Mina, Sedric'le birlikte nişan alırken yukarıdan bağırды, Paintball'lar her yere uçuyor, bacağına, koluna ve sırtına isabet ediyordu.

Ona doğru koşarken "Vuruldum" diye bağırды. Beni boya toplarıyla dövdüler. Ellerimi yenilgiyle kaldırdığımda, o ve Sedric saklandıkları yerden çıktılar. Mina silahından sahte duman üflerken Sedric silahını bize doğrulttu.

" musunuz?" diye sordu bize.

Ben bir şey söyleyemeden Nari onu tam göğsünden vurdu; hatta Mina'yı vuracak kadar da hızlıydı. Her ikisinin de yeleklerindeki ışıklar yandı, bu da öldürücü atışları yaptığı anlamına geliyordu.

"HEY! Hileci!" diye seslendi.

"Biz söyleyene kadar savaş bitmez! Değil mi baba?" Nari bana yumruk atmak için elini kaldırdı.

"Kesinlikle." Onu kucaklamadan önce yumruk attım. "Bu bizim

Kazandığınızı düşünmeniz ve erken çıkmanız hata."

"Ne? Anne!" Sedric sanki bu haksızlığı düzeltmesi gerekiyormuş gibi ona döndü. Nari de ben de ona baktık ve bizi tartmasını bekledik.

"İyi oynadın... Bir dahaki sefere seni affetmeyeceğiz." Sonunda konuştu ve Sedric ellerini başına götürüp inleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır." Yeryüzündeki en dramatik altı yaşındaki çocuktü.

"ama!" Mina gülerek elini onun kaskına koydu. "Yemekten önce hepimiz temizlenelim, pırzolarımız var!"

"Kaburga mı?" Sedric ve ben aynı anda yüzümüzde geniş bir sırıtışla

"Kaburga" dedik. Sedric kaskını çıkardı ve duşlara doğru koşmaya başladı.

"Kaburgalar! Babacığım,

!"

"Sanırsın ki onu beslemiyoruz." Başımı salladım.

"Baba, yine de aynı suratı yapıyorsun." Nari kıkırdadı. Eğilerek ona bir surat yaptım ve o da yanaklarımı çimdikledi.

"Sen kimin tarafındasın fıstık?"

"Eğer aile ve diğerleri arasındaysa, ben ailenin tarafındayım. Aile ile aile arasındaysa kazanan taraftayım," diye gururla cevap verdi. O ve Mina aynıydı; bu komikti.

"Şu kız." Mina geldi.

Serçe parmağımı ona doğru kaldırarak, "Peki aile ve aile arasında her zaman kazanan taraf kim oluyor?" diye sordum.

"Sen." Gülümsedi ve parmaklarını benimle birleştirdi.

"Peki o zaman..." Mina dramatik bir şekilde söyledi. "Bir kez kaybederim ve-"

Onu öptüm ve güldü, ama başka bir şey söyleyemedi Sedric koşarak geri geldi, kızı çırpıyordu ve hiç utanmıyordu.

"BABA, HAYDİ!" diye bağırdı bana. "Sedric, kıyafetlerin!" Mina ona bağırdı. "demiştin."

Karnını gerdi.

Homurdanarak omzuma bir şaplağ attı. "Gülmeyi kes, işte bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor!"

"Sedric, annen seni vurmada önce." Güldüm ve ona doğru ilerledim.

Geri sıçradı ve karate dersinde yaptığı gibi kollarını açtı. "Ben çok hızlıyım."

"Benim için çok hızlı değil." Nari silahı uzattı ve o da koşmaya başladı.

"Sakın bana ablandan korktuğunu söyleme Sedric," diye ona, tüm kıyafetlerinin yerlere saçıldığı soyunma odasına girerken.

"Ben korkmuyorum... Siz ." Bana karşı kollarını kavuşturdu. "Kurnaz mı yoksa akıllı mı?" Yeleğimi ve gömleğimi çıkararak ona sordum.

"İkisi de," diye homurdandı. "Ama sorun değil, Nari bir dahaki sefere benim takımımda olacak."

"Ne? Annemi terk mi ediyorsun?"

Omuz silkti. "Erkekler erkeklerin yapması gerekeni yapar."

"Sedric." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum; sadece elimi başına koydum ve onunla birlikte saunaya doğru yürüdüm. İkimiz de içeri girmeden önce sıcaklığı ayarladım. Havlularımızı aldık ve koltuklara atlayıp arkamıza yaslandık. Yürümeye başladığında paintball merkezini antrenman yapabileceği bir yer olarak satın almıştım.

ama aynı zamanda eğlenmek. Çarşamba'dan Pazar'a kadar halka açıktı, bu yüzden çoğu Pazartesi ve Salı günleri hepimiz oradaydık.

Buraya o kadar alışmıştı ki, ben bir şey söylemeden kayalara ne zaman su ekleyeceğini bile biliyordu. Sadece arkasına yaslandı ve rahatladı. Şımarık mıydı? Birazcık. Ama memnundum; hayat daha da zorlaşacaktı, en azından şimdi hâlâ masumdu.

"Yüzümde bir şey mi var?" Kaşlarını çattı, burnunu sildi.

"Evet."

"Gerçekten mi?" Bu sefer yüzünün her yerini ovuşturdu.

"Şimdi mi?" "Daha da kötü."

"Baba!" diye bağırdı ben gülerken, uzanırken kollarını kavuşturdu. "Neden Nari'yle dalga geçmiyorsun?"

"Çünkü Nari geri dönüşlerde iyidir." Gerçekten de tıpkı annesi gibi hızlı düşünen biriydi ama utangaçtı. Mina utangaç değildi, sadece söyleyecek önemli bir şeyi olduğunda konuşmayı tercih ediyordu. Bunun dışında duygularını yüzüne yansıtırdı.

"Geri dönüşlerde iyi değilimdir," diye cevap verdi. "Bütün kızlar öyle. Helen en iyisi, Nari'yi bile o kaptı."

"Nari ve Helen kavga mı ediyorlardı?" Nari kimseyle kavga etmezdi.

"Evet. Nari, Plane Owl'dan Kevin'ın *en şirin* olduğunu ve Helen da Ian'ın... hepsi bana tuhaf görünüyor." Esnedi.

Bekle. "Nari bir erkekten mi hoşlanıyor?"

"Duh, baba." Kaşlarını çattı. Erkekler için biraz gençti, değil mi?

"Hoşlandığın biri var mı?"

"Evet, ben," dedi ciddi bir şekilde.

Küçük bir el havlusu kaparak ona fırlattım. "Bazen tıpkı amcan gibi ."

"Declan Amca mı Liam Amca mı?"

"İkisi de."

Sırıttı, "Declan Amca gibi havalı olmak, Liam Amca gibi video oyunlarında en iyisi olmak ve senin kadar güçlü olmak istiyorum. Harika olmaz mı!

Süpermen olacağım."

Üçümüzün birleşiminin onun Süpermen versiyonu olduğunu bilmek güzel.

"Kaburga yiyeceğiz..." Mutlu bir şekilde şarkı söyledi, sonra durdu ve tekrar oturdu. "Annem çok yiyor. En iyilerini alacak."

Gülmeden duramıyordum; çok komikti. "Baba!"

"Rahatla, kızlar daha uzun sürer," diye hatırlattım ve o da rahatlayarak arkasına yaslandı.

Yine de doğruydı: Mina ne kadar küçük olursa olsun, yemek yiyebiliyordu.

Şarkı söylemeye devam etti. "Pirzola yiyeceğiz, yiyeceğiz." Altı yıldır hayatımdaydı ve bir oğlum olmadığını hayal bile edemezdim.

"Kaburga yiyeceğiz," diye onunla birlikte şarkı söyledim.

ON ÜÇ

"en yüce sanatı, düşmanı savaşmadan alt etmektir."

~ Sun Tzu

MELODİ

4:59 AM

Bekledim, saatimde geçen her saniyeyi izledim. Düşündüm: bunu nasıl yapacağımı, düzinelerce kez baştan başlayacağımı ve hiçbir şey bulamayacağımı... kendi geçmişimden başka hiçbir şey bulamayacağımı. Babamın benimle başladığı gibi başlayacaktım.

57.

58.

59.

"Dona." Omzunu salladım. Yuvarlanmaya çalıştı ama örtüyü üzerinden yırtıp attım. "Dona kalk."

"Anne-"

"Şimdi."

Gözlerini ovuşturdu, yavaşça doğrulmaya çalıştı, kafasının karışık olduğu belliydi. Koyu renk saçları tamamen dağılmıştı ve başının yan tarafını kaşıyarak durumu daha da kötüleştirdi. Onun için saçlarını taramak istedim ama bunun yerine geri çekildim.

Onu duygusuzca kucağına alan Fedel'e "Al onu," dedim. "Anne!" Dona, Fedel onu yakalayıp üzerine atarken panikledi. omuz. Onu görmezden gelerek kapıyı onlar için açık tuttum ve saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayarak .

"Fedel? Çok sıkı tutuyorsun!" Kız kıpırdandı ama adam tek kelime etmedi, yürümeye devam etti ve ben onun tutuşunun gevşemeyeceğini biliyordum.

"Anneciğim,

Neyin ? Anne?"

Paniklemeye başladığını hissedebiliyordum; muhtemelen kafası karışık olduğu içindi ama aynı zamanda yorgun olduğu içindi. Kapıyı açan Fedel daha hızlı yürüdü ve onu kollarına alıp havuzun derinliklerine attı.

"ANNE!" attı ve tüylerim diken diken oldu ama görmezden geldim. Hâlâ benden daha iyi durumdaydı. Kimse beni Orlando ile uyandırmadı. Uyurken yakalandım ve derinlere atıldım, ne bir açıklama ne de başka bir şey.

"Yüz, Donatella," dedim kollarını işe yaramaz bir şekilde çırparken. Nasıl yüzüleceğini biliyordu; bundan emin olmuştum. Şu anda sadece korkuyordu. Kollarını kendi etrafında sararak bana baktı, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı. Hareket etmedi, ben havuz sandalyesine otururken sadece bana baktı.

"Neden yüzmüyorsun?" Ona sordum.

Kaşlarını çattı. "Hava soğuk."

"Yaşayacaksın."

Havuzun kenarına kadar yüzdü ve dışarı çıktı. "Yüzmek istemiyorum."

Fedel onu kolaylıkla kaldırdı ve bu sefer daha sert bir şekilde suya geri attı. Yüzünün suya çarpma sesi boğazımı kuruttu. Bir saniye sürdü ama tekrar yüzdü, saçlarını yüzünden fırçaladı ve nefes nefese kaldı.

"Yüzmek isteyip istememen umurumda değil. Yukarıdan

aşağıya." "Anne!"

"Şimdi!"

Derin bir nefes aldı ve havalanmadan önce havuzun kenarına doğru ilerledi. Doğal olarak ne kadar iyi olduğuna gülümsemek istedim ama yüzüm donmuştu. Bir taraftan diğerine yumuşak bir şekilde yüzdü.

"Mutlu musun?" öfkeyle bana çıkıştı, tekrar dışarı çıkmaya çalışıyordu ama Fedel'in tepesinde dolaştığını gördüğü anda durakladı.

"Tekrar yap."

"Ne?"

"Tekrar yap."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle

dedim." "Anne!"

"Şimdi, Donatella!"

Elini suya vurdu ama dediğimi yaptı, bu sefer daha hızlı, onun yaşında benden daha hızlı... ama bu hız ile ilgili değildi. Bunu zor yoldan öğrenecekti.

"Yine," dedim sözünü bitirdiğinde. "Kaç

tane!"

"100."

"Anne!" Ağzı açık kaldı.

"İki tane yaptın, sadece 98 tane " dedim. "Ne kadar sürerse sürsün orada kal, Donatella."

Dudağını ısırды, yeşil gözleri suyun bana bakıyordu ama yine de yüzdü. Henüz yüze ulaşması mümkün değildi ama amaç bu değildi. Onu kırmak, yüzemeyecek kadar güçsüz hale getirmektir.

Ayağa kalktı, o kadar güçsüzdü ki kendini hasta hissetti. Daha önce hiç antrenman yapmadan aç karnına yüzmek, kürklü pijamaları ona ağırlık yapıyordu - bu canını ... hem de çok ve bu sadece bir başlangıçtı.

Nefes nefese kalarak durmak zorunda kalması on tur sürdü. Tekrar bana baktı ve yüzümde bir şey olmalı çünkü incinmiş görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece yüzmeye devam etti.

"Batmadan önce muhtemelen on tur daha atar. Atlamaya hazır ol," dedim Fedel'e ve o da ayakkabılarından çıktı.

Yanılmışım.

Düşündüğümde daha zayıftı. On değil, altı tur attı. Bacaklarına kramp girmeden ve haykırmadan önce altı tur daha attı.

"Anne-" Başı suyun altına düşmeden önce bana çalıştı. Kalbim durdu. Koltuğumun kenarını kavradım ama kıpırdamadım. Fedel suya ve uzun süre suyun altında kalmayacağını ve onu kolayca alacağını bilsem de yine de nefesimi tuttum.

Adam onu tekrar ayağa kaldırıp kendini kenara çektiğinde öksürdü. Zorlukla nefes alabildiği halde ayakta durmaya çalışarak onu itti. Bacakları iflas edip yere düşmeden önce bir santim ilerleyebildi. Bir topun içine yuvarlanarak haykırdı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum ama cevap vermedi. diz çökerek onu sırt üstü yatırdım. Bana bakarken kalbini tuttu. "Acıyor mu? Kalbin patlayacakmış ve bacakların kopacakmış gibi mi hissediyorsun? Ölecekmiş gibi hissediyor musun?"

Başını salladı, dudakları titriyordu ama gözyaşlarının akmasına engel olamıyordu.

yüzünün kenarlarından aşağı.

"Sana babamın bana söylediği bir sırrı anlatayım: Öldüğünü hissettiğin zaman, aslında anlarsın. Büyüyorsun. Bu duyguya alış Donatella, çünkü bundan sonra çok büyüyeceksin. Kalk, daha yeni başladık." İki hizmetçi içeri girip kıyafetlerini değiştirip ekmek ve zenginleştirilmiş süttten oluşan kahvaltısını getirirken ayağa kalktım.

8:27 AM

"Kes şunu!" diye bağırdı bana, ellerini havaya kaldırarak. "Yorulдум!

Bacaklarım ağrıyor! Ellerim acıyor! Her şeyim acıyor!"

"Bu üzücü, öpmemi ve daha iyi hissettirmemi ister misin?" Alay ettim, onu içinde döndürdüm. "Zavallı küçük prensesimiz. Bacakları acıyor, kolları acıyor -Hayır!"

Yüzü gerildi ve öfkeli bir boğa gibi çığlık atarak bana doğru koşmaya başladı. Tek yaptığım kenara çekilip yumruğumu uzatmak ve tam ağzına vurmak oldu. Kafası yana savruldu, tüm vücudu sertçe yere düştü ve bir daha kalkmadı.

" ne lan, Melody!"

O sesi tanıyordum. Ona bakma zahmetine bile girmedim ve bir anda ringdeydi, ben ellerimi çözerken onun yanında diz çökmüştü.

"Dona? Tatlım! Dona!" diye bağırdı, onu salladı ama kız . Yerden kalkarak kollarını ona doladı ve bana ters ters baktı. "Sen lanet olası aklını mı kaçırdın?!"

"Günaydın, Declan." Gülümsedim.

"O senin kızın! Kızın ve sen onu bir güzel dövdünüz." "Bu biraz abartılı oldu," diye cevap verdim ve su şişemi ringin kenarına vurdu. "Bu maç boyunca ona ilk kez vurdum. Bu bir dayak sayılmaz. Ayrıca çenesine vurmadan hemen önce yavaşladım. Sabah uyandığında çok ağrıyacak ama o kadar da kötü değildi. Sabahtan beri antrenman yapıyor olmasaydık muhtemelen ayağa kalkardı." Ağzımdaki suyu tükürdüğümde, ağzı bir karış açık, ne diyeceğini bilemez bir halde bana baktı.

"O bir çocuk."

"Sanki onu doğuran ben değilmişim gibi herkes bana bunu söyleyip duruyor."

"Olabilir çünkü bunu bilip söylemek bizim için zor!" bağırdı. "Cora'yı eğitirken hiçbir şey söylemedim çünkü bunu o istedi. Ama Dona istemiyor-"

"Eğer Dona'ya istediği şeyi verseydim, çilekli pastalarla yaşar ve saçlarını pembeye boyardı. Çocuklara istediklerini değil, ihtiyaç duyduklarını vermelisiniz."

"Yani ona sağ kroşe mi attın?"

Gururla başımı salladım. "Evet. Hayatında ilk kez vuruldu ve şimdi vurulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Acı verici ama hayatta kalınabilir olduğunu biliyor. Bugün vücudunun sandığından daha güçlü olduğunu öğrendi. olarak, güzel bir gün. Odasında uyumasına izin verecek yoksa onun kötü kalpli annesinden korunması gereken narin bir çiçek olduğu konusunda bana söylenmeye devam mı edeceksin?"

Çenesi sıkıştı; dişlerini gıcırdattığını görebiliyordum. "Liam gidiyor-"

"Ne yapacağım ben?" Tam bu sırada Liam içeri girdi, üzerinde siyah bir şort ve kolsuz siyah bir gömlek vardı, Ethan sağında, Wyatt solundaydı.

Donatella'yı görene kadar ikisinin de kafası karışmıştı.

"Dona!" İkisi de ileri doğru koşmaya çalıştı ama beklendiği gibi Liam gömleklerinin yakalarından tuttu ve onları öyle sert geri çekti ki, bıraktığında kışkılarının üzerine düştüler.

Ethan hemen ayağa fırladı ve ona ters ters baktı. "Baba-"

"Sana durmanı söyledim; nereye gittiğini ?" "Dona-"

"eğitimi bitti; siz ikiniz , o yüzden ." Wyatt'a ters ters baktı.

"Hayır!" Wyatt ondan uzaklaşarak bağırdı ve Liam bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde onu geri çekti. Bıraktığında da öyle sert bir tokat attı ki, Wyatt tekrar kışkıının üstüne düştü. Ethan ikisinin arasına bakarken gözleri büyüdü.

Yanında diz çökerek gömleğini tuttu. "Sana bir emir verdiğimde, evlat, bu isteğe bağlı değildir. Ya dinlersin ya da kışkına tekme yersin. Anlaşıldı mı?"

Wyatt konuşmadı.

"Anlaştık mı dedim?"

"Evet-"

"Evet, ne?"

"Evet, efendim."

"O da neydi?"

"EVET dedim, efendim!" Wyatt çıktığı kadar bağırdı.

"Harika. Şimdi de ringe çıkın," dedi Declan dışarı çıkarken, Dona'yı hâlâ değerli bir cam parçasıymış gibi tutuyordu.

"Baba," diye mırıldandı, beklediğimden daha hızlı uyanmıştı. *Belki de ona biraz fazla nazikçe vurmuştum?* "Ah!" Ağzından kan tükürdü ve bir kez daha Declan'ın soğuk bakışlarına maruz kaldım.

Boş .

"Baba-" Ona doğru uzandı ve bu sefer ben Liam'a ters ters baktım. Duygusuzca ona baktı ve Liam ellerini yavaşça bıraktı. "Baba?"

"Declan, ona buz getir," dedi ve diğer herkese soğuk kalpli bir orospu çocuğu gibi görünmüş olmalı, ama bana göre en çok acı çeken oymuş gibi görünüyordu.

Ringden çıkarken Ethan ve Wyatt'ı da görmezden geldim. Bizden bu kadar sık şefkat beklemeleri ve bunu göremeyince şok olmaları bana iki şeyi kanıtlıyordu: Birincisi, biz iyi ebeveynlerdik ve ikincisi, hepsini çok uzun süre bebek gibi büyütmüştük. O sabah Dona'yı aldığımda Liam uyanıktı. Ben üstümü değiştirip hazırlanırken tek kelime etmemişti. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Silahlı saldırı her şeyi değiştirmişti. Onları günün her saniyesi koruyamazdık; ne kadar istesek de bu mümkün değildi. Ancak kendilerini korumalarını sağlayabilirdik... en azından çocukların yapabildiği kadarıyla. Ethan ve Wyatt onu bu halde görebilsinler diye Dona'yı ilk ve erken götürdüm. Birbirleriyle savaştılar ama şimdi Liam ve ben düşmandık, onlara ve kız kardeşlerine zarar verenler onlardı. Liam'ı yenmek için birlikte çalışmak zorundaydılar ve neredeyse onlara acıyacaktım. Liam kaybetmekten nefret ederdi.

kolayca gitmek için.

Çok fazla buza ihtiyacımız olacak.

LIAM

11:45

Ebeveynlik bana kendimle ilgili üç şey öğretmişti.

Birincisi, aynı anda dört kişiyi koşulsuz sevmek mümkün. İkincisi, eşimin gücünü sevmeme rağmen hala *biraz* cinsiyetçiydim.

Ve üçüncüsü, düşündüğümden çok daha sadistmişim; oğullarımı dövmekten bu kadar zevk .

"Lanet olsun!" Ethan, bacaklarına yandan çarpıp onu bir kez daha mindere gönderdiğimde bağırdı. Artık bunun kaç kez olduğunu unutmuştum.

"Ugh!" Wyatt bana doğru koşarken bir maymun gibi çığlık attı. O deli gibi tekme ve yumruk atarken ben sadece güldüm ve onu etmek için elimi kafasına koydum. Ethan arkamdan kalkıp bana vurmaya çalıştı ama ben bacağımı uzatıp burnuna bir tekme attıktan sonra Wyatt'ın karnına bir yumruk indirdim, tabii ki nazikçe - ona değil ama bana göre nazikti.

"Urgh..." İnlediler, yerde nefes nefese kalırken yaralarını avuçladılar.

"Özür dilerim, neydi o?" Gülümsedim, gerindim. "Görünüşe göre iki küçük hercai menekşe oğlum var. Belki de ikinize yardım etmesi için Dona'yı getirmeliyiz?"

Gözlerinin öfke ve hüsrarla buğulanmasına bayıldım. Acı içinde olsalar da, kazanmaları mümkün olmasa da yine de ayağa kalktılar. Gerçekten hareket edemiyorlardı çünkü

Bacakları ağrıyordu ama yine de ayaktaydılar ve yine de savaşmaya

istekliyidiler. "Şimdi ne olacak?" Bekleyerek onlara sordum.

Bağırdılar... yine... bana sırtarak... yine... sadece kışlarına tekme yediler.

"Kesin şunu!" Ben onlara bağırmadım ama Dona . Yüzüne bir buz torbası tutarak ringe tırmandı. İlk fark ettiğim şey bacaklarının nasıl titrediğiydi; ayrıca ağzının şiştiğini ve en kötüsü gözlerinin kırmızı olduğunu gördüm. Önüme geçti, bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki ona ne diyeceğimi bilemedim. Annesine benziyordu.

Bana bağırarak yerine arkasını dönüp Ethan ve Wyatt'la yüzleşti. "Aptalca davranmayı bırakın!"

"Bize aptal demeyi kes! Heceleyemiyorsun bile!" Wyatt burnundaki kanı silerek ona bağırdı. Dona yumruklarını sıktı ve onu tekmelemek için bacağını geri çekti ama Ethan onu durdurdu.

"Neden şimdi aptal olduk, Dona?" Ethan sordu. Dona durdu ama konuşmadan önce bana döndü.

"Mola" dedi.

"mı? Mola verdiklerini kim söyledi?"

"Baba, mola!" dedi zorla ve Ethan'ın da onu takip etmesiyle köşeye doğru ilerledi. Wyatt yerden kalkmadı, öylece uzandı.

"Wyatt!" diye tekrar bağırdı.

"Geliyorum! Geliyorum! Geliyorum! Tanrım!" diye homurdandı.

Ne oluyor lan? Köşeme çekilip gülmekle hayretle bakmak arasında kaldığımda aklıma gelen tek şey buydu.

"Küçük bir patron, değil mi?" Cora'yı görmek için döndüm, saçlarını at kuyruğu yapmış, onlara gülümsüyordu. "Bana Melody'yi o kadar çok hatırlatıyor ki, bu olağanüstü. Bugün annesi onu yerden yere vurdu; Declan, Mel'in onu ne kadar zorladığına kızarak bana geldi ve Helen'in aklına bir şey gelmemesi için bağırdı. Oysa Dona çenesine buz torbası tutmuş, kardeşlerine yardım etmeye çalışıyor. Herkesin çok daha güçlü. Ancak eğitim almasına izin vermen beni şok etti. Declan kadar dik kafalı olacağını düşünmüştüm."

"Teşekkürler," diye cevap verdim, iplere yaslanarak. "Declan sana hiç teyzelerimiz Fianna ve Abigail'den bahsetti mi?"

"Hayır, biliyorsun Declan'ın bu konuda konuşmakla ilgili sorunları var. Ama Evelyn bana onların öldürüldüğünü söyledi."

"Sadece öldürülmediler. İşkence gördüler. Fianna, Declan'ın babasından önce öldüğü için onu pek hatırlamıyorum. Tek bildiğim babam ve amcamın ilk kez birlikte çalışıp düzinelerce insanı öldürdükleri ve öfkeyle şehri yerle bir ettikleri." Tıpkı Ethan ve Wyatt gibi, amcam ve babam da sürekli kavga ederlerdi. Babam evi terk ettiğinde bu durum daha da kötüleşti ama Fianna Teyze'nin ölümü onları tekrar bir araya getirdi.

"Evelyn, Declan'ın babasının bundan kısa bir süre sonra öldüğünü söyledi," dedi yumuşak bir sesle. "Bir mafya ailesinin hayatı."

Bu doğrudu.

"Abby halam vahşi bir çocuktü. Hayatı çok severdi. Günlerini her yere seyahat ederek geçirdi; bizi her görmeye geldiğinde bize yeni bir şey getirdi. On üçüncü yaş günü için Declan'a yavru bir kaplanın dişini aldı ve ben

çok kıskanırdı. Arka bahçede bizim için oyunlar sahneye koyar ve bizi rol arkadaşı olmaya zorlardı. İnanılmazdı ve babam onu ölesiye severdi. Annem Abby'yi ondan daha çok sevdiğine dair şaka yapardı, bu yüzden onu öldürüp kafasını ona gönderdikleri gün... . O gün babamı ilk ve son kez ağlarken gördüm... hayır, ağlarken. Bana bir kardeş, bir erkek ve ailenin lideri olarak başarısız olduğunu söyledi; görevi devralacağım günü sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Babamı böyle yenilmiş görmek beni korkutmuştu. Bunca yıl sonra şimdi anlıyorum. Dünya acımasız ama özellikle kadınlara karşı acımasız. O kadın sizinle akraba değilse, bu sadece bir rezalettir. Öyle olduğunda ise... daha kötüsü olamaz. O yüzden." Derin bir nefes aldım ve kardeşlerine sırttan kızıma baktım. "Her zaman olduğu gibi karım haklıydı. Dona'nın ihtiyaç duyduğunda çok iyi mücadele etmesini istiyorum. Önüne çıkan herkese Tanrı korkusu salmasını istiyorum. Sadece o noktaya gelene kadar tökezlediğini görmek istemiyorum." Yine de yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Zaman doldu!" Dona ringden geriye doğru kayarak çıkmadan önce seslendi. Cora onu karşılamak için yürüdü.

Onlara ne söylediğinden emin ama yaklaşık iki saattir ilk kez nihayet birlikte çalışıyorlardı. Wyatt dikkatimi sol tarafa çekmeye çalışırken Ethan sağ taraftan geldi. Yavaşça yanaklarıma bir gülümseme yayıldı... çocuklarım, bunu gözlerinde görebiliyordum: bu başlangıçtı, gözlerindeki karanlık ve potansiyelleri ortaya çıkıyordu. Benim büyüklüğümü bile aşacaklardı.

Sadece bugün değil.

"Lanet olsun!" Ethan, yumruğum onunla çarpıştığında dişlerinin arasından tısladı

mide.

"Küfür etmeyi gerçekten bırakmanız gerekiyor."

MELODİ

11:49 AM

Banyodan henüz çıkmıştım ki Mina'nın elinde giymem için mavi bir kot pantolon ve sade beyaz düğmeli bir gömlek olduğunu gördüm.

"Bir sorunumuz var," dedi Mina.

"Dolabıma girdiğin gerçeğinden başka bir şey mi demek istiyorsun?" "Ondan çok daha büyük."

"Liam, Ethan, Wyatt veya Dona tehlikede mi?"

Kaşları bir araya geldi, dudaklarında bir çatılma oldu. "Hayır, neden-" "O zaman senin benim dolabım olmandan daha büyük bir sorun yok."

Gözlerini devirerek iç çekti. "Keskin nişancı yine ateş etti, bu sefer başka bir okulda, dört çocuk daha... Bu senin için yeterince büyük bir sorun mu?"

"Taklitçi mi?" Liam ve bana bir mesaj iletmek için gönderilen bir keskin nişancı neden gidip başka bir okulu vursun ki?

"Polis emin değil."

"Ne zaman emin oldular ki?" Onları eğitmek için milyonlar harcıyoruz ama yine de bazen işlerini yapamıyorlar. *Aman Tanrım.*

"Bunların hepsi çok üzücü." Omuz silktim, havluyu bıraktım ve şifonyerimden losyon almadan önce iç çamaşırlarımı . "Öyle ya da böyle, aileyi görmeden önce beklemeliyiz."

"Melody, acil durum çağrısı yapmalısın-"

"Okulları kilitlemek ve sokağa çıkma yasağı koymak mı? Bunun gerçekten ne faydası var Mina? Keskin nişancı güpegündüz ateş ediyor. Bir adamın şehrimi rehin tutmasına izin vermeyeceğim."

Bana doğru yürüyerek kıyafeti bana doğru itti. "Halkın seni görmesi gerekiyor, en azından endişeliymiş gibi davran o zaman."

"Dur tahmin edeyim, bu kıyafeti seçtin çünkü giyinmeye vaktim gibi görünüyor, insanların çağrısı üzerine aceleyle geldim?"

"Topuklu da yok."

"Topuklularla

koşabilirim."

"Melody."

"Topuklu ayakkabıyla koşabilirim," dedim tekrar, kot pantolonumun içine adım atarken. Doğruyu söylemek gerekirse, umurumda değildi. Çocuklar öldü ama umurumda değildi çünkü onlar benim çocuklarım değildi. Ailemden değillerdi. Onlar sadece rastgele dört küçük yüzdü. Yapmak istediğim, önemsedığım şey, söz verdiğim gibi ailemle birlikte evde kalmaktı. Bununla birlikte, bu şehri bu kadar kanlı hale getirmeyeceğime de söz vermiştim, ancak Chicago görünüşe göre şiddete bağımlıydı.

Giyindim ve saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım, elbisem için bıraktığım siyah topuklu ayakkabılarımı aldım ve onu kapıdan dışarı kadar takip ettim. Çoktan telefona sarılmıştı, büyük ihtimalle basınla dolu olan ofisle görüşüyordu.

Kapı açıldığında, "O'Phelan, Liam'a akşam yemeğine kadar dışarıda olacağımı söyle," dedim. Hafifçe eğildi.

"Elbette, ."

"Günaydın patron." Murphy benim için kapıyı tuttu.

Mina içeri girdiğinde kendi kendime "Bu pek de iyi bir şey değil" diye

mırıldandım.

. Tabletini çıkarıp bana uzattı. Tüm haberlerde, tıpkı bir gün önce olduğu gibi, polis, medya ve ağlayan ebeveynler vardı.

"Gelişmeleri takip ediyorum, ancak dün olduğu gibi Norma'dan çıkan mermileri mi kullandılar?"

Başımı salladım. "Bu bir 6.5 Norma ama bir Truvelo keskin nişancı tüfeğinden ateşleniyor; ateş eden her kimse uzun menzilli bir profesyonel. Elbette namlu uzunluğuna bağlı olarak hafiftir. Yanınızda taşıyabileceğiniz kadar kompakt ve isabet oranı 1 MOA at-"

Henüz olayın gerçek detaylarına bile girmemiş olmama rağmen neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettiğimde durdum.

"Komik, silahlardan başka bir şey hakkında saçmalamıyorsun."

"Saçmalamıyordum, sadece neden bahsettiğimi bilmiyordun," diye cevap verdim, koltuğuma geri yaslanarak. Dışarı baktığımda ofise doğru gitmediğimizi fark ettim.

"Murphy-"

"Evet, hanımefendi-patron."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hastane," diye yanıtladı Mina onun yerine. Hastanelerden nefret ederdim.

"Kurbanları görmeyeceğimizi sanıyordum-"

," dedi, hızlıca mesajlaşırken başını kaldırmadan. "Hayatta kalan aileleri görmeye gidiyoruz. Her zaman yaptığınız şeyi yapın: gülümseyin, ağlıyormuş gibi yapın ve önemseyin."

Ona ters ters baktım. "Her seferinde daha da otoriterleştiğini biliyorsun.

geçen gün. Bundan hoşlanmıyorum."

Durakladı, telefonundan başını kaldırdı. Korktuğunu görmedim; yerine gülümsedi. "Ben sadece sana göz kulak oluyorum. Sonuçta biz bir aileyiz."

O ve Cora bunu yaptılar, arkadaş olacak kadar yakınmışız gibi davrandılar. Ama benim arkadaşım yoktu. Onlar gerekiyordu çünkü Declan ve Neal'ı mutlu ediyorlardı, bu da Liam'ı mutlu ediyordu. Ailesi mutluydu; ben köşede oturup aklımı kaybetmemeye çalışırken herkes tek boynuzlu atlar ve mutluluk gökkuşakları saçıyordu.

"Gülümseyin, hayır, ." Araba hastanenin önünde durduğunda ve basın mensupları da oradayken hızlıca konuştu. "Ciddi olun ve konunun dışına çıkmayın. Sadece daha fazla masum insanın hayatını kaybetmesinden dolayı üzgün olduğumuzu söyleyin. Polis ilgileniyor... falan filan... şu anda ailelere saygı göstermek istiyorsunuz. Anladın mı?"

Yine ters ters baktım.

"Anladın mı patron?" diye tekrar sordu, sesi bir oktav kısılmıştı. Başını sallayarak cama vurdu ve Murphy kapıyı açtı.

Dışarı , bir gün önce duyduğum soruların aynısını duydum. "Vali

Callahan, herhangi bir yorumunuz var mı?" "Sayın Vali, bir dakikanız var mı?"

"Daha güvenli sokaklar için aday olmadınız mı?"

"Ailelere ne söyleyeceksiniz?"

"Sandbox Sniper'ı hakkında herhangi bir ipucu var mı?"

Şaka yapıyor olmalısın. Bu pisliğe bir isim vermişler miydi?

Duraksayarak eğildim, iğrenç mikrofonları yüzüme o kadar yakındı ki sanırsınız boğazıma sokmaya çalışıyorlardı.

"Sandbox Sniper'ı mı?" Ben sordum.

Bir kadın çıktı, kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Gözleri yeni uçmaya başlayan yavru bir kuş gibi yeşil, korkulu ve heyecanlıydı.

"Evet." Daha dik durdu. "Bu suçların doğası gereği, insanlar-"

12:17 PM

BANG.

Silah sesi o kadar yüksekti ki kulaklarımda yankılandı. Karıncalar gibi hepsi koşmaya başladı, ben geriye doğru düşerken birbirlerine takıldılar. Murphy ve diğer gardiyanlar beni tuttular, hepsi beni hastanenin güvenli bir yerine çektiler. Çılgılık attıklarını biliyordum, ağızlarının hareket ettiğini ama hiçbir şey duyamıyordum. Beyaz Valentino gömleğime baktığımda kanın kumaşa işlemiş olduğunu gördüm ve aklıma tek bir düşünce geldi.

Liam... Önce ben gidiyorum.

ON DÖRT

"Yaşamak için bir neden, ölmek için de mükemmel bir nedendir."

~ Albert Camus

NEAL

12:24 PM

"Mayoneziniz bitmiş." Kaşlarımı çatarak sade hindi ve peynirli sandviçime baktım. "Mayonez olmadan bunu nasıl yiyebilirim ki?"

Cevap vermedi. Cevap veremedi.

Polis komiserimiz... eski polis komiseri... oturma odasının zemininde çıplak ve kanlar içinde, bacakları ve kolları bağlı bir şekilde ağlamakla meşguldü. Aslında kesilmeye hazır bir domuza benziyordu; solgun bir domuza ama yine de bir domuza.

Buzdolabını açıp her yeri aradım ama anlaşılan o lanet olası sağlık delilerinden biriymi. Glutensiz şeyler, meyve, lahana... *İnsanlar nasıl böyle yaşayabiliyor?*

"Ucubeler," diye homurdandım, mütevazı sandviçimi aldım ve siyah granit tezgâhlara bakarak mutfakta dolaştım. Oturma odasına girdim, kanepenin ortasına oturdum ve ayaklarımı cam sehpanın üzerine uzattım.

"Güzel ev. Bence yüksek tavanlar her zaman en iyi seçimdir. Evi açık ve havadar hissettiriyor. Ayrıca tüm ekstra doğal güneş ışığı gerçekten yardımcı oluyor," dedim ona bir ısırık almadan önce. *Bunun tadı gerçekten güzel mi yoksa ben mi çok açım emin değilim.*

"Gmmsh." Ağzının üzerindeki ördek bandına karşı homurdandı.

"Üzgünüm, İngilizce konuşmak zorundasınız... ya da İrlandaca, eğer biliyorsanız,

Bu da beni oldukça etkilerdi çünkü artık burada pek fazla insan bu dili konuşmuyor. Daha çok pidgin gibi, eskiden babamı deli ederdi," diye cevap verdim, bir ısırık daha alarak.

Ne söylediğimden emin değildim ama , çığlık attı ve sanki bu gerçekten kurtulmasına yardımcı olacakmış gibi vücudunu büktü. Homurdandı ve kaşlarını çatı, solgun yüzü her geçen saniye biraz daha pembeleşiyor, sonra daha da kızarıyordu. Önümdeki sehpaye uzanıp kristal bardak altlığını aldım ve tam kafasına fırlattım.

"Sakin , Tanrım. Kendine kalp krizi geçirteceksin, biliyorsun. Bunun neresi eğlenceli?"

Yan tarafına yuvarlandı. Kan... önce bir damla, sonra iki, sonra sayamayacağım kadar çok... yavaş yavaş başından akmaya başladı.

"Hâlâ benimle misin, Komiser?" Isırığın ortasında durakladım. Cevap vermedi, hareket etmedi, hatta nefes alıyor gibi bile görünmedi. "Şey, bu hayal kırıklığı. O zaman siz gelene kadar kendimi evimde hissedeceğim... Acaba sütünüz var mı?" Uzanıp kumandayı aldım, televizyonu açtım ve kalkıp mutfığa döndüm. Tabii ki soya sütü vardı. *Lanet olsun.*

"Son dakika haberleriyle Andre Curry'ye dönüyoruz..."

"Teşekkürler, John! Bayanlar ve baylar, şu anki Illinois valisi Melody Callahan'ın vurulduğu Merry West Hastanesi'nin hemen karşısındayız-"

Elimdeki her şey yere düştü ve kaydı. Her şey , her şey: kalp atışım, nefes alışım, geri dönmem, ekrandaki muhabir. Mel dışında her şey yavaştı. Onun videosu

Bir an konuşuyor, sonra geri çekiliyor, hepsi iki, belki üç saniye sürüyordu ve sadece döngüdeydiler. Melodi konuşuyor. Melody düşüyor. Mina çığlık atıyor.

Melody'nin aceleyle içeri alınması. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Melody konuşuyor. Melody düşüyor. Mina çığlık atıyor. Melody'nin aceleyle içeri alınması.

"Hastaneden güncel bir bilgi alamıyoruz, ancak John, hastane kapılarının önünde çok fazla kan var."

Liam... herkesi öldürecek.

DECLAN

12:30

Gülüyordu.

Mutluluktan kendinden geçmiş görünüyordu.

Çocuklarıyla her birlikte olduğunda, Ethan ve Wyatt'a kendi yaralarını nasıl saracaklarını öğretirken bile gülümsemeden edemiyordu.

Dona yanlarında oturmuş onları izliyordu ve arada bir uzanıp saçlarını geriye doğru tarıyordu. Ethan, Wyatt ve Dona, üçü de acı içindeydi ama yine de dikkatle dinliyor, tek eliyle kolunu nasıl sardığını göstermesini izliyorlardı.

"Wyatt, sen doğuştan yeteneklisin." Liam güldü.

"Elbette." Wyatt göğsünü kabarttı, bir kez yüzünü buruşturdu ama yine de sargılı elini gururla havaya kaldırdı. "Ethan, sorun mu var?"

Ethan onu görmezden geldi ve düzgünce paketlemeye odaklanmaya çalıştı. Vazgeçerek içini çekti ve elini Wyatt'a uzattı. "Benim için yap."

"Ne? Hayır!"

"Takım çalışması, unutma! Değil mi, Dona?" Ethan sırtıttı ve gözlerinde Liam'ın bir şeylerin peşinde olduğu zamanki bakışının aynısını görebiliyordum.

"Doğru!" Dona yumruğunu havaya kaldırdı. "Hadi Wyatt."

"Baba!"

Liam omuz silkti. "Kardeşinin tek başına acı çekmesine gerçekten izin mi vereceksin? Sensiz hiçbir işe yaramaz."

"Hey! Ona büyük bir kafa vermeyin!" Ethan bağırdı. Wyatt onun kolunu yakaladı. "Ah!"

"Seni koca bebek," diye mırıldandı kardeşine gülerek.

Sonunda Liam bana doğru baktı. Dona'nın alnını öperek ayağa kalktı ve ben kalkmamış olmasını diledim. Keşke onlarla birlikte o anda bir saniye, bir dakika daha kalsaydı; bana yaklaştıkça cehenneme daha da yaklaşıyordu.

"Ethan onu nasıl bağlayacağını biliyor," diye mırıldandı omzunun üzerinden bakarak benden çok kendi kendine. "Biliyor ama sadece Wyatt'ın kendini iyi hissetmesini istiyor. Sanırım Wyatt'a aşırı tepki gösterdim. Ethan kardeşini seviyor ve bunu hiçbir şeyin değiştirebileceğini sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım, kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Tereddüt ettiğim için beni öldürecekti ama ben... kelimeleri söylediğimde ne olacağını biliyordum.

Sonunda bana döndü. Gözleri beni bir kez süzdü, yüzümü görünce vücudu gerildi. "Declan. Ne oldu?"

Sikeyim.

"Declan-"

"Mel." Adını söylediğim anda yeşil gözleri büyüdü. "Vuruldu... Ne kadar kötü bilmiyorum ama... Mina çılgık atıyordu ve ameliyatta."

Benden bir adım geri çekildi, başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Sen neden ? Mel duş almaya gitti. Hepimiz öğle yemeği yiyoruz-"

"Liam."

"Benimle oyun oynama, Declan!" Boğazımı sıkarak sırtımı asansör kapılarına çarptı. "Böyle şaka yapma, Declan. Seni öldüreceğim!"

"Liam!" Cora çılgık atarak bize doğru koştu. Orada durduğunu nasıl fark etmediğime emin değildim... aslında bu bir yalandı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, o anda önemli olan o değildi; Liam'dı.

"Merry West'te," diye fısıldadım.

Uzun süre öylece bana baktı, eli bir kez bile gevşemedi. Yine başını salladı.

"Cora...çocuklar...güvenli...ev." Beni önce söylediğı son şey buydu. Başı eğik bir şekilde asansöre bindiğinde nefes alıp almadığından bile emin değildim.

"Liam, ben sürerim-"

Konuştuğumda gözlerindeki bakış... kan dondurucuydu. Beni gerçekten öldüreceğini hiç düşünmemiştim ama o asansöre onunla birlikte binmiş olsaydım boğazımı keseceğinden hiç şüphem yoktu.

Cinayete meyilliydi.

LIAM

12:32 PM

Karım.

Melodim. O

ölmez.

Bir aptalın onu benden kaç kez almaya çalıştığının sayısını ama her seferinde geri dönmüştü. bir mucize değildi ve Tanrı'nın lütfu bile değildi. Ölmedi çünkü Mel... o bir Anka kuşuydu.

Sadece bu düşünce bile odamıza gitmeme neden oldu. Soyundum ve bana aldığı koyu lacivert takım elbiseyi ve yeşil kravatı giydim. Bunu asla unutmayacaktım... Unutulamayacak kadar mükemmeldi. Saatler önce büyük bir kavga etmiştik, ama ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordum, sadece o dolabımın kapısında, üzerinde külot ve bornozdan başka bir şey yoktu.

SEKİZ YIL ÖNCE

"Kravatlarını beğenmedim." Kaşlarını çattı, kapımın çerçevesine yaslandı, kırmızı cübbesi tamamen açıldı, böylece bir cübbeye sahip olma amacını boşa çıkardı... hiç umursadığımdan değil.

"Seni bu rahatsız ettikleri için özür dilerim," diye mırıldandım, ayakkabılarımı cilalamadan önce ona baktım.

"Evet... şey... bana kızmayı bırak," diye ağzından kaçırıldı.

"Elbette majesteleri, benden ne isterseniz yapacağım.

kendi başıma düşünüyorum."

"Gerçekten mi? Şimdi de benimle alay mı ediyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Hayır, kendimle alay ediyorum, çünkü görünüşe göre ben lanet bir aptalım!" Ayakkabıyı yana fırlatarak tersledim.

"Ve çocukça da."

Sandalyemden kalkarak onun minik boynunu tuttum. "Sana olan sevgimi ağzını bozmak için bahane olarak kullanmaya devam edersen Melody, seni öldürürüm." Beni delirtiyordu.

Boynumda olduğunu fark etmediğim bir kravatla beni doğru çekerken gülümsedi. "Eğer beni öldürmek istiyorsan durma, ama söylenmemiş kuralı unutma. Sen benimsin, Liam. Sen bana aitsin. Yüzün, bedenin, kalbin, ruhun, sen bunları bana sattın, ben de kendiminkileri sana sattım. Yani ben , sen de ölürsün. Sen , ben de ölürüm. Senin ciğerlerinde hava olduğu sürece, benimkinde de hava vardır. O yüzden numara yapma Liam. Kimseyi kandıramazsın. Kendini bile. Ya beni bırak ve öp ya da hepimizi öldür ve bu işi bitir."

Donup kaldım. "Hepsi mi?"

Yüzündeki gülümseme tam bir sırtışı dönüşü ve elleri yavaşça aramızdaki küçük boşluğa, karnının üzerine düştü.

"Hepsi," diye tekrarladı.

İçimdeki öfke, her şey gitmişti ve onu öpmek bana onun haklı olduğunu bir kez daha hatırlattı. bağlıydık. O benim ciğerlerimdeki hava, damarlarımdaki kandı; o benim tüm hayatımdı.

12:40 PM

Silahlarımı yanlarımdaki omuz kılıflarına, diğerini de ayak bileğime yerleştirdikten sonra odamın kapısını açtığımda Fedel'i giyinmiş, siyah eldivenleri ve her şeyiyle beni beklerken buldum. Herhangi bir emre ihtiyacı yoktu, sadece beni takip etti.

Şimdiye kadar ev zaten kilitlenmişti. Siyah bir Mercedes'in beklediği dışarı çıkana kadar sessizlik her köşeye nüfuz etti.

Derin bir nefes alarak kendime şunu hatırlattım: O yaşıyordu. O yaşıyordu çünkü ben yaşıyordum.

"Anahtarlar." Elimi uzattım, çoktan sürücü kapısına varmıştım.

Ölecek olanlar sadece bana bu şekilde karşı çıkmaya, beni bu şekilde aşağılamaya cüret edenler olacaktı. Karım hayattaydı ve onlar ölü olanlardı.

FEDEL

1:03 PM

Yıllar boyunca patronlarım olan ikisini de izledim. Her geçen yıl daha da birbirlerine benzemelerini izledim. Liam'la ilk tanıştığımda, onun kuduz bir köpekten başka bir şey olmadığını düşünmüştüm ve çoğunlukla haklıydım. Saf içgüdülerıyla hareket ediyordu, beklemiyor ve hesaplamıyordu, sadece bir noktayı kanıtlamak için değil, bunun gücünden zevk aldığı için öldürüyordu. Sanki kendi bölgesine işiyor ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyordu.

Sonra soğuk kelimesinin tam karşılığı olan Melody ile tanıştı. Keskin, duygusuz ve hesaplıydı. Birdenbire başladı.

Birbirlerinin ifadelerini dinlediler, sadece gözleriyle özel konuşmalar yaptılar ama en önemlisi Melody güldü, açıkça, gerçekten. Mutluydu ve bunu saklamaya çalışsa da herkes bunu görebiliyordu. Hâlâ insanları tersliyordu ve doğum yapmamış birini rahatlatmak konusunda korkunç davranıyordu ama artık farklıydı. Artık şaka bile yapıyordu. Liam'ın değişimi çok inceydi; hala aynı çocuksu eğilimleri vardı... ta ki sinirlenene kadar. Şimdi, tıpkı Melody gibi, ürkütücü bir şekilde sakin kalıyordu. Gözleri öldürücüydü ama mecbur kalmadıkça asla konuşmazdı ve mecbur kaldığında da arkasından kan gelirdi.

"Bay Callahan!"

"Bay Callahan, herhangi bir yorumunuz var mı?" "Vali hayatta mı?"

"Polis sizinle temasa geçti mi?" "Bu silahlı saldırılar bağlantılı mı?"

Chicago ve insanları acımasızdı. Karısının vurulduğunu canlı öğrenen kocaydı ve ona alan açmak, nefes almasına izin vermek yerine akbabalar gibi etrafına üşüşmüşlerdi. Umurlarında değildi. O ve Mel aval aval bakılacak nesnelerdi, artık insan değillerdi.

"Bay Callahan." Melody'nin koruması Murphy, nihayet hastanenin lobisine girdiğimizde öne doğru koştu. İlk fark ettiğim şey kandı... Ellerine, mavi kravatına ve gömleğine bulaşmıştı... Ben fark ettiysem bile Liam meydan okurcasına fark etmişti ama yine de sakinliğini koruyordu.

"Nerede o?"

"Hâlâ ameliyatta, efendim." Bizi koridora götürdü. "Bölgenin her yerinde arama yapan adamlarımız var. FBI şu anda diğer Bayan Callahan'la konuşuyor. Orada-"

"Neden hayattasın?" Liam ameliyathanenin çift kapısına bakarak durakladı. Mavi harflerle 'SADECE BU NOKTADAN SONRA DOKTORLAR' ... sanki bu onu durduracakmış gibi.

"Efendim-"

"Senin işin karım için hayatını tehlikeye atmak, öyle değil mi?" diye sordu kapılara yaklaşarak.

"Evet-"

"Peki neden sen hayattasın ve karım ? Tam tersi olması gerekmez mi?"

"Evet efendim, olmalı."

Yavaşça başını salladı, hâlâ bakıyordu. "Ama değil, bu da işinizde başarısız anlamına geliyor."

"Bu orospu çocuğunu yakalayana kadar durmayacağım."

Nedense dikkatini çeken şey bu oldu. Gözlerini kapılardan ayırarak adama baktı.

"Onu yakalayacak

mısınız?" "Yemin

ederim."

"Hadi konuşalım." Kapıdan merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Murphy bana ve aklından ne geçtiğinden emin değildim. Onlar için kapıyı tutarken önce Murphy, sonra Liam içeri girdi.

"Efendim-"

BANG.

Kapı daha tam olarak kapanmadan Liam kafasının arkasına ateş etmişti. Murphy'nin bedeni öne doğru düşerek merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

"Patron?" Silahını bulmak için geri döndüm, ağzından sıcak duman doğrudan gözüme geliyordu.

"Söz konusu ailem olduğunda, ikinci bir şans vermem. Hata yaparsan, ölürsün. Anlaştık mı, Fedel?"

Başımı salladım.

"Güzel, bunu temizleyin ve tetikçiyi bulun." Ayrılmadan önce silahı kılıfına geri yerleştirdi.

"Aman Tanrım!" Bir kadın hemşire çığlık atarak merdivenlerden yukarı koştu, gözleri şu anda merdivenlerin altındaki platformda duran kanlı bedene takılmıştı. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce nabzına bakmaya çalıştı...

"Berbat bir zamanlaman var," dedim ona ve silahımı çıkardım. Tehlikenin farkına varmadan önce çok geçti ve ateş ettim, vücudu onunkinin yanına düştü. "Çok dağınık."

Şimdiden ölü sayısı ikiye çıkmıştı.

İşi bittiğinde bu şehir kan ve gözyaşına boğulacaktı.

Cep telefonumu almak için cebime uzandım ve ilk çalışta cevap verdiler. "Bir temizliğe ihtiyacım olacak... hem de hızlıca."

MINA

1:05 PM

"Başka bir şey biliyorsanız, lütfen bizi arayın." Memur bana kartını uzattı ve ben de nasıl yardımcı olabileceklerini merak ettim ama yine de aldım.

"Efendim." Bir diğeri, tıpkı etrafımıza doluşan fareler gibi, hastanenin kullanmalarına izin verdiği küçük konferans odasına kafasını uzattı. "Bay Callahan geldi."

"Onunla konuşma." Sandalyeden kalktım ve kartı cebime koydum.

"Bayan Callahan, tereddütlerinizi anlıyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Karınız olsaydı, karınızın vurulduğunu öğrenen son kişi siz olsaydınız, herhangi biriyle konuşmak için gerçekten doğru ruh halinde olur muydunuz? Eğer kayınbiraderime herhangi bir konuda soru sormak isterseniz, avukatlarımız yanımızda olacak. Chicago polisinin onu yanlışlıkla cinayetle suçlayıp tekrar hapse atmasını istemeyiz..."

Birbirlerine unutmuşlar gibi baktılar ama Callahanlar hiçbir şeyi unutmadılar ve daha da azını affettiler.

Kapıdaki memur geri çekildi ve çıkmama izin verdi. Durup ayaklarıma bakmadan önce üç adım daha atmıştım... Topuklarımdan birini kaybetmiştim. Şu ana kadar fark etmemiştim bile. Her şey çok hızlı olmuştu ve bir korku filmi gibi zihnimde tekrarlanmaya devam ediyordu.

12:17

BANG.

Islak ve sıcaktı. Kanı yüzüme sıçradığında canımı yaktı.

Dünyadaki her şey yavaşlıyor gibiydi, yine de çığlık attıkça boğazım yanıyordu.

"MELODY!" Arabaya doğru düşerken çığlık attım. Ben ona uzanırken Murphy hemen onu yakaladı. "MELODY!"

"Onu içeri alın, hemen! Johnston, kartal düştü! Ronny, bizi koru!" Elini tutarken Murphy bağırdı. Kanı zeytin derili kolundan ellerime akıyordu.

Gözlerim kanı kolundan göğsünün ortasındaki lekeye kadar takip etti... çok fazla kan vardı. Elimi sıktığını hissettim. Onunla tanıştığımдан beri, bu aileye girdiğimden beri ilk kez ağladığını gördüm. Yüzü Murphy'nin göğsüne yaslanmıştı, biz hastaneye koşarken diğer adamlar onu koruyordu. Kahverengi gözleri bana odaklanmıştı ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. En akılda kalıcı olanı ise yüzündeki gülümsemeydi.

Onu sedyeye yatırdıklarında biri, doktor olduğunu düşündüğüm biri, "Göğsüne kurşun yarası!" diye bağırdı.

"Burada çok kan var!" Bir diğeri onun üzerine atladı ve elini göğsüne koydu. "Ameliyathaneyi arayın!"

"Hanımefendi! Hanımefendi!"

Sıçrayarak hemşireye döndüm. "Kan grubunu biliyor musunuz?" "Ha?"

"Onun kan grubu!"

"AB negatif. AB negatif."

Başını sallayarak gitti ve ben de ardında bıraktığı kan izlerine baktım.

Kan kaybından ölecekti! Bunu düşündüğüm anda görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimdeki yaşlardan dolayı yandı. Melody bu şekilde ölmüş olamazdı.

O Melody'di. Daha kötüsünden geri gelmişti. Dünya onun etrafında dönüyordu. Destansı bir şekilde ölecekti, böyle değil... Sedric gibi değil.

1:06 PM

"Bayan Callahan?"

"Bayan

Callahan?"

Tekrar döndüm ve yine bana bakan bir hemşireydi. Dudaklarında küçük bir kaş çatmayla beni aşağı yukarı süzdü.

"Üzerinizi değiştirmek ister misiniz? Biraz yedek önlüğümüz var-"

"İyiyim, teşekkür " diye cevap verdim, diğer topuğumu çıkarmak için uzandım, ondan uzaklaşıp tekrar ameliyathane kapılarına doğru yürüdüm. Sonra onu gördüm: Liam, mükemmel bir şekilde giyinmiş, sanki bir tür kapı bekçisiymiş gibi kapıların önünde duruyordu...

"Liam," diye seslendim ama kıpırdamadı ya da konuşmadı.

Yanında yürürken elimi üzerine koydum ama yine de hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı, sadece kapıya bakmaya devam etti.

"Liam, o iyi olacak. O Melody, lanet olası Melody, kimse onu durduramaz. Panik yapmayalım-"

"Paniklemiyorum Mina," diye fısıldadı. Sonunda gözleri bana kaydı. "Ben ölüyorum. Onu hissedemiyorum... yavaş yavaş ölüyorum."

Ciddiydi ve ben de ona inandım.

Yüce Tanrım, hiçbirimiz bunu hak etmiyoruz -hepimiz en kötüsüyüz, en kötünün de en kötüsüyüz- ama yine de onu kurtar. Tüm insanlar için kurtar onu Liam.

ölürse öldürecek. Eğer onu ondan alırsanız, gitmeden önce sizden kadar çok şey alacaktır.

ON BEŞ

"Ne devlet ne de hükümet vardır. Gerçekte var olan şey, birçok insan üzerinde güç sahibi olan bir ya da birkaç adamdır."

~ Rose Wilder Lane

LIAM

2:52 PM

Bu farklı hissettirdi.

Melody ve ben hastanenin onun ikinci evi olduğuna dair bir şaka yapardık. İkimizin arasında, önce bıçaklandığında ve çocuğumuzu kaybettiğinde, sonra annesinin onu vurduğu araba kazasından sonra hep orada olan oydu. Ondan sonra Ethan'a hamile kaldı ve bu da kaçırılmasına oldu. Dona ve Wyatt'ın doğumlarında da sorunlar yaşadı... ve şimdi de bu. Hastaneye giderken kendini hastanede buldu.

Eğer yanımda olsaydı gülerdim. Gülerdim ve tarihteki en kötü şansa sahip olduğunu söyledim. Ama yanımda değıldi ve nedense bu sefer tüm o farklı hissediyordum. Ne kadar çok düşünürsem o kadar çok kara deliğe düşüyordum. İşitme duyum ilk giden şey gibi görünüyordu. Her şey sessizdi... Sonra ne kadar odaklanmaya çalışsam da görüşüm tünel gibi oldu.

Ben ölüyordum... ve bu beni korkutuyordu çünkü bu onun da öleceği anlamına geliyordu.

Çocuklarımız boku yedi.

Ethan bir daha asla gülümsemeyecekti.

Wyatt . .

Dona... prensesim... ikimiz de gittiğimizde, onun nasıl bir insana dönüşeceğini hayal bile .

Onları korumak benim için neden bu kadar zor? Neden onu hep hayal kırıklığına uğratiyorum? I

ölmeliyim. Ailesini koruyamayan bir adam onları hak etmiyordur. Ölmeliyim.

"LIAM!"

Yukarı bakınca, bulanık görüşüm kapıların açıldığını görece kadar netleşti.

"Mel?" Fısıldadım ama o çıkmadı. Bir doktor başındaki gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce derin bir nefes alırken kıvılcak saçlarını ortaya çıkardı. "Karım mı?"

"Durumu stabil."

Tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefes aldım. Gözyaşlarıma karşı koyarak başımı salladım. "Onu ne zaman görebilirim-"

"Bay Callahan, ben Doktor Fortmen. Eşinizin durumu stabil ama kalbe ihtiyacı var. Şu anda tıbbi olarak komada ve yoğun bakım ünitesine götürülüyor. Durumu kritik ama kanamayı durdurmayı başardık. Ancak önümüzdeki bir iki gün içinde yeni bir kalp bulunmazsa-"

"O zaman ona bir kalp verin! O lanet olası bir vali!" Yüzüne doğru havladım. Bu da neydi böyle? Madem ihtiyacı vardı, o zaman ona kalp verin. Ne oluyor lan! Ben olsam hemen benimkini söküp atardım.

"Bay Callahan, bu herhangi bir kalp olamaz. Bu gibi kritik vakalarda reddedilme oranı yüksektir ve bunun da ötesinde, kan grubu dünyada en nadir bulunan kan grubudur. Bu zaman alacaktır. Listenin en başında yer alıyor ama-"

"Ama hiçbir şey." Tamam, bir ihtiyaçları vardı, ona bir kalp bulacaktım. "Kişinin AB negatif olması gerekiyor, başka?"

"Bay Callahan, ne düşündüğünüzden emin değilim-"

"BAŞKA NE OLACAK!" Onu orada öldürmek istedim.

Yüzüne doğru yaklaşıp beni net bir şekilde gördüğünden emin olduktan sonra basitçe "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Onun vali olduğunu biliyorum ama-"

"Karımın kim olduğunu bilip bilmediğini sormadım. Benim kim olduğumu bilip bilmediğini sordum. Ben, Liam Alec Callahan."

Konuşmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, hiçbir şey söylemedi. Hepsi.

"Kurtarıcınız olabilirim, sizi altınla kaplayabilirim ya da en kötünüz olabilirim

Kabus. Hayatınızı, kariyerinizi mahvedebilirim, her şey yıkılabilir. Chicago cehennemden beter bir yer olacak çünkü ben istediğimi istediğim zaman elde ederim. Yoluma çıkanlar, ben onları yere serdikten sonra asla ayağa kalkamazlar. Hiçbir şey ve hiç kimse benim için ulaşılmaz değildir. Bu yüzden doktor, sana başka ne sorduğumda konuş ve konuştuğunda bana etik ve ahlak vaazları vererek zamanımı boşa harcama... Benim hiçbir şeyim yok ve istemiyorum."

"AB negatif, yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında sağlıklı bir kadın, tercihen beyin ölümü gerçekleşmiş. Kalbi reddetmemesi için en iyi koşullar bunlar," dedi hızlı ve yumuşak bir şekilde nefesinin altından.

Ondan uzaklaşarak, çoktan aramaya başlamış olan Mina'ya bir bakış attım.

"Ameliyattan sonra... iyi olacak mı? Kalp naklinin alıcılar yeni bir kalpten sonra ancak yirmi yıl mı yaşar?" *Hayatlarımız için bir geri sayım mı başladı?*

"Hayır," dedi şükrederek. "Kalp nakilleri son on yılda çok yol kat etti. Doksanlı yaşlarına kadar yaşayabilir. Ona her şeyi vereceğiz

Kalbi reddetmediğinden emin olması gerekiyor ama standartları karşılayan bir kalbe ihtiyacımız var."

"Beni karıma götür."

"Bu taraftan," diye mırıldanarak beni ameliyathane kapısından uzaklaştırdı.

Onu görme ihtiyacı ile görebileceklerimden korkma arasında gidip geliyordum. Attığım her adımda kalbim göğüs kafesime doğru yüksek sesle ve acıyla çarpıyordu, ta ki sonunda kapıyı açana kadar. Orada yere yiçin tüm gücümü harcadım.

"Çık dışarı," diye mırıldandım, o kadar yumuşaktı ki beni duyduklarından emin değildim, umurumda da değildi. Serumunu ayarlayan hemşire serumu bıraktı ve ben öne çıkınca geri çekildi. "Mel?"

Bu o olamaz.

Boğazında tüpler olan ve her yerinden kablolar çıkan solgun, hasta kadın... O benim Mel'im olamazdı.

"Sana ne yaptılar?" Saçlarını yüzünün yan tarafına tararken elim titredi. "Karım..."

Acıdı. Nefes almak acı veriyordu ve kısa süre sonra artık ayakta duramıyordum. Bacaklarım altımdan çıktı ve ağlarken ona tutundum. Sanki biri onu öldürmüş gibi, sanki dünyam yanıyormuş gibi ağladım... çünkü sadece o ana ihtiyacım vardı.

Her an gibi, gözyaşlarım gibi o da gelip geçti. Derin bir nefes alarak tekrar ayağa kalktım, sandalyeyi yatağının yanına sürükledim ve oturdum.

"Bu hastaneye son gidişin olacak Mel." Elini sıktım. "Bana bu saçmalığı yaşatmaya devam edemezsin."

DECLAN

3:37 PM

Çok basit görünüyordu: Yirmi altı ile otuz beş yaşları arasında AB negatif kan grubuna sahip sağlıklı bir kadın bulmak... Ta ki buranın Chicago olduğunu ve 'sağlıklı' teriminin ancak gevşek bir şekilde kullanılabileceğini fark edene kadar. İlk beş dakika içinde üç kişi bulabildim; birincisi sigara tiryakisiydi, ikincisi zaten hastanede doğum yapıyordu ve bu yüzden şu anda ona ulaşmak imkansızdı ve üçüncüsü de ironik bir şekilde kendi müşterimizdi.

"Bu da başka bir fiyasko. Şansın var mı, Mina?" Altımda yarı uyanık duran ve sol koluna bir iğne batmış olan kadına bakarak söyledim.

"Listeyi doktora gösterdim." "Ne yaptın?"

"Önemli değil, Liam onun içine Tanrı korkusu saldı. Bu kadınların hiçbirinin bunu yapacağına inanmıyor-"

"Yalan söylediğini hiç düşündün mü?" Sidik ve ot kokan binadan çıkarken daire kapılarını arkamdan . "Bana isim vermeye devam et ve bilgisayarın başında dur; kurduğum program kriterlere uygun isimler üretmeye devam edecektir."

Telefonu kapatmadan önce cevap vermesini beklemedim. Aston Martin'imin etrafı gangster özentileri çocuklar tarafından sarılmıştı. Rüzgârın içine adım atarken havanın daha iyi kokmasını umuyordum ama sadece daha kötü kokuyordu. Southbend'den nefret ediyordum.

"Çekilin," dedim onlara ve teker teker kafalarını bana çevirdiler. "Bu senin mi?"

Aptal insanlardan aptalca bir soru. Onları görmezden gelerek sürücü koltuğuna doğru yürüdüğümde birileri kolumu tuttu.

"Hey!"

Kirli ve yaralı yüzüne bakmadan önce eski deri ceketine baktım. Ön dişi eksikti ve saçları aşırı uzamış ve dağınıktı; büyük olasılıkla hala bir gençti, yetişkin bile değildi.

"Konuşuyoruz-"

Yumruğum burnuna o kadar hızlı çarptı ki kafası geriye savruldu ve vücudu yere düştü. Bazıları bıçaklarını çekmeden ve hepsi yumruklarını kaldırmadan önce orada öylece durdular.

"Kötü bir ruh halindeyim ve zamanım kısıtlı; bugün gerçekten benimle sevişmek istiyor musun?" Ben sorguladım.

Onların cevabı bana saldırmaktı, benim cevabım ise silahım oldu. Her zaman lanet bir silah olacaktı. Acımadan, geri kalanlar "arkadaşlarını" terk edip canlarını kurtarmak için kaçmadan önce üç kez ateş etmeyi başardım.

Çocuk karnındaki kurşun deliğine baktı, geriye düştü, neredeyse arabamın üzerine düşecekti ama bir santimle ıskaladı ve sağa doğru indi. *Tanrıya şükür.*

"Silah bıçağı yener. Yaşarsan asla unutmazsın, yaşamazsan ." Arabaya bindim, kapıyı kapattım, cesetlerden uzaklaşarak geri geri gittim ve etraflarımdan dolaşım.

Takip edildiğimi fark edene kadar yaklaşık beş blok gittim. Polis değildi ve bizimkilerden biri de değildi; camlar karartılmıştı ve

En iyi tahminle, kurşun geçirmez. Otoyola döndüğümde arkamdan yaklaştılar.

Bu da kim lan? Bluetooth'a basarak konuşmadan önce sinyal sesini bekledim. "İki kuyrukla Kırk Yedi'den aşağı geliyorum."

"Yolu açıyor muyuz, efendim?" diye sordu.

"Hayır." Dikiz aynasına baktım. "Eğer saldırmak çoktan saldırırlardı."

"Çiviler o zaman?"

"İki dakika içinde geçeceğim."

Otoyoldan çıkıp Kırk Yedinci Cadde'ye, nam-ı diğer Küçük İtalya'ya doğru ilerlerken hızlandım ve onların da hızlanacağını çok iyi bildiğimden 100'ü geçtim.

Üç.

İki.

Bir.

Frene basıp direksiyonu sağa kırarak arabayı döndürdüm, lastikler gıcırıyor ve dumanlar yükseliyordu, az önce üzerinden geçtikleri çivili yol sayesinde lastikleri patlamış olan iki siyah Lincoln şehir arabasıyla yüz yüze geldim.

"İki seçeneğiniz var!" Arabamdan indiğimde elimde silahla seslendim. Beni onlardan koruyan tek şey kapıydı, o ve tabii ki destek olarak beklediğim insanlar. "Birinci seçenek: arabadan in ve yalvar. İkinci seçenek: Arabada kal ve öl."

Arabaların her birinde teker teker küçük kırmızı noktalar belirdi. Hiçbir araba ya da

Cam yüzde yüz kurşun geçirmezdi ve bunu onlara kanıtlamaktan mutluluk duyardım.

Onun yerine, ikinci şehir arabasının arka kapısı açıldı. İnerken tek gördüğüm bir çift siyah yılan derisi ayakkabı ve kahverengi bir bastondu. "Siz Callahan'lar bir adamı nasıl karşılayacağınızı iyi biliyorsunuz."

"Tàiyáng'ın Ju-long'u," diye fısıldadım, elimdeki silaha daha sıkı tutunarak. Saçları geriye taranmıştı ve kör gözünü kapatan bir göz takıyordu. Saç çizgisinin ucundan elmacık kemiğine kadar uzanan yara izi şahsen daha kötü görünüyordu. "Evinden çok ama çok uzaktasın ihtiyar."

"Bu şehirde yaşanan güncel olaylar uzak durmayı imkânsız hale getirdi."

Kapımı kapatarak ilerledim. Tek sağlam gözü elimdeki silaha kaydı, korumalarının her biri silahlarını bana doğru tutuyordu. Eldivenli elini kaldırdı ve silahlarını indirdiler.

"Adamlarına da geri çekilmelerini söylemeyecek misin?"

"Bunu yapmam için bir neden göremiyorum. Ne de olsa ailelerimizin arası şu anda pek iyi değil."

kavrayarak başını salladı. "Tam da bu yüzden sizinle iletişim kurmaya çalıştım ama görünüşe göre aramalarım cevapsız kalıyor."

"Yine de mektubunuz açık ve net bir şekilde iletildi."

"Ne mektubu?"

Orospu çocuğu. "Çocuğumun, yeğenlerimle birlikte gittiği yerel bir okulu vurmanızdan sadece birkaç saniye sonra gelen mektup. O mektup."

Kaşlarını çattı ve bana doğru eğildi. "Belli ki, bir çeşit

Burada bir yanlış anlaşılma var."

"Yanlış anlaşılmış mermi diye bir şey yoktur, Ju-long."

Rüzgâr uğulduyor, üzerimize öyle bir kuvvetle esiyordu ki sanki bıçaklar yüzümü kesiyormuş gibi hissediyordum ama yine de ikimiz de kıpırdamadık, ikimiz de başka tarafa bakmadık.

"Sizin ve ailenizin büyük bir ikilem içinde olduğunuzun farkındayım. Ancak bunun muhakeme yeteneğinizi bu derece gölgelemeyeceğini umuyorum."

Ceketinin cebine uzandı ve ben de silahı kafasına doğru kaldırdım. Purosunu çıkarıp dudaklarına götürmeden önce tembel tembel baktı. Adamlarından biri elinde bir ışıkla geldi ve geri koşmadan önce ucunu yaktı. Uzun nefes çekti ve dumanı burnundan üfledi. "Ailemin ve halkımızın bu şehirdeki mevcut olaylarla hiçbir ilgisi yok."

"Yani bana komploya uğradığını mı ?"

"Oldukça mükemmel olduğunu da eklemeliyim." Dumanı içine çekti, puronun ucu kırmızı renkte parlıyordu ve her çekişte külü hafifçe dökülüyordu. "Liam'la konuşmak için bu lanet şehre bizzat geldim ama dediğim gibi, aramalarım cevapsız kalıyor."

"Ve nerede olduğumu nasıl bildin?"

Homurdandı. "Lojistik konusuna takılmayalım."

"Ben *lojistiği* çok önemseyen bir kardeşinizim. Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Gözleri kısıldı ve durakladı, sigara içiyordu, bastonu o kadar sıkı tutuyordu ki rahatsız görünüyordu. "Beni iyi dinle evlat, ben sizin için sırtlarında sürünen haşarattan farklıyım. Her kim bu insanların peşindeyse

Sizin benim ailemle hiçbir ilginiz yok ve bu nedenle, havayı temizlediğim için minnettar olmalısınız, aksi takdirde aileniz kendi kuyruğunu tuzağa doğru kovalayacaktır."

"Size inanmadığım için özür dilerim-"

"Yapıp yapmamak size bağlı değil. Bu patronunuza bağlı. Yoksa yönetim kararını tek başınıza mı alacaksınız? Belki de ailene ihanet edip yönetimi ele geçirmeye karar veren sensin; bu çok daha akla yatkın görünüyor. Eğer öyleyse, işin bittiğinde beni ara ve aramızda yeni bir anlaşma yapalım."

Purosunu tekrar ağzına yerleştirdi ve benden uzaklaşıp geri döndü. Ancak, artık işe yaramayan iki arabadan birine binmedi. Onun yerine hemen arkalarında bir Escalade durdu ve ona eşlik etti.

Adamlarının geri kalanı arabaların üzerine gaz dökerken bir an durup izledim, sonra benimkine döndüm.

"Efendim?" Bluetooth bağlandı.

"Ju-long'un her zaman gözetim altında olmasını istiyorum. Ancak Liam emir verene kadar hiç kimse, ama hiç kimse ona zarar vermeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Gaza basarak, alevler her iki arabayı da sararken yanlarından hızla geçtim. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi... Eğer Tàiyáng değilse, o zaman kimdi?

Mel ile ilgili haberleri duymak için bir kanal aramama bile gerek kalmadı; her yerde herkes ondan bahsediyordu.

"Merry West'teki cerrahlar düzenledikleri basın toplantısında Vali Callahan'ın hayatta olduğunu ancak durumunun kritik olduğunu teyit ettiler. Cerrahi şefi yine de umutlu olduklarını söyledi..."

LIAM

4:07 PM

"Mel?" bakarak fısıldadım. "Elimi sıktı."

Dosyadan başını kaldırmaya bile tenezzül etmeyen Doktor Fortmen'e baktım. "Büyük ihtimalle refleksleri yüzünden oldu. Şu anda aldığı ilaçlarla uyanmasına imkân yok-"

O bu sözleri söyler söylemez etrafımızdaki tüm makineler çeşitli bip sesleri çıkarmaya .

"Kodlama yapıyor! Buraya acil müdahale arabası lazım!" diye bağırırken, beyaz önlüklü ve mavi önlüklü bir ordu teker teker koşarak içeri girdi ve onun etrafında toplanırken beni geri ittiler.

"Efendim, ihtiyacınız olan-"

"Bırak beni! Kolumu onun kurtararak bağırdım. Tanrı bile beni o odadan çıkaramazdı.

"Şarj oluyor!"

Burası cehennem mi?

Öyle olmalıydı. Çılgılık attıklarından emin olmama rağmen bir kez daha her şey sessizliğe gömüldü. Çılgılık attıklarını görebiliyordum ama yine de duyabildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan kendi kalbimin sesiydi.

Kalbini her çalıştırmaya çalıştıklarında göğsü yataktan yükseliyordu. Yukarı uzanıp göğsümün yan tarafını tuttum, sanki hissetmişim gibi... belki hissetmiştim?

Belki de aklımı kaçıırıyordum.

YEDI YIL ÖNCE

"Liam?"

"Liam?"

"!" diye seslendim, gözlerimi açtığımda bir çift kahverengi gözün bana baktığını gördüm.

"Yorgunsun. Git uyu, onu ben alırım." Mel gülümseyerek kollarıma uzandı ve Dona'yı benden aldı. Sallanan sandalyeden kalkarak onun oturmasına izin verdim ve sırtımı gerdim.

" kaç?"

"SABAHIN ÜÇÜ. Onu kontrol edeceğini söylemiştin ama bu iki saat önceydi." Yüzünü bana çevirdi, ileri geri sallanarak elini yavaşça Dona'nın yanağına bastırdı.

"Endişelendim, bu sabah burnu akıyordu." İkisine de yaklaşıp dudak büktüm.

"Oh, dehşet." Bana alaycı bir şekilde güldü. "Dün gece Wyatt'ın üzerindeki battaniyeleri yırtan oydu; üşütecek biri varsa da odur."

"Onu dinleme prenses, annen sadece seni çok sevdiğim için kısılanıyor." Ona elimi uzattım ve uykusunda bile elimi tuttu.

"Burnum aksa ona da aynı şeyi söyler miydin?" diye takıldı bana. Biraz daha ayağa kalktım, böylece yüzüm onunkiyle aynı hizadaydı.

"Eğer grip olursan, Mel, bizi bir odaya kilitlerim ve sahip olduğun en iyi doktor olurum. Ben tam hizmet veren bir kocayım, bilmiyor musun?"

Gözlerini devirerek öne doğru eğildi ve alnını benimkinin üzerine koydu.

"Bu tam hizmet test etmek için karda çıplak durmam gerekecek."

"Hasta olduğun düşüncesi hoşuma gitmiyor, o yüzden neden araya hasta girmeden doktorculuk ve hemşirelik oynamıyoruz?" Dudaklarını çabucak öptüm.

"Sadece ben doktorsam." O beni öptü. "Kontrol manyağı," diye fısıldadım.

"Yatak dışında her yerde."

Ben cevap veremediğinden Dona huzursuzlandı ve dönüp durmaya başladı. "Sen ve ben bunu daha sonra bitireceğiz. Bu arada, gel Baba," diye şarkı söyledim, Dona'yı kollarından kaldırıp tekrar benim kollarıma aldım ve hafifçe zıplattım.

"Şu anda çok kıskandım," diye şaka yaptı ve Dona'nın siyah saçlarının tepesini öpmeden önce omzumu öptü. "Belli ki seni benden daha çok seviyor. Ethan ve Dona bir takım, Liam."

"Ve Liam sadece annemin takımında oynuyor, bu yüzden yarıyor." Ona göz kırptım.

Başını bana doğru salladı ve yatak odamıza geri döndü. "Bütün gece onu tutmamaya çalış. Tek başına uyumaya asla alışamayacak."

"İyi geceler anne!" Dona'nın elini tuttum ve Mel'e doğru salladım.

Kapı kapanırken bizden uzaklaşırken yüzündeki ifade beni .

4:11

"Bay Callahan? Bay Callahan?"

"Ne? Ha?" Gözlerimi kırıştırdım ve otomatik olarak Mel'e yeniden odaklandım. Doktorların hepsi gitmiş, odada sadece iki hemşire, Dr. Fortmen ve ben kalmıştık. "Mel?"

"Kalbi iflas ediyor... nakil yapılmazsa bu daha da sık yaşanacak ve her seferinde beyinde hasar oluşabilir-"

"Bir kalbe ihtiyacı var, çalışıyorum. Başka bir şey var mı?" Vücudumda yankılanan acıyla savaşıyor burnumun kenarını sıktım.

"Hayır-"

"O zaman bizi yalnız bırak," diye mırıldandım, boğazımın arkasındaki safrayı yutarak.

Ancak onlar gittikten sonra yatağının yanından geçip banyoya koştum ve son yirmi dört saat içinde yediğim her şey hemen geri çıktı. Tuvalete eğilmiş, tüm vücudumun ağrmasına engel olamıyordum.

"Liam? Siktir, Liam?"

Tuvaletin kenarından destek alarak, kot pantolon ve siyah bir bluz giymiş Cora'yı gördüm, kahverengi gözleri kocaman açılmış, benim en acınası halimin yerde parçalanışını izliyordu.

"Senin çocuklarla birlikte olman gerekiyordu." İnledim, yuvarlandım ve ağzımı silmek için bir mendile uzandım.

"Annen, Neal ve bir muhafız ordusu güvenli evde onlarla birlikte." Kaşlarını çattı, çantasından gargara ve el bezi çıkardı. Benim için sifonu çekti ve lavaboyu açtı. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama kalkacak enerjim yoktu.

"Mel uyandığında, böyle dağıldığın için kışına tekme basacak.

Üstelik ölmedi bile," dedi ve fazla suyu sıkmadan önce bezi ıslattı.

"O zaman neden öyle hissediyor?"

"Belki de kendini suçlu hissettiğin içindir. Sedric'le olduğu gibi hissediyorsun ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyorsun," diye yanıtladı yanıma çömelerek. "Yatakta olmayı tercih ederdin, değil mi?"

Görünüşe göre Declan ve kendisi için yapılan tüm o danışmanlık seansları onu etkilemişti. "Şu anda neden buradasın?"

"Çünkü biz bir aileyiz ve Mel'e nereden kalp bulabileceğimi biliyorum."

"Ne?"

Küçük gargara şişesini yüzüme doğru tuttu. Onu kaptığım gibi yerden kalktım ve lavaboya tükürmeden önce geri fırlattım.

"Ona nereden kalp bulabileceğimizi biliyor musun?" Bana el bezini uzattı.

"Cora-"

"Evet. Biliyorum. O yüzden kendine acımayı bırak ve bizi tekrar terk etmeye çalışmadan önce gidelim."

Ondan bezi alarak yüzümü sildim, o da çantasını kaptı. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi, sadece odadan çıktı. Çıktığında Mina'nın bir tabletin üzerine eğilmiş telefonla konuştuğunu fark ettim. Başını bize doğru çevirdi ve yüzündeki gözlükleri burnuna doğru itti. Fedel yanında duruyordu, o da telefonla konuşuyordu. Cora yanımıza geldiğinde ikisi de bize baktı.

"Bizim bir kalbimiz var. Sadece atıcıyı bulmaya çalışın."

Hâlâ rüya görüp görmediğimden emin değildim ama hiçbir şey söylemedim, daha çok Fedel'in asansörlere doğru yürürken söylediklerini yapması için başımı salladım.

"Cora, tekrar sormayacağım, nereye ?"

"Kanser koğuşu," dedi ve asansörlerin düğmesine bastı.

CORA

16:15

İrlandalılar arasında Callahan'ların ruhlarını şeytana satarak güçlü olduklarına dair bir şaka vardı. İster Callahan olarak doğsunlar, ister aileye gelin gelsinler, bedel aynıydı. Biralar içilip kahkahalar atılırken söylense de bunun bir şaka olduğunu düşünmüyordum - ya da en azından benim için öyle değildi.

Asansörün kapıları açıldığında ve bir kez daha sefil kanser koğuşuna geri döndüğümde, kafaları kelleşmiş, kirpikleri kafalarındaki tek saç olan erkeklerin, kadınların ve çocukların geçişini izlerken, bu aile uğruna yaptığım ve yapacağım her şeyin bedelini ödeyeceğimi biliyordum... bugün olmasa da bir gün.

"Oda 591," dedim ona, koridordaki kapıların her birinin önünden geçerken, neredeyse koşarken onu takip ettim. Kimseyle göz teması kurmadım, sadece pencerenin önünde durup içeri bakmamıza izin kadar yürümeye devam ettim.

Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Kim bu?" "Fark eder mi?"

Cevap vermedi çünkü onun için önemli değildi ama yine de bir cevap istiyordu.

"İmani Wilson," diye cevap verdim, uyurken onu izliyordum.

"Kuzenin," diye hatırladı, sonunda bakışlarımla buluştu. "Declan'ın onu North Mount Psikiyatri Hastanesi'ne gönderdiğini sanıyordum-"

"Beni ovmak mı?"

"Evet." İmani, Declan'ın benim şerefime öldürdüğü erkek arkadaşı Otis, Declan'la evlenmeden ve dünyanın düşündüğümünden daha da berbat olduğunu fark etmeden hemen önceki hayatımdaki kaos sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "O da yumurtalık kanseri... Bu yüzden onu bu hastaneye naklettirdim. Sabah kemoterapiye başlayacak. Eğer başlarsa, vücudundaki her hücre vurulacak. Doktorlar yumurtalıkları durumunun mükemmel olduğunu söylüyorlar. AB negatif, otuz yaşında ve tıbbi kararlar üzerinde söz hakkım var; bu da tedavisini ödemem için anlaşmanın bir parçasıydı."

Hastaneye geldiğimden beri Liam ilk kez daha dik duruyordu, dudaklarında küçük ama şeytani bir gülümseme vardı, ifadesi soğuktu.

"Yani ölürse organlarının kime verileceği konusunda söz hakkın var." Bunu benden çok kendisine söyledi ve ben onu durdurduğumda kapı koluna uzanmaya başlamıştı bile. "Cora-"

Hemşire odasının arkasındaki doktora başımı sallayarak, "Ben zaten hallettim," dedim. Bana tek kelime etmedi, sadece İmani'nin odasına geldi ve içeri girdi.

"Nasıl?" Liam doktorun serumunu değiştirmesini izlerken bana sordu.

Ettiği her yemini bozmasını nasıl sağladım? "İki milyon kumar borcu. İnsanlar işte bu kadar soğukkanlı ve acımasız olabiliyor..." Yine de onu yargılamak için yerim yoktu.

"Bu şehri seviyorum." Yüzündeki giderek şeytani bir hal aldı.

Keşke daha kötü hissetseydim. Keşke Imani'yi daha çok önemseseydim ama önemsemiyordum. Eğer o ölürse, dünya devam edecekti. Kimsenin umurunda olmazdı. Melody ölürse... savaş patlak verirdi ve bu sadece Declan'ı değil, çocuklarımızı da tehlikeye atardı. Hiç kimse benim için onlardan daha önemli değildi, bu yüzden bunu için yapmam gerekse bile .

Köpeklerin köpekleri yediği bir dünya bu ve ben dişlerimi uzun zaman önce bilemişim.

LIAM

4:23 PM

Imani'nin ölmesi iki dakika, Cora'nın rıza göstermeden önce yalandan yas tutması on dakika ve Melody için gelmeleri bir dakika daha sürdü.

Bir kez daha kendimi bir ameliyathanenin önünde kapılara bakarken, zorlukla nefes alırken buldum.

"Patron."

"Şimdi olmaz Fedel," diye cevap verdim. Düşünemiyordum.

"Bunu görmelisin." Tableti bana uzattı ama tek gördüğüm bir ara sokağın, belki de bir sokak köşesinin pikseli görüntüsüydü.

"Neye ben?"

"Tetikçi." Yakınlaştırdı ve pikseller yavaşça bir araya geldi, ta ki ben başka birine bakana kadar...

"Bu-"

"Liling Tàiyáng." Başını salladı, titrediğini görebiliyordum ama öfkeden mi yoksa heyecandan mı emin değildim. "Dün patron onu ve Emilio'yu araştırmamı istedi. Emilio'nun sadece bir kadın olmasının mümkün olmadığını düşünüyordu.

Ne aptal bir mirasçı, ne de evlenmek istiyor. Onunla ve Emilio'yla ilgili bilgi almaya çalıştığım sırada gidip patronu vurdu. Emilio'nun onun kim olduğunu bu kadar çabuk anlayacağını düşündüğünü ve ondan kurtulmak için paniklediğini sanmıyorum."

Mel haklıydı: O bir canavardı ve herkes gibi ortalıkta dolaşıyordu.

"Liam."

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Mina'yı hâlâ o sabahki kanlı kıyafetleri içinde bulduk.

"Şimdi ne var?"

Cevap vermedi, onun yerine telefonunu kaldırarak haberlerde yer alan güncel bir basın toplantısını gösterdi. Ekranda bir afiş kayıyordu: YENİ BELEDİYE BAŞKANI ÖZEL OLARAK SEÇİLDİ.

Şikagolu bayanlar ve baylar, son kırk sekiz saat içinde şehrimizde meydana gelen trajik olaylar nedeniyle, bölge savcısı ve şehirdeki çeşitli ortaklar, çalışan bir hükümet olmadan bir şehir olamayacağımız için geçici bir belediye başkanı seçti. Genç olabilir, ancak bu pozisyon için en nitelikli kişi o. Lütfen Chicago'nun yeni belediye başkanına hoş geldiniz deyin, Emilio Esteban Cortés...

"Küçük amcık." Dişlerimin arasından tısladım. Bütün bunları planlamışlardı. Liling Mel'i sadece korkudan vurmamıştı, bunu masayı temizlemek için yapmıştı. Normalde böyle durumlarda vali belediye başkanını atardı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Fedel sordu. "Declan Ju-long tarafından durduruldu ve tüm bunların bir tür yanlış anlaşılma olduğu söylendi."

Eğer bu bir yanlış anlaşılmaysa... Acaba ne olacaktı?

Sonunda anlamaya başladık.

ON ALTI

"Bazı orospu çocukları benimle uğraşabileceklerini sanıyorlar ama Horoz'u öldüremezsiniz. Bazen onu mahvedebilirsiniz ama orospu çocuğu, kimse Horoz'u öldüremez. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

~ David Sedaris

ETHAN

10:08 PM

İtalyancam iyiydi... Herkes yavaş konuştuğunda anlayabiliyordum. Bilmek istiyordum çünkü insanların etrafımda konuşmasından ve ne dediklerini anlayamamaktan nefret ediyordum. Yetişkinler bunu yaptıklarında, başka dillerde konuştuklarında, bunun nedeni ne söylediklerini bilmemizi istememeleri idi ve eğer bilemiyorsak, bu bizimle ilgili olduğu içindi.

Pencereyi yavaşça aralayıp Dona ve Wyatt'ın uyanmadığından emin olmak için arkamı kontrol ettikten sonra sürünerek çatıya çıktım ve bahçedeki adamların beni görmemesi için alçakta durarak çatının kenarına gelene kadar karnımın üzerinde kaydım. O kadar vardı ki, hepsi siyah giyinmiş, ellerinde büyük silahlar, kapının önündeki çimenlikte bir ileri bir geri yürüyorlardı. Kapıdaki adamlar köpekleriyle orada duruyordu. Bana tarih kanalında izlediğim savaş filmlerini hatırlattı.

"Achoo!" Biri hapşırdı.

Çok daha kalın sesli bir başka adam "*Selam*," diye karşılık verdi.

"*Grazie*," diye karşılık verdi ve emin ama "Kötü olduğunu söylüyor," dediğini sandım.

"Evet. Patronun böyle öldüğüne inanmak zor. O sert bir kaltak."

Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiklerinden emin değildim. *Patron mu?*

Bir kaltak mı?

Ne?

"Melody Nicci Giovanni'nin sokakta bir köpek gibi öldüğünü düşünmek."

Annem mi? Ne? Daha uzağa kaymaya çalıştım, birdenbire evin içine geri çekildim, ayak bileklerimdeki ve gömleğimin arkasındaki kavrama, yatağa çevrilene kadar bırakmadı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Neal Amca yüzüme doğru bağırdı. O kadar öfkeliydi ki Hulk'a benziyordu; boynunda bir damar bile . Onu böyle gördüğüm tek an, biri Nari'ye kötü bir isim taktığında olmuştu. Ondan uzaklaştığımda derin bir nefes aldı. "Kendini öldürtebilirdin Ethan."

"Hayır, bunu her zaman yaparım." Kaşlarımı çattım; bir şeylere tırmanmakta iyiydim. "Bu-" Tekrar bağırmaya başladı ama onun yerine başını bana doğru salladı, yatağımın önünde eğildi. "Demek istediğim bu değildi. Güvenli olduğunu anlayana kadar içeride kalmalısın, tamam mı?"

"Neyden güvende?" diye sordum ama cevap vermedi. "Neal Amca. Neyden güvende? Bir şey mi oldu? Annem nerede? Anneme bir şey olduğunu söylediler."

Neal Amca iyi bir yalancıydı, ama Declan Amca ve babam daha iyi , bu yüzden yalan söylediğini anlayabiliyordum.

"Annen iyi. Sadece geç saate kadar çalışıyor." Bu onun yalanıydı ve ben bebek olmak istemiyordum. Üzülmek ya da öfkelenmek istemedim ama o acı göğsüme geri geldi. Acıyordu, Wyatt'ın benden nefret ettiğini söylediği zamandan daha çok acıyordu.

"Ethan-"

"Yalan söylüyorsun." *Hayır. Hayır. Hayır. Ağlamak istemiyorum. Büyük çocuklar ağlamaz. Babam asla .* Yüzümü olabildiğince hızlı sildim ama durmadı. *Lanet olsun!* "Annem! Anneme ne oldu! Öldü mü?"

"Hayır-"

"O zaman onu arayayım," dedim ve babamın bana sadece acil durumlar için verdiği telefonu almak için komodine uzandım ama o telefonu elimden aldı.

"Ethan?" Wyatt gözlerini ovuşturarak uyandı. "Neler oluyor? "Bir şey yok, yatağına dön Wyatt." Neal Amca yine yalan söyledi.

elimden tutup beni odadan dışarı sürükledi. "Bırak! Geri ver onu!" Uzaklaşmaya çalıştım.

"Uzun zamandır ilk kez küçük bir velet gibi davranıyorsun Ethan. Hayal kırıklığına uğradım." Bunu söyleyen Neal Amca değildi. Arkamı döndüğümde donup kaldım ve ne kadar sineye çalışsam da burnum akarak nineme baktım. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"en büyüklerisin, bu yüzden baban yanında olmadığında kardeşlerine bakması için güvendiği kişi sensin. Şu anda seni görse hayal kırıklığına uğrardı," diye ekledi Neal Amca kollarımı bıraktığında. Tam onun önüne düştüm.

"Onlar... annemin öldüğünü söylediler. Bu doğru değil, değil ?" Fısıldadım.

"Hayır, o ölmedi. Ama-"

"Anne, yapma." Neal Amca sözünü kesti ama Neal Amca onu gelerek elini yüzüme sürdü.

"Annen yaralandı, Ethan." Üzüntüyle gülümsedi ve nedense . "Bunu sana söylüyorum çünkü kardeşlerin bunu öğrenecek ve öğrendiklerinde ağabeylerinin güçlü olmasına ihtiyaç duyacaklar."

"Ama... ama o iyi mi?" Kimse anneme zarar veremezdi. Babam her zaman onun en güçlü olduğunu söylerdi. Kimse ondan daha güçlü değildi.

"olacak. Annen Melody Nicci Giovanni Callahan, isminin anlamını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bu sadece bir isim."

"Melodi, şarkı söylemek, Nicci, zafer, Giovanni, iyilik gören, Callahan, bilge. Bu sadece bir isim değil. Bu onun kim olduğu. Ve sen Ethan'sın, güçlü ve dayanıklı. Ailemizdeki hiç kimse çocuklarına isim koyarken hata yapmaz. Herkes güçlü olamazken sen güçlü ol. Çok acı verici olduğunu hissettiğinde bile dayan ve ne aileni ne de kendini asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Yüzümü silerek ayağa kalktım ve boğazım artık titremeyene kadar . "Özür dilerim, nine."

"Kıymetlim, bana hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin." Bana sarıldı. Ninem her zaman vanilya gibi kokardı ve bu beni daha iyi hissettirirdi. "Şimdi yatağa."

Başımı sallayarak odaya geri döndüğümde Wyatt'ın kafasını benimle aynı pencereden dışarı çıkardığını gördüm.

"Wyatt, hayır." Ona doğru koştum ve onu geri çektim.

Kaşlarını çattı. " oluyor? Neden buradayız? Annem ve babam nerede? Neden ağlıyordun?"

"Ağlamıyordum."

Kollarını kavuşturdu. "Yalan söylemeyi beceremiyorsun."

"Kapa çenenin." Onu yolumdan ittim, pencereyi kapattım ve yatağımın üzerine çıkarak üstten kilitledim.

"Ethan söyle bana, bu adil değil, biliyorsun-"

"Bilmiyorum." Tekrar yatağa atladım. "Ne olduğunu bilmiyorum"

Açık. Annemin yaralandığını söylediler-"

"Ne?!" diye bağırdı ve ben de elimle ağzını kapattım. "Dona'yı uyandıracaksın-"

"Çoktan uyandım." Evcil filini göğsüne yuvarlandı. "Çok gürültücüsünüz."

"Üzgünüm, Dona-eww!" Wyatt yalayınca elimi geri çektim. " bu!" Bana ters ters baktı. "Annemin nesi var?" "Bilmiyorum! Ama iyileşecek-"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o annem!" Ona bağırarak karşılık verdim. Bir an durdu ve ben de tıpkı Neal Amca'nın yaptığı gibi derin bir nefes aldım. "Annem. İyileşecek, o yüzden bana bağırmayı kes. Başka bir şey bilmiyorum."

"Yaralanmadınız mı?" Dona hâlâ yataktan kalkmadan sordu. "Her yerim ağrıyor."

Sadece o söylediğinde bacaklarımın sallanmaya başladığını ve sırtımın acıdığını hissettim. Wyatt gömleğini kaldırdı ve teninin her yerinde morluklar vardı.

"Cora Teyze çok fazla hareket etmememi yoksa daha çok acıyacağını söyledi. Siz dinlemiyorsunuz." Başını bize doğru salladı ve arkasını döndü.

"Teşekkürler Dona," diye homurdandı Wyatt, tökezleyerek yatağına geri döndü. "Sen harika bir ablasın."

"Biliyorum." Kıkırdadı.

"Alaycılık, hiç duydun mu?" Adam ona bir yastık fırlattı. Kadın yastığı aldı ve hemen geri fırlattı. "Hayır."

"Çocuklar yatağa gitmemiz gerek-" İki yastık yüzüme çarptı ve sadece güldüler. İkisini de yakalayıp ters ters baktım. "Oh, bu savaş."

MELODİ

9:07 PM

"Bayan Callahan?"

"Bayan
Callahan?"

"Bayan Callahan, beni duyabiliyor musunuz?"

Evet, nefesin de bayat sosisli sandviç ve kötü kahve gibi kokuyor.

"Bayan Callahan?"

Kim bu?

Göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım ama sanki bantla kapatılmış gibiydiler. *Neden hareket edemiyorum? Ne oluyor lan? Neler oluyor?*

Neredeyim ben?

"Mel, bebeğim."

Liam mı?

Onu hissettiğimde rahatladım, başımın yan tarafını okşuyordu, eli benimkinin içindeydi.

"Mel, benim için gözlerini açmanı istiyorum, tamam mı? Sadece bir saniyeliğine?" Tekrar denediğimde gözlerim birden açıldı ve hemen kapatmak zorunda kaldım, beni kör eden ışıktan uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Ugh..." Onlara ışıkları kapatmalarını söylemeye çalıştım ama boğazım bir kedinin kışındaki zımpara kağıdı gibi hissediyordu.

"şükür." Liam başımın üstünü öptü.

Bu da ne?

Tekrar gözlerimi açtım. Hot Dog Breath'i görene kadar sanki sarhoşmuşum gibi her şey bulanıklaştı. Saçları kızıl, gözleri kahverengiydi ve rahat edemeyeceğim kadar yakınımdaydı.

"Bayan Callahan, ben Dr. Fortmen. Ne hatırlıyor musunuz?" sordu gözlerime ışık tutarak.

Kesin şunu! Bağırma istedim ama ağzımdan çıkan tek şey homurtu gibiydi.

"Ben...ben..." Sonunda boğazımdaki acıyı görmezden gelerek dışarı çıkmayı başardım. "Evet-"

"Ge...ge...t...him...a...way."

Tekrar güldü ve alnımdan öptü.

"Ona katlan, tamam mı? Son yirmi dört saat içinde seni cehennemin döndürmek için birden fazla kez savaştı."

Bu yüzden mi kendimi bok gibi hissediyorum?

Gözlerimi kapatarak neler hatırlamaya çalıştım.

BANG!

"Melody! Melody!"

"Shot..." *Vuruldum. Vuruldum amina koyayım!*

"Bunu hissedebiliyor musun?"

Ayaklarımın altına serin bir şey sürterek sordu; . "Evet." "Bu iyi bir şey.

Başlangıçta uzun ya da kısa vadeli bir beyin hasarı yok gibi görünüyor. hasar." *Dr. Hotdog-Fortmen, hayatımı kurtardı, en azından ona adıyla hitap etmeliyim.* "Ancak iki hafta daha burada kalacak ve eve gittiğinde en az üç ay daha gözetim altında tutulması gerekecek.

nakille ilgili herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olun."

Gözlerim büyüdü ve yanımdaki kalp atış hızıma bağlı makine de hızlandı. Liam elimi sıktı. "Mel rahatla, nefes al, iyisin... karıcığım, iyisin."

"Trans...transplant?" Göğsümdeki acıdan mı, boğazımdaki ağrıdan mı, yoksa şu anda oluşmakta olan şiddetli baş ağrısından mı, hangisinden olduğunu bilmediğim bir şekilde irkildim.

"İkinize biraz zaman vereceğim," dedi doktor ve ilk kez arkasındaki doktor ekibinin, sadece Liam ve ben kalana kadar birer birer çekildiğini fark ettim. Yatağın kenarına oturdu, eli benimkinin üzerindeydi, dudaklarının kenarları küçük bir sırtışıla yukarı kalkmıştı ama bu gözlerine yansımamıştı. Kravatı - gözlerini ortaya çıkardığı için ona aldığım yeşil kravat- boynundan gevşekçe sarkıyordu. Gömleğinin yakası buruşmuş, kolları bileklerine kadar kıvrılmıştı. Sanki biri onu ezmiş ve o da canını zor kurtarmış gibi görünüyordu.

"Liam?" Elini sıktım.

"Seni neredeyse kaybediyordum," diye fısıldadı dudağının kenarını ısırarak. Başını eğerek elimi dudaklarına götürdü ve bir ya da iki kez değil, üç kez öptü. "Seni kaybettiğimi sandım Mel. Seni hissedemiyordum. Çok kötü yaralanmıştın ve sana yeni bir kalp bulmamız gerekiyordu. Neyse ki Cora bunu başardı ama o zamana kadar orada öylece yatıyordun. İki kez nefesin kesildi ve ikisinde de sana katılmaya hazırdım. Ben de öldüm... , Mel. Ne zaman seni gözümün önünden ayırsam, yemin ederim sanki beni terk etmeye çalışıyorsun."

Sonunda gözlerimin içine baktığında tek gördüğüm acı ve düşmesine izin vermediği . Onun yerine benim gözlerimden yaşlar döküldü.

"Geri geldim." Gülümsedim ve elini sıkmaktan bir şey yapamayacak kadar yorgundum. "Her zaman sana geri dönüyorum, değil mi?"

O da gülümsedi ve başını salladı. "Evet... her zaman geri dönüyorsun. Ben sadece başlangıçta gitmemeni tercih ederim."

"Not edildi." Başımı salladım ve yastıklara gömüldüm. "Bunu kim yaptı?" "Yeni göreve gelen belediye başkanımız Emilio Esteban Cortés ve eşi Liling Tàiyáng." Alay etti.

"Lanet olası amcıklar." Dişlerimin arasından tısladım, yanımdaki kalp atış hızı makinesi tekrar çalışmaya başladı. İki doktor daha içeri koştu.

"Sakin olmanız gerekiyor Bayan Callahan. Kendinizi gereksiz yere strese sokmamalısınız," dedi bir kadın makineleri kontrol ederken ve beni bir kez daha gözden geçirirken.

Gereksiz stres mi? Şerefsizin ve onun orospu karısı beni neredeyse öldürüyor ve ailemizin bu şehirde inşa ettiği her şeyi mahvediyor diye stresli olmak bana oldukça gerekli görünüyor.

"Karıcığım," diye fısıldadı Liam sert bir sesle yanımda, dikkatimi ondan tekrar ona çekti. Alnını benimkinin üzerine koydu, böylece onun gözlerinden başka hiçbir yere bakamıyordum. "İntikamın son kullanma tarihi yoktur. Sadece bir ömür boyu sürmez, nesillere yayılır. O yüzden bu gece dinlenelim; yarın ölecek olan biz değiliz."

Yavaşça dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Shakespeare'in senden aşağı kalır yanı yok."

Bir şeyler söyledi ama ben duymadım. Artık gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgundum ve aklımdan geçen tek düşünce tekrar uykuya dalmaktı.

Bu yataktan kalktığım zaman, beni öldürmeyi düşünen herkes için geleceğim.

beni alabilirlerdi. Ben Melody Nicci Giovanni Callahan'ım. Bu kadar kolay ölmeyeceğim, sizi aptal orospu çocukları.

LIAM

Uykuya daldıktan sonra bir saat bekledim ve sonunda yanından ayrıldım. Yirmi dört saattir ilk kez doğru dürüst düşünebiliyordum, onun ve olabileceklerin ötesini düşünebiliyordum. Rahatça uyurken göğsü inip kalkan ona bakarak kapıyı arkamdan kapattım ve Fedel ile Declan'ın beni beklediği koridora çıktım.

"O burada mı?" Ceketimi ve kravatımı düzelterek sordum. Sırtımı kırmak için omuzlarımı yuvarladım ve beklediğimden çok daha fazla ağrıyarak inledim. Odasına daha iyi sandalyeler koymaları gerekecekti; Tanrım, tuğlaların üzerinde dinlenmek gibiydi.

"Liam, burada neler döndüğünü bilmiyorum ama bu bir tuzak olabilir," dedi Declan, tüm vücudu gergindi. "Beni köşeye sıkıştırdığında, kendisine ve ailesine tuzak kurulduğuna yemin etti. Sonra bir baktık ki damadı belediye başkanı olmuş."

"O burada mı?" Fedel'e odaklanarak tekrar sordum.

"Az önce geldi ve şu anda kafeteryada sizi bekliyor," diye yanıtladı kenara çekilerek.

"Mükemmel. Canım jöle çekti." Declan'ın beni takip ettiğini fark etmeden önce sadece birkaç adım atabildim. "Sen kal-"

"Liam, yalnız gidemezsin."

"Neden?"

Neyim olduğundan emin değilmiş gibi bana baktı ve

Onu bu kadar şeyin ne olduğunu merak ediyordum. "Liam-"

Tam yanında durarak, sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle konuştum. "Declan, ben aptal değilim. Şu anda neler olup bittiğini ben de bilmiyorum. Tek bildiğim, benim için en önemli kişi olan karımın o kapının ardında yattığı ve ben onu koruyamazken onu koruyacağına tamamen güvendiğim tek kişinin sen olduğun.

Dediğim gibi, cehennemin bekçi köpeği Cerberus gibi onun kapısında duracaksın, anlaşıldı mı?"

Çenesini yana doğru kırdı ama başını salladı.

"Harika. Kafeteryaya o zaman." Arkamı döndüm, Fedel gölge gibi Ben.

Asansöre bindiğimizde, bu 'buluşma' için bir düzine yol düşündüm ve her şekilde gördüğüm tek şey ölümdü. Ona komplo kurulup kurulmadığı umurumda değildi, bunun bir yanlış anlaşılma olup olmadığı da umurumda değildi. Bildiğim iki şey vardı: kızı karımı vurmuştu ve damadı artık şehrimin belediye başkanıydı. Benim kurallarına karşı gelmişlerdi. Konuşulmamış anlaşmamızı bozmuşlardı ve öleceklerdi.

Ding. Kapılar açılırken otomatik ses "Kafeterya katı," dedi.

Fedel gerildi ve elinin çoktan tetikte olduğunu biliyordum.

Hastanede çatışma mı? sanmıyorum.

"Nefes almıyor! AED'ye ihtiyacım var!"

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım kendi kendime, doktorların Ju-long'dan başkasına bakmaya koşmalarını izlerken. Yerde yatıyordu, bastonu ve şapkası yana savrulmuştu, içtiği çay dökülüyordu.

Kare masanın üstünden başının yanındaki zemine düştü. Bir doktor onun üzerinde göğsünü pompalıyor, bir diğeri de ağzına bir pompa tutuyordu.

O öldü. Bu basit bir ifadeydi ama ölümünün sonuçları sonsuzdu. Ju-long Tàiyáng gibi bir adamın benimle görüşmesi gerektiği anda yere yığılıp ölmediğinden emindim, bu da iki anlama geliyordu.

Birincisi, Declan'a gerçeği söylemişti ve aileme yapılan saldırılarla hiçbir şekilde ilgisi yoktu.

İkincisi, bu muhtemelen tanık olduğum en yumuşak darbelerden biriydi. Kızı ve kocası bir gecede Chicago'da yer edinmeyi başarmakla kalmamış, aynı zamanda Çin üçlüsünün liderinden de kurtulmuşlardı ve bu da benim misilleme olarak yaptığım bir şeymiş gibi görünmesini sağlamıştı.

"Ölüm saati, sabah 10:14." Sonunda başından beri açık olan şeyi söylediler.

İyi oynadınız, sizi . İyi oynadınız.

YEDİ

"Eski Yunanlılar için dikaosini, yani adalet kelimesi genellikle ekdikisis, yani intikam ile eş anlamlıydı."

~ Sidney Sheldon

MELODİ

Bugün, şehrin ilk Hispanik kökenli Belediye Başkanı Cortés, Pennington Akademisi'nde dokuz çocuğun ve sadece iki hafta önce Lincoln İlkokulu'nda dört gencin daha öldürülmesinin arkasındaki tetikçi Luke Charlton'a yönelik insan avının sona erdiğini duyurdu. İntihar ederek ölen Charlton, cinayetleri polise ihbarda bulunan bir aile dostuna itiraf etti. Chicago Polisi Charlton'ın tüfeklerine ve suç mahalleriyle eşleştiğini söyledikleri mermilere el koydu. Ancak davanın baş dedektifi, bu trajik günlere neyin yol açtığına ilişkin soruşturmanın haftalar sürebileceğini söylüyor. Şu anda Charlton'ın Vali Callahan' yönelik suikast girişimiyle bir bağlantısı bulunmamakta ya da bu girişimin dışında tutulmamaktadır. Bu-

"Hey!" diye tersledim Liam'ı. Televizyonu kapatıp yatağın en küçük yerine yerleşmek için harekete geçtiğinde. Elini gözlerinin üzerine koyarak esnedi.

"Hepsi yalan, unut gitsin ve dinlen."

"iki haftadır dinleniyorum Liam-" "Daha fazla dinlen."

Onu yataktan itmeyi çok istedim ama bunun yerine yanına . "Liam eğer bu lanet hastanede bir gün daha kalırsam aklımı kaçıracam. Burada geçirdiğim her saniye, şehrimizle bir saniye demek!"

Gözlerini açmadı, sadece derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Nefes al

burnundan girip ağzından çıkıyor ve sen-ouch! Siktir, Mel."

Yataktan yuvarlandığında bağırdı. Düşmedi ama doğrulup bana ters ters baktı. Onun tavsiyesine uyarak burnumdan derin ve rahatsız edici bir nefes alıp ağzımdan verdim.

"Mutlu musun? Şimdi beni çıkar."

Gülmeden önce homurdandı, ayağa kalkıp alnımdan öperken yüzüne bir sırtıma yayılmıştı. "Bonnie ve Clyde gibi gün batımına doğru mu gideceğiz?"

"Bonnie ve Clyde kaybetti. Melody ve Liam gibi çekip gideceğiz-" "Liam ve Melody."

"GIDİN!"

Yine bana güldü ama ben telefonuma uzanırken kapıya doğru ilerledi. Cora cevap vermeden önce telefon bir kez çaldı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve aileye katıldığından beri ilk kez karşımda eşofman giyiyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi bana ironik bir şekilde. "Vuruldum; senin bahanen ne?"

"Yedi çocuğa bakıyorum." *Tuş*. "Üçü her saat başı annelerinin eve ne zaman döneceğini soruyor."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "?" "Silahşörler!" diye bağırdı volta atarken.

"Çocuklarıma ne diyorsun?"

Tekrar telefona baktı. "Bana öyle bakma; fikri ortaya atan senin kızındı. Ethan ve Wyatt bundan hoşlanmıyor ama

onun kötü tarafına geç."

"*Aferin kızım.* Dona, ne olursa olsun, her zaman herkesi parmağında oynatırdı; bu gerçekten bir yetenektir.

Wyatt'ın huysuzca, "Cora Teyze, bize hitap etmeyi kes," dediğini duydum. "Wyatt?" Ben seslendim.

"Anne!"

Telefonu yüzüne doğru tutarken baş aşağı döndü ve sonra tekrar döndü.

"Anne! Ne zaman dönüyorsun?"

"Bugün tatlım ve kimse beni durdurmayacak, söz veriyorum." Ne Liam ne de ben onlarla birlikte olana kadar güvenli evden ayrılmalarını istemedik, bu yüzden geçen hafta boyunca yapabildiğim en iyi şey onları görüntülü aramak oldu. İlk başta iyiydi.

-Zaten hareket edemeyecek kadar yorgundum ama şimdi onları özlüyordum ve uzakta olduğum süre uzadıkça kendimi daha az rahat hissediyordum.

"Wyatt, annem mi o?" Arka plandan Ethan'ın sesi geldi. "Evet-"

"Merhaba anne." Dona bir şekilde telefonu kapmayı başarmıştı ve bana doğru sallıyordu. "Şimdi daha iyi misin?"

"Evet, daha iyiyim. Sen nasılsın?"

Kaşlarını çattı. "Cora Teyze beni yüzmeye ve koşmaya zorluyor! Declan Amca zorunda olmadığımı söylemesine rağmen. Çok yorgunum ve Ethan ile Wyatt kavga edip duruyor. Neal Amca en sevdiğim atıştırma malzemelerinin hepsini yiyor! Ağzına altı tane Oreo koydu anne, altı tane! Başka ne var? Oh... Nana ve Mina Teyze bize her gün bütün bu okul ödevlerini yaptırıyor! I-"

"Dona! Bu kadar yeter, paylaş!" Wyatt telefonu aldı, ardından Ethan

başka bir odaya girmiş ve kapıyı arkasından kapatmış gibi görünüyordu.

"HEY!" diye bağırdı hem Dona hem de Wyatt diğer taraftan.

"Merhaba anne." Onları duymamış gibi yaparak gülümsedi. Gözleri çok yeşil görünüyordu.

"*Mio bel leoncino, ?*"

Omuz silkti. "Ben iyiyim, sen iyi misin? Ben... Videoyu gördüm." "Video mu?"

Başını salladı. "Vurulduğun yer. İnternetin her yerindeydi.

Gerçi herkes bizden saklamaya çalışıyordu. Dona ve Wyatt'ın görmediğinden emin oldum."

"Teşekkür . Görmediklerine sevindim. Hiçbirinizin endişelenmesini istemiyorum, ben gayet iyiyim. Bugün de evde olacağım."

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca konuşmadı. "Ethan, sorun ne?"

"Kim yaptı bunu?" diye öfkeyle sordu ve bir an için tıpkı Liam'a benzedi. Komik, kaygısız ve inek Liam'a değil, her an herkesi öldürmeye hazır Liam'a.

"Bazı çok aptal insanlar," diye cevap verdim.

"Sen ve babam bir şeyler yapacaksınız, değil mi? Sana tekrar zarar vermeyecekler, değil mi?" İncindiğini anlayabiliyordum. Bunlar telefonda yapılacak konuşmalar değildi. Orada olup ona sarılmalı ve bunun bir daha asla olmayacağını yüzüne söylemeliydim.

"Mel?"

Liam odaya geri döndüğünde kafamı kaldırdım, bana ve sonra telefona bakarken yüzünde bir kaş çatma ifadesi vardı. Yanıma gelip telefonu elimden aldı ama Ethan'ı görünce rahatladı.

"Mini-me, sen ve annen ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu, yanıma oturarak.

"Seni . Şimdi geri ver-"

"Oooh, şimdi gerçekten bilmek istiyorum. Oğlum," dedi sert bir yüz ifadesiyle. "Yok bir şey. Sadece annemin ne zaman döneceğini soruyordum." Yalan söyledi ve hatta

Bu beni şok etti. Liam'a asla yalan söylemezdi. Liam'ın gözleri kısa bir an için bana baktı; o da anlamıştı ama üstüne gitmedi.

"Akşam yemeği için geri döneceğiz, bu yüzden Neal Amcanızın mutfağın yakınında olmadığından emin olun, tamam mı?"

"Evet. Hoşça kal, görüşürüz." El salladı ve kapattı.

Liam tüm dikkatini bana verdi ve ben de gözlerimi devirdim. "Bunun bir daha asla olmayacağından emin olmak istediNe bilmek istedi ama ne yapacağı konusunda endişelenmek için çok genç. Sadece bize güvenmeli."

"Hayır." Başını salladı ve telefonu cebine yerleştirdi. "Annesi vuruldu. Endişelenmesi gerekirdi. Bilmek istemeli. Demek ki intikam istiyor ve bunun geleceğine güvenerek tatmin olmayacak."

"Bu işe geri dönmem konusunda hemfikir olduğun anlamına mı geliyor?"

Ayağa kalktım. "Zorlama, bir hemşire tutacağıma söz vermek zorundaydım-"

"Yapmadın!" Kendi lanet evimde bir hemşirenin beni kontrol etmesini istemiyordum. Bu bana Orlando'yu hatırlatıyordu ve ben o noktada değildim.

"İyileşip iyileşmediğinizi kontrol etmeye gelecek ve bir saatten kısa bir süre içinde girip çıkacak. Ya öyle ya da birkaç gün daha burada kalacaksın."

Hiçbir şey söylemedim, ki bu da kabul etmek kadar iyiydi. İşe geri gerekiyordu. Onların, dünyanın yaşam destek ünitesine bağlı olmadığımı, hatta korkmadığımı bilmesine ihtiyacım vardı.

"Ne zaman yola çıkacağımı basına sızdırmalıyız ki bize ," dedim ve yüzündeki ifade-

"Hayır-"

"Neden? Bu kaltak bir kez daha ateş edecek diye mi? Eğer şimdi saklanırsam bu korktuğum ve yenilmiş olarak eve döndüğüm anlamına gelir. Eğer bu şehrin insanları benim liderlik için uygun olmadığımı düşünürlerse, istifa etmem için bana baskı yapacaklardır. Görevden alınmak için çok uzun süre ve çok sıkı çalıştım. Dinlenmemi istediğinizi biliyorum. Ama yapamam... tamamen değil. Yapacak işlerimiz var."

Sonunda "Bunu benim yapacağız," dedi ve bu konuda ona karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Tamam." Yeter ki yüzüm tekrar ortaya çıksın ve insanların hatırlayacağı son şey vurulduğum olmasın.

LIAM

Özensiz davrandık. Kendi kibrimizin etkisiydi bu. *Kim bize ateş edebilirdi ki?* Böyle düşünmemize nasıl izin verebildik? O kadar uzun süredir zirvedeydik ki, düşmanlarımız o kadar yenilmiş ve kırılmıştı ki, bir kez bile durup düşünmedik, belki, sadece belki, birileri dürbünden bize bakıyordu... Bunu bir kez bile düşünmedim; kendi

hayat. Mel'in Liling ve Emilio hakkındaki uyarısını bile ciddiye almamıştım ve her zaman olduğu gibi, konu bu tür şeylere geldiğinde içgüdüleri haklıydı. Her şeyi berbat etmiştim ve bu bir daha asla olamazdı.

"Tekerlekli sandalyeyi istemiyor," dedi Mina odadan çıkarken. "Tabii ki istemiyor." Kendimle alay ettim. Bu çok kolay olurdu ve Karım kolay iş yapmazdı. Her şey ya çok zordu ya da delilik sınırındaydı; 'basit' diye bir ayarı yoktu. Onunla sonuna kadar mücadele ederdim.

Ama bu hayatı onsuz bir hayata tercih ederim.

"Her şeyin ve herkesin hazır olduğundan emin olmalıyım," dedim kapıyı açarken. Bana doğru döndüğünde, kırmızı dudakları sert bir çizgi halindeydi, burnu alevlenmişti ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuştu, kalbimin durduğunu sandım.

Çok güzel görünüyordu. Her zaman güzeldi ama o gün özellikle öyle görünüyordu. Beyaz bir blazer ceket ve taba rengi bir şapka ile gündelik beyaz bir elbise giymişti. Çarpıcı bir kıyafet gibi görünüyordu ama gerçekte giydiği her kıyafet kurşun geçirmezdi, tıpkı benimki gibi.

Bana "Tekerlekli sandalyeye hayır, amacından sapıyor" dedi.

"Ne yazık ki bu kadar süslendin ve hiçbir yere gitmiyoruz; sonuçta bunu benim yapmak konusunda anlaşmıştık." Bunu ona hatırlattığımda, derin bir nefes almadan önce beni boğacakmış gibi ellerini kaldırdı.

Her zamankinden daha yavaş ama her zamanki gibi zarif bir şekilde yürüyerek -topuklu ayakkabı giymek bisiklete binmek gibiydi- tekerlekli sandalyeye oturdu.

"Beni çok sinirlendiriyorsunuz Bay Callahan."

"Bu iki yönlü bir yol, Bayan Callahan," dedim, onu arkadan itmek için hareket ederek. "Konuşmalarınızı sevdiğinizi biliyorum, ama bugün onları atlayın. Onlara hayatta ve iyi olduğunuzu gösterin."

"Danışmanım kim, sen mi Mina mı?" Bana baktı. "Koca, danışman, seks oyuncağı, ben bir paket anlaşılmayım." Göz kırptım.

Onu bir an önce eve götürmek istememe rağmen yine gülümsedim. Ju-long'un ölümünden sonra ortalık sessizleşmişti... çok sessizdi, bu da bir şeylerin peşinde oldukları anlamına geliyordu.

Her şey sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti, peki bu işin beyni kimdi, Emilio mu yoksa Liling mi? Yoksa Mel ve benim gibi birlikte mi çalışıyorlardı? Son iki haftayı Fedel'in Emilio hakkında toplayabildiği her şeyi okuyarak ve araştırarak geçirmiştim ama adam temizdi. Hiçbir şey yoktu, sadece kamu hizmeti, öğretmenlik, hukuk, daha fazla kamu hizmeti, şimdi birdenbire Çinli üçlü ile evlendi ve geçici belediye başkanı olarak mı atandı? Sadece sabırlı değil, manyaktı da.

Bizi hastanenin önüne doğru iterken, "Düşündüğünü hissedebiliyorum," diye fısıldadı. Fedel, Melody'nin sağında Mina'yla birlikte önden yürüyor ve kim olduğunu sadece Tanrı'nın bildiği biriyle mesajlaşıyordu.

"Önemli değil-"

"Hiçbir şey. Yalan söylediğini biliyorum, son iki haftadır bunu yapmana izin verdim, ama dışarı adımımı attığım anda her şey yeniden başlıyor," diye hatırlattı bana, sandalyede arkasına yaslanarak.

Ben bir şey demedim. *Bu saçmalıklar için çok yaşlandık dostum.*

"İşte başlıyoruz," dedi Mina, telefonunu çantasına geri koyarken.

cam kapılar bizim için açıldı. Fedel ve iki adamımız öne çıktı. "Vali Bey! Vali Bey!"

"Bayan Callahan, iyi misiniz?"

"Chicago halkı için söyleyecek bir sözünüz var mı?"

"Ateş eden kişi-"

Siyah bir Lincoln şehir arabası bizi bekleyen Mercedes'in hemen arkasına yanaştığında durdular. Fedel kapıyı bile açmıştı; çok yaklaşmıştık.

"Ben Belediye Başkanı Cortés."

İkisi de arabadan indi; Emilio, siyah saçlarını belediye başkanına daha uygun bir şekilde kestirmişti ama yine de dağınıktı, gri bir takım elbise giymişti ve siyah kravatının panelinde Amerikan bayrağı vardı. Liling'in üzerinde şeffaf dantelli bir kokteyl elbisesi vardı, saçları yana doğru toplanmıştı ve küçük ellerinde bir buket zambak tutuyordu.

Bizimle taşak mı geçiyorlardı? Gerçekten mi? Gerçekten bu kadar korkusuzlar mıydı, yoksa bu kadar aptallar mıydı? Liling eğildi, Mel'e çiçekleri uzatyüzünde yumuşak bir gülümseme vardı... sanki ona tepeden bakıyordu.

"İyileşmenize çok sevindik-"

Melody sandalyeden kalktı, onu ve çiçekleri tamamen görmezden gelerek elini Emilio'ya uzattı. "Belediye Başkanı Cortés, ben yapamazken bu şehir için adım için teşekkür ederim. Ne olursa olsun, her zaman işleyen bir hükümete ihtiyacımız var."

"Elbette." Elini sıktı ve ikisi de kameralara doğru dönerek poz verdiler. "Umarım işinize dönebilecek kadar iyileşirsiniz. Ne de olsa Chicago, hatta bu eyalet sensiz ne hale gelirdi?"

Sinsi yılan gibi konuşan orospu çocuğu.

"Karım size çiçek getirmiş." Buketi sıkıca kavrayan ama kendini tekrar toparlamayı başaran Liling'e başıyla işaret etti.

" teşekkür ederim." Melody parlak bir şekilde gülümsedi...sahte bir şekilde...ama yine de onları almadı. "Ancak üzgünüm, zambaklara alerjim var."

Çin kültüründe hediye kabul etmemek büyük bir hakaretti ve o bunu bir değil iki kez yapmıştı.

"Gerçekten mi? Çok özür dilerim," dedi Liling dişlerinin arasından. "Senin-"

Melody onlardan uzaklaşıp kameralara doğru döndü. "Bayanlar ve baylar, şu anda sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bunun ailem ve benim için anlamı çok büyük. Chicago halkını ve bu eyaleti temin etmek isterim ki sadece sağlıklı değilim, aynı zamanda daha fazlasını yapmak için ilham alıyorum."

Bir muhabir "Vali Callahan, Belediye Başkanı Cortés, polis size ateş edenin kim olabileceği ya da Sandbox Sniper'ın bu olayla bağlantısı olup konusunda herhangi bir ipucu verdi mi?" diye sordu.

"Şu anda-"

"Şu anda, bu hala devam eden bir soruşturma." Emilio daha fazla ileri gitmeden onun sözünü kesti. "Chicago Polisi'nin konuyu derinlemesine araştıracağına güveniyorum. Eğer tetikçi hala dışarıdaysa, inanın bana, bu şehrin tüm şiddetini ve gücünü hissedene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Terör eylemleri asla kabul edilemez ya da hoş görülemez ve mümkün olan her şekilde bastırılmalıdır. Chicago son on yılda uzun bir yol kat etti. Hepimiz bu şehri sadece çocuklarımız için değil, onların gelecekteki çocukları için de güvenli hale getirmek için çok çalıştık. Bu *iğrenç, ahlaksız, çirkin korkak*, tek bir kurşunun sahip olduğumuz her şeyi bir şekilde yok edeceğini düşünüyor.

inşa edildi. Bu tek atış onları büyük bir atış yapar. Bu da size bu kişinin bu eyalet ve benim hakkımda ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Eğer ateş ederseniz ve biz düşmezsek, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döneriz. O yüzden sadece bekleyin, adalet geliyor."

"Bu arada bayanlar ve baylar, karımı geri çalmaya gidiyorum." Elini tuttum ve onu arabaya doğru götürdüm. Önce o bindi, ben de durakladım ve *belediye başkanına* döndüm. Piç kurusu bana sırtmaya cüret ediyordu, eli *de iğrenç*, *ahlaksız*, *çirkin korkak* karısına sarılmıştı.

Ben içeriye oturduktan sonra Fedel kapıyı kapattı. Durduğumuz anda Melody önündeki koltuğu yumrukladı, göğsü sertçe inip kalkıyordu.

"Onların ölmesini istiyorum!" diye bağırdı. "Onunla işim bittiğinde lanet kaltağın kışından zambaklar çıkacak. Bu ne cüret? Nasıl-"

Öfkeyle titreyen elini tuttum. Onun duygularını anlıyordum. İçimden geçtiklerini hissettim. Ben de en az onun kadar onların gitmesini istiyordum. Ama o anda önemli olan onun sakin olmasıydı... tabii bu mümkünse.

"Sabır," dedim ona, kendime ait hiç sabrım olmamasına rağmen.

"Sabrın canı cehenneme Liam, intikam istiyorum." Bana döndü.

Bir an düşündüm.

"O zaman intikamını alacaksın." Fedel'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Liling'in kardeşi Ruò Jiàn'dan başlayarak."

Durakladı ve bana baktı. "Sende mi?" "Çin malı bir kutuda, ironik bir şekilde."

MELODİ

Bana çiçek vermeye mi çalıştı? Beni neredeyse öldürüyordu ve bana çiçek vermeye mi çalıştı? Herhangi bir çiçek değil, cenaze en çok ilişkilendirilen çiçek? Sanki yüzüme tükürüyor gibiydi. Onu boğmamak için her şeyimi verdim. O anda, boncuk gibi siyah gözlerine bakarken onu öldürmenin en az iki düzine yolunu düşündüm.

Ahh. Göğsümdeki acıyla irkildim. Dikişlerim daha bir gün önce alınmıştı ve hâlâ acısını hissediyordum. Yüzümden saklamaya çalışarak sandalyede arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Mel...Mel?"

Gözlerimi açtığımda araba evin hemen dışında durmuştu. Doğrulmadan önce iki, sonra üç kez göz kırptığımda yüzümün yan tarafını avuçladı.

"Çok hızlıydı."

"Kırk dakika trafikte kaldık," diye cevap verdi. ", yorgunsun."

"Ben iyiyim-"

"Daha önce acı çekiyordun, tartışmaya

girme." "Ruò Jiàn-"

"Tartışıyor musunuz?" Kaşı kalktı. "Güven bana, hiçbir şey kaçırmayacaksın.

Şimdi gel."

Zahmetsizce beni arabadan çıkardı. Ağrı kesicilerden mi yoksa kendi yorgunluğumdan mı bilmiyorum ama beni eve geri götürmesine izin verdim. Gözlerimi her kapattığımda zamanda atladığımı hissediyordum; bir an kapıdaydık, bir an sonra o

beni yatağa yatırdı. Kendi başıma doğruldum, bana giydirdiği aptal şapkayı çıkardım ve o topuklularımı çıkarırken kenara fırlattım.

"Anne!" Onları görmeden önce küçük ayak seslerini duydum.

"Dona!" Yatağa zıpladığında güldüm.

"Çocuklar, dikkatli olun!" Liam panikle gözlerini sadece Dona'ya değil, dikti: Wyatt, Ethan, Helen, Sedric ve Nari etrafımı sararak yatağa tırmandılar ve kendilerini tamamen rahat hissetmeye başladılar.

"Merhaba, teyze. Şimdi hasta değil misin?" Sedric ağzında bir lolipolla başını yana eğerek sordu.

"Hayır, şu anda hasta değilim." Elimi başının üzerine koydum.

"Dona ve ben sana bunu yaptık." Helen, ben daha hareket etmeye fırsat bulamadan boncuklu bir bileziği elime tutuşturdu. "İyi şans getirir."

"Teşekkür . Bunu her zaman takacağım." Pembe, mavi ve yeşil boncuklardan oluşan bir karışımdı ve ortasında adım yazıyordu... aslında Melodi yazıyordu ama yeterince yakındı.

" hoş geldiniz," dedi Nari yumuşak bir sesle. Yatağa tırmanmadı, bunun yerine Ethan'ın yanında kenarda durdu, ikisi de daha olgun olanlardı.

"Haydi çocuklar, Melody Teyze'nin dinlenmesi gerek." Evelyn içeri girdi, bana doğru yürüdü ve başımın yanını öperek bana sarıldı. O kadar şaşırmıştım ki Liam'a bakmadan önce ona bakakaldım ama o bana göz kırpmadan önce cep telefonuyla bir fotoğraf çekti.

"Nine, kalmak istiyorum," dedi Wyatt, sol tarafındaki yorganın altına girip top gibi kıvrıldı.

"Ben de!" Dona elini kaldırdı. "Ben de üç!" Sedric cevap verdi.

"Ah ben dört!" Helen kıkırdadı ve hepsi teker teker yorganın altına girdi.

"Çocuklar-" Liam söylemeye başladı ama Ethan yatağın küçük kenarına, hemen yanıma oturunca durdu. Hiçbir şey söylemedi ama yanakları biraz kızardı. Gülerek kollarımı ona doladım ve yanağından öptüm.

"Mommm," diye mırıldandı nefesinin altında ama bana tekrar sarıldı.

"Görünüşe göre küçük bir isyan yaşıyoruz." Evelyn kollarını kavuşturdu.

"Sadece bir film ve sonra gidecek miyiz? Bir film izleyeceğini söylemiştin. ama sen ," diye cevap verdi Ethan.

Bunu unutmuştum.

"Peki, bir film," diye kabul etti Liam ve komodinden kumandayı aldı. Düz ekran duvardan dışarı çıktı. "O zaman herkesin gittiğinden emin olmak senin görevin Ethan."

"!" Göğsünü şişirdi.

Bazı nedenlerden dolayı, bununla savaşabileceğimi düşünmedim... bu aileyle. Benim . Bu ilk vuruluşum değildi, son olacağını da düşünmüyordum. Ancak ilk kez bu kadar çok insan tarafından kuşatılmışım. Onların benim ailem olduğunu biliyordum. Tüm doğum günlerinde ve Noel'lerinde yanlarındaydım ama ilk kez gerçekten yanımda olduklarını görüyordum. Bu beni çok etkiledi.

"Anne?" Ona baktığımda Wyatt seslendi; bir şekilde

kumandayı minik ellerine aldı. "Evet?"

"Film, ?"

"Her şey olur." Bunu söylediğim anda, ben başucuma yaslanmış öylece otururken hepsi film isimlerini sayıklamaya başladı.

Çocuklara fısıldayan Cora bir şekilde tam zamanında geldi, bir elinde bebek Darcy'yi tutarken diğer eliyle diğerlerini sakinleştirdi. *Spy Kids* diye bir şeyde karar kıldılar. Film başlar başlamaz konuşmayı kestiler, gözleri küçük zombiler gibi ekrana odaklandı.

Çok ürkütücü.

Yine de onların büyüüne o kadar kapılmışım ki Liam'ın odadan sıvıştığını fark etmedim. Declan sessizce yanıma geldi ve bana bir cep telefonu uzattı. Hiçbir şey söylemedi. Ekran açıldı... Orada, bodrumumuzda Ruò Jiàn vardı. Bana bir kulaklık verdi ve Helen'in başını okşayarak geldiği gibi sessizce gitti.

Görünüşe göre başka bir film izleyecektim.

LIAM

"Mel... O vuruldu... Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama..."

"Şu hastane kapılarının önünde çok fazla kan var..."

"Durumu kritik ama kanamayı durdurmayı başardık. Ancak önümüzdeki bir iki gün içinde yeni bir kalp bulunmazsa-"

"Kod yazıyor! Buraya bir acil durum arabası

lazım!" "Kalbi iflas ediyor..."

Bir korku filmi gibi, son iki haftanın olayları zihnimde tekrar tekrar oynadı. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissettiğim noktaya kadar beni rahatsız etti. Mel'in iyiliği için, çocuklarımızın iyiliği için, bunu geride bırakmak zorundaydım. Bunun üzerindeymişim gibi davranmak zorundaydım. Tüm o gülümsemeler, tüm o kahkahalar bana zarar . Gülmek ya da gülümsemek istemiyordum. Kan istiyordum.

"Kim var orada? Kiminle uğraştığını bilmiyorsun." Ruò Jiàn aptalca , ben odaya girdiğimde kafası her yöne savruldu.

"Onu çözün ve göz bağını ," dedim Neal'a. Ceketimi çıkarıp Fedel'e uzatırken o da bunu yaptı.

"..." Boynumdaki kravattı kaldırdığımda nefesi kesildi.

Yavaşça kollarımın düğmelerini çözdüm ve onları . "Bizi yalnız bırakın."

Fedel, Neal ve odadaki diğer iki gardiyan dışarı çıktılar ve beni o anda öfkemi çıkarabileceğim tek kişiyle baş başa bıraktılar. Alyansımı çıkarıp ceketimin cebine koyduktan sonra muştalaları taktım. Gözleri büyüdü.

"Şehrinizi terk ettim! TERK ETTİM! I-"

Burnuyla temas ettiğim anda kafası geriye düştü. Ağzına kan doldu, burnu yarıldı ve tökezleyerek geri çekildi. Bir eliyle yüzünü tutarken diğer elini bana doğru kaldırdı.

"Ne istersen vereceğim! Ne istersen vereceğim-" Beklemedim, kendimi durduramadım. Tekrar tekrar yumrukladım, kan yüzüme sıçradı, ellerimi kapladı. Yere düştüğünde yakasından tutup kaldırdım ve etine daha fazla vurdum. Kemikleri kırıldı, dişleri düştü.

ağzımı açtım ama yine de duramadım. Görüşüm tamamen kırmızıydı.

Bu ne cüret? "Bu ne cüret!" Çığlık attım. Vücudu gevşekçe yığıldı. "Hayır, ölmeyeceksiniz, sizi taşaklarınızdan asana ve yalvarana kadar, siz ve küçük orospu kız kardeşiniz ölmek için bana yalvarana kadar, sonra kafalarınızı keseceğim, beni duyuyor musunuz? ÖLMEYECEKSİNİZ! Yeterince acı çekmediniz!"

"Liam."

Kafamı kaldırdığımda Melody kapının önünde duruyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve o baktıkça zihnim daha da berraklaştı. Tekrar ona baktığımda artık yüzünü bile göremiyordum. Sadece kan, et ve salya vardı. Onu bıraktım ve kırık bir oyuncak bebek gibi yere düştü. Ayağa kalkarak geri çekildim, derin bir nefes alırken yüzümün yan tarafını sildim.

"Ellerin." Sonunda tekrar konuştu ve ellerimi aramızdan kaldırdı; muştalar benimkilere o kadar kötü saplanmıştı ki, onları derimin bir kısmı da onunla birlikte gitti.

"Ben iyiyim, sen-"

"Bana bir kez daha dinlenmemi söylersen buradaki misafirimizden daha kötü görüneceksin." Homurdanarak ikinci çifti ellerimden aldı. "Kendini tuttuğunu biliyorama eğer kendini kontrol etmezsen, o ölecek ve biz de cevap alamayacağız."

Bir yanım cevapları istemiyordu; sadece ölmelerini istiyordum.

"Declan," diye seslendi ve bir doktorla birlikte -nasıl orada olduğundan emin değildim- içeri girdi. Declan ona bir ilk yardım çantası uzatırken doktor

yerimde kanayan bok yığımına doğru ilerledi.

"Otur." Melody beni tersledi, uzanıp başımı yana eğdi, böylece sadece ona odaklanabildim ve odaklanabildim. "Şimdi, Liam."

İç çekerek, ceketimi ve paltomu bıraktığım sandalyeye oturmak için onun talimatını takip ettim. Önümde diz çökerek pamuk toplarını çıkardı ve parmak eklemlerime yerleştirmeden önce onları alkole batırdı.

"Ah!" Ona tısladım.

"Oh boo hoo, seni koca bebek," diye mırıldandı nefesinin altında ama ikinci parmak eklemine çakmak sürdü. İkimizin de söyleyebileceği başka bir şey yoktu, ben de öylece oturdum ve herifin geri gelmesini beklerken onun beni tedavi etmesine izin verdim...

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Ve ben onu hayata döndürmeye hazır olana kadar bekledi. İki saat boyunca o kadar çok morfinle uyuşturulana kadar bekledik ki oturup konuşabildi... biraz.

"Bize odayı ver," dedi bana ve gözlerindeki bakış tartışmamamın tek sebebiydi, dışarı çıkıp aynadan izleyen Declan ve Neal'a katıldım.

Melody ona sakince, "Bana kız kardeşin ve Emilio hakkında her şeyi anlat," dedi. Sadece bir gözünü açabildi. Uyanık kalmaya çalışarak neredeyse belli belirsiz bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Elini onun omzuna koydu. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm," diye ekledi ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Ne?" Neal şok içinde soluk soluğa kaldı, geri kalanımız da konuşamayacak kadar afallamıştı. Mel mi? Karım mı? Vücudunda tek bir özür dileyecek kemik bile olmayan kadın, üzgün olduğunu söylemişti? Ya ben ölmüştüm ya da o müthiş bir uyuşturucu kullanıyordu... "Liam Callahan tehlikelidir. Sana işkence etmek için seni canlı tutacak.

mümkün olduğunca uzun süre." *O ne yapıyor?*

"Neden... neden umursuyorsun?" diyebildi.

"Umursuyorum çünkü bunun senin hatan olmadığını biliyorum," diye fısıldadı. "Ve senin bunların hiçbirisiyle bir ilgin yok. Sen de en az benim kadar kurbanısın. Benim hakkımda ne duydun bilmiyorum ama bu doğru değil ve daha fazla insanın incindiğini görmek istemiyorum."

"Liling diyor ki...." Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim... senin... bir canavar... bir yalancı olduğunu söylüyor."

"Kız kardeşin çocukları öldürdü. Masum çocukları. Bir aziz olmayabilirim ama bir canavar ya da yalancı da değilim." Yalan söylüyordu; ikisi de öyleydi. "Liam beni dinliyor çünkü ben akıllıyım ve o beni seviyor."

"Kendini övme fırsatını kaçıramazdı." Gözlerimi devirdim ve hem Declan hem de Neal kıs kıs güldüler.

"Eğer sana söylersem, kız kardeşimi öldürecek-"

"Ruò Jiàn?" Ağzından akan salyaları silmek için bir havlu aldı. "Kız kardeşin sadece çocukları öldürmedi, babanı da öldürdü. O ve Emilio kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlar. Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun?

Seni korumadılar çünkü umursamadılar. Kendine bakmanın zamanı geldi.

Liam'la el ele ver. Seni dinlediğinden emin olacağım. Ailenizin reisi olmalısınız. Tàiyáng'ın lideri olmalısın.

üçlüsü, kız kardeşin değil, dışarıdan biri değil. Sen. Liam bunu gerçekleştirebilir, tek gereken bildiklerini ona anlatmak."

Çok zekiydi. Ağzından çıkan kelimelerin hiçbirinde ciddi değildi ama yine de onları o kadar tutkuyla söyledi ki inanmak zorundaydınız... ve o da inandı.

"Liling her zaman ailenin reisi olmak isterdi." Kömür madenindeki bir kanarya gibi ötüyordu. "Babam onu reddetmeye devam etti. Üçlünün yarısı onu destekliyor, diğeri desteklemiyor. Kendini kanıtlamaya çalışıyor. Emilio'yla nerede tanıştığını ya da onun güçlü bir adamın oğlu olmasından başka bir şey bilmiyorum.

Akıllı biri ve Blphine adında yeni bir ilaç icat etti ve bu ilaç tüm Çin'e yayıldı, bu yüzden babam onu memnuniyetle karşıladı. Ancak bize Blphine alanların bir yıl içinde öleceğini söylemedi. Babam ondan dozu düşürmesini istedi ama o kadar etkili olmayacaktı, bu yüzden onu alıp buraya getirdi ve Liling de onu takip etti. Onun hakkında başka bir şey bilmiyorum..."

"?"

Adam öksürdü ve kadın ona tutundu. "Sen iyi misin? Üzgünüm, aptalca bir soru."

Tanrım, Melody. Sence de nezaket artışını biraz abartmıyor musun?

"Hayır... hayır... sadece... sana kafayı takmış durumda."

Ne?

"Ne?" Aklımı okumuştı.

"Emilio," diye tekrarladı, "kafayı takmış. Liling bir keresinde bütün odayı senin fotoğraflarınla doldurduğundan şikâyet etmişti. Seni kıskanıyor. Seni öldürmek için ateş etmemesi gerekiyordu. neredeyse onu öldürüyordu. Tüm bildiğim bu.

Yemin ederim. Her ne ise, seni istiyor."

Melody aynaya baktı ve o ya da ben gözümüzü bile kırpamadan bir silah çıkarıp adamın kafasına dayadı ve tetiği çekti.

SEKİZ

"Asla insanların peşinden koşup sadakatleri ve saygıları için yalvarmayın. Ya sizinle olurlar ya da olmazlar."

~ Bilinmiyor

CORA

"Teşekkür Peder, vaazınız çok güzeldi." Uzandım ve elini sıktım.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Elbette canım. Kaybınız için çok üzgünüm. Kuzenin huzur içinde yatsın."

Cemaatin diğer üyeleri yaklaşırken başını sallayarak beni kilisenin kapısında bıraktı. Geriye dönerek, İmani'nin en sevdiği anemon çiçekleriyle çevrili bir fotoğrafının bulunduğu sunağa doğru yürüdüm.

"Huzur içinde yatsın mı?"

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu. Chanel 5 Numara ve şişirilmiş bir kendini beğenmişlik kokuyordu. Arkamı kocaman, korkunç siyah bir kilise şapkası, takım elbise, eldiven ve hatta siyah bir mendil giymiş olduğunu gördüm.

"Kızım katilinin serbestçe dolaştığını bilerek nasıl huzur bulabilir?" diye sordu teyzem soğukkanlılıkla. "Katil onun cenazesine bile cüret ederken."

"Üzgünüm teyze, kimden bilmiyorum. İmani hava embolisinden öldü. Eminim sizin için çok trajik bir durumdur; ne de olsa son on yılda onu yaklaşık bir düzine kez ziyaret ettiniz." Ona döndüğümde kahverengi gözlerinin bana dik dik baktığını gördüm. "Lütfen başsağlığı dileklerimi kabul edin-"

SLAP.

Altmışlı yaşlarında bir kadın için, ona teslim etmek zorundaydım - cehennemi tokatlayabilirdi

bir insandan. Yanağım o kadar çok yandı ki çenemi esnetmek ve yüzümün yan tarafını ovmağ için uzattım.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye tersledi, yüzüme doğru adım atarak. "Bir an kızım iyi, sonra baldızının kalbe ihtiyacı var ve kızım öldü. O sana güvendi ve sen onu bir tepside sundun. Hiç utanman yok mu Coraline? Kalbin, ruhun ya seni insan yapan hiçbir şeyin yok mu artık? O ailemizdendi! Bizim ailemizdi! Ailem! Her zaman değildiniz; ne kadar yozlaştınız, ne kadar alçaldınız?"

Buna gülümsedim. "Ailemiz mi? Biz hiçbir zaman aile olmadık. Ben senin ATM'ndim, duygusal kum torbandandım ve sonunda karşılık verdiğimde, şimdi yozlaşmış olan ben miyim? Kalpsiz olan? Kızın bir adamı öldürüp beni suçlamaya çalıştığında konuşman neredeydi? Hasta olduğunu öğrendiğinde ya da hastanedeyken kalbin neredeydi? Neredeydin?

Ne yapıyordun? Doğru ya, zengin bir adamdan atlıyordun-" Bana tekrar tokat atmağ için elini kaldırdığını gördüm ve buna hazırlandım ama o yapamadan Declan bileğini yakaladı.

"Hanımefendi, kederli olduğunuzu anlıyorum ama kimse karıma herhangi bir nedenle vuramaz, en azından benimle kavgaya etmeden. Her ne , eminim bunu konuşarak halledebiliriz," dedi sakince. Dürüst olmak gerekirse, o anda orada olmasını istemiyordum.

"Bir gün Coraline, bir gün tüm bunlar sana geri dönecek ve bunun için acı çekeceksin. Ama merak etme, yine de cenazene gelip başsağlığı dileyeceğim." Gitmek için arkasını döndü.

Declan elimi tutmağ için hamle yaptı ama ben dolanarak hiçbir şey söylemedim.

Dışarı çıktığımızda güneş o kadar parlaktı ki güneş gözlüklerimi tekrar takmak zorunda kaldım. Kimseyle konuşacak enerjim yoktu ve neyse ki araba tam o anda kilisenin önüne yanaştığı konuşmak zorunda kalmadım. Declan önce benim içeri girmem için kapıyı açık tuttu ve ben içeri girdiğimde dış dünyanın gürültüsü kesildi. Gözlerimi kapattım ve sakince nefes aldım.

"Sana vurmasına izin verecektin," dedi ve ben cevap vermedim ya da ona bakmaya zahmet etmedim. "Sana tokat atmasına izin verecektin çünkü tokatlanmayı hak ettiğini düşünüyorsun. Bunun için cezalandırılmak istiyorsun."

Birkaç çift terapisine gittik ve şimdi her zaman aklımı okuyabileceğini düşünüyor.

"Yanlış bir şey yapmadığını söylemeyeceğim," diye cevap verdi ve bunun üzerine gözlerimi açıp ona gerçekten pembe gözlüklerle baktım. "İyi bir şey yaptığını, hatta doğru bir şey yaptığını da söylemeyeceğim. Bu o kadar basit değil. Sen bizim ve ailemiz için yapabileceğinin en iyisini yaptın. Dünyadaki herkes seni yargılayabilir ama bizim ve ailemiz için bu her şey demek.

Her şey için teşekkürler Cora." Elimin arkasını öptü.

Yaptığınız şeyden pişmanlık duymadan kendinizi suçlu hissetmeniz mümkün müydü? Eğer öyleyse, ben de böyle hissediyordum. Ona doğru eğilerek konuşmadım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun yerine başımı omzuna koydum.

Suçluluk duygusu olmasaydı hayat çok daha kolay olurdu.

FEDEL

"Bu salakların yarı sersemlemiş hallerini görmeliydiniz, lanet olası zombiler gibi ortalıkta dolaşıyorlardı, dışarı çıkıp biraz akıllarını başlarına getirmek için yarım aklım vardı.

Onlar. Zavallı anneleri aklını kaçırmış olmalı. Hepsi *Potresti aiutarmi? Ho bisogno di un dottore!*" Koca Tony, karşımdaki sandalyede oturan adamın kafasının arkasına doğru eğilmiş, tarak ve makasla saçını daha yakından keserken tüm berbere sesleniyordu. İsmine rağmen Koca Tony'nin boyu aslında 1.80'den uzun değildi ve kilosu da 1.60'ın altındaydı ama görünüşündeki eksikliği kişiliğiyle Sekiz yaşındayken Jersey'den Chicago'ya taşınmıştı ve şimdi elli dört yaşındaydı, dükkânı tüm İtalyanların kesim ya da iyi bir saçmalık hikâyesi için geldiği yerd.

"Aeh Fedel, patronlar bu yeni ilaç hakkında ne diyor? Koca Tony'nin dediği gibi insanları gerçekten zombiye mi dönüştürüyor, yoksa yine palavra mı atıyor?" Sandalyedeki adam Giulio kıs kıs güldü.

"Evet." Berberim Dino'nun tıraş kremini sürmesi için çenemi kaldırdım. "Bu kıyamet Giulio, insanlar yüzlerini falan yiyor." Dükkândaki herkesten, hatta Koca Tony'den bile birkaç kahkaha aldım. "Hayır, ama bu Blphine güvenli değil ve sizi arka arkaya eroin ve kristal almaktan daha hızlı öldürür."

"Size ne demiştim, çocuklar? Çin malı şeyler!" Koca Tony cevap verdi ve ben bile buna kıs kıs güldüm. "Muhtemelen duman, plastik ve köpek kemiği kokluyorlardır."

"Bok gibi ırkçısın, Koca Tony," diye bağırdı biri ve o da onları tersledi. Kapalı.

"*Vai e for titi, grassone bastardo,*" diye karşılık verince adam ayaklarını. Üç saniye. Bir tartışmaya girmemiz bu kadar sürdü. Tanrım, bizimkiler, yemin ederim bunun için yaşıyorlar.

"Ne bu şirretlik, sizi küçük bebekler?" Vinnie Amca banyodan çıkıp kemerini düzeltmeye devam ederek bağırdı. Her zaman tıraşlı, silindir şapkalı, ve kravatlı olan Vincent Buccieri -ya da herkesin ona taktığı isimle Vinnie Amca, çünkü gerçekten de düğünde kimsenin tanımadığı ama bir şekilde herkesin konuştuğu o tuhaf yaşlı amca gibiydi- hepimizin en yaşlısıydı ve gelecek ay seksen yedisine basacaktı. "Ben senin yaşındayken o İrlandalı köpekleri şehirden kovuyorduk, kendi kendimizle savaşıyorduk."

"Sana kaç kere söylememiz gerekiyor? Artık İrlandalılarla savaşta değiliz, Vinnie Amca," diye hatırlattı Koca Tony ona.

"Biz her zaman savaştayız!" Bastonunu ona doğru doğrulttu. "Siz amcıklar, amcıkların peşinden gittiğinizden beri bunu unuttunuz."

Teker teker hepsinin gözleri bana kaydı. Melody Nicci Giovanni Callahan'ın sağ kolu olduğum bir sır değildi; birçoğunun buraya gelmesinin bir nedeni de buydu, benim aracılığım ile bir söz, bir iyilik ya da bir iş almak. Benim yanımda ona hakaret etme hatasına asla düşmediler.

"Evet, Vinnie Amca," dedim sandalyede doğrulup. "Patron 1990 Masseto şişesi için sana ve karına teşekkür etmemi istedi."

"*Non c'è problema!*" dedi ve boş bir berber koltuğuna oturmak için hareket etti.

"Eşinizin gönderdiği 1961 Barolo Riserva'yı beğenip beğenmediğini sordu," diye ekledim.

"*E' perfetto!*" Parmak uçlarını öptü. "Hep söylerim, kimse bir şişe şarabı Giovanni gibi seçemez. Orlando gençken, Bosa sokaklarında şarap akıyorsa ya uyuyordur ya da sevişiyordur derlerdi."

Buna kıs kıs güldüm. Bosa'ya en son Wyatt ve Donatella'nın dördüncü doğum gününden hemen sonra gitmişim.

"Fedel, şişe servisine terfi edene kadar kaç tane daha bedava saç kesimi olacak?" Koca Tony bana sordu.

"Ne zaman bedava bir şey aldım ki?"

Kaşlarını çatarak önce makaslara, sonra bana baktı. "Şunu görüyor musunuz dostlarım? Parası varken saçını bedava kestirmekten şikâyet eden bir cimri."

"Konuyu dağıtmayalım. Vinnie Amca, ne zamandan beri bin dolarlık şişeler alıp vermeye başladın?" Giulio da oradaki diğer adamlar gibi soluk soluğa kaldı.

Vinnie Amca gazetesini çıkardı ve gururla "*Il Bucciari e Giovanni sono famiglia*" dedi.

"Siz ikiniz aileyseniz, geri ne oluyoruz?" Giulio sorguladı.

Herkes elindeki kâğıdın köşesinden bakan Vinnie Amca'ya döndü. "Onları bilmem ama *sei uno stronzo!*"

Bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesine hepimiz çok güldük.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Ethan'la aynı yaşlarda görünen, kısa kahverengi saçlı ve ela gözlü küçük bir çocuk. "Anlamıyorum."

"Oh hayır." Koca Tony içini çekerek Giulio'yu aynaya bakması için çevirdi. Dino dudağımın üstünü tıraş ederken, "Zavallı çocuk," diye mırıldandı.

Vinnie Amca "Anlamıyorsun" diye söylenmeye başladığında neredeyse onun için üzüliyordum. Neyi anlamıyorsun?"

Göz ucuyla çocuğun omuz silktiğini gördüm. "İtalyanca anlamıyorum." "O zaman sen bir ucubesin." Vinnie Amca gazeteyi ve

onu. Dino bir an durmak zorunda kaldı, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "İtalyanca anlamıyorum da ne demek? Bir balık yüzmeyi anlamaz mı? Bir kuş nasıl uulacağını anlamaz mı? Eğer kendi halkını , o zaman sen bir hilkat garibesisin. Soğukta leceksin. İtalyanca anlamıyorsun. İyi, ben de İngilizce anlamıyorum! Öğren!"

Bununla da yetinmeyip İtalyanca'ya geçerek ona nereli olduğunu bilip bilmediğini sordu ve ardından bu nesilden şikayet etmeye başladı.

"Fedel!" diye seslendi bana.

"Sı?" Başımı yana eğdim ve Dino'nun boynumun yanlarını okşamasına izin verdim.

"Melody'nin çocukları bizim dilimizi anlıyorlar, doğru mu? Yoksa o İrlandalı piler onlara etek mi giydiriyor?"

Hepimiz güldük, İskoç eteğinin İskolara özgü bir şey olduğundan emin olmama rağmen ben bile güldüm.

"Henüz etek yok efendim ve en büyükleri Ethan anlıyor ama hala cevap vermekte zorlanıyor. Oraya varacak, patron bundan emin."

Çocuğa tiksintiyle bakmadan önce kendi kendine başını salladı. "İtalyanca anlamıyorsun. Hah. *Marmocchio!*"

Zavallı ocuk, ama şimdi öğrenmeye çalışacağından emindim.

"Teşekkür Dino," dedim ve sandalyeden kalkarken hesabı ona uzattım.

"Bizi şimdiden terk mi ediyorsun?" Koca Tony sorguladı. "Daha bir şişe şarabımı bile almadım."

"Bir dahaki sefere. Gelecek hafta hepinizle görüşeceğim, ve ocuk." Elimi başına koydum

Vinnie'nin yok ettiği zavallı çocuk. "O zamana kadar birkaç kelime öğrenmeye çalış. Acele etme; sonsuza dek bir ucube olarak kalmayacaksın."

Ceketimin yakasını düzelterek dışarı çıkarken "Teşekkürler," diye homurdandı. "Fedel Morris," dedi adımı bir ruhu talep eden şeytan gibi. Ne zaman ki

Karşımda siyah takım elbisesi ve koyu yeşil kravatıyla benimle omuz omuza duruyordu. Elinde, sapında gümüş bir kurt olan bir şemsiye vardı.

"Belediye Başkanı Cortés," diye cevap verdim, önümdeki binaları tarayarak.

"Şimdi, Fedel." Sinsi bir gülümsemeyle önüme geçti. "Eğer ben gidiyor olsaydım

seni öldürmek için buraya şahsen gelmezdim."

"Peki Chicago Belediye Başkanı'nın sıradan bir korumayla ne alakası var?"

"Hiç kimse mi?" Kaşlarını çatı ve gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Sen, Callahan ailesinin sağ kolu, nasıl hiç kimse olabilirsin? Bu sokaktaki herkes senin kim olduğunu biliyor. Bana göre bu, senin gerçekten önemli biri olduğun anlamına geliyor."

"Başkanım, şu anda çok meşgulüm-"

"Doğru, doğru, elbette, köpek sahibine dönmeli." Şemsiyeyi omzuna koyarak başını salladı. Eğer bir tepki bekliyorsa, benden beklediğı tepkiyi alamayacaktı. "Gel benim için çalış, Fedel."

"Yine mi geldin?" Gözlerim irileşti. Söyleyeceğini tahmin ettiğim şey arasında bu listede yoktu.

"Sana bir iş teklif ediyorum. Bu şehre değişim geliyor ve değişim geldiğinde benim yanımda çalışmanı istiyorum. Sana her ne ödeniyorsa-"

"Hayatımı bir aileye adamaya maaş yüzünden mi karar verdiğimi sanıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Öyle olsaydı sana bu fırsatı vermek için bizzat burada olmazdım." Kendini beğenmiş, kibirli küçük sürtük beni kızdırmaya başlamıştı.

"Bu vesileyle bu dövüşü kaybedeceğinizi bilmenizi isterim. Melody Nicci Giovanni Callahan'ın önünde durmaya çalışan çok daha güçlü ve çok daha acımasız adamlar gördüm; hiçbir hikayeyi anlatmak için hayatta değil. O kazanır. Her zaman kazanır. Dünya, güneş, ay onun etrafında döner. Ve eğer onu takip ediyorsanız, bunu biliyor olmalısınız. Yani hayır, ölü adamlar için çalışmıyorum." Etrafindan dolaşarak yolun ilerisindeki arabama doğru yürümek için hamle yaptım ama onun yerine telefonumu çıkarıp aradım. Başka bir arabanın köşeden dönmesi on saniyeden az sürdü.

"Söyle bana Fedel," diye seslendi. İçeri girmek için hareket ettiğimde geri döndü, yüzü duygusuzdu ve okunması imkânsızdı. "Neden herkes Melody'yi tam adıyla çağırıyor? Ağız dolusu bir isim, sence de öyle değil mi? *Melody Nicci Giovanni Callahan*."

"Bir isim kazandığınızda, ne kadar uzun olursa olsun insanlar ona saygı duyar." Kapıyı kapattım. Ancak o yeterince uzaklaştığında anahtarla motoru çalıştırdım. Hiçbir şey olmadı.

"Hileli olduğunu mu düşündün?" diye sordu henüz yirmi iki yaşında olan ve sokaklarda uyuşturucu kaçakçılığı yaptıktan sonra çalışmaya başlayan şoför Frankie. "Çok paranoyak olduğunu söyleyip duruyorum. O taştan içgüdülerine ne oldu-"

BOOM.

Başımı geriye çevirdiğimde arabamın siyah alevler içinde olduğunu gördüm.

"Lanet olsun! Bu gerçekten oldu mu? Hassiktir! Hassiktir!" Frankie

çığlık attı, neredeyse fırlayacaktı.

Emilio, seni orospu çocuğu.

"Kapa çeneni ve sür. Bu Chicago'daki ilk araba bombalaması değil ve sonuncusu da olmayacak." Telefonumu çıkarıp kaydı durdurdum ve dosyayı her zamanki gibi Melody'ye gönderdim.

Sırf laf olsun diye Koca Tony'nin berber dükkanına gidip tıraş olmadım ya da saçımı . Patronun yerine, onun kulakları olarak oturdum. Söylenen her şeyi benim aracılığımla doğrudan onlardan duyuyordu, çünkü onlarla asla aynı şekilde oturamayacağını biliyordu.

Ben köpek değildim... Duvardaki sinektim ve umurumda değildi.

NINETEEN

"Aslan kendini tuzaklardan koruyamaz ve tilki kendini kurtlardan savunamaz.

*Bu nedenle tuzakları fark etmek için tilki, kurtları korkutmak için de aslan
olmak gerekir."*

~ Niccolò Machiavelli

LIAM

Alışveriş merkezlerini, butikleri ya da sevmem; dürüst olmak gerekirse, restoranlar, kilise ve hayır kurumumuz beni diğer "vatandaşlarla" vakit geçirirken bulabileceğiniz tek yerlerdi. Herhangi bir nedenle alışverişe gitmem gerekirse, önceden arar ve diğer tüm müşterilere kapalı olduklarından emin olurdum. Takım elbiselerim terzide dikilirdi ve terzi evime gelirdi. Geri kalan kıyafetlerimi Melody benim için almıştı ve onun da alışveriş merkezlerine sık gitmediğini biliyordum. Sanırım bu zengin olarak yetiştirilmenin ya da belki de sadece kendi egomuzun bir ürünüydü. Her iki durumda da biz böyleydik... Bunun ne önemi vardı ki? Çünkü avlanıyordum ve tüm avcılar gibi, avımı yakalamak için onu anlamam gerekiyordu.

"Bu da sipariş ettiği kolye, değil mi?" diye sordu sarı-yeşil kalp şeklindeki elmas çift haleli kolyeyi yüzüne doğru kaldırarak

"Evet, bu Bay Callahan'ın sipariş ettiği özel kolye. Pırlantayı kendisi seçti," diye yanıtladı satıcı, kolyeyi ondan geri almak için hareket ederek.

Ancak geri çekildi ve yüzüne hınzır bir sırıtış yayıldı. Üstüne oturan rahat beyaz bir elbise giymişti ve gördüğüm tüm fotoğraflarında hep olan siyah saçları şimdi aşağıdaydı ve gevşek dalgalar halindeydi.

"Fiyatı ne olursa olsun, iki veririm." Boynuna takmak için geçmişti bile.

"Ben de bunun üzerine teklifimi iki katına çıkaracağım." Sonunda elimdeki jelibonları ağzıma atarak The Ocean Mile 'un önüne geldim. Bana bakarken siyah gözleri büyüdü.

muhafızlara geri döndü. "Beyler, hanımefendinin artık yardımınıza ihtiyacı yok. Gitmekte özgürsünüz."

Sadece korumaları ayrılmakla kalmadı, kuyumcu da arkamdan arka odaya koşmadan önce tezgahın arkasını kilitledi.

"Bil diye söylüyorum, karım armut kesim pırlantaları tercih eder; boynunda kalplerle asla ölüme yakalanmaz." Vitrine yaslandım ve ağzıma bir jelibon daha attım. "Ama senin gerçekten umurunda değil, sadece onu her şekilde alt etmek istiyorsun ve Emilio ona bir daha ateş etmene izin vermeyeceğine göre, elmas bir kolyenin onu kızdırmak için işe yarayacağını mı düşünüyorsun, Liling? Yazık, karım senin daha zeki olduğunu sanıyordu. Ben ise senin sadece bir mafya prensesi özentisi olduğundan emindim."

Burnu bana doğru parladı ve bir saniye içinde silahını kaldırıp yüzüme doğrulttu. "Gerçekten bir silahım olmadığını mı düşünüyorsun? Yazık, bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Öte yandan Emilio senin işe yaramaz olduğunu düşünüyor."

Hâlâ yüzümde duran silaha baktım. "O şeyi bütün gün yüzüme mi doğrultacaksın yoksa ateş mi edeceksin?"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Tetiği çekti ve tabii ki hiçbir şey olmadı.

"gerçekten de destansı bir aptalsın, değil mi?" Gülmeden önce ona hayretle baktım. "Tanrım, Ju-long'un istifa etmek istememesine şaşmamalı, iki çocuğu da embesil-"

"Seni orospu çocuğu!" Bana saldırdı ama ağzıyla hayvan sesleri çıkarmaktan başka bir şey yapamadan koluna bir şaplak attım ve onu yakaladım.

Kafasını cam kasaya çarpmadan önce saçlarından bir avuç aldım. Yüzünü cam kenarlarında sürükleyip porselen derisini keserken ılıklarını duymadım ve onu yere fırlattım, ayakkabılarım gsnn üstünde ydi.

"Tam bir hayal kırıklısın," diye seslendim ona. "Ama aynı zamanda çok açıkladım. Tüm bu olanlar, tüm bu planlamalar, gerçekten neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok, sen sadece karımı kıskanan akılsız bir kuklasın. Tek yapmam gereken karıma bir kolye alacağımı birkaç kişiye söylemekti ve sen kafese girmiş bir fare gibi sürünerek geldin. Onun gibi giyinmeye çalışıyorsun, saçını, yürüyüşünü, makyajını değiştiriyorsun, hepsi de asla olamayacağın bir kadın olmak için. Ne kadar üzücü bir hayatın var senin? Baban seni yeterince sevmedi, öyle mi?"

"O-"

Silahımı çıkardım ve onu bileğinden vurdum. "AHH!"

"Bir daha düşündüm de, babanla ilgili sorunların hiç umurumda değil. Senin hiçbir sorunun umurumda bile değil." Ayağımı gsne daha sert bastırdığımda nefesi . "zr dilerim, acıttı mı?" Diğer koluna tekrar ateş ederek sordum. "Beni affetmelisin, zor birkaç hafta geçirdim."

"Melody benimle savaşamadı, bu yüzden seni gönderdi-AH URGH!" Elimi geri çekip bacaklarına vurduğımda ılık attı. Ayağımı gsnden çektiğimde yan tarafına yuvarlandı ve yanına meldiğimde bir topun içine kıvrıldı.

"Karımı vurdun." Kendimi tutmaya çalıştığım fkemle alay ettim.

yüzeye çıkıyor. "İşte ikinizin arasındaki fark bu. Karım seni kendi elleriyle öldürebilirdi. Ancak ben bunun vali için zaman kaybı olduğuna inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Emilio-"

BANG.

"Ur-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusuydu, Liling. Sen kim olduğunu sanıyorsun da karımı vuruyorsun? Çocuklarımın annesi, İtalyan mafyasının başı-"

"Şimdilik!" Bana tükürdü.

"Bildiğin gibi bu silah dolu," dedim silahı kafatasına dayayarak. "Eğer sorularıma cevap vermezsen, kafatasına boşaltacağım."

"Siktir git! SIKTIR GIT! Nasıl olsa beni öldüreceksin-"

"Liling, tıpkı kardeşinin yaptığı gibi, ölmekten daha kötü şeyler olduğunu öğreneceksin... Sana söz veriyorum."

MELODİ

Kapıdan içeri adımımı attığım anda duyduğum tek şey alkıştı; alkışlar güvenlik ekibinden, sahadaki personelden ve hatta devlet binasını gezen birkaç misafirden geliyordu.

" hoş geldiniz, Vali Bey!"

"Sizi özledik, Vali Bey!"

Yürürken Mina hemen yanıma geldi ve ofisime -neredeyse bir aydır dönmediğim ofisime- geri dönerken kibarca el salladım. Doktorum ve Liam hâlâ sakın olmamı söylüyorlardı ama ben

daha fazla bekleyemezdim. Yapacak çok işim vardı, en çok da Belediye Başkanı Cortés'e kimin neden oy verdiğini bulmam gerekiyordu.

" hoş geldiniz, hanımefendi." Sekreterim Bruce masasından kalktı, elinde bir fincan kahve vardı.

"Teşekkürler Bruce, ama kahve yok-"

"Bu bitki çayı, kalp için en iyisidir." Bana başıyla işaret etti, ben de aldım ama içmedim. "Diğer belediye başkanları ve yetkililerden yaklaşık otuz telefon aldın. Ofisinizin dağınık olmasından nefret ettiğinizi bildiğim için meyve sepetlerini ve hediyeleri arabaya gönderttim. Sen gittiğinden beri temizlik ekibinden başka kimse oraya girmedi. Eğer yerinde olmayan bir şey varsa bana haber verin ve..." İç çekti. "Döndüğüne sevindim; burası mezarlık gibiydi." Daha yakına eğildi. "Hatta gemiden atlamaya ve bazı insanlarla dostluk kurmaya çalışan birkaç kişi bile vardı. İsimlerinin altını çizdim." Sanki hepsini gururla ispiyonladığını bilmelerini istercesine bana bir kâğıt parçası uzattı.

"Her zamanki gibi iyi iş çıkardın Bruce." Ona başımı salladım, listeyi aldım ve ofisime geri döndüm.

Tıpkı söylediği gibi, mavi halıda yürürken, Bubinga masamın arkasına geçip sandalyeye otururken hiçbir şey yerinde değildi.

"Kaçırdın mı?" Mina oturarak sordu. "Sadece bir sandalye."

Başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bu sadece bir sandalye." Benimkini işaret etmeden önce kendi koltuğunu gösterdi. "Bu bir taht. Orada oturursan, bu devleti kontrol edersin."

"Ne zaman geliyorlar?" Haklı olmasına rağmen konuyu değiştirdim.

ve o lanet sandalyeye bayıldım.

Bip.

"Hanımefendi." Bruce telefonda söyledi. "Belediye meclisi üyeleri burada. Toplantıları olduğunu söylüyorlar ama elimde hiçbir şey yok."

"Bırakın geçsinler," diye cevap verdim. Mina sandalyeden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanımda durdu.

Belediye meclisinin on iki üyesi teker teker ofisime girdi, hiçbiri orada olmaktan mutlu görünmüyordu. Kopya çekerken yakalandıktan sonra müdürün odasına gelmek zorunda kalan çocuklar gibiydiler.

"Lütfen otur-"

"Ayakta durabilirler." Mina'nın sözünü kestim. "En azından, biri bana hiçbir yerden gelmeyen birinin nasıl bir gecede Illinois'in en büyük şehrinin belediye başkanı olduğunu açıklayana kadar. Bu imkânsız görünüyor. Aslında, hepiniz bir şeyler saklamadığınız sürece bunun gerçekleşmesinin hiçbir yolunu göremiyorum. Steven, senin bu iş için can attığını biliyorum. Ve sen Diane, onu desteklemeyi bile planladın. Geri kalanınız ben onaylamadıkça asla oy vermeyeceğinize dair bana yemin ettiniz. Yani artık arkamda durmadığınızı söyleme şekliniz bu mu? Eğer öyleyse, ben incindim, ama sen çok daha fazla incineceksin. "

"Orospu çocuğu bize şantaj yapıyor." Steven iç çekti.

"Hadi canım, ama neyle?" Tersledim.

"Duncan davası." İçlerinden biri konuştu ve ben gözlerimi kapatıp derin nefes almak zorunda kaldım, tırnaklarım sandalyenin koluna saplandı.

"Ve hiç kimse artık var olmaması gereken bir davayı nasıl bilmez, çünkü hayatlarınız onu ortadan kaldırmaya bağlıydı!" *Aptallar! Lanet olası aptallar!*

"Biz-"

"Toplantıda!" Kapı açıldığında Bruce bağırdı ve şeytanın kendisi gibi, Emilio başımın belası Cortés yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Geç mi kaldım? Geri döndüğünüz ilk gün büyük olasılıkla tartışma konusu olacağımı düşündüm, Sayın Vali, neden şahsen gelmiyorsunuz?" Masama doğru yürüdü, karşımdaki sandalyelerden birine oturdu ve ayaklarını uzattı. Cebine uzanarak bir sakız çıkardı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Bruce, değil." Kapıya doğru başımı salladım, gözlerim masamda duran yılan derisi . "Duncan davası üzerinde çalışıyorduk."

Konuşmadan önce uzun bir ıslık çaldı.

"Dostum, bu hepiniz çuvalladınız. Evlerin yakınına zehirli atık gömmek insanları kesinlikle kızdıracaktır. Ve siz, Vali, bunu biliyor ve mı ediyorsunuz? Sizin döneminizde olmamış olabilir ama yine de bundan daha iyi olmanız gerekmiyor mu? Bu şehrin insanları sizi o güzel koltuğa, pardon tahta bu yüzden seçmedi mi?" Mina'ya göz kırptı... Anlaşılan benim ofisim de dinleniyordu. "Eğer başkanlığa adaylığını koyarsan, eminim bu konu gündeme gelecek ve basında kötü bir şekilde yer alacaktır."

Belediye meclisine "Hepiniz ," dedim ve ikinci kez söylemelerine gerek kalmadı. Hepsi mümkün olduğunca çabuk ayrılmak için acele etti. "Mina, sen de."

"Mel-"

"Git."

"Hemen dışarıda olacağım," dedi ve masamdan bir dosya alıp . Ancak kapı usulca kapandığında ayağa kalktım ve ayaklarını masamdan ittim. "Bu Bubinga ağacı."

"Bu da ne böyle?" Yüzünü buruşturdu ve ben şey anlamadım. "Kimsin sen Emilio ve benden ne istiyorsun? Sen

Duncan davası hakkında hiçbir şey söylemeyecek, çünkü bunu değerli olma ayrıcalığını elde etmek için bir koz olarak kullandınız."

"İşte burada yanılıyorsun. Zaten belediye başkanı olmak umurumda bile değil." Omuz silkti, oturduğu yerden kalkıp pencereme doğru ilerlemeden önce sakızıyla bir baloncuk üfledi. "Kim bu lanet şehrin belediye başkanı olmak ister ki? Onlarca yıldır kendi kendini mahvetmeye çalışıyor, sonra da gözleri dönmüş bir idealist çıkıp en başta kirlenmesinde parmağı olduğu sokakları temizleyebileceğini sanıyor-"

"Konuşmanızın SparkNotes versiyonu var mı? Seni ama aslında yapmam gereken işler var" diye cevap verdim.

Arkasını döndüğünde gerçekten mutluymuş gibi gülümsedi; belki de delirmişti. "Herkes seni bu yüzden seviyor, değil mi? Tek satırlık esprilerin, sert kız rolün. Birinin çocuklarınızı vurduğunu duymak nasıl bir şeydi? Yani, hepiniz ağızınızda gümüş kaşıklarla büyütüldünüz; yenilmez olmadığınızı fark etmek şok edici olmalı."

"Birincisi, ben bir kadını, kız değil. İkincisi, bu bir rol değil ve üçüncüsü, çocuklarımı gümüş kaşıklarla beslemiyorum. Gümüş ikinci sıradadır; onlar altın kullanırlar." Gözlerim ona dikildi.

Kendi kendine başını salladı ve içeri girdiğinden beri ilk kez

"Umarım kaşıkları saklamışlardır çünkü seninle işim bittiğinde yaşamak için bir şeylere ihtiyaçları olacak." derken duruşu dik ve ciddi, gözleri keskin ve sesi daha derindi.

"Şu anda ofisimde beni tehdit mi ediyorsun?" Bana yaklaştığında sordum. Yüzüme rahat edemeyeceğim ve kendimi kontrol edemeyeceğim kadar yaklaşana kadar durmadı... biraz daha yaklaşırsa onu öldürebilirdim.

"Diyorum ki umarım iyi, ahlaksız ve kanlı bir kavga ederiz *Melody*. Kendini tutma, çünkü tutmayacağım ve çok pis oynarım. Şu anda kaybedecek çok şeyin var: bir koca, üç çocuk, yeğenler, itibarın... liste uzayıp gidiyor. Ben eğleneceğim. Senin için neler hazırladığımı sadece Tanrı ve ben biliyoruz."

"Yani bu senin için bir oyun mu? Yoksa baban Marcos'un bir orospu gibi ortadan kaldırılmasının ve birinin seni fark etmesi için sürünmek ve yalvarmak zorunda kalmanın intikamı mı? Zor bir hayat mı yaşadın? Sen bana acıklı hikâyeni anlatırken ben de gelip sana keman çalabilirim," diye cevap verdim, o ise ters ters baktı ama bir şey söylemedi, kapıya doğru geri çekildi.

"Kocana teşekkür ettiğimi söyle; Liling benim için fazla yapışkan olmaya başlamıştı ve şimdi üçlünün benden başka bakacak kimsesi yok." Kapıyı arkasından kapattı ve Mina'nın içeri girmesi sadece bir saniye sürdü.

"Lanet olası orospu çocuğu." Tısladım, yanan göğsüme doğru uzandım.

"Melody rahatlamalısın!" Mina bana koştu ama ben onu ittim.

kahretsin! "Ahh..."

"Hastaneye gitmemiz gerek."

"Ben iyiyim."

"Mel."

LANET OLSUN!

Onu öldürecektim. Elinde ne olduğu umurumda değildi. gece, nerede olursa olsun, onu öldürecek ve sonra ne olursa olsun bununla başa çıkacaktım.

LIAM

"Tekrar."

Bir Noel ağacı gibi ışıldamasını, vücudundan elektrik akmasını, saçlarının vücudundan uzaklaşmasını izledim.

"Dur," diye emrettim ve onu bıraktıklarında sandalyesine yığıldı. "Sıradan insanlardan diğersıradan insanları farklı voltaj güçleriyle elektriklendirmelerini istedikleri bir çalışma olduğunu biliyor musun? En zayıf voltajla başladılar ve elektrik verilen kişi hızlı bir inleme ya da homurdanma çıkardı ama iyi görünüyordu. Sonra voltajı yükseltmelerini söylediler ve o insanlar gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. Yine de deneye katılan düzinelerce insandan sadece bir avuç kadarı voltajı artırmayı reddetti. Çoğu kendilerine söyleneni yapmaya devam etti." Fedel'e başımı sallamadan önce bir saniye bekledim.

"Tekrar."

"Dur... tekrar... dur" demeden önce sadece bir saniye titredi. Görüyorsunuz, bence insanların içinde onları doğuştan komutlara duyarlı kılan bir şey var. Bazı insanlar sadece takipçidir, diğers insanlar ise, nadir bir azınlık, liderlik etmek için doğarlar. Sen liderlik etmek için doğmadın, Liling. Öyle olduğunu sanıyordun ama artık eskisi gibi değilsin. Bu yüzden mi Emilio seni bu kadar sarabildi?

parmaklarının etrafında?"

Bana Çince küfürler etti, başını bile tenezzül etmedi. İki saat böyle geçti ve hala konuşmuyordu; ya hiçbir şey bilmiyordu ya da bir şey söylemektense ölmeyi tercih ediyordu.

"Liam." Neal odaya girdi, bedenini ondan uzaklaştırdı ve tableti önünde tuttu. "Bu az önce internette yayınlandı."

"Neye ben böyle?" Ofisinde Melody ve Emilio'yu net bir şekilde görebiliyordum, yüzleri birbirine o kadar yakındı ki öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Başlıyor," dedi Liling gülerek. "Basın onun peşini bırakmayacak-"

"Yapabildiği tek şey buysa, onun için çok fazla endişeleniyoruz demektir," diye mırıldandım görüntüye bakarken.

MELODİ

"Görüşme hastanenin konferans salonlarından birinde olacak, ardından saat 1'de öğretmenler derneği toplantısı, 3'te de belediye meclisi toplantısı var."

"İşin kolayına kaçtığımı sanıyordum, içeri girdim, birkaç el sıktım, gerçekten çalışıyormuş gibi davrandım." Arka koltukta kıpırdandım, Mina önündeki programda geziniyordu.

"İsterseniz öğretmenler derneği toplantısını yeniden planlayabiliriz, ancak mülakata ihtiyacınız var; neredeyse bir yıldır mülakat yapmadınız."

Başımın yan tarafını ovuşturarak başımı salladım ve arkama yaslandım. Bazı nedenlerden dolayı

Birinin beni izlediğini hissediyordum. Hepsinin kafamın içinde olduğunu biliyordum. Emilio'nun ofisini dinlediğini öğrenmemin bir ürünü olduğunu anlıyordum ama yine de bu beni daha iyi hissettirmiyordu. Onun nesi vardı böyle? Beni öldürmek isteseydi, bunu yapardı. İntikam almak isteseydi, bunu o anda yapabilirdi. Yapbozun kaçırdığım dev bir parçası vardı. Gülümsemesi kaybolmuş Mona Lisa'ya bakmak gibiydi. Orada ne olması gerektiğini ve nasıl görünmesi gerektiğini biliyorsunuz ama yine de öyle görünmüyor.

Araba binanın önünde durduğunda Mina "Geldik," dedi ve neyse ki o gün basın orada değildi. Kapılar açıldığında hiçbir şey söylemedim ve sadece bir ay önce vurulduğum yerde durdum. Birçok şey hissediyordum; sadece ne olduklarını ifade edemiyordum. Hava Nisan ayına göre çok sıcaktı ve sıcak hava dalgaları gökyüzünde dalgalanıyordu; normalde yılın o zamanlarında yaşadığımız hava ve yağmurdan dramatik bir değişiklikti bu.

"Mel?"

"Ben iyiyim," dedim ve ilerledim. Hastaneye girdiğimde, ayrıldığımdan beri hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim; girişte artık 'Chicago Strong' bir pankarttan başka bir şey yoktu.

"Vali Callahan, sonunda sizi gördüğümüze sevindik. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Dr. Fortmen bir grup doktorla birlikte yanıma geldi ve kolunu uzattı.

"Sayenizde kendimi yeniden eski halimde hissediyorum." Elini sıktım ve baktım. "Hepinize teşekkür ederim. Çocuklar nasıl?"

"Beni takip edin." Koridorda yürürken bize yol gösterdi. "Çocuklardan dördü hâlâ burada ve kendilerini izole edilmiş hissetmemeleri için onları aynı odada tutuyoruz. Neyse ki fiziksel olarak iyi durumdalar ama zihinsel olarak hala yüksek seslere atlıyorlar. Dört çocuktan biri bir gece gördüğü bir kabusun ardından dikişlerini yırttı."

"Peki ya aileleri?" Onunla birlikte kapıda durarak sordum. Pencereden onları gördüm, hepsi çocuklarının yanında oturuyordu. Yorgun görünüyorlardı, ama bu onları gülmekten ve onlarla oynamaktan alıkoymuyordu.

"Dört aile olduğunu söylediğini sanıyordum?" Sadece üç tane saydım.

"Valentinolar." Koridorun karşısındaki başka bir odaya geçti. camdan esmer saçlı bir çifte baktı. "Oğullarını ve kızlarını kaybedenler onlardı. İkinci oğulları Toby hayatta kaldı. Çatışma olduğunda çocuklar hep birlikteymiş. O zamandan beri hastaneden ayrılmadılar.

Yatakları kurduk ve hatta buradaki duşları kullanmalarına izin verdik. İlk başta Toby'yi diğer çocuklarla birlikte tutmaya çalıştık ama onun durumu... Dikişleri yırtılan oydu. Tüm çocuklar arasında fiziksel olarak en iyi iyileşen o, ancak kabusları ve yemek yemeyi, uyumayı ve hatta konuşmayı reddetmesi arasında kendini hasta ediyor. Çocuk psikoterapistiyle de konuşmuyor."

Oynamayan ya da gülmeyen tek kişi oydu. Yatağında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Anne ve babası konuşuyordu ama sanki konuşmuş olmak için konuşuyor gibiydiler ve gerçekten bir şey söylemiyorlardı.

"Kaç yaşında?"

"Temmuz'da on yaşına girecek."

"Önce ailesiyle konuşmak istiyorum." Doktordan kapıyı çalan Mina'ya doğru baktım. Ailesi ona doğru yürüdü ve odadan çıkıp bana bakmaları sadece birkaç dakika sürdü.

"Sayın Vali, geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi baba. Gözleri o kadar kızarmıştı ki, sanki onları oymaya çalışmış gibi görünüyordu. El sıkışması zayıf ve gülümsemesi sahteydi.

"Kaybınız için çok ama çok üzgünüm."

"Evet..." Karısı bir şeyler söylemeye çalıştı ama hiçbirisi işe yaramadı. "Ve geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim bir-"

"Daha önemli bir şeyim yok." Gülümsedim, kollarımı ve ona sarıldım.
Tanrım, insanlara sarılmaktan nefret ediyorum.

Hayır... lütfen... hayır, üzerime ağlama.. kahretsin! Yaltaklanmamak için kendimi zor tuttum, peçeteye üflerken yavaşça ondan uzaklaştım.

"Eğer ikiniz için de sakıncası yoksa, oğlunuzla konuşabilir miyim?" Ona dönüp bakarak sordum.

"Ha? Oğlumuz mu? Neden?" Babası gerildi. "Kendini iyi hissetmiyor-"

"Benim çocuklarım da diğer okul saldırısına karıştı. Benim oğlum Ayrıca uyum sağlamakta zorlandı ama sonunda aşmayı başardık. En azından ona ulaşmadan sadece merhaba diyebilir miydim bilmiyorum."

Birbirlerine baktılar ve annesi kendini dik tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturdu. "Eğer yapabileceğin bir şey varsa... tamam."

Kocası başıyla onayladı ve Mina kapıyı benim için açtı. Ne zaman

Takip etmek için harekete geçtiler, durdum, "Yanında durhissederse konuşmak istemeyebilir. Bizi uzaktan izlemesi mümkün mü?"

Neyse ki bu konuda benimle tartışmadılar, belki de tartışamayacak kadar yorgun oldukları için. Beyaz tekerlekli sandalyeyi alıp yatağının yanına götürdüm. Zahmet edip bakmadı, ben de yatağıyla pencerenin arasına oturdum.

Gözleri elaydı, kahverengi saçları dağınıktı; birkaç tel yüzüne düştü ve onları geri taramadı. Kısa bir an için bana odaklandı, kim olduğum konusunda biraz kafası karışmıştı ama bir şey söylemedi.

"Ben Melody, ben de vuruldum." Elini sıkmak için elimi uzattım ama hareket etmedi, ben de elini tuttum ve benimkini sıkmasını sağladım. Bunun üzerine geri çekildi ve yüzünü diğer yöne çevirdi. arkama yaslanarak, "Benim de senin yaşında bir oğlum var. Sinirlendiğinde ya patlıyor ya da çok sessizleşiyor; bazı günler ödüm kopuyor."

Çocuğun kafası geriye gitti, gözleri . "Ne?"

Cevap vermedi.

"Kahretsin," dedim tekrar ve yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Siktir. Siktir. Siktir. SİKTİR!"

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı.

"Ne yani, daha önce hiç küfür duymadın mı? Söyle hadi. Ailene söylemem."

Ağzını açtı ama sonra durdu, üzgün olduğu için konuşmayı bıraktığını ama herkesin onu konuşturmaya çalıştığını düşündüğü için konuşmamaya devam ettiğini fark ettim. İnatçı davranıyordu... ve çocuklar

Bazen inatçı olmalarına izin verilirdi, özellikle de üzgün olduklarında.

"ama, istediğini biliyorum..." Daha yakına eğildim. "Bunu bir yetişkine söyleyip başını belaya sokmamak için tek şansın bu olabilir."

Yine ağzını açtı. "Siktir."

"Çak bir beşlik." Beni öylece bıraktı ve yüzünü 'hiç hoş değil' der gibi yaptı. "Benden bu konuda konuşmamı mı isteyeceksin? Çünkü ben konuşmak istemiyorum."

Kevin ve Lizzy öldüler ve geri gelmeyecekler!" diye bağırdı bana, gözyaşlarının eşliğinde.

"Biliyorum. Ölü insanlar geri gelemez. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamak için burada değilim çünkü gerçek şu ki hissetmeyeceksiniz. Her zaman kötü hissedeceksin. Ağla, öfkelen ama burada oturup hiçbir şey yapmadan pencereden dışarı bakma. Kardeşlerine haksızlık ediyorsun. Onları tanımıyorum ama senin pes etmen bir kardeşin için isteyeceği bir şey gibi görünmüyor. Bunu yapan kişinin canının senden daha çok yanacağından başka bir söz veremem."

"Yapabilir misin?" Kaşlarını çatı ve sonunda arkasını döndü. "Ona zarar verebilir misin?"

Gülümsedim. "Kesinlikle, bu benim uzmanlık alanım. Sadece benim için bir iş yapmanı istiyorum."

"Ne oldu?"

"Oğlum Ethan'ın senin gibi bir arkadaşına ihtiyacı olacak."

"Onun arkadaşı olmamı mı istiyorsun? Ama ya ondan hoşlanmazsam?" Kaşlarını çatı.

Gülümseyerek omuz silktim.

"Onu tüm oyuncakları için kullanabilir ve ."

"Tuhafsın," diye cevap verdi. İyiydi, onun durumundaki bir çocuk ne kadar iyi o kadar iyiydi, sadece birinin onunla konuşmasını istiyordu, onu aşağılamasını değil, bunu söyleyebilirdim.

"Evet, biliyorum ama dünyayı tuhaf insanlar yönetiyor," dedim sandalyeden kalkarak.

"Gidiyor musun?" Kaşlarını çattı ve tekrar ellerine baktı. "Annem ve babam sürekli ağlıyor ve kavga ediyorlar. Doktorlar bana nasıl hissettiğimi sorup duruyor... Bilmiyorum. Burada olmak istemiyorum ama orada da olmak istemiyorum."

Penceresinin dışındaki şehre başıyla işaret etti.

"Mecburum, ben dünyayı yöneten tuhaf insanlardan biriyim. Unutmamalısın Toby, ailen de her zaman üzgün olacak, doktorlar sen hastaneden çıkana kadar seni rahat bırakmayacaklar ve kimse oraya gitmek istemiyor, sadece biraz . Bu berbat bir şey ama biz yetişkinlerin her zaman yaptığı şey bu."

Kapıya doğru ilerlediğimde "Ben yaparım," dedi. "Çocuğunun arkadaşı olacağım."

Sırıttım. "Harika, ailenle konuşacağım. Ama yataktan kalkıp temizlenmeyi denemelisin, hasta gibi görünüyorsun."

"Vuruldu." Yüzünü bana çevirdi.

"Ben de öyleydim! Beni burnumda sümükle görmüyorsun!" diye bağırdım ve ellerini burnunun üzerine koyarken gözleri büyüdü.

Gülerek odadan çıktım. Çıktığım anda annesi koluma yapıştı.

"Ona ne söylediniz?" diye yalvardı. "Bize tek kelime etmedi."

Göz ucuyla Mina'nın bana baktığını gördüm. "Sadece yas tutmayan birine ihtiyacı vardı. Oğullarımla oynamak için buraya gelmesini istedim. Umarım bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Teşekkür ." Babası bu kez daha enerjik bir şekilde elimi sıktı. "Teşekkür ederim."

Onlara başını sallayan Mina geldi. Odaya geri döndüklerinde, şu anda internette trend olan fotoğrafı görmem için telefonunu kaldırdı.

"Bunun içine girdim." İtibarımı zedelemekten kastı bu muydu? Bir ilişkimiz olduğunu iddia ederek mi? *Ne kadar çocukça.*

"Şimdiden bir açıklama mı yayınlıyor?" Mina telefonu kendine doğru çekip videoya tıklayarak sordu.

Bu adamın nesi vardı böyle?

"Melody..." Ekranı tekrar bana çevirdiğinde gözleri büyüdü. "Ne!"

Tersledim. *Aman Tanrım.* "Bunun için zamanım yok." "Ne dediğini dinle!" Kulaklığı kulağıma soktu,

Videoyu tekrar oynatıyorum.

Kameranın önünde durdu, tüm vücudu ciddiydi. "Sadece birkaç dakika önce ben ve birçoğunuz medya tarafından bağlamından koparılmış bir fotoğraf gördük. Danışmanlarım ve personelim bana bu konuda yorum yapmamamın daha iyi olacağını söylediler.

Ancak, medyamızın iktidardaki kadınlara yönelik çifte standardı nedeniyle, bu eyaletin gelmiş geçmiş en güçlü ve en iyi valilerinden birinin böylesine ateşli bir fotoğraf hakkında yorum yapmak zorunda bırakılmasına seyirci kalmanın doğru olmayacağını düşündüm. Bu sadece doğru değil, aynı zamanda mümkün de değil çünkü Melody Nicci Giovanni

Callahan benim üvey kız kardeşim."

Bayılacak tipte bir insan değildim. Hiçbir
şey beni şok etmedi.

Ama aniden, artık nefes alamıyordum.

YİRMİ

*"Tüm genç hayatı boyunca babasını memnun etmeye çalışmış, bir kız olarak
bunu asla yapamayacağının farkına varamamıştır."*

~ Alice Walker

LIAM

Ofisinin kapısına geldiğimde Mina bana "iyi değil," diye fısıldadı. "Ona hastanede kalmasını söylemeye çalıştım ama kabul etmedi."

"Anladım, evine git," dedim kapıyı açarak. Ofisinde yere oturmuştu, topuklu ayakkabıları yana düşmüştü, panjurlar kapalıydı, elinde bir şişe kırmızı şarap vardı.

"Yalan söylüyor," dedi şişeden içerken. Şarap ağzının kenarından taşı ama umursamadı. Nefes alması gerekene kadar içti ve ağzının kenarını sildikten sonra ekledi: "Kendime ilk söylediğim buydu. Yalan söylüyordu ya da delirmiş olmalıydı. Ama sonra kendi kendime düşündüm, Melody, ona baktığında neden bu kadar sarsılmıştın? Sorun neydi? Orlando'ya benzediği için olduğunu fark ettim. Gözleri, babamın gözlerine sahip. Ve bunu fark ettiğimde, kendi kendime ne kadar aptal düşündüm. Tabii ki babamın başka bir çocuğu olabilirdi. Bekâr değildi. Odasına girip çıkan kadınları çok net hatırlıyorum. Erkeklerin birden fazla kadınla yatmayı sevdiğini unutmuşum çünkü Callahan klanındaki herkes eşlerine tutkuyla aşık. Bunu nasıl unuttum? Bir kadın olarak öğreneceğin bir numaralı şey bu. Tam kendime kızarken gülmeye başlıyorum Liam. Kıçım la gülüyorum çünkü tahmin et ne oldu?"

Hiçbir şey söylemedim ve tekrar içmek için şişeyi kaldırdı.

"Benim bir kardeşim var ve beni öldürmeye çalışıyor." Yine gülerek homurdandı. "Bir düşünün. Önce ölmüş olması gereken annem

ve beni öldürmeye çalıştı. Sonra FBI başkanı olan büyükbabam beni öldürmeye çalıştı. Şimdi de belediye başkanı olan üvey kardeşim beni öldürmeye çalışıyor. Liam, ben yaşayan nefes alan bir telenovela'yım!" Daha sert güldü. "Hayatım için bir isim bile buldum: '*Las pasiones de Melody*!' Şu anda beni öldürecek ve hayatımı yaşamaya çalışacak olan kötü ikiz kız kardeşimle tanıştıracacağımız yeni sezon için oyuncu seçimi yapıyorum. Ama!" Ellerini havaya kaldırdı.

"Ölmeyeceğim. Onu öldürmek için dramatik bir şekilde geri geleceğim ama hayır, o hamile. Ve kötü ikiz Melody tarafından ihanete uğramış hissetsen de çocuğunu öldürmeme izin veremezsin! Bu altın bir pembe dizi!"

"Bitti mi?" Çılgınca konuşmalarını hızlıca geçebileceğimizi umarak sordum. Şüphesiz bir hayal gücü vardı ve bu sadece ya çok sarhoş olduğunda ya da hamile olduğunda ortaya çıkıyordu.

Derin bir nefes aldı ve bir kâğıt parçasını kaldırarak masasına yaslandı. "Bunu bana Orlando'nun yıllar önce ona verdiği bir mektubu gönderdi. El yazısının babama ait olduğu kesin."

Ona doğru yürüyerek, İtalyanca okuma ve yazmayı öğrenmek için zaman ayırdığım için bir kez daha gurur duyarak aldım.

Emilio,

Eğer bu mektubu okuyorsan, annen kim olduğunu söylemiş demektir: Bir Giovanni, Orlando Giovanni'nin oğlu, küçük bir kasaba olan Bosa'dan bu ülkeye büyükbabamın cep saati ve komşumun oğlundan çaldığım yeni bir çift ayakkabı dışında hiçbir şeyi olmadan gelen bir adam. Bana sorduğunuz tüm sorular arasında sizin için en önemlisi neden hayatınızda olmadığımıdır. Çok basit: Bizim adımız 'Giovanni'.

iyilik, ama aslında bir yalan. Bizim için hiçbir şey kolay olmuyor, hiçbir şey verilmiyor, istediğimiz her şeyi almalı ve ciğerlerimizde hava kalmayana kadar savunmalıyız. Hayatım boyunca ismim için savaştım. Onu sana öylece vermeyeceğim. Savaşacaksın ve ancak hayatta kalırsan oğlum olarak kalabilirsin. Benim yönettiğim gibi, İtalyanların başı olarak yönetebilir misin? Bizim halkımızda saygı kazanılır, o yüzden ismini hak et. Adın için savaş. Bunu yapana kadar, asla benim oğlum .

Sana verdiğim ders, eğitim bu. Belki bir gün, eğer şanslıysam, seni görebileceğim, mirasımın ve aile ismimin devam ettiğini görebileceğim.

Orlando Giovanni

"Yalandı," diye fısıldadı ben okumayı bitirdiğimde. "Beni her zorladığında ve bana her işkence yaptığında, bunun görevi devraldığında kimsenin benden şüphe etmemesi için olduğunu söyledi. Bu bir yalandı. Bana güvenmiyordu. Sıkılmıştı ya da belki beni oğlunun önüne son engel olarak koymuştu. Her iki durumda da, benimle her zaman gurur duyduğunu düşündüğüm, bende her zaman en iyisini gören kişi, beni sırtımdan bıçaklamayı planlayan kişiyle aynı kişiydi. Öz babam. Bıçağı omurgamda hissedebiliyorum Liam. Oyuna geldim."

"Melody, ."

"Liam, havamda değilim-"

"Kaldır kışını yerden!" Onu tersledim.

İç çekerek kendini yerden kaldırdı, önümde dururken hafifçe sallanıyordu. Onu yakalayarak etrafımda döndürdüm. "Şu anda önümde duran bu kadının kim olduğundan emin değilim ama karım olmadığını biliyorum."

Saçlarını yana doğru iterek elbisesinin arkasındaki fermuarı çektim.

"Liam-"

"Şşş." Boynunun arkasını öptüm, elim elbisesinin içine kaydı. "Bıçağı çıkarıyorum."

O göğsüme yaslanıp yavaşça nefes alırken sertleştiğimi hissedebiliyordum. Onu istiyordum... hem de çok... ama yapamazdım, henüz değil. Zaten kendini zorluyordu, yapmam gereken son şey, olumlu olsun ya da olmasın, kalbine daha fazla stres eklemektir. Bunun yerine onu kendime yakın tuttum, boynuna ve omzuna öpücükler bıraktım.

"Sen sadece bir Giovanni değilsin. Sen bir Callahan'sın. Seninle gurur duyuyorum. Sende en iyisini görüyorum. Benim için önemli olan tek şey bu. Baban öldüğünde seni bana emanet etti. Kağıt parçasının ne dediği umurumda değil, senin de olmamalı. Peki, çılgınlar diyarından döndün mü yoksa '*Las pasiones de Melody*'nin hikayesini dinlemeye devam mı edeceğim?" Sırttım.

"Sana söylüyorum, o programda çok para kazanırız." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ama evet, geri döndüm. Biraz çakırkeyif ama geri döndüm."

"Emilio'yu öldürmek zorunda kalacağız, bunu biliyorsun değil mi?" Bunu bildiğini biliyordum ama söylenmesi gerekiyordu.

"Ailemdeki diğer herkesi zaten öldürdüm, onu neden öldürmeyeyim?" diye mırıldandı. Uzaklaşmaya çalıştığında onu kendime daha sıkı tuttum.

"Aynı şey değil. Bunu o başlattı. Belediye başkanı olmasının tek nedeni senin kardeşin olduğunu kamuoyuna açıklamak ve İtalyanların dikkatini çekmekti. Onlara kim olduğunu hatırlatmak için bizzat gitmen gerekecek."

Cevap vermedi. Telefonu çalana kadar sessizce öylece durduk.

Gitti. Masasının etrafında dolaşarak telefonu hoparlöre verdi. "Ne oldu?"

"Onun için bir toplantı düzenliyorlar. Şu anda ailelerin çoğuyla birlikte burada," diye yanıtladı Fedel sandalyesine otururken. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi kendi etrafında dönerek. "İzlemek ve dinlemekten başka bir şey yapma.

Hepsi bu kadar."

"Evet, hanımefendi." Adam telefonu kapattı ve kadın yavaşça arkasını döndü. "Mel-"

"Liam, sence ne yapmalıyım?" Durakladı ve bana dürüstçe sordu. O anda bambaşka biri gibi görünüyordu ve umarım hâlâ şaraptan bahsediyordur. "Onu şimdi öldürüp bu işi bitirmeli miyiz? Yoksa bekleyip onu kimin takip edeceğini görmeli ve hepsini birlikte mi öldürmeliyiz?"

Tanrıya şükür. Hâlâ kendinde.

Yere uzanarak onun şarap şişesini aldım. "Bu başka bir İtalyan-İrlanda savaşı olabilir, bu da ileride kan davalarına ve daha fazla ölüme yol açabilir."

"Yani?"

"Bu gece neler olacağını göreceğiz. Birinin onu gerçekten takip edip etmeyeceğinden emin değilsiniz."

"Peki ya kendilerini besleyen eli ısırırlarsa?" diye sordu.

"Sabah çocukları göndereceğiz," dedim içmeden önce. "Ve sadece şehirdeki güvenli bir eve de değil, çünkü ortalık kan gölüne dönecek."

Tartışmak istedi ama sevindim. Sadece elini koydu

ağzının üzerinde.

"Tamam." "Tamam."

FEDEL

Hainler.

Bu palyaçoya yağ çekmeden önce yirmi dört saat bile bekleyemediler. Gerçek İtalyan modasına uygun olarak, hepimiz Vinnie Amca'nın evinin arka bahçesinde dururken her şey hazırды ve şarap şişeden bardağa tekrar tekrar akıyordu. Bir saattir oradaydım, tam bir saat ve bu orospu çocuğunun tek yaptığı içmek ve Vinnie Amca'nın ve herkesin ona Orlando'nun ihtişamlı günlerini anlatmasını dinlemektir.

"Baban tanıdığım en güçlü adamlardan biriydi." Vinnie Amca elini onun omzuna koydu ve İtalyanca konuştu. "Korkunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen erkeklerin içine korku salardı. Bir İtalyan erkeğinden daha iyi bir erkek yoktur! İtalyan halkı gibi bir halk yoktur. Biz dünyayı ele geçirdik. Her ülkede bizi bulabilirsiniz; her zaman bir yerlerde küçük bir İtalya vardır, derdi."

"Doğru," diye yanıtladı Emilio içerek.

"Yani anlamıyorum." Koca Tony bir elinde puro, diğerinde bir kadeh kırmızı şarapla avluya çıktı. "Bunca zamandır Giovanni olduğunu biliyordun ve uzak mı durdun? Orlando seni biliyordu ve seni Meksikalı bir kadınla mı bıraktı?"

"Annem, El Rojo olarak bilinen uyuşturucu baronu Marcos Felipe Carrasco'nun kız kardeşiydi. Muhtemelen beni en hızlı sertleştirecek şeyin

hiçbir şeyi olmayan ve başına ödöl konmuş bir Latin olurdu." Bu konuda gülümsedi ama bunun sahte bir gülümseme olduğunu anlayacak kadar uzun süre Melody için çalışmışım. Acı ve kızgındı ama bunu sırtarak, başını sallayarak ve içkiyle maskeliyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Koca Tony itti.

Vinnie Amca tokat atacakmış gibi ters ters baktı. "Tony-" "Hayır, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, buraya sadece köklerimi tanımak için geldim."

Şimdi saçmalık diyeyim.

"Gördün mü? Burada yanlış bir şey yok." Vinnie başını salladı. "Ama bu Çinli sen evlisin-"

"Biz evli değiliz. O sadece... çok özel bir arkadaşı." Onlara göz kırptı ve güldüler; şaka kafamdan geçmiş olmalıydı.

Tam bir şey söyleyecektim ki Koca Tony tekrar konuştu. "Burada neler döndüğünü bilmiyormuşuz gibi davranmayalım. Sonuçta *arkadaşı* Orlando'nun kızını vurdu... ve torunlarını. Açıkçası kim olduğu umurumda değil, sadece onu görmek istemiyorum. O bizden biri değil."

"*Miserabili pezzi di merda!*" Vinnie Amca ona dönerek bağırdı. "Bir sorun mu var? Orlando Giovanni'nin biricik oğluyla konuşuyorsun. O bizden biri. İrlandalı isimlerle İrlandalı bebekler doğuran o kaltaktan bile daha fazla."

"Bu yürüdüğün tehlikeli bir yol eski dostum. Tanıdığımız şeytan Melody'dir. Hepimiz için çalıştı, hepimizin ihtiyaçlarını karşıladı; bir kez olsun bizim adımıza ele almadığı bir sorun duymadım. Hiçbir İrlandalı bizden daha iyi durumda değil. Huzurumuz var. Çocuklarımın

sırf siz ve buradaki herkes daha fazlasını istiyor diye yüzlerinin yarısı havaya uçu!"

"Tanıdığın şeytan seni umursamıyor." Emilio bardağını bir başkasına uzattı ve ortalık sessizliğe büründü. "Tanıdığın şeytan sadece kendisi için güç istiyor."

"Herkes kendisi için güç istiyor." Sonunda konuştum ve geldiğimden beri ilk kez beni fark etmiş gibi göründüler. "Sorun bu değil. Sorun, söz konusu insanlar bu gücü elde ettiğinde ne olacağı. Daha önce de belirttiğimiz gibi, patron bu gücü hiçbir zaman kendi gücünü yıkmak için kullanmadı."

"Patron." Buna kıs kıs güldü. "Neyin patronu? O vali, bir anne. Yıllar önce her şeyi Liam Callahan'a devretti. Bunu biliyorsun. Şimdi görüştüğün kişi o değil mi? Seni, ailesi neredeyse hepinizi yok eden, tek sadakati kendi sadakati olan bir adama süründürüyor. Gerçeği istiyorsan, tamam, al: Melody Callahan ya barışçıl bir şekilde bizden uzaklaşacak ya da ben ondan gücü parça parça alacağım."

"Bu süreçte kaç iyi insan ölecek?" Koca Tony ona sordu.

"Şu anda, sadece bir tane." Yüzünü bana döndü ve ben daha hareket edemeden silahını çekmişti bile.

BANG.

MELODİ

"Hepinizi çok özledim!" Kollarımı çocuklarıma doladım, hepsi

şimdi benimle birlikte yatağımdalar. Liam yatağın direğıine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ama yüzünde küçük bir sırıtışla bizi izliyordu.

"Anne, söylediler, neden?" Dona saçlarımla oynadı, onları bükti. "Tekrar gitmek istemiyorum."

Wyatt ellerini kavuşturarak, "Ben de," diye homurdandı. "Ben burada seninle kalacağıım."

"Ama annemle babamın yapacak işleri var." Burnunu dürttüm.

"Sizin her zaman işiniz oluyor, bu neden farklı?" Ethan tabii ki Liam ve benim aramda dolaşarak sordu. Liam yanıma oturmadan önce elini başının üzerine koydu.

"Bu... çok karmaşık Ethan. Ama şu anda güvenli değıl-"

"şehirde her zaman güvende olduğıumuzu söylemiştin." Sinirli bir şekilde geri itti. "Anneme zarar veren kişi mi? Kalmak istiyorum baba. Dona ve Wyatt'ı gönder."

"HEY!" Dona ve Wyatt ona bağırdı.

"Eğıer gerçekten kalırım!" Wyatt onun kolunu itti. "Sen daha çocuksun!" Ethan onu geri itti.

"Demek sen sensin." Dona kaşlarını çattı. Başını iki yana salladı. "Ben bir preteen'im."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ve alnından öperken güldüm. "Sen de bir çocuksun Ethan, gidip kardeşlerine göz kulak olması gereken bir çocuk."

Ethan tekrar, "Kalmak istiyorum," dedi.

"Ethan," diye konuştu Liam babasının sesiyle. Ayağı kalktı. "Her neyse-"

"," diye tersledim onu ve dondu kaldı. "Üzgün olduğıunu biliyorum ama

Bize saygısızlık etmiyorsun, anladın mı? Bir süreliğine ayrılacağınızı söyledik, bu ayrılacağınız anlamına geliyor. Bu bir demokrasi değil. Oy hakkınız yok. Otur yerine."

Kapı çalındığında hepsi sessizdi. Liam kapıyı açmak için ayağa kalktı ve ben de teker teker yanaklarından öptüm.

Liam bana dönüp baktığında, "Sen yat, ben sonra gelirim," dedim.

Sessizce yatağımızdan atladılar ve ikinci kapıdan çıktılar. Yataktan kalktım ve ne Declan'ın ne de Liam'ın her ne olduysa beni bilgilendirmek istemediklerini gördüm. Bunun yerine evin önüne doğru yürüdüm ve bütün hizmetçiler ve uşaklar içerideymiş gibi görünüyordu. Cora kapıda durmuş, bebek Darcy'yi elinde sallıyordu.

" oluyor?" Liam'a sordum. Hiçbir şey söylemedi ve söylemesine de gerek yoktu. Dışarı çıktığımızda onu gördüm.

Fedel. Cesedi aile kapısının hemen dışındaydı, tam gözlerinin arasında bir kurşun vardı. Daha rengi bile solmamıştı.

"Melody." Liam yanıma geldi ama ben ne hareket ettim ne de konuştum. Donup . Orada öylece duruyordu, ölmüştü. Gitmişti. böyle. Koruduğu insanlar tarafından öldürülmüştü, benim insanlarım, bizim insanlarımız; onu öldürmüşlerdi.

Onlar da benim arkamda hiç durmadılar. *Tamam o zaman.*

"Onu getiren çocuk bu," dedi Neal. Kısa saçlı, gözlüklü, yirmili yaşlardaki çocuğa baktım. kadar zayıftı ki, rüzgâr onu her an uçurabilirmiş gibi görünüyordu.

"Sen kimsin?" Sormak istedim ama konuşamadım, bu yüzden Liam Ben.

"Frankie sir....uh, Frankie Severino, Fedel... o... o beni eğitiyordu. Yani ben onun yedek şoförüydüm ama beni başka konularda da eğitiyordu. Bir gün işe yarayabileceğimi söyledi..."

O mu? İşe yarar mı? Ne için? Comic-Con mu?

"Ben bu sahildeki en iyi biyokimyacıyım. Ne isterseniz yapabilirim.... ama sanırım şimdi zamanı değil. Sadece, evet. Benim işim bu. Ve bilmelisiniz ki tüm İtalyanlar bu yeni adamla birlikte değil, hanımefendi. Birçok insan şok oldu ve kafası karıştı ama çoğunlukla herkes bölünmüş durumda. Hala sadık olan herkesi tanıyorum. Koca Tony'yi de vurdu ama hâlâ hayatta. Diğer bazı adamlar onu hastaneye götürdü. Ama-"

"Ama?" Sonunda konuştum.

Kanlı bir telefonu kaldırdı. "Fedel'in son kaydı. Emilio sizin için bir mesaj bıraktı, hanımefendi."

Telefonu elinden alıp oynat tuşuna bastım.

"Küçük kardeşim!" diye bağırdı. "Tanrım, sana böyle seslenmek için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsin. Neyse, köpeğin için üzgünüm. Yavrusunun yaşamasına izin verdim, yine de gerçek bir Chihuahua'ya . Daha önce yaptığımız konuşmayı hatırla... Umarım şimdi daha ciddiye alıyorsundur. Bu kadar çok insanımızın senden nefret ettiğini kim bilebilirdi?"

Daha fazla duymak istemediğim için elimden bıraktım ve arkamı döndüm.

"Liam, görünüşe göre cevabımızı aldık," dedim ona.

İrlandalılar ve İtalyanlar yine kan peşindeydi. Söylenecek hiçbir şey, bunu anlatacak hiçbir kelime kalmamıştı. Şimdilik, kendi işime odaklanacaktım.

Çocuklar. Emilio'yu onların peşine düşeceğini, onları benden almaya çalışacağını bilecek kadar iyi tanıyordum ve ona fırsat vermeyecektim.

"Mel..." Cora benimle konuşmaya başladı ama ben geçip gittim. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ethan'ın odasına vardığımda ellerimin titrediğini fark ederek durakladım. Öfkeden mi? Yoksa kederden mi? Emin değildim.

Fedel.

Hayır. Yapamazdım. Şimdi olmaz.

"Tak tak." Bana kızgın olduğunu bildiğim için kafamı içeri uzattım ve tabii ki yan dönmüş, video oyunları ile oynuyordu. Ona doğru yürürken derin ve yüksek sesle iç geçirdim ve yatağının kenarına sertçe oturdum. Zıpladı ama hala bana bakmıyordu.

"*Mio bel leoncino.*" Yastıklarının uzanarak yatağının gölgeliğine baktım.

"Bana kızgın mısın?"

Cevap yok. Onun yerine, oyundaki yarış arabasının motor sesini duydum.

Yu

kar

1. "Eğer öyleysen sorun değil, fikrimi değiştirmeyeceğim. Kalamazsın-"

"Anne!" İnledi, ayağa kalktı ve bana ters ters baktı.

"Evet?" Gülümsememeye çalışarak usulca

sordum. "Neden? Ben daha büyüğüm-"

"Çünkü seni seviyorum," dedim. Dondu kaldı, dudaklarında bir çatıklık vardı.

"Bunu öylece söyleyemezsin, bu adil değil." Suratını astı, tekrar yanına uzandı

ve ellerimi onun yumuşak saçlarında gezdirdim.

"Bunu söyleyebiliyorum çünkü bu doğru," diye fısıldadım, kalbim yine acıyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki Ethan, ben bile bunu kelimelere dökemiyorum. Sen benim oğlumsun, benim

İlk çocuğum ve sana bir şey olması düşüncesi... beni o kadar korkutuyor ki Ethan, bazen geceleri uyuyamıyorum. Annem ve babamın diğer insanların kötü olduğunu düşündüğü şeyler yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı, kollarını bana sararken başı yanımdaydı. "Ama babam bazen iyi sonuçlar almak için kötü şeyler yapmamız gerektiğini söyler. Eğer o yapmazsa, başkası yapar ve biz zarar görebiliriz."

Kulağa tamamen Liam'ın cevabı gibi geliyor.

"O haklı." Ben de ona aynı şeyi söyledim. "Çoğunlukla babam ve ben her şeyi kontrol altında tutuyoruz. Ama bazen insanlar bu yüzden bizden nefret ediyor ve bize zarar verebilecekleri tek yolu, yani en çok sevdiğimiz insanlara zarar vermek istiyorlar. Sizin gibi insanları."

"Yani bizi gönderiyorsun."

Başımı salladım. "Seni gönderiyorum ki baban ve ben yapmamız gerekeni yapabilelim ve güvende olmadığın için endişelenmeyelim. Büyü ve daha güçlü ol, kimse seni bir daha saklamak zorunda bırakmayacak."

"Peki. Ama , sana bunu yaptıkları için onlarla savaşacağım." Ayağa fırladı, mutlu bir şekilde bana bakıyordu.

"Anlaştık." Yataktan kalkarak elimi uzattım. Çarşafın altına girmeden önce elimi sıkıca sıktı. "Seni yatırmamı ister misin?"

"Hayır anne," dedi ve sanki sonuna bir "duh" ekleyecekmiş gibi geldi. Eğilip alnından öptüm.

"Seni seviyorum, *mio bel leoncino*."

"Ben de seni seviyorum." , yan yattı ve video oyununu unuttu. Uzanıp oyunu aldım, kapattım ve masasının üzerine koydum.

Onun odasından çıkıp Donatella ve Wyatt'ın odasına girdim. Dadısı saçlarını tararken Dona uykuyla savaşıyordu. Başı ileri geri sallanıyordu.

"Onu yakaladım," dedim hizmetçiye, o da hiçbir şey söylemedi, sadece fırçayı yere bıraktı ve odadan çıktı.

"Anneciğim." Dona sırtıtarak bana doğru uzandı. Bazen çok sevimli oluyordu. Onu kucağıma , yatağına götürürken bacakları ve kolları bana sarıldı. Kollarımda ne kadar ağırlaştığını fark ettim. Çok küçük olduğu, Ethan ve Wyatt'tan çok daha küçük olduğu zamanları hatırladım ve onu inciteceğimden endişelendim.

"Anneciğim. Artık daha fazla yüzebiliyorum," diye fısıldadı.

Wyatt onu yatırmadan önce çarşaflarını kaldırırken, "Aferin kızıma," diye fısıldadım. "Yani benden daha hızlı olacaksın."

Kıkırdadı, "Mümkün değil anne, sen balık gibisin. Babam gittiğin yerde su içtiğini söylüyor."

"Doğru değil ve sakın deneme, hasta olursun." Yüzünün yan tarafını okşadım. "Bir şey ister misin?"

Burnunu ovuşturarak esnedi. "Ethan ve Wyatt'ın kavga etmeyi bırakması için." "Hey!" Wyatt arkamdan homurdandı.

Gözlerinin içine üflemeden önce ellerimi yüzünün önünde defalarca döndürdüm. "İşte, sana müdahale etme ve onları geldiğinde durdurma gücü veriyorum."

"Onları tekmeleyeceğim." O sırttı, ben de güldüm ve başını öptüm.

"Yapman gerekeni yap."

"Anne, hayır, bizi gerçekten tekmeleyecek!" Ben yatağına doğru ilerlerken Wyatt inledi.

"Ya da sen ve kardeşin kavga etmeyeceksiniz ve o da zorunda kalmayacak." Hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını kavuşturdu ve sırt üstü uzandı. "Bu benim suçum değil."

"Gerçekten mi?"

Dudağını yana doğru büktü.

"Wyatt."

"Bu biraz da ikimizin hatası," diye kabul etti.

Ona yaklaşarak fısıldadım: "Sana bir sır vereceğim ve bunu asla kız ya da erkek kardeşine söyleyemezsin."

Gözleri kocaman oldu ve gözlerimin içine bakmak için ters döndü. "Ne?"

"Tüm çocuklarım arasında en sevdiğim sensin Wyatt."

Ağzı açıldı ve sonra dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılmadan önce tekrar kapandı. "Gerçekten mi?"

"Nedenini bilmek ister misin?" diye sordum, o da başını sallayarak yaklaştı. "Çünkü tüm çocuklarım arasında seni en iyi anlayan benim. Ethan babana çok benziyor ve herkes onu destekliyor. Dona'nın etrafı onu her zaman savunan insanlarla çevrili. Ama sen Wyatt, benim gibisin; her şeyi görüyor ve 'Ben nereye uyuyorum' diye soruyorsun. Bunu çözdiğünde seni durduracak hiçbir şey kalmayacak."

Anlıyor gibi görünmüyordu ama benim favorim olduğu için gurur duyuyordu. Bu doğrudu; onu seviyordum çünkü bana çok benziyordu. Kısa süre sonra onun nefes alış verişini rahatladı, benimki de öyle; farkına varmadan ben de uykuya dalıyordum.

LIAM

Yatak odamıza döndüğümde Fedel'in cesedi kaldırılmıştı; Declan ve Neal diğer her şeyle bizzat ilgilenmek istiyordu. Hiçbirimiz bunu söylememiştik çünkü şimdiye kadar hiç söyleme ihtiyacı ... ama Fedel aileden biri kadar yakındı. Bir kez bile hastalık almamıştı. Bir kez bile ona ihtiyacımız olduğunda yanımızda olmamıştı. Sadakati tartışılmazdı ve bunun bedelini bir kurşunla ödemişti. Eğer biz üzöldüysek, Melody'nin neler hissetmiş olabileceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu eve birlikte geldiğı son kişi de bir tabutun içinde gitmişti.

"Mel?" Odamıza gittiğimde seslendim ama ışıklar kapalıydı ve geri dönmemişti. Dona ve Wyatt'ın odasına geçmeden önce banyoyu kontrol ettim.

"Mel..." Yanına kıvrılmış Wyatt'ın yanında uyuduğunu gördüğümde sesim kesildi. Onları bırakabilirdim ama bencildim.

Ona doğru ilerledim, kolumu sırtının altına soktum ve onu kendime doğru eğip kaldırdım.

"Liam?" dedi usulca, gözleri hafifçe açılarak.

Başını göğsüme yasladığında, "Şşş. Tuttum seni," dedim.

"Eğer... eğer bir daha kimsenin bize garanti edecek bir planım varsa, bunun neden olacağı acı için beni affeder misin?"

Melody... af mı diliyor? Tüm bunların onu incittiğini biliyordum. Bunu asla kabul etmezdi ama babası, Emilio, Fedel... bunlar onu incitiyordu.

"Sabah konuşuruz," diye yanıtladım onu .

Başını iki yana salladı. "Cevap ver bana."

"Melody, her zaman sana cevabını bildiğim sorular sormamamı . Şimdi ben de aynısını söyleyeceğim."

"Sadece bu seferlik o zaman." Gözlerine yansımasa da gülümsedi.

Yanına uzanıp ellerini öptüm. "Sana takıntılıyım Melody. Ne yap, seni her zaman affedeceğim. Beni öldürsen bile seni affederim."

Cevap vermedi, sadece gözlerini kapattı. "Fedel... o bir askerden daha fazlasıydı... o benim tek kardeşim gibiydi."

"Biliyorum."

YİRMİ BİR

"Cenazeler ölüler için değildir. Yaşayanlar içindir."

~ Gavin Extence

LIAM

Sanki Tanrı dünyayı yeniden sular altında bırakmayı planlıyormuş gibi yağmur yağıyordu, ayağa kalkıp cenaze evinden arabalarımıza doğru yürürken her yağmur damlası şemsiyelerimize ağır bir şekilde çarpıyordu. Beş siyah Chevy Tahoe ön tarafa park etmişti, her birinin camları o kadar koyu renkliydi ki yansımanı görebiliyordum. Hiçbir şey söylemedim. Fedel'in ölümünden sonra terfi eden iki yeni adam - İrlandalı, iri yapılı, sarı saçlı ve kahverengi gözlü Rowan ile kıvrıcık kahverengi saçlı ve yanağında doğum lekesi olan zayıf bir adam olan Lucian - şimdi onun yerinde duruyordu. Başından beri Fedel'in emrinde çalışmışlardı; tasmaı olmayan köpeklere bakmak gibiydi.

Umarım uzun ömürlü olurlar.

"Efendim, hanımefendi." Lucian başıyla bize işaret ederek arabanın kapısını açtı ama Melody, Rowan tutarken çocuklara doğru yürüdü. Taktığı siyah duvak yüzünün üst kısmını örtüyordu. Önümüzde onları havaalanına götürecek olan arabaya binmeden önce üçüne de sarıldı. Declan da onlarla birlikte arkaya atladı.

Araba durduktan sonra geri döndüğünde ona "İyi olacaklar," dedim. Hiçbir şey söylemedi; önceki geceden beri hiçbir şey söylememiştı. Büyük planı neydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bana söylemediğine göre, planın işe yaraması için benim bilmemem çok önemliydi. Yine de bu beni çok kızdırmıştı.

"Onları takip edin," diye talimat verdim, kravatımı indirdim.

Bu sessizlik beni öldürüyor.

Havaalanına doğru arka yollardan gittik, güzergâh tamamen ormanla kaplıydı. "Sence ne kadar sürer-?"

"KAHRETSİN!" Çocukların arabasına başka bir Tahoe kafa kafaya çarpınca Rowan bağırdı. Arabayı sola doğru çevirdi, lastikler kilitlendi ve lastik yola çarparak yandı.

"YERE YATIN!" Adamlar arabadan dışarı dökülürken bağırdım, tüfekler hazırды ve sadece bize değil çocuklara da ateş ediyorlardı. Kurşunlar metale çarpıyor, kurşun geçirmez camdan kıvılcımlar çıkarıyordu.

Melody koltuğun altına uzandı ve benim yaptığım gibi bir silah çıkardı. Bana baktı ve ben sadece göz kırpabildim. Yirmi dört saat sonra ilk kez bana gerçekten gülümsedi ve başını salladı.

"Önden buyur, karıcığım."

"Memnuniyetle." Arkasına uzanıp arabanın kapısını açtı, ben de öyle yaptım, dışarı çıktığımızda yağmur ikimizi de sıırlıklam etmişti. Her damlanın yüzüme çarptığını, takım elbisemi ve hatta çoraplarımı ıslattığını hissedebiliyordum. Onlarla aramızdaki tek şey kapılarımızdı. Sadece Mel ve ben değildik; arkamızdaki arabalarda bulunan tüm adamlarımız dışarı çıktı, sıraya girip ateş etmeye başladılar.

"Geri çekilin!" diye bağırdı içlerinden biri, arabalarına ulaşmaya çalışıyordu ama Melody lastiklere ateş etti.

"S.KTİR ET! ALIN ŞU KALTAĞI!" diye bağırdı bir diğeri, ama ona nişan almak yerine, şimdi bir ağacın yanındaki çukurda yan yatmış olan çocukların arabasına ateş ettiler.

"Hepsini öldürün!" Bağırdım, teker teker sinek gibi düşmelerini izledim.

"DUR!" Sonuncusu da dizlerinin üzerine çöküp sürünmeye başlayınca Melody bağırdı.

Tahoe'sunun arkasında, bacağından akan kan yağmurla yıkanmak üzere sokağa dökülüyordu.

"Sayıca azsınız!" Melody ona bağırdı.

"ÖL! GİT!" Adam ateş etmek için doğrulttu ama kadın başparmağına ateş etti. Ona doğru yürürken adamın çığlıkları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; şapkasını çıkarırken yağmur çenesinden damlıyordu.

"Ona ol," dedim Lucian'a. Çocuklara doğru koşmaya başlamadan önce, arabanın motorundan dumanlar çıkmaya başlamıştı. "Declan?"

"Ugh..." diye inledi, kapıyı tekmeleyerek açtı. Süpermen gibi gömleğini yukarı çekerken bacakları dışarı sarktı ve üç merminin gömülü olduğu kurşun geçirmez yeleği ortaya çıktı. "Bir dahaki sefere yem araba oyunu oynadığınızda, oyumu içinde olmamaktan yana kullanıyorum."

"Sızlanmayı kes ve yürü." Onu kenara çektim ve arkasındaki çocukları gördüm. Bizimkiler değil, yetimlerdi; hepsi de birbirlerine sıkıca tutunmuş, çığlık atmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı, gerçi bir kız ağlıyordu.

"İyi miydik?" diye sordu Ethan olması gereken en büyükleri, boğazındaki yumruyu yutarak.

"Evet, söyledin... ben de sözümü tutacağım. Şimdi dışarı çıkın, bu şey patlayacak," dedim Declan onları teker teker çıkarmama yardım ederken.

Onlara diğer arabaya gitmelerini söyledi ve arabanın tekerleğine yaslanmış kırık bir adamın başında duran Mel'e baktı. "O iyi mi?"

"Olacak," diye cevap verdim, ona doğru ilerleyerek. Emilio'nun beklemeyeceğini biliyorduk.

Fedel'in cesedini gönderdiği an, savaş çağrısı yapıyordu. En iyi şans

Bunun için de çocuklara ulaşmak gerekiyordu. Onlar hâlâ uyurken onları dışarı göndermiştim. Annem ve Neal dışında kimse nerede olduklarını bilmiyordu. Cora ve Mina çocukların geri kalanını alıp başka bir yere gitmişlerdi. Chicago'da sadece Melody, Declan ve ben kalmıştık. Bu öyle ya da böyle sona erecekti. Eğer Emilio belediye başkanı olmanın ve birkaç aileyi kendi tarafına çekmenin kazandığı anlamına geldiğini düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Sana tekrar sormayacağım. Nerede o?" Bacağındaki yaraya doğru adım attı ve topuğunu derisine sürttü.

Sırıttı. "Haklıydı... o her zaman ... bir adım önde. O... bunun çok kolay olduğunu biliyordu."

"SANA BİR SORU SORDU!" Onu tersledim.

"Ben de bir tane soracağım." Dudağını ısırmadan önce güldü. "Boston'da hava nasıl?"

"Liam." Melody'nin gözleri büyüdü, kalplerimiz karnımıza düştü... Ben çoktan aramaya başlamıştım.

ZİL. ZİL.

ZİL. !

"Liam?"

"NEAL ÇOCUKLARIMI HEMEN ORADAN

ÇIKAR!" "Wh-"

BOOM!

Bir anda hat kesildi ve Melody telefonu kapınca donakaldım.

ellerimden. "Neal? Neal?"

Lucian'ı boğazından tutup kendime çektim. "Bana hemen bir jet getirin!"

NEAL

anahtarını ararken kollarımdaki yiyecekleri kaydurdım. "Neal Amca, hamburger alabilir miyiz?" Wyatt yanımdaki sandalyeyi ayarlayarak sordu.

Kafasında şapka ve peruk.

"Hayır, bir süre içeride yiyeceğiz," diye mırıldandım. *Nerede bu lanet anahtar?*

"Neal Amca-"

"Wyatt." İçimi çektim, durakladım. "Nana'nın eşyaları arabadan çıkarmasına yardım et, tamam mı? Ve şapkanla oynamayı bırak."

"Ama kaşınıyor."

"Git," diye emrettim. Homurdandı, kollarını kavuşturdu ve giderken hafif ayakkabılarını yere vurdu. Telefonum çalarken başımı sallayarak tuşlara odaklandım. Numarayı bilen tek kişi bu iş bitene kadar aramadı...

Ben cevap verdim. "Liam?"

"NEAL ÇOCUKLARIMI HEMEN ORADAN ÇIKAR!"

"Wh-" Kapının klik sesini duydum ve bir adım atmaktan başka bir şey yapamadan-

BOOM!

Kendimi caddenin kenarındaki park etmiş arabalardan birine doğru uçarken hissettim.

Tüm vücudum gibi hissediyordum... gerçekten de öyle olabilirdi. "NEAL

AMCA!" Ethan çığlık attı.

"NEAL!" Annem bağırdı ve ben de Ethan, Wyatt ve Dona'yı kollarının arasında çırpınırken yakalayan adamların siyah ayakkabılarını görmek için tam zamanında döndüm.

"ONLARI!" Annem onlara doğru uzandı ama adamlardan biri ona öyle sert bir tokat attı ki annem kaldırıma düştü.

Kımıldayın! Hadi kımılда! SIKTIR! NEAL'I HAREKET ETTİR! KALK LAN AYAĞA! I

Arabanın bagajına tıklandıklarını gördüğümde zihinsel olarak kendi kendime çığlık attım. Yapabildiğim en iyi şey bileğimi ağzıma götürmek oldu. Dilimle saatimin tepesini iterek kasa borusunu içeri soktum ve destek için ışığın yanmasını sağladım.

"Neal!" Annem bana doğru koştu.

"Ben...iyiyim..." Kendimi iyi hissediyordum ama bunun kötü olduğunu biliyordum. "Burası Chicago değil... İrlandalılar Boston'u yönetiyor. Onlar... alamayacaklar..."

"Konuşmayı kes! Biliyorum, seni aptal! Seni hastaneye götürmemiz gerek!" diye cevap verdi, elleri kan içindeydi.

Yaralandı mı? Sormak istedim ama gözlerimi açık tutmak gerekenden çok daha fazla güç gerektirdi. Gördüğüm son şey arkasından gelen adamlardı; ona kaçmasını söylemek istedim ama gözlerini benden ayırmadı, hıçkırarak ağlıyordu.

Liam çok kızacak.

WYATT

"BENİ!" Dona onlardan birini ısırđı ve o da yüzüne bir tokat atarak yanımıza düşmesine neden oldu.

"ONU RAHAT BIRAKIN!" Onları tekmelemeye çalıştım, ama sadece darbe aldım. Onlar da

Kaputu üzerimize kapatmadan önce hepimizin kafasını aşağıya doğru itti; her şey karardı.

"BİZİ! ÇIKARIN BİZİ!" Tekmeledim ve tekmeledim.

"Dur!" Ethan bana bağırdı. Onu göremiyordum ama saçlarını hissedebiliyordum. "Hayır! Gitmemiz gerek-"

"Bağırmaya devam edersen nefes alamayacağız," dedi sırt üstü dönerek.

"Ah, saçım." Dona yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim." Kızın uzaklaşması için elini kaldırdı. "İyi misin?" "Korkmuyor musun?" diye fısıldadı, nefesi tam kulağımın dibindeydi. "Hayır."

"Yalancı," diye mırıldandım. Bunu hep yapıyordu, her zaman çok güçlüymüş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Neden hep benimle kavga ediyorsun?"

"Ah!" Elleri bize vurduğunda ikimiz de bağırdık. "Annem kavga ederseniz size vurabileceğimi söyledi."

Ethan, "Hayır, öyle bir şey yapmadı," diye cevap verdi.

"Evet, annem öyle söyledi." Keşke söylemeseydi. Konuşmadık.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Ethan ellerini üzerimize kaldırdı.

"Nasıl?" Dona da aynısını yaptı.

Etrafına bakındı ve sonunda "Nasıl yapılacağını biliyorum" dedi.

"Sanırım nasıl yapıldığını biliyorum. Bunu bana annem yaptırdı." Sadece hatırlamam gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ethan sorguladı.

"Şşş." Düşünmeye çalışarak gözlerimi

kapattım.

İKİ HAFTA ÖNCE

"Anne?" esniyordum; her yer karanlıktı. Neredeyim ben? Beni taşıdığını hissettim.

Doğrulduğumda başım tavana çarptı. Ne oldu? Bu da ne böyle?

"Anne!" Ona vurdum. "Anneciğim!"

Neredeyim ben? Bir kutunun içinde miyim? "ANNE!"

Ellerim titremeye başladı ve gözlerim yakınlaşıyormuş gibi hissetti.

"ANNE! YARDIM EDİN! BİRİ YARDIM ETSİN!"

"Wyatt." Onun sesini duydum.

"Anne, yardım et, göremiyorum." Üstüme uzandım, tepeyi tekrar hissettim.

Tam üzerimdeydi.

"Wyatt, bir arabanın bagajındasın."

"NEDEN!" Çığlık attım ve sanki bana gülüyor gibiydi. "Çünkü benden güçlenmene yardım etmemi istemiştin, hatırladın mı?"

Kaşlarımı çattım. Bu şekilde değil.

"Karanlıktan nefret ettiğini biliyorum Wyatt, yalnız olmaktan da nefret ettiğini biliyorum." "Ben iyiyim." Kollarımı kavuşturdum.

"Yani seni bırakmalı mıyım?" "HAYIR!"

Yine güldü.

"Anne, artık dışarı çıkmak istiyorum."

"O zaman dışarı çık."

İttim, ittim ama işe yaramadı. "Anne, yapamıyorum." "Sana nasıl yapılacağını öğreteceğim."

"Anne, korkuyorum!" Göremiyordum.

"Biliyorum ama güçlü olmak için bizi korkutan şeyleri yapmalıyız, tamam mı?" Titrememi durduramıyordum. "Wyatt?"

"Tamam," dedim usulca.

"Güzel, şimdi hareket et. Bir şey hissediyor musun?"

Öyle yaptım ve sert ve ağır bir şey hissettim. "Evet."

"Şimdi yan tarafına dön."

"Tamam." .

"Şimdi yan tarafa dokun; panellere benzer bir şey hissediyor musun?" "Paneller nedir?"

"Perde ya da... başka bir şeyi örten bir şey gibi." Duvarı yokladım ama halıdan başka bir şey bulamadım. "Hayır."

"Diğer tarafa dön ve tekrar dene."

Hissettim. Yüzümdeki teri silerek tekrar hissettim. "Sanırım ."

"Güzel, çekebildiğin kadar sert çek."

Bunu yaptığımda ışık çok parlak geldi ve dışarıyı görebiliyordum ama kırmızı ve bulanıktı.

"Ben ."

"Şimdi kırmızı şeyi kırmak için ağır şeyi kullan."

Kırdığımda ilk gördüğüm kişi Fedel Amca oldu. "Hey, ufaklık." Gülümsedi.

"İyi iş çıkardın. Artık ışığın var. Daha az korkutucu, değil mi?" "Sıcak bastı. Anne, artık dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Yakında, tatlım. Şimdi etrafına bak; zemini kaplayan başka bir panel... yani şey görüyor musun?"

Baktım ve gördüm. "Evet."

"Yukarı kaldırın ve babanızın video oyunları için kullandığı gibi bir kablo göreceksiniz."

"Eski oyunlar mı?"

"Evet Wyatt, eski oyunlar." Yine güldü. Onun severdim. "Görüyorum anne. Sarı."

"Tamam, kabloyu çek."

Yaptım ve bir klik sesi duydum.

"Şimdi yavaşça it." Tavan çıktığında oturdum. Annem tam orada bana gülümsüyordu.

"Harikaydın Wyatt!" Bana sarıldı. "Yarın başka arabalarla deneyeceğiz."

"Bundan hoşlanmıyorum anne!" Ağlamaya başladım ve pantolonum ıslak olduğu için kendimi daha da kötü hissettim.

"Biliyorum." Bana sarıldı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama güçlü olduğunda . Her şey üzerinde teker teker çalışacağız. Ben hep yanında olacağım."

"Wyatt!" Ethan bana bağırdı ve ben sıçradım. "Bağırمامamı söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Endişelendim. Hiçbir şey söylemiyordun; yaralandığımı düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim."

"Peki, senin fikrin nedir?" diye sordu bana.

Panelleri bulmak için arabanın duvarlarını yokladım ama bulamadım. "Senin olduğun yerde olmam gerek Ethan."

"Ne?"

"Değişmem lazım, !"

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Wyatt, oturabildiğin kadar otur. Dona, onun altına kay ve Wyatt, üzerimize yuvarlan."

"Ugh." Önce inleyen Dona'nın, sonra da Ethan'ın üzerinden yuvarlanarak onun yerine geçtim. Duvarları tekrar hissettim. İlk araba gibi olmasını umuyordum; annemin beni bindirdiği diğer arabalar çok sertti.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Ethan arabayı çektiğimde sordu.

Tıpkı ilk arabada olduğu gibi, kırmızı parıltıyı gördüm.

"Tornavida gibi ağır bir ihtiyacım var," dedim ona. "Bir bıçağım var."

Elime tutuşturdu.

"Neden bıçağın var?"

"Sen neden yapmıyorsun? Kural 103: Her zaman bir bıçak bulundur. Bütün kuralları bilmiyor musun?"

Ben bir şey söylemedim.

"Kimse tüm kuralları bilemez Ethan, sen bile," dedi Dona ve bıçağı kırmızı şeye vurmak için kullanırken kendimi daha iyi hissettim.

"Ne görüyorsun-"

"AH!" Dona ığlık attı. Araba bir Şeye çarpmadan önce sert bir Şekilde frene bastığında hepimiz çığlık attık. Sırtım Ethan'a çarptı ve bıçak elimi kesti.

"Durduk," dedi Ethan ve silah seslerini duyunca irkildim. "Açabilir misin?"

"Evet." Ağlamamak için dudağımı ısırđım, halıyı yukarı çektim ve sonra sarı kabloyu ekiştirdim. "Yukarı it," dedim, bir elimle iterek.

"Wyatt, sen lanet olası bir dahisin!" Ethan bana sarıldı ve görebilmek için kapuşonu birazcık kaldırdı. "Kamamız gerek."

"Nereye?" Dona sordu.

"Fark etmez, sadece atla ve kaç." "Tamam." nefes almak zorlaşıyordu.

"Bir..." Tepeyi daha da kaldırarak saydı; silah sesleri daha da yükseldi. "İki...üç!"

Kaputu yukarı ittik ve güneş tam . Arabalardan silahlı adamların çıktığını gördük.

"KOş!" Ethan dışarı fırladı ve Dona'ya yardım etti. Elim i göğsüme bastırdım ve koşmaya başladım.

"Ne yapıyorsunuz lan, peşlerinden gidin! S.KTİR!" diye bağırdı biri ama Ethan arkamıza bakmamamızı ve koşmamızı söyleyip durdu, biz de öyle yaptık, insanları kendimizden uzaklaştırıp dükkânların ve mağazaların önünden koşarak geçtik. Her Şey çok hızlı gelişiyordu. Çok yorgundum ama koşmayı bırakmadım... ta ki Dona köşeyi dönüp bir ara sokağa girdiğimizde ayağı takılana kadar. Her yer kaka ve iş kokuyordu.

"DONA!" Dönmeyi durdurmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Adamlardan biri

Giyinik bir şekilde tam arkasından yaklaştı ve onu aldı.

"Bırak!" Ona doğru koştum ve kolunu ısırdım.

"Seni aptal küçük !" Bana vurmasını engellemek için elimi başımın üzerine koydum ama vurmadı.

BANG!

Gürültülü bir atıştı. Sokakta yankılandı. Adam yere düştü ve sonra dizlerinin üzerine . Dona ve ben kafamızı kaldırıp baktığımızda Ethan'ı gördük. Adamın düşürdüğü silah ondaydı ve ona ateş etmişti. Ona doğru yürüdü.

"Kardeşlerimi rahat bırakın," dedi ve tekrar ateş etti. Kan yüzüne çarptı ve sanki her şey yeniden sessizleşti.

"ONLARI YAKALADIK!" Hepimiz döndüğümüzde sokağın sonunda üç adam gördük.

Ethan silahı onlara doğru tuttu ve onlar da ellerini havaya kaldırdılar.

"BİZİ YALNIZ BIRAKIN!" diye bağırdı, önümüzde durarak.

"Ethan," dedi ilk iri adam. Keldi ama başının iki yazılar ve büyük bir sakalı vardı. "Bizi baban gönderdi. Biz İrlandalıyız. Buradayız-"

"Sana inanmıyorum. Geri çekil yoksa ateş ederim!" Ethan silahını tekrar havaya kaldırdı.

Diğer adamlardan biri elini beline götürdü.

"KIMILDAMA DEDİM!" Ethan çığlık attı.

"Sadece kanıtlamak istiyoruz, tamam mı?" dedi bir diğeri gömleğini kaldırarak. Karnının yan tarafında kocaman bir C harfi gördüm.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben Callahanlar için çalışıyorum ve bu da bizim de sizin için çalıştığımız anlamına geliyor."

Ethan silahını bırakmadı. "Eğer benim için çalışıyorsanız, silahlarınızı bırakın."

"Ha?"

"Silahlarınızı indirin," dedi tekrar. "Peki, evlat." Silahlarını yavaşça yere bıraktılar.

"Wyatt, git getir." Benden önce Dona gidip silahları aldı ve adamlara geri verdi.

"DONA!" Ethan bağırdı.

"Bizi kaçıran adamları vurduklarını gördüm. Yalan söylemiyorlar," diye yanıtladı onlara dönmeden önce. "Doğru mu?"

Gülümsediler. "Hayır, hanımefendi, değiliz. Şimdi gelin. Hepinizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

Ethan hâlâ hareket etmek istemiyordu, ben de tişörtünü çektim. "Ethan ama... nerede olduğumuzu ya da nereye gidebileceğimizi bilmiyoruz. Dona emin."

Silahını indirerek başını salladı. Omzunun üzerinden arkamızdaki adama baktı ama biz onları ara sokaktan çıkıp arabalara doğru takip ederken bir şey söylemedi.

Kapılar kapandığında hepimiz birbirimize yakın oturduk. İçlerinden biri koluma uzandı ama Ethan önce onun kolunu yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"

Adam birkaç bandajı havaya kaldırdı. "Sen, Wyatt, çok koruyucu bir ağabeye sahipsin. Bu duyguyu bilirim. Ben Max."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece elimi uzattım.

"Neal Amca nasıl?" Dona sordu.

Kimse cevap vermedi.

İnsanların cevap vermemesi korkutucuydu. Yalan bile söyleyemedikleri anlamına geliyordu ve bu kötüydü.

LIAM

On beş dakika.

Havaalanına varmamız ve jeti bizim için hazırlamaları kadar uzun sürdü. Tam uçağa binmek üzereydik ki telefonum çaldı.

"Bunlar onlar." Mel bana döndü, yüzü bana o kadar yakındı ki nefes alışını görebiliyordum.

Başımı sallayarak cevap verdim, telefonu aramızda tuttum ve hoparlöre verdim.

"Patron. Onları yakaladık."

Nefes verdi, kolumu tutmak için uzandı, tırnakları derime batıyordu. "Onlar iyi. Wyatt'ın kolunda bir kesik var ama durumu iyi. Ethan..." "Ethan ne?"

Mel bağırdı.

"Onları kovalayan adamlardan birini vurdu. Sanırım biraz sarsılmış. Silahını bırakmıyor ya da rahatlamıyor. Muhtemelen tanıdığı biri gelene kadar da bırakmayacak."

"Onu hatta bağla," dedim, kafasından neler geçtiğini biliyordum. "Baba?"

"Oğlum," diye sııttım. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum." "Neredesin sen?"

"Hâlâ Chicago'ama yakında orada olacağım. Birlikte olduğun aile, sen

onlara güvenebilirsiniz-"

"Baba..." Araya girdi ama sonra sesi . Mel dudağını ısırđı ve başını öne eğdi.

"Ethan, kardeşlerinle birlikte oturmanı istiyorum. Televizyon seyret ya da oyun oyna. Tartışmanız bile umurumda değil. Kardeşlerinle birlikteyken şunu unutma: Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın, onlar orada olmayacaklardı. Siz sadece doğru olanı değil, aynı zamanda en iyi olanı yaptınız: ailenizi korudunuz."

"Sadece ben değildim, Wyatt bizi bagajdan çıkardı," dedi biraz daha neşeli bir şekilde. Melody'nin o kadar geniş ve gururlu sırttığını gördüm ki, ben de sırtmamak için kendimi zor tuttum.

"Anneniz ve ben sizi seviyoruz çocuklar, şimdi telefonu Max'e geri verin," dedim. "Tamam."

O geri gelmeden önce telefonda parazit vardı.

"Efendim?"

"Annem ve Neal?"

Cevap verirken sesi üzgündü. "Neal Boston General'da ameliyata alındı. İçinde bulunduğu durum dışında fazla bir şey bilmiyorum; sol bacağını kesinlikle kaybetmiş. Annen şu anda onunla birlikte. Yanında birileri var."

"Orada olacağım-"

"Efendim, tüm saygımla..."

"Ne?"

"Şu anda sana burada ihtiyacımız yok."

"Pardon?"

"Demek istediğim, Chicago'daki bu puştı öldürün. Boston iyi ve sana sadık. Buradaki orduyu kimsenin geçmesine imkan yok. Uzun zamandır burası huzurluydu, dedelerimizi ve ninelerimizi , sonunda Chicago'nun harekete geçen tek şehir olmamasından mutluyuz. Bize bulaştıklarında ne olacağını göster onlara patron. Lanet İtalyanlar bir boka yaramaz."

Melody sadece gözlerini devirdi.

"Çocuklarımdan her saat başı haber almak istiyorum," diye cevap verdim ve o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Bunu yaptığında ben arabaya yaslandım ve Melody durdu. Yağmur durmuştu ama gökyüzü hâlâ çalkantılıydı.

"Sence hâlâ şehirde midir?" Ona sordum.

"Callahanların krallıklarını terk etmelerini sağladığımı söyleyerek bizi kovmak istiyor. çocuğu için bu sadece başka bir ego gezisi." Çenesini yana doğru kırdı. "Bu sefer bizi yakaladı, Liam. Eğer onlara bir şey olursa... eğer onları kaybedersem..."

"Şşş." Başının yan tarafını öptüm. "Onlar artık güvende. Diğerlerinin çocukları o kadar da değil."

Onun için bir şarjör dolusu mermi

kaldırdım. "Hadi fareleri temizleyelim."

YİRMİ İKİ

"Aynı gece Mısır'dan geçip insan ve hayvanların ilk doğanlarını öldüreceğim;

Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben RAB'bim."

~ Mısır'dan Çıkış 12:12

MELODİ

"Tatlım, ben . Fırtına gerçekten ," dedi kapıyı arkasından kapatıp ceketini asarken.

"Tatlım?"

Evin içine doğru ilerlerken ıslak ayakkabıları döşeme tahtalarının üzerinde gıcırdıyordu. Çekmeceye uzandığını ve büyük olasılıkla babamın yıllar önce ona hediye ettiği tabancayı çıkardığını duydum.

Nihayet köşeyi döndüğünde onu kanepenin üzerine yığılmış gördü. "Violet!" Ona doğru koştu.

"Acı çekmedi," dedim ona ve ben şarabı içerken kafasını bana doğru kaldırdı. "Aslında çok güzel bir sohbet ettik. Şarabı ben getirdim tabii ki Vinnie Amca. Bir 1961 Barolo Riserva. Fedel'e onu sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

Sehpanın üzerindeki şişeye uzandım, kendiminkini doldurmadan önce onun için bıraktığım boş bardağa biraz doldurdum.

"Gerçekten muhteşem. Üzümlerin her biri için emek harcadıklarını anlayabiliyorsunuz. Babam beni Toskana'daki bağ evine götürmüştü; çok güzeldi. Yuvarlanan tepeler, koku... Orayı Bosa'yı sevdiğimden çok daha fazla sevdim. Kasaba çok sıkıcıydı ama babam bana geldiği yerden asla kaçamadığını söylemişti. Oradaki insanlar tanıdığı en sadık ve dürüst . Ben de ona inandım; ne de olsa senin gibi dostları vardı Vinnie Amca. Aileme asla ihanet etmeyeceğine yemin etmiştin ama ben burada, ölü karının karşısında oturmuş

Tek istediğim kafana bir kurşun sıkmakken şarap içip Toskana'dan ve babamdan bahsediyorsun." Dudaklarımdaki şarabın tadını çıkardım.

"Giovanni'lere asla ihanet etmedim... Emilio-"

"Sakın buna cüret etme!" Tısladım, camı sıkıca kavradım. "Sokaktaki bir iti onun benimle kıyaslanabileceğini mi düşünüyorsun? Ne yani, penisi var diye benden daha mı iyi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, neye inandığını ya da umurunda olup olmadığını bile bilmiyorsun. Babam beni seçti ve sen bu seçime saygısızlık ettin."

Daha uzun boylu durdu, karısından uzaklaştı ve doğrudan bana baktı. "Eğer beni öldürecekse, şimdi yap. Nasıl olsa kurşunları ."

Tabancayı ayağıma fırlattı. Aşağı uzanarak aldım ve tekrar yukarı kaldırarak ona uzattım.

"Seni öldürmeyeceğim, Vinnie Amca-"

"Sana bir şey söyleyeceğimi sanıyorsan aptalın tekisin." İnsanların sözümü kesmesinden nefret ederdim; bu beni çileden çıkarırdı.

Aklı başında! Bir kez daha derin bir nefes alarak silahı ona doğrulttum.

Silahı aldı ve ben de ona "Kendini öldürecekse" dedim. "Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silktim. "Çünkü her halükarda buradan canlı çıkamayacağını biliyorsun, o zaman neden zahmet edesin ki? En azından kendi seçiminizle ayrıldığınızı söyleyebilirsiniz."

Bir an durakladı, silahı kendine doğru tuttu. "Sen şeytansın." "Bunu babamla birlikte düzinelerce adamı öldüren adam söylüyor," diye cevap verdim,

Gözümü kırpmadan silahı bana çevirdi ama başka bir silah patladı.

önce göğsüne isabet eden kurşunlar.

BANG.

BANG. BANG.

Toplamda üç el ateş ettim ve ben yudumlarken o yere düştü, Liam da hemen arkamdan geldi. Bardağı ona doğru tutarak, içki içebilmesi için silahı bana uzattı.

Bardağı bitirmiş olmasına rağmen, "Bütün bu yaygaranın nedenini anlamıyorum," dedi. "Aslında, bence daha güçlü olabilirdi."

"Berbat bir şarap zevkin var." Kadehi geri aldım. "senin için tamamen boşa gitti."

"Nasıl yaşayacaksın?" diye sordu, Vinnie Amca'ya doğru ilergözlerini devirerek bana baktı. Vücudu yerde kıvranıyor, bana bakarken ağzında kan birikiyordu.

"Böyle olmak zorunda değildi... bunu bana siz yaptırdınız," diye fısıldadım, Liam çoktan kapının yanında bekliyordu. Yeni İtalya diye adlandırdığım yerin ana caddesi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Cadde boyunca sıra sıra dizilmiş evlerin hepsi birbirinin aynısıydı. İçeride aileleri oturma odalarında televizyon izlerken, diğerlerini mutfaklarında ya da üst kattaki yatak odalarında görebiliyordum. Bu topluluğu onlar için inşa etmişim, paramla, fedakârlığımla... Yıkık dökük bir çıkmaz sokağı alıp yeni bir kentsel mahalle inşa etmişim.

Ne veririm, onu .

Araba yanaştığında Liam, "Melody," dedi.

Başımı salladım ve Lucian benim için kapıyı açarken o da aradı. Kapı kapandığında Liam telefonu kapattı ve biz de çıktık. Yanından geçerken elimde olmadan

Ama posta kutularında kırmızı bayrak asılı olmayan evlere bakın... Bana karşı olan insanlar.

Liam takım elbisesinin yeleğini düzeltip arkasına yaslanarak, "Bir saatleri var," dedi.

Karbon monoksit: tatsız, renksiz, kokusuz ve son derece zehirli... aldıkları her nefes onları yavaş yavaş öldürüyordu.

"İyi misin?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Neden olmayayım ki? Bu benim planımdı, değil mi?"

"Hayır, senin planın onları havaya uçurmaktı... Sen bir kundakçısın." Sırıttı.

Bunun üzerine gözlerimin kısıldığını hissettim. Bunu gerçekten ondan öğrendiğimde, bir şeyleri havaya uçurmaya daha yatkın olan benmişim gibi gelmişti. "İlk tercihi her zaman 'bu orospu çocuklarını olan adamdan geliyor... komik. Bunun bir takım çalışması olduğunu söyleyelim."

"Kredi için kavga etmeyelim, bu bize yakışmaz-"

"Senin altında belki, ama ben açgözlü bir eşim; bu benim birçok günahımdan biri." Dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamadım. , çenemi yukarı kaldırdı ve önünde tuttu.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Günahlarını çok iyi biliyorum karıcığım, seni benim olmak için eşsiz kılan da onlar."

Beni öpmedi ama geri de . Bana baktıkça onu daha çok istiyordum. Sonunda dudakları dudaklarıma değdi.

"Söyle," dedi, boştaki eliyle göğsümü kavradı. Boynumdan aşağı öpücükler göndermeye başladığında ona doğru inledim.

Bluz.

"Arabayı durdur ve dışarı çık!" Saçlarından bir tutam tutarken söylemeyi başardım; Liam'ın umurunda bile değildi. Parmağımı ısırđım, boynumu aşığı yukarı öperken başımı ondan yana çevirdim, göğüs ucumu ağzına almadan önce göğsümü avuçladı, gömleğimin düğmeleri koptu.

"Liam..." Arabanın kapılarının açılıp kapandığını duyduğumda inledim. Yavaşça sırt üstü düştüm.

"Hâlâ söylemedin." Üstümden sırtarak kravatını çıkardı. Orada yatıyordum, göğüslerim açıktaydı, meme uçlarım havada artan gerilimle sertleşiyordu. Yeşil gözleri içimde delikler açıyor, ona teslim olmamı... beni becermesi için yalvarmamı istiyordu.

Elimi kaldırdım, uzandım ve parmağımı dudaklarına koydum.

"Bunu hak etmelisin bebeğim." Dudaklarında gezindim ve parmağımı ağzına götürüp usulca ısırđı.

"Peki bunu nasıl yapacağım Bayan Callahan?" diye sordu.

Kendi kendime gülümseyerek bacaklarımı onun için açtım. "Eminim bir yolunu bulacaksın."

Bir aslan gibi geziniyordu, vücudu doğrudan benimkinin üzerindeydi. Yine beni öptü, dili tekrar tekrar benimkinin üzerinde gezindi... Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, eli bacaklarımın arasından kayınca hafifçe sıçradım ve ağzına doğru inledim.

"Nasıl ," diye cevap verdi ve indi.

"SİKTİR!" Diliyle amımın dudaklarını araladığında yanımdaki koltuğı tutarak . *Siktir!*

Utanmazca dudaklarına doğru sallandım, kendi göğsümü tuttum, kalbim hızla çarpıyordu, gözlerim geri yuvarlanırken ağzım açıktı. Parmaklarını içimde gezdirmeyi bırakmadı... Nefes alamıyordum, yüzümde ter oluşuyor ve boynumdan aşağı, göğüslerimin vadisine doğru yuvarlanıyordu.

"Liam!" Klitorisimi yaladığında inledim, vücudum titriyordu "Ahh..."

Hepsini içti, ayağa kalktı ve dudaklarında hınzır bir sırıtışla ağzının kenarını sildi. "Bu hızlıydı, bebeğim."

"Şarap yüzünden," diye yalan söyledim ve onu kendime çekmek için boynundaki kravatı tuttum. "Ya da o kadar iyi olabilirim," diye fısıldadı beni öpmeden önce ve ürperdim dilindeki tadıma baktım. Ondan daha fazlasını istiyordum. Ellerim boynuna dolandı, sonra bir eliyle onları kavradı.

Benden ayrılarak, oturana beni öne doğru çekti. Derin bir nefes aldı, burnu alevlendi ve heyecanlandığımı, ağzımın kuruduğunu hissedebiliyordum.

"Yap ." Onu kışkırttım ve o da ellerimi daha sert sıktı. "Beni istediğini biliyorum bebeğim, ...şimdi benden geri durma-"

Sözümü keserek beni kucağına çekti. Eteğimi yukarı çekip çıplak kıkımını ortaya çıkarırken kocaman sikinin karnımda zonkladığını hissedebiliyordum.

"Beni çok fazla zorluyorsun, Melody." Kıkımını avuçlarken sesi alçaktı.

"Görünüşe göre yeterli değil-AH!" Ağzımı açık bırakacak kadar sert bir tokat atınca ellerim yumruk oldu. "Tekrar."

SMACK!

Sik beni...

ŞAK!

Camın karanlık penceresindeki kendi bakarken ısladığımı hissedebiliyordum. Beni bu hale getirmesine bayılıyordum.

SMACK!

"Tanrım, bebeğim..."

SMACK!

Kıçım yanıyordu ama yine de onu durdurmak için kendimi zorlayamadım.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

"Liam yapamam-"

SMACK!

Onu istiyorum.

ŞAK!

Ona ihtiyacım var.

ŞAK!

"SİKTİR! Lütfen... sik beni!" *Lanet olsun!* Pes ettim. Bu üç kelime benim felaketim oldu. Yuvarlandı ve ben ona baktım, yüzündeki gurur çok daha açıktı.

"O zaman sevişelim bebeğim," diye cevap verdi. Ayağa kalktığımda, siki benim için çoktan dimdik ve gururla duruyordu.

Beklemedim, bacaklarımı kucağının üzerine yerleştirdim, ucunu hissettim.

banaya srtnyor, beni inleyiyordu. Elleri günahkâr bir Şekilde belime gitti ve beni yavaŐŐa onun üzerine indirdi. Ona doğru uzanarak, karın kaslarını görene kadar gömleğinin düğmelerini açtım. Onun içimde zonkladığını hissetmek beni çıldırtıyordu.

"İŞte benim kızım," diye fısıldadı, çenemi yukarı kaldırarak -ki kendimi bu lanet pozisyona tam da bu Şekilde sokmuŐtım.

Beni izledi, ben kendimi yukarı kaldırıp sonra tekrar onun üzerine indirirken gözlerini Şehvet kapladı. Nefesim ađırlaŐmıŐtı, tüm vücudum sıcaaktı.

"Bundan zevk alıyorsun, seni piç kurusu..." Hiç çaba göstermiyordu, sadece ona binmemden zevk alıyordu.

"Sadece bir deli bunu yapmaz," diye yanıtladı göğsümdeki yara izini öperek. "Bunu ılgın Şapkacı mı söylüyor?"

Cevap vermedi, onun yerine saçlarımdan bir tutam yakaladı ve boynumu yukarı kaldırdı. KonuŐamadan önce onu öptüm ve öptüğümde koltuğın kaydı, beni kavrayıŐı sıkılaştı.

O kadar sert bir Şekilde ileri doğru itti ki, kolumu etrafına sarmak zorunda kaldım, diğer elim tavana doğru bastırdı. Beni acımadan becerdi, tüm araba bizimle birlikte titriyordu ve bu onun için hala yeterli değildi. Beni sırtüstü çevirdi ve daha derinlerime gömüldü, tenlerimiz birbirine çarpıyor, homurdanırken üzerindeki ter üzerime damlıyordu. Buna bayılmıŐtım... her sevişme, her inleme, kalamı sıkıca kavraması; her Şey benim kişisel cennetimdi.

"LIAM!" Sırtımı ona doğru eğererek haykırdım.

Ellerimi tuttu ve hızlanırken başımın üstünde tuttu. Ne düŐündüđünden emin değildim ama yüzündeki ifade...

Sadece gözlerim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece ben kollarımı ona sararken üzerimde rahatladı.

"Çok iyi beceriyorsunuz, Bay Callahan."

"Bu bir hediye."

Kendini beğenmiş piç. "Bu bana ne kadar harika olduğumu söylemen için bir işaret, kocacığım."

Başını kaldırdı, tembel tembel bana baktı ve sonra "İyiydin" diye mırıldandı.

"Sen..." Elim ona vuramadan elimi tuttu ve öptü.

Yer değiştirerek, önce içimden çıktı.

"Artık yemek yediğime ve spor yaptığıma göre" -bana göz kırptı- "bu şehrin başına bela olan sıkıntıdan kurtulabiliriz. Bundan bıktım Melody, onun-"
Cep telefonum çaldığında durakladıDoğrulup yerdeki telefona uzandım.

"Ne oldu?" Gömleğimi kurtarmanın bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışarak cevap verdim.

"Hanımefendi, ben

Frankie..." "Kim lan-"

"Fedel getirdi beni."

İç çekerek telefonu diğer kulağıma götürdüm. "Bu numara sende nasıl var?"

"Fedel'de vardı ve ona bir şey olursa bende de olması gerektiğini düşünüyordu, ama bana önemli olmadıkça asla kullanmamamı söyledi...

sana, bana değil... ölüyor olmamı bile umursamadığını söyledi-"

"O NE!" Bağırdım. *Aman Tanrım*. Bir farenin dikkat süresine sahipti.

"Uh... Fedel'in aradığı bazı bilgiler geldi... Emilio ve annesini araştırıyordu, şu anda Chicago'bir hastanede bakım görüyor, Huntington hastalığı var. Resimler oldukça kötü görünüyor, kadının bir mucizeye ihtiyacı olacak."

"Babamın da dediğı gibi, *aiutati che Dio ti aiuta*," dedim telefonda, Liam şaşkınlıkla bakıp kravatını dikkatle bağlarken. "Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder. Diğer herkes sadece zayıftır."

LIAM

Kendi ailemle gerekirken, sabahın sekizinde bu orospu çocuğunun annesiyle tanışmak için kendimi hastaneye sürüklemem gerektiğı gerçeğı, o anda varlığımın felaketiydi. Onu belediye başkanının ofisinden en fazla beş mil uzakta, göz önünde saklamıştı.

Klinik küçük bir binadaydı. Cam kapılar açılıp içeri girdiğimde kokusunu alabildiğim tek şey dezenfektan ve yaşlı insanlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kısa boylu, tombul, kel bir adam kulağının arkasına bir kalem sıkıştırarak sordu.

"Gabrielle Becerra'yı arıyorum." Emilio'nun kullandığı sahte ismi verdim.

"Kimsin sen?"

Ciddi değildi.

"Liam Callahan. Gabrielle Becerra, Emilio, belediye başkanının annesi ve eşim, vali ve ben merhaba demek istedik." Elimdeki çiçekleri görmesi için kaldırdım.

Adam başını sallayarak kaşlarını çattı. "Üzgünüm dostum, bu sabah vefat etti... Emilio'nun ondan kimseye bahsettiğini sanmıyorum. Çok trajik, tam da yükselmeye başlamışken onu kaybediyor... Bekle, senin karın onun kız kardeşi değil mi?"

Kız kardeşi tanımla. Eğer şu anda kardeşi için özel olarak seçtiği bir tabancayı parlatan kadını kastediyorsanız, o zaman elbette kız kardeş doğru kelimeydi.

"Alo?"

" dilerim, ne diyordunuz?"

Tezgâhın üzerine doğru eğildi. "Hepiniz aileden olduğunuza göre, bunu bilmelisiniz. Emilio... biraz keyifsiz. Annesi için her şeyi yaptı; o gidince çok üzülmüş olmalı. Valiye söyle, ne bileyim, elini uzatsın ya da başka bir şey yapsın. Yalnız olmadığını bilmek rahatlatılabilir. Bana sorarsanız zavallı adam sinir krizine sadece bir adım kaldı."

Nedense ağzım kurudu ve ensemdaki tüyler diken oldu. Emilio'nun şehre geldiğinden beri yaptığı her şeyi yavaşça zihnimde bir araya getirdim. Melody'nin hemen ölmesini istememişti çünkü şehri tekrar istikrarsız hale getirerek, çocuklarımızın peşine düşerek, İtalyanlara koruma sözü vererek ona işkence etmek istiyordu ama bunu yapmadı. Bir gece önce, İtalyanlara bu kadar çabuk ya da en azından hainlerin kim olduğundan emin olmadan saldıracağımızı düşünmediğini anlamıştık... Melody, onu takip edecek kadar adamı olamayacağını bile söylemişti.

Hepsini korumak... Ama ya onları korumayı hiç istemediyse? Belki de onları Melody'den uzaklaşmaya itti çünkü intikam alacağını biliyordu.

Ama neden sizi destekleyen insanları öldüresiniz ki? Bunu düşündüğüm an, cevabın bana geldiği anla aynı andı. Onların lanet olası desteğini istemiyordu; onları yok etmek istiyordu.

"Orlando," diye fısıldadım kendi

kendime. "Ne?" diye sordu domuz bana.

Tam arkamı dönecektim ki, "Emilio hiç babasından bahsetti mi?" diye sordum.

Adam irkildi; bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. "Ne oldu?"

"Bir şey yok, sadece onun yanındayken babasından bahsetmeyi bırak. O iyi bir adam ama babası her ne yaptıysa onu gerçekten mahvetmiş."

Başımı salladım, uzaklaşırken çiçekleri bıraktım ve telefonumu almak için ceketime uzandım. İşte bu kadar. Melody'yi yok etmeye çalışmıyordu. Her ne sebeple olursa olsun Orlando'dan intikam almaya çalışıyordu... ve bunu uzun zamandır planlıyordu.

Blphine adlı uyuşturucuyu Çinlilerle ilişki kurmak için yaratmıştı. Profilini yükseltmek ve belediye başkanı olmak için Çinlileri kullanmıştı. Belediye başkanı olmaya uygun görülmek için bile zaten bir avukattı. Belediye başkanı olduktan sonra, herkesin dikkatini çekeceğini çok iyi bildiği için bu platformu Giovanni olduğunu açıklamak için kullanmıştı. Orlando'nun gurur iki şeyi, halkını ve kızını yok etmek uğruna adım adım ona yaklaşıyordu.

YİRMİ ÜÇ

"Göze göz, dişe diş. yanık. Cana karşılık can.

Bütün bunlar böyle başladı. Ve böyle de sona erecek."

~ Jenny Han

MELODİ

Omuzlarımı geriye attım ve derin bir nefes alarak kürsüye çıktım; basın mensupları bir kez daha tasmalı köpekler gibi beni ısırarak için bekliyorlardı. Ağzımı açtığımda sanki önümdeki mikrofon sadece bir tür dekormuş gibi hepsi bana doğru eğildi.

"Terni'de yaşanan trajedinin ardından bir kez daha büyük bir üzüntüyle karşınızdayım. Dün gece, beklenmedik bir şekilde, hatalı ve yanlış monte edilmiş fırınlar nedeniyle bir düzineden fazla eve karbon monoksit sızmış ve ev sakinleri uyurken hayatlarını kaybetmiştir. Valilik, yerel polisle birlikte bu konuyu araştırıyor. Şu an itibariyle, bu fırınların artık kapalı olan B&B Heat & Cooling tarafından kurulduğu bilinmektedir. Vali olarak eyaletteki tüm vatandaşlardan fırınlarını kontrol etmelerini rica ediyorum. Eğer sizinkinin de bu şirketten geldiğini tespit ederseniz, lütfen evlerinizi terk edin ve zehir kontrol merkezini arayın." Hatalı fırınlar mı? En iyi hikâye değildi ama mümkündü ve kısmen doğrudu. "Şimdi diğer sorularınızı alacağım-"

"CİNAYET!" diye bağırdı bir kadın, sadece rahmetli bir aile üyesi olduğunu tahmin edebildiğim birinin fotoğrafını tutarak. Kadın beni işaret ederken korumalar ona doğru koştu. "Bunu sen yaptın! Seni canavar! Seni kaltak! Onları sen öldürdün! Sen olduğunu biliyorum! SENİ KÖTÜ KALTAK!" Onlarla dövüşürken onu dışarı sürüklemeye başladılar, hala bana İtalyanca "Tanrı ruhuna merhamet etsin, çünkü hiçbirine sahip olmayacağım!" Diye bağıırıyordu.

Sen kimsin ki merhamet dileyeyim? Ona sormak istedim, ve eğer

lanet kameralar olmasaydı, yapardım. Onun yerine gülümsedim ve el salladım. Kendi başlarına cehennemi getirip sonra da acıdan yakınanların hiçbir mazereti yoktur.

"Başka sorumuz olmayacak. Teşekkür ." Sekreterim Bruce, Mina çocuklarla birlikte gittiğinden beri onun yerine bakıyordu.

"Valiliğin hatalı fırınlardan haberi var mıydı?" "Neden şimdi arızalandılar?"

"Vali Callahan, bu şehri yeniden şekillendirmek için harcadığınız onca çabadan sonra, bu son olaylar kariyerinizdeki en kötü olaylar olduğunu kanıtlıyor."

"Başkanlığa adaylığını koyacak mısınız?"

"Son birkaç haftada yaşanan olaylar Chicago'nun üzerinde bir kez daha kara bulutlar mı oluşturuyor?"

"Bayanlar ve baylar, bir trajedinin eşiğindeyiz, lütfen biraz itidal gösterin. Dediğim gibi, başka soru yok." Bruce sakince onları azarladı; Mina'nın işini istediği sır değildi ve ona sahip olamayacağını bilse de yine de başı dik durmak için elinden geleni yaptı.

Kürsüden uzaklaşarak yan kapıdan çıktım ve salona girdim.

Koridora adım attığımızda "Lanet olası sıkıntı," diye tısladım. "Bu da geçecek. Daha kötülerini de atlattınız hanımefendi. Herkes biliyor ki Sen devreye girmeden önce bu şehir kaosun eşiğindeydi." Bruce önüme geçti ve telefonunu almak için çirkin süveterinin içine uzandı. Onu görmezden gelerek yanından geçip ofisime doğru yürüdüm, topuklarım mermer zemine vuruyordu. Şu anda onları düşünemezdim bile; en önemli şey

Emilio'yu bulmaktı.

"Kocanız, hanımefendi." Ofisime doğru ilerlerken Bruce telefonu bana uzattı.

"Onu yakaladın mı?"

"O öldü ve sanırım Emilio-"

"Aaagh..." Nefesim kesildi, vücudum geriye doğru sarsılırken telefonu düşürdüm ve yere düştüm. Ciğerlerime giden havayı kesen boynumdaki tele uzandım.

"Siz çok iyi bir valisiniz hanımefendi ve sizin için çalışmak bir zevkti ama yeni emirler aldım ve Emilio sizin yüzüstü bırakacağınız türden bir adam değil." Bruce dudak büktü, ağzından tükürükler geliyordu. Teli çekip çıkarmaya çalışırken tırnaklarım derime ve boynuma battı.

"Ugh!" Lambaya uzandım ama sadece ahşap masanın kenarına tutunabildim. Görüşüm bulanıklaşırken tüm vücudum gevşedi.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Bu pisliğin elinde ölmek mi? *Hayır.*

Boynumdaki teli çıkardığında nefes almadım ya da hareket etmedim.

"Bitti," dedi telefonda. "Ne demek emin miyim? Ben ona bakarak-"

tutarak onu aşağı çektim ve başımı yukarı kaldırdım.

ve burnuna çarptım. Dizlerimin üzerinde dönerek lambayı aldım ve kafasına indirdim.

"Tanrım-"

Benden sendeleyerek uzaklaşırken ılık atarak ona saldırdım. Vücudunu büyükbabamın saatine çarptım ve bir cam parçası kapıp gözlerine soktum.

"Siktir!"

Geri çekilerek, düşürdüğü teli yakaladım ve boynuna doladım. "Birini böyle boğarsın, seni küçük amcık!"

Bana birkaç kez dirsek attı, dönmeye çalıştı ama ben daha sert çektim, tel avuçlarıma battı. "ok yazık, sen çok iyi bir yalakasın ama burada alfa benim, ilk günden beri öyleyim ve alfalar sürtükler tarafından sikilmez."

Sertçe çektim ve tel adem elmasına saplandı, boynundan ellerime kan aktı. Ayaklarımın dibine düştüğünde birkaç derin nefes aldım, kapattım ve boynumu ovmak için uzanırken masama doğru geri çekildim. En sevdiğim silahım olan paslanmaz Beretta M9'u çıkarmadan önce bir saniye öylece durdum ve fişek yatağınını kontrol ettim-

"Melody!"

O içeri girerken silahı dik tuttum. Elimdeki silaha, boynumdaki morluklara ve aramızdaki hükümet mührünün üzerindeki l sekretere bakarken Liam'ın gözleri büyüdü.

"Orospu ocuğ." Ona tükürdü. Silahı yere bırakıp öne doğru eğildim.

"kimse , değil mi?" Başımla kapıyı işaret ettim. "Ofisiniz boş ama hala biraz güvenlik var" diye cevap verdi. I

En sevdiğim kırmızı şaraptan bir şişe çıkarmak için alt çekmeceme uzandım.

"Görünüşe göre sevgili ağabeyim kavgayı bana getiriyor." Şişeyi kaldırdım uzun bir içki almadan önce şişeyi ona uzattı.

Bana doğru yürüdü ve şişeyi ona uzattım. İçmedi, sadece boynumu görmek için çenemi kaldırdı.

"Ben iyiyim."

"Buna ben karar veririm," dedi ciddi bir şekilde. "Ne zamandan beri?"

"Seninle evlendiğimden beri. Şimdi kıpırdama." Ceketinin cebinden bir peçete çıkarıp boynumdaki kanı sildi.

"Bunun için zamanımız yok-"

BANG! İlk silah sesi tüm binada yankılandı, ardından çığlıklar ve daha da fazla silah sesi geldi.

"Aradım." İçimi çektim ve silahlarımdan birini onun için kaldırdım.

Onun yerine standart siyah çıkardı. "İşimiz bittiğinde çatıda içki ve puro içelim mi?" derken dudaklarında bir sırıtiş belirdi.

"Yakın zamanda geçirdiğim kalp ameliyatı nedeniyle yeni bir gelenek bulmamız gerektiğini düşünüyorum." Gülümsedim.

Zorlandı. "O zaman smoothie? Hatta alışveriş merkezindeki o sinir bozucu kızlar gibi olur ve fazladan lahana isteriz."

Ben cevap veremedim, silah sesi duyunca ikimizin de kafası kapıya gitti. Kurşunlar havada uçuşurken masanın altına daldık.

"Alışveriş merkezine gitmiyorsun, bu *kızları* nereden biliyorsun?"

Kurşunların üzerinden bağırdım.

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Gerçekten, şu anda benim şakamla mı tartışacaksın?"

Kurşunlar durduğunda, ikimiz de masaya döndük ve ateş ettik.

İçeri doğru dönmeden önce birinin göğsüne, Liam da diğerinin kafasına vurdu.

"Basit bir soruydu; neden bu kadar savunmacısın?"

Çenesini yana doğru kırdı, tam bir şey söyleyecekti ki içlerinden birinin kırık cama bastığını duyduk.

Liam bana başını sallamadan önce masadaki kurşun deliklerinden birine . Ayaklarına bir el ateş ederek dikkatini dağıttıktan sonra ayağa kalktım, silahımı iki elime aldım ve ateş ederek karşılık verdim. Hepsi yere düştüğünde Liam cesetlerin yanına koştu ve tüfekleri aldı.

"Bu saçmalık için çok yaşlandım!" diye homurdandı ve ben kapıya doğru koşarken bana bir tane fırlattı.

"Kal o zaman bebeğim, hazır başlamışken bir de çay partisi ."

"Melody, bebeğim, bana bir iyilik yap ve sik onu," diye tersledi beni ve onun için dudaklarımı yaladım, yavaşça kapıdan çıktım.

"Ne zaman istersen-"

"Melody!" diye bağırdı, yumuşak bip sesini duyduğum anda bana doğru koşmaya başladı. Garipti, bedenlerimiz duvara çarpmadan önce bir saniye boyunca hiçbir şey hissetmedim, Abraham Lincoln tablosu parçalanarak Liam'ın sırtının üstüne düştü. Liam onu itti ve üzerime çıktı.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Kahretsin, sanırım bacaklarım kırıldı ama yaşayacağım. Declan acele etmiyor."

"Bu çok iyi."

"Mel?" Doğrulup bana baktı, karnıma bir moda aksesuarı gibi saplanmış cam parçasıyla gözleri büyüdü. "Melody!"

"İyiyim," yalan söyledim, ellerimi etrafına koyarak. "Dürüst Abe burada- ahh hiçbir şeyim yok, üzgünüm."

"Melody, nefes al. Bebeğim, her şey yolunda. Önemli bir şey değil, sadece bir ." O da yalan söylüyordu.

"Biliyorum." Zorla gülümsedim. "Bu yüzden çok incinmemiş olman iyi... oh... çünkü... çünkü..."

"Melody!" Beni sarstı. "Melody, gözlerini açık tut, tamam mı?" "Liam, ben iyiyim, sadece ağrım var." *Yalancı. Yalancı. Yalancı.*

"Benim...tekmelemene ihtiyacım var... kardeşinin kışını, tamam mı? Seni burada bekleyeceğim."

"Melody-"

"Bizi öldürecek ve ben gerçekten smoothie'mi çatıda istiyorum."

Dondu kaldı. Gözlerini bile kırpmadan bana bakmaya devam etti ve bu yüzden sol gözünden bir damla yaş geldiğine emindim. O kadar uzun süre açık tuttuğu için yanıyor olmalıydılar.

"Liam, bana öyle bakman beni ." Hala bir şey yok. "GİT _"

Beni sertçe öptü ve bu hiç hoşuma gitmedi, ama onu geri öptüm. "Eğer ölürsen seni *asla* affetmeyeceğim karıcığım. Asla," dedi öpücüğünü bitirdiğinde.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp örttü.

Cevap vermedim, sadece başımı salladım... ama Tanrı'dan beni affetmesini diledim. Uzun zamandır ilk kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce onun gitmesini bekledim.

"Ah... Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye tekrar tekrar fısıldadım, aklımda Ethan, Dona ve Wyatt vardı.

LIAM

9:17 AM

Yanıyordum... ya da en azından öyle hissediyordum. Tüm vücudum ağrıyordu ama bacağıma kadar kötü değildi. Artık kırdığımdan yüzde yüz emindim ama her adımda göğsümde hissettiğim dayanılmaz acının yanında bu hiçbir şeydi. Topallayarak ilerlerken Melody'yi gördüm, cam parçasını gördüm ve yüzündeki rahat ifadeyi gördüm, sanki biliyordu... *Hayır... Hayır...*

BANG

"UGH!" Tısladım, kurşun omzuma saplanırken sırt üstü düştüm. *Kahretsin!* Kurşun geçirmez yeleğim olarak da kullanılan ceketimi çıkarmıştım.

"Biliyor musun Callahan, bu benim hoşuma gitmek için biraz fazla kolay oldu," dedi üzerime eğilerek. "Ama yine de, şimdiye kadar karşılaştığın herkes güç istiyordu, senin sahip olduğun şeyi istiyorlardı; öte yandan benim umurumda değil. Her şeyin yanışını izlemek için buradayım."

Bu cocker ile geçirdiğim her an, ondan uzakta geçirdiğim bir andı.

"Babam bunu inşa etmek için hayatını harcadı. Melody hayatını burayı inşa ederek geçirdi, peki ne için? Sen öldüğünde bu şehir yoluna devam edecek.

Koruduğun insanlar yeni patronlar bulacak. Ne anlamı var ki?"

"Ugh!" Tısladım, dişlerim birbirine kenetlendi, o da dişlerime bastırdı. Bacak.

"Bunlar babama sormak istediğim sorulardan sadece birkaçı. Yaşlı adamın ölmesi gerekiyordu. Benim güçlü olduğumdan bahsederken o nalları dikeyyor, lanet olası ikiyüzlü-"

"Umurumda değil!" Yanımdaki bıçağı çıkarıp uzandım, omzuna sapladım, sonra yuvarlanıp silahı kaldırdım ve göğsüne ateş ettim.

Geri uçtu ve yeleğine çarptığımı anladım. Dirseklerimin üzerinde dönerek kendimi yerden yukarı ittim. "Baba sorunların mı var? Sıraya gir!"

Güldü, kendini yerden , bıçağı omzundan çekip çıkardı ve yere bıraktı. Bana dönerek elindeki silahı da bıraktı ve sonra kaldırdı. "Hadi dövüşelim, erkek erkeğe. Gözlerinde görebiliyorum: Beni dövmek istiyorsun, değil mi? Bakalım gerçekten yapabilecek misin, o altın kaşık ağzından sarkarken - babanın en sevdiği hiç gerçek bir kavgaya karıştı mı? BİR ŞEY OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN... hayır, Callahan mutlu-şanslı ailesi-"

"Filmde kötü adamın neden bu kadar berbat olduğu ve kötü şeyler yaptığı hakkında büyük konuşmasını yaptığı bölümü biliyor musun?" Silahı kaldırmadan önce araya girdim. "En çok o kısımdan nefret ediyorum."

BANG.

Kurşun boynuna isabet etti ve dizlerinin üzerine düştü.

Ondan uzaklaşarak ona doğru geri dönmeye çalıştım ama yapamadım.

Her şey birbirine karıştı ve kendimi durduramadan ya da darbeye yüzüstü yere düştüm.

"CHICAGO PD!"

Tabii ki... şimdi geliyorlar. Bu Chicago'da güvenebileceğiniz çok az şey vardı; Cubs her zaman açılış maçını kazanırdı, şehir her zaman rüzgarlıydı ve polis hiçbir zaman kışını zamanında bir yere sokamazdı.

9:24 AM

Tepemde olduklarını duyabiliyordum ama gözlerimi açamıyordum, çok ağır geliyorlardı.

"Burada çok kan kaybediyor Jerry!"

"Tahmini varış süresi dört dakika!"

"Bacağı nasıl görünüyor?"

Karım... Peki ya Melody?

MINA

11:57 AM

"Konuş benimle, lütfen," diye fısıldadım, elini uzattım ama başını çevirerek benden uzaklaştı. Uyandığından beri tek kelime etmemiş, gözlerini bile açmamıştı. Sessiz, acı veren bir öfkeyle öylece oturuyordu ve ben ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Neal..." Yine kalçasına dokunmak için uzandım ama kolumu tuttu, sıkıca kavradı.

"Sadece git." Sesi sert ve , evlendiğim adama hiç benzemiyordu. "Çocukları al ve git."

"Hayır." Kolumu çektim.

"Lanet olsun, Mina! GİT! GİT!" Göğsü bir boğa gibi inip kalkarak bağırdı. "Kendime zar zor bakabiliyorum ve senin de bana bakmana dayanamıyorum."

"Neden sana bakmayayım ki Neal? benim kocamsın, değil mi?" Cevap vermedi, sadece başını benden çevirdi. "Mina... lütfen."

Tartışmak istedim. Ona yalvarmak istedim... ama bunun yerine ayağa kalktım, başının yanından öptüm ve dışarı çıktım. Kapıyı kapatarak nefes aldım ve kapıya yaslandım. Tam aşağı kaymak üzereyken Sedric'in minik elinin gömleğimi çektiğini hissettim.

"Anne?"

"Hey, dostum." Önünde eğildim ve yanaklarını avuçladım. "Artık babamı görebilir miyiz?" diye sordu. Nari'ye baktım. kapıya bakıyorlardı. ikisini de kucakladım. "Henüz değil, dostum.

O çok... yorgun."

"Ama ne zaman istersem onunla konuşabileceğimi söyledi." çalıştı.

"Sedric!"

Helen'in kocaman sırtarak bize doğru koştuğunu görünce hepimiz yerimizden sıçradık. Arkasında bebek Darcy ile Cora vardı.

"Sedric, seni özledim!" Helen kollarını ona doladı ama Sedric geri çekilmeye çalıştı.

"Neden? Bana yine makyaj mı yapacaksın?" Kaşlarını çattı.

"Hayır, tırnaklarını boyayacağız. , Nari!" Her ikisiyle de kollarını birleştirdi ve onları uzaklaştırdı.

Nari ayaklarını sürüyerek "Ama babam-"

"Ninem bir kızın her zaman tırnaklarını gerektiğini söyler, bu kendine baktığını gösterir. Neal Amca'nın senin kendine bakmadığını düşünmesini istemezsin, değil mi?" diye cevap vererek Nari'yi tamamen alt etti.

Gururla gülümseyen Cora'ya yorgun bir ifadeyle, "Kızınız çok zeki," dedim. "Biliyorum ve tüm övgüyü ben alıyorum."

İkimiz de güldük ama kısa sürdü. Omzumun üzerinden baktı. "O nasıl?"

"şokta." *Bir uzvunu kaybeden herkesin gibi.*

"Biraz zaman ver... seni kendinden uzaklaştırabilir ama bu gerçekten isteyeceği son şey. Bana güvenin. Ne kadar çok 'beni yalnız bırak' dersek, o kadar çok " demek isteriz." Kanseri tedavisi gördüğü görüntüler zihnimde canlandı. O zamanlar ailenin bir parçası değildim ama onun ve Declan'ın ne kadar acı çektiğini görmüştüm.

"Cora. Mina." Evelyn bize doğru geldi, gözleri kıpkırmızıydı. Bu durumun onun için ne kadar acı verici olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

"Evelyn o gidiyor-" Söylemeye başladım ama o araya girdi, bir adım geri çekildi ve sakın kalmaya çalıştı.

"Bir jet hazırlattım. Herkesi mümkün olan en kısa sürede Chicago'ya geri götürmeliyiz. Hastaneyle Neal hakkında konuştum bile."

"Bitti mi?" Cora sordu.

Evelyn ağzını açıp kapatarak, "Kendinizi hazırlayın,

Bayanlar... Ben... sadece..."

"Evelyn, beni korkutmaya başlıyorsun. oluyor?"

"Lütfen gitmek için hazırlanın ve çocukların herhangi bir haber görmediğinden ya da duymadığından emin olun. Ben Ethan, Wyatt ve Donatella'yı almaya gidiyorum."

İkimizin de içgüdüğü aynıydı... Cep telefonlarımızı çıkardık. Bunu yaptığımız anda, keşke yapmasaydık dedik, çünkü sanki ayaklarımızın altındaki zemin açılmıştı.

Bu doğru olamaz.

Ben inanmazdım. Asla.

YİRMİ DÖRT

"Ailenize bağlı kalmak onu aile yapan şeydir."

~ Mitch Albom

LIAM

"Bay Callahan? Bay Callahan, beni duyabiliyor musunuz?"

Bir şeyler mırıldandım, gözlerim bir an açılıp sonra tekrar kapandı. "Bay Callahan?"

"Evet." *Siktir et şu yanıkları.*

"Evet?"

"Evet... Seni... duyabiliyorum," diyebildim.

"Bu iyi." Üstümdeki ışıklar ikiye katlandı ve sonunda oda dönmeyi bıraktığında birbirine karıştı. Önce sağıma sonra soluma döndüğümde gördüğüm tek şey doktorlar ve hemşirelerdi.

"Ne hatırlıyor musunuz, Bay Callahan?"

Emilio...mermiler...patlama...cam!

"Woah, Bay Callahan, uzanın-"

"mı? Karım nerede?" Omzumdaki acıyı görmezden gelerek onu itmeye çalışarak sordum.

"Bay Callahan şu anda odaklanmak istiyoruz-"

Onu yakasından tutarak kendime çektim. "NEREDE. NEREDE. BENİM. EŞİM?"

Hiçbiri bana cevap vermedi ve ayağa kalkmak için çabaladım ama her şey yeniden başımı döndürmeye başladı. Sol tarafıma baktığımda onları gördüm... Bana ilaç veriyorlardı.

"Dur!"

"Bay Callahan, şu anda rahatlamanaa ihtiyaamız var. Sadece nefes alın."

"Ben... ben... karım?" Konuşmam bulanıklaştı ve geriye düştüm.

5:55 PM

"Ugh." İnledim. Kıpırdanarak gözlerimi açtım ama yüzüme vuran parlak ışıkla karşılaşınca tekrar kapattım.

Hangi cehennemdeyim

ben? Bip.

Bip.

Bip.

Sol tarafa bakarak, bana doğru bakan kalp monitörüne baktım. Bana ne olduğunu hatırladıkça kalp atış hızım yavaşça yükseldi... bize... Oturmaya çalıştım ama sağ tarafımdaki ağırlıkla yapamadım.

". "

"Mel!"

Tekerlekli sandalyede oturuyordu, yüzü o kadar solgundu ki o mu yoksa bir hayalet mi olduğundan bile emin değildim. Başını kucağıma koydu ve bana baktı, kahverengi gözleri kalbime saplanmış hançerler gibiydi... iyi hançerler. Yüzüme bir sırtma yayıldı.

"Hi-"

"Canımıza okudular, Liam." Gidip havayı bozması gerekiyordu.

"Diğer adamı görmelisin," diye mırıldandım, elini tutmak için uzandım. sıkıca sıktı... ama haklıydı, çok yaklaşmıştık, hem de ne için? Bir kinden başka hiçbir şey uğruna neredeyse hayatlarımızı kaybediyorduk.

"Başkanlığa adaylığımı koymuyorum," diye fısıldadı.

"Ne?"

Tekrarlamadı, sadece elimi tuttu ve gözlerini kapattı. "Mel?" "İyiyim, sadece yorgunum-"

"Liam!" İkimiz de kapıya doğru döndük. Orada Declan, bir grup doktor, Cora, Evelyn ve Mina gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı.

"Tanrı aşkına, Melody!" Cora ona bağırdı ve benim kafam tamamen karıştı. "Haberler senin öldüğünü bildiriyor! Odana geldik ve kimse nerede olduğunu bilmiyor ya da seni görmemiş, bu çok garip çünkü yatak istirahatinde olman gerekiyordu! Kalp krizi geçirmişsin! Her sayısız yaradan bahsetmiyorum bile! Aklını mı kaçırdın sen! Biz-"

"Nefes al, bebeğim... nefes al." Declan onun omuzlarından tutarak geri çekiyordu ama Declan onu dövmeye hazır görünüyordu.

Bekle...

"Neyin vardı?" Tekrar ona baktım, şimdi gerçekten ne kadar solgun olduğunu görüyor ve alnını kaplayan teri fark ediyordum.

"Ben iyiyim-"

"Onu gitmesi gereken yere götürün!" Omzumdaki ağrıyı görmezden doktorlara çıkıştım. Elimi tekrar sıktı ve ben de karşılık verdim.

Doktor arkasından gelip tekerlekli sandalyesini tuttu ve o hiç karşı koymadı, bu da canının ne kadar yanıyor olduğunu kanıtlıyordu. *Aman Tanrım.*

"Anne!" Onları görmeden önce duydum. Bir kasırga gibi geldiler ve sandalyesine hücum ettiler. O gerçekten mazoşistti çünkü sadece

kollarına aldı ve sarıldı. Wyatt'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Ethan ve Dona'ya da aynısını yapmak için yanlarına gitti.

"Anne, bana gösterdiğin şeyi yaptım! Bizi arabadan çıkardım! Ethan yapamadı. Yapamayacağımı düşünüyordu ama ben yaptım." Wyatt gururla sırttı.

"Çok gurur duyuyorum, bebeğim." Saçlarını geriye doğru taradı.

"Merhaba anne," diye fısıldadı Dona, yanağından öperek. Ağlamanın eşiğinde ve bu kalbimi kırdı.

"Merhaba Dona, nasılsın? Seni özledim." Melody onu alnından öptü. "Özür dilerim, anneciğim." Doldurulmuş fili Bay Missmore'a sarıldı. "Üzgün müsün? Ne için?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi yumuşak bir sesle. "Ethan ve Wyatt her şeyi yaptı.

."

"Bu doğru değil, Dona! Sen gerçekten sakindin ve bizi de ," Ethan dedi ve ona inanmıyor ya da katkısından hoşlanmıyor gibi görünen kız kardeşine hızla sarıldı.

"Biz de bazı şeyler üzerinde çalışacağız," dedi Melody, onu övmediği fark ediliyordu ama yine de Dona övülmek istemiyor gibiydi. "Ama yine de güvende olmana sevindim."

"İyi misin anne? Hasta görünüyorsun." Ethan avucunu onun yüzüne koydu. Yan tarafa dönerek onu öptü.

"Evet, gayet iyiyim. Seninle ve kardeşinle gurur duyuyorum." "Çocuklar, annenizin gidip dinlenmesi gerekiyor." Cora onlara doğru bir adım attı.

"Ayrıca, orada babanı unuttun mu?"

Sanki orada olduğumu yeni fark etmişler gibi hepsi bana baktı.

"Teşekkürler çocuklar, nasıl olduğunu anlıyorum. Sanırım beni sevmiyorsun." Melody'yi götürdüklerinde kaşlarını çatarak başımla veda ettim.

"Baba, saçmalama!" Dona sekerek yanıma geldi ve yatağıma tırmandı. emin olmak için elimi beline koydum. "Bay Missmore'u getirdim, o beni her zaman daha iyi hissettirir."

"Teşekkür , ama beni daha iyi hissettiren prensesim." Ona sarıldım.

"Peki ya biz?" Wyatt yanıma gelerek sordu.

Omuz omuza duran ikisine baktım. "Bazen." "Baba, favorilerin olamaz." Ethan kaşlarını çattı.

"Yaklaş Ethan," dedim ciddiyetle ve o da eğildi. Saçını karıştırdım ve inleyerek geri çekildi.

"Baba!"

Gülerek, yine annesini gibi arkasına bakan Wyatt'a odaklandım.

"Sıkıcı mıyım Wyatt?" Ona sordum.

"Ha?"

"Annemi benden daha çok özlüyor gibisin," dedim.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır, herkesi özleyorum ama annem bir kız ve kızlara dikkat etmelisin."

"Sonsuza kadar değil! Annem kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledi." Ethan, "Evet, ama bu uzun zaman alacak, Dona," diye açıkladı ve ben

arkasına yaslandı ve onların şekilde dövüşmesini izlemekten keyif aldı. Hepsi de mükemmel derecede inatçı, eğlenceli ve güzeldi.

Konuşmaya devam ettiler ve ben sadece dinleyebildim.

MELODİ

"Bayan Callahan, tekrar bir yere gitmeniz gerekirse lütfen birine haber verin," dedi ilk doktor beni yatağıma yatırırken.

"Hemşireleri nasıl geçebildin?" sordu bir başkası ama cevap verme zahmetine girmedim, öylece uzandım.

Vücudum gibi hissediyordum.

Hiçbirine fazla dikkat etmedim. Onlar yanımdan ayrılana ve Mina içeri girene kadar saatler geçmiş gibiydi. O da en az kadar kötü görünüyordu... bana ailenin ne kadar çok şey yaşadığını hatırlattı.

"Nasıl-"

"Neal nasıl?" Bu soruya tekrar cevap vermek istemediğim için usulca sordum. Omuzları sertleşti ve başını eğerek topuklarına baktı,

"Duygusal olarak oldukça kötü

durumda." Başımı salladım. "Onu

bırakma." "Ne?"

"kötü bir şey geldi. Onu şımartmayın. Acınmayı hak ediyormuş gibi hissetmesine izin vermeyin. Ona zaman tanıyın, ancak kendini toparlamaya başlamazsa, onu gerçeğe döndürmek sizin görevinizdir. Bir uzvunu kaybetti; o hala sizin kocanız, babanız, oğlunuz ve kardeşiniz. Kendini kontrol edemez." Tüm bunları kabullenmesi için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Evet... teşekkürler, sanırım." Yüzünü buruşturdu ve ben de gülümsedim. "Tamam, şimdi işe koyulmamız gerekiyor."

"Melody, dinlenmen gerek-"

"Öldüğümde dinleneceğim. Liam ve benimle burada bir konferans ayarlamayı istiyorum; ihtiyacımız olan son şey insanların öldüğümüzü düşünmesi.

Ayrıca, olanları örtbas edecek bir şeyiniz var mı?"

"O karmaşada aklıma bir şey gelmedi. Ayrıca, polis baskın yaptı; içeride insanları öldürmeyi örtbas etmek biraz zor-"

"Önce beni Baş Dedektif Beau Brooks'la görüştür." Mazeret dinleyecek vaktim yoktu. "Sonra dışarı çıkacaksın ve söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlayacaksın. Bu ne kadar uzun sürerse, daha sonra o kadar kötü yapışır."

"Evet, hanımefendi."

MINA

Kadın neredeyse ölüyordu.

Cehennemi yaşayıp geri dönmüştü ama yine de her şeyi başarmıştı. Nasıl? Emin değildim. Onun gibi başka kimse yoktu, bu yüzden kararından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım, ama her halükarda onunla aynı soyadına sahip olmak beni gururlandırıyordu.

"Hepsi burada, hanımefendi." Güvenlik görevlileri sanki milyonlarca dolar değerinde mücevher varmış gibi etrafımda dikiliyorlardı - ama zaten Callahan olduğunuzda bu şehir için bir mücevherdiniz.

Podyumun önüne çıktığımda ışıklar tekrar tekrar yanıp sönerken beni neredeyse kör ediyordu.

Notlarımı önüme koyarak doğrudan kameraya baktım. "Chicago'daki bayanlar ve baylar ve eyaletteki tüm izleyiciler.

Vali hakkında şu anda internette dolaşan sylentiyi düzeltmek istiyorum. Bayan Callahan ölmemiştir ve kendi döneminde yaşanan her olayda medyanın kendisini ima etmesinden de hoşnut değildir. Bildiğiniz gibi, valimiz bundan çok daha serttir, ancak bu, kendisinin de sizinle aynı kişisel sorunlarla uğraşmak zorunda olmadığı anlamına gelmez. Bu sabah valinin kardeşi Emilio, onu öldürmek niyetiyle ofisine geldi.

Chicago vatandaşlarının ve hatta onun bilgisi ya da rızası olmadan kendisini özel olarak göreve seçen kadın ve erkeklerin bile bilmediği bir şekilde, Belediye Başkanı Cortés kontrol etmekte zorlandığı bir akıl hastalığından muzdaripti. Yeni atanan polis komiseri Beau Brooks, bu saldırıyı teşvik eden şeyin annesinin ölümü olduğunu ve kendisini dengesiz bir durumda bıraktığını bildirdi. Evet, bu şok edici. Bu şehrin insanları son birkaç hafta içinde çok şey yaşadı. Gvenlięimiz ve yaşam tarzımız sınıandı. İşte bu nedenle Vali Melody Nicci Giovanni Callahan benden şunu açıkça ifade etmemi istedi: Başkanlık için aday olmayacak. Sözleri aynen şöyleydi: 'Chicago bizim evimiz. Bu eyalet bizim evimiz. Başka bir şehir ya da eyaletin yardımı için burayı terk etme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Başkan olmak için fazla nyargılıyım. Chicago'nun herkesin geldiği bir şehir olmasını istiyorum. Illinois'in diğer eyaletlere öncülük eden bir eyalet olmasını istiyorum. Halk istifa etmemi isteyene kadar kendimi bu eyalete . Ayrıca, evimi her zaman beyaza boyayabilirim." Son kısımda gülümsedim, sorular sormaya başladıklarında durakladım ve bitirmediğimi belirtmek için elimi uzattım.

"İşte kadar, bayanlar ve baylar. Diğer sorular komiser tarafından yanıtlanacaktır."

Kağıdı katlayarak geri döndüm, hastaneye doğru yürüdüm ve derin bir nefes aldım. Topuklarım yerde tıkırdadı-

"Anne!" Sedric Nari'den ayrıldı ve bana doğru koştu. Tam önümde durdu, kollarını kavuşturmuştu. "Babamı görmek istiyorum."

"Sedric-"

"Ethan bana bacağıının gittiğini ve bu yüzden üzgün olduğunu söyledi."
Teşekkürler, Ethan. Harika.

"Ama yine de onu görmek

istiyorum." "Sedric-"

"Lütfen, anne?" Nari usulca sordu.

Melody'nin sesi aklıma geldi. *Onu şımartma.*

Eğilerek onu kucağıma aldım ve elini uzattım. "Tamam, gidelim ama yolculuktan dolayı yorgun olabilir, tamam mı?"

Başlarıyla onayladılar. Sedric kolunu boynuma doladı ve yürürken küçük bir maymun gibi bana tutundu. Pek bir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey yoktu ve attığımız her adımda daha da geriliyordum, sonunda kapıya vardığımızda kendi kalbimi kusacakmışım gibi hissediyordum. Gardiyan kapıyı açtı ve Neal orada öylece yattı, gözleri kıpkırmızı tavana bakıyordu.

"Baba." Sedric kıpırdanarak kollarımdan kurtuldu ve beni yere düştü. Neal öfkeyle bana bakarken başını kaldırdı.

"Hi-"

İkisi de ona saldırdı. Nari patladı ve ağladı. "Seni özledim baba. Çok korktum."

"Korkmuyordum! İyi olacağını biliyordum!" Sedric yatağın kenarına .

"Ethan ve Wyatt senin gerçekten harika olduğunu söylediler! Biliyordum! Oyun oynayabilir miyiz?"

?"

"Ben de!" Nari elini kaldırdı. "Babam benim takımımnda." "Hiç adil değil! Geçen sefer sen de onun takımındaydın!" Sedric kaşlarını çatı.

Neal de öylece baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"İki tur oynayabiliriz. İkinizle de oynarım," diyebildi sonunda, ama boğazı düğümleniyor gibiydi.

"Baba, sorun ne?" Nari onun yanağını dürttü.

"Hiçbir şey." Başını salladı, sonra bana baktı ve gülümsedi. "Hepiniz yanımdasınız, nasıl bir sorun olabilir ki?"

"Ben de bunu söylüyorum." Küçük ukala Sedric ellerini havaya kaldırdı ve hepimiz güldük. Ona doğru yürüyüp yanağından öpmek için eğildim ama o dönüp dudaklarımdan öptü.

"Seni seviyorum." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Seni seviyorum," diye tekrarladı.

"Ben de seni seviyorum."

EVELYN

Cora soluk soluğa, "Kalbim bu boku kaldıramıyor," diye bağırdı, bir ileri bir geri volta atarak. Melody'nin odasının önünde durduğumuzda tüm vücudu titriyordu. "Ve sen de 'kendini hazırlasan iyi olur' konuşmanla durumu daha da kötüleştirdin."

"Bebeğim, neden çocuklarla birlikte kafeteryaya gidip korkunç yiyecekler almıyoruz?" Declan geldi, bebek Darcy'nin araba koltuğunu Helen'in yanındaki sandalyeye yerleştirdi, o da uyukluyordu.

Cora derin bir nefes aldı, bana bakarken göğsü yavaşça iniyordu.
"Hissediyorum

Sanki bir şey saklıyormuşsun gibi, Evelyn."

Gülümsedim. "Evet, şiddetli bir baş ağrısı canım. Git ailenle vakit geçir ve mutlu ol... Biz kazandık." *Yara almadan değil ama.*

Yanıma gelip bana sarılmadan önce yüzünü bana çevirdi. Cora sarılmayı pek sevmezdi ama hoşuma gidiyordu. Ondan hoşlanıyordum ve Declan'a baktığımda onun da hâlâ çok aşık görebiliyordum.

"Tamam, git artık." çekildim.

Başını salladı ve Declan Helen'i kucağına alırken Darcy için araba koltuğuna uzandı. Gözlerini uykulu bir şekilde açtı ve beni görünce el salladı. Ben de el sallayarak asansöre binmelerini izledim.

"Hanımefendi." Gardiyanlar başlarıyla bana işaret ederek Melody'nin odasının kapısını açtılar.

Doğrulup oturdu, bir saat öncesine göre daha iyi görünüyordu ama çok da iyi değildi. "Bana , değil mi?" diye fısıldadı usulca. Çok fazla duygular geçiyordu, ama sadece yanına oturdum ve zaten hissettiğini bildiğim şeyi ifade etmesine izin verdim. "Yapamadım Evelyn, henüz değil... Yapamadım. Denedim. Bu mükemmel bir fırsat olabilirdi ama hazır değilim... canım acıyor."

Elini uzattım, sıktım ve gözlerimdeki yaşları kırıştırdım. "Biliyorum. Bu dünyada seni anlayacak biri varsa o da benim Melody... ama bu çok yakındı. Çok yakındı. Fazla zamanın yok. Bu hayata sahip olmanın bir bedeli var, zor seçimler yapmak zorundasın. Neyse ki bu konuda iyisin."

salladı, bıkıp diğer eliyle gözyaşlarını silmeden önce gözlerini kırıştırdı. "Lanet olası ailen beni öyle bir hale getirdi ki

kanlı yumuşak."

Kıs kıs güldüm. "Benim ailem mi? Yoksa bizim ailemiz mi? Bu kadar güçlü olduktan sonra Mel, biraz yumuşamanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Bana yarın sor."

"Yarın yumuşak olmayabilirsin."

Bunun üzerine kıs kıs güldü. "Kadınlar, şeye sahip olabiliriz..."

"Sadece hepsi aynı anda değil." Başımı salladım. "Hazır olduğunda... zamanın geldiğini anlayacaksın."

"Tamam." Başını salladı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Öyle olduğumu sanıyordum?" Ona takılıyor olsam da kaşlarım kalktı. "Ne oldu?"

Yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı. Kanlı Melodimiz uzun bir yol kat etmişti.

LIAM

"Anne? Nereye gidiyoruz?" Asansörü izleyerek sordum. Çocukları Cora'yla , sonra da beni odamdan kaçırmıştı. Annem tarafından itilip kakılırken hastane önlüğü giydirilmesinde içime sinmeyen bir şeyler vardı.

"Neden bu kadar endişelisin? Benim çifte ajan falan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Buna homurdandım. Tamamen güvendiğim iki kişi vardı: annem ve karım.

"Sadece biraz tuhaf davranıyorsun."

"Oğullarım yaşıyor. Bugün güzel bir gün. Kutlamaya iznim yok mu?" Bir daha düşündüm de, belki de beni öldürmeye çalışıyordu.

"Ahh. Bu ne içindi?" Kolumu ovuşturdum.

Beni asansörden çıkarıp kapılara doğru götürürken, "Düşündüğün şey hoşuma gitmedi," dedi kesin bir ifadeyle.

"Yani düşünmeme izin yok-"

"Melody, onu buraya bırakabilir miyim? Beni deli ediyor," diye bağırdı annem çatıya çıktığımızda.

Melody bir masanın yanında kendi tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Kapılar kapanırken bana sadece göz kırpan anneme .

Kendimi masanın diğer tarafına atarken "Hey," dedi bana kayıtsızca.

"Mel, yatakta olmalısın-"

"Bir doktor getirdim." Arkamda sigara molası veren adamı işaret etti. Yavaş yavaş kendini akciğer kanserine teslim eden bir doktorun onun güvencesi olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim. "Ben de smoothie'lerimizi getirdim."

İçkiyi koydu.

"Ben öldüm mü?" Düşünmeye çalışarak yavaşça sordum.

"Kapa çenenin ve iyi davranmama izin ver, İsa, seni sinir bozucu pislik," diye beni ve ben güldüm, bardağı kaptım ve bir yudum aldım.

"Mango mu?"

"İçki sana iyi gelir," diye mırıldandı, şehre bakarak. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Şu anda romantik mi davranıyorsun? Randevuda mıyız?"

"Bu kadar büyütme Liam. Ayrıca, hastanelerden nefret ettiğimi biliyorsun." Bana bakmadı, sadece içkisinden bir yudum aldı.

"Bu konuyu büyötmeyebilir miyim bilmiyorum Mel... Bu bir tür
-"

"Bakın, havai fişekler başlamak üzere," diye araya girdi.
Gökyüzü.

"Havai fişek mi? Melody, şimdi içim eriyor!" Nefes nefese kaldım, elimi
kalbimin üzerine koydum. "Yüzük alacak mıyım?"

"Aman Tanrım, çok sinir bozucusun!" diye bağırdı bana. Güldüm,
sandalyemden kalktım ve onu öpmek için eğildim.

Sandalyeme geri oturup içkimi aldım ve şehre göz gezdirdim. "Ben kivi
isterdim ama mango da güzel."

Çok .

"Bir kez daha Liam... biz kazandık."

YİRMİ BEŞ

"Bazıları deli doğar, bazıları deliliğe ulaşır ve bazıları da deliliğe itilir."

~ Emilie Autumn

DÖRT YIL SONRA

LIAM

1. GÜN

11:57 PM

"Eğer gelecek yıl da bu lanet polis yemeklerinden birini yapmak zorunda kalırsak aklımı kaçıracığım," diye homurdandım ve şoför otelden uzaklaşırken kravatımı çıkardım. Melody başını koluma yasladı ama cevap vermedi.

"Mel. Melody mi?"

"Ha?" Doğrulup bana baktı. Günlerdir kendinde . "İyi misin?" Uzanıp saçlarını yana doğru taradım. "Evet, sadece yorgunum." Başını salladı, koltuğuna geri oturmak için hareket etti.

"Bana yaslanmayı bırak demedim." Kaşlarımı çattım ve o da bana gözlerini devirdi. "Ben gidiyorum-" Farların tam kafasının arkasından geldiğini gördüm. "MELODY!" Çığlık attım ama ne o ne ben ne de şoförümüz bir şey yapamadan

Bir anda etrafımızdaki camlar patladı ve biz dönüp dururken o bana doğru .

Etrafımızda metal çıtırtıları... sonra karanlık.

5:04 AM

"Liam?" Onun sesini duydum.

"Declan?" Başucumda oturduğu yere baktım, berbat görünüyordu. "Bok gibi görünüyorsun."

O da şey söylemedi, sadece başını salladı.

"Bu ne ve o doktor bana ne verdi? Ağzımda pamuk varmış gibi hissediyorum." Ağzımı uzatıp dilimi dışarı çıkardım.

"Hafif bir yatıştırıcı"

"Neden?" Öfkeyle sordum... Hiçbir şey hatırlayamıyordum.

"Doktoru boğmaya hazırdın."

Bunun üzerine omuz silktim.

"Bu ilk kez olmazdı. Oh-" Kendimi yukarı iterken inledim ve o yardım etmek için hareket etti. "Ben hallederim. Yaralarım ne kadar kötü?"

"Kırık bir bacak ve omuzun yanı sıra yırtık bir kulak zarı ve birkaç çürük kaburga kemiği," diye cevap verdi, sanki benim lanet olası çizelgemden okuyormuş gibi.

"Peki ya Melody?" Boynumu uzattım "Araba çarptığında yan taraftaydı. O nasıl? Bizi aynı odaya koymaları gerekirdi, bana çok kızacak."

Hiçbir şey söylemedi.

Neden bir şey söylemiyor?

"Sana bir soru sordum kardeşim; karım nasıl?"

Sadece ayaklarına bakıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve içinde bulunduğum şaşkınlık tamamen kayboldu.

"Sana bir kez daha soracağım-"

"Lütfen yapma kardeşim." Derin bir nefes aldı, nefes verirken göğsü .

"Lütfen bana bunu söyletme."

"Ne söyleyeyim? Ne söylemek istemiyorsun? Sana sordum, karım nasıl?"

Cevabın 'biraz hırpalanmış ama iyileşiyor, çocuklarla birlikte' ya da 'uyuyor, onu sonra görebilirsin' olmalı. Bunlar söylenmesi zor şeyler değil Declan, o yüzden söyle!"

Ağzını açtı ve sonra başını salladı. "Melody... o... Liam... Ben çok... Kalbi buna dayanamadı."

Ne?

Ne?

Anlamadım.

"Declan, şu anda bana ne söylüyorsun?"

O kadar sessizdi ki ikimizin de nefes almadığını duyabiliyordum, tek ses koluma bağlı makineden geliyordu.

"Liam... onu kaybettik. Melody bu sabah 1:09'da öldü." Orada öylece oturdum, zihnim uzun süre boş kaldı.

Melody ölmüş

müydü? Karım ölmüş

müydü?

Chicago'yu yöneten kadın.

Çocuklarımın annesi.

Kalbimin atmasını sağlayan tek kişi ölmüştü. Güldüm.

O kadar çok güldüm ki kaburgalarım ağrıdı.

"Sen delisin," dedim ona, gülmekten kendimi alamıyordum. "Karımın kim olduğunu biliyor musun? O ölmedi. Benim karım ölmez Declan, o yüzden inandığım bir hikâyeye tekrar dene."

"O senin gibi büyük bir kanamayla acilen getirildi, ama kalbi

strese dayanamadı ve pes etti-"

"SAÇMALIK!" Kolumdaki serumu çekip yataktan kalkarak bağırdım.

"SAÇMALIK. Nerede o, Declan?"

"Liam-"

"Dokunma bana!" Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Nerede o?" dedim.

Melodi. Bu şaka hiç komik değil. Seni dinlemekten bıktım, o yüzden siktir git yolumdan."

Bacağımdaki alçı düz yürümemi imkânsız kılıyordu ama umurumda değildi. Kapıya doğru topallayarak yürürken denge için serum askısını tuttum. Neal ve çocuklar hariç herkes oradaydı; Mina, Cora ve annem dışarıda oturuyordu.

"Liam, dinleniyor olmalısın."

Gözlerinin içine baktım. "Anne, nedense Declan bugün benimle istiyor, eğer onu öldürürsem, nedenini artık biliyorsun."

"Liam, ben çok-"

"KES !" Bana doğru uzanan Mina'ya ters ters baktım. Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Melody nerede?" Hepsinin yüzüne baktım ve hepsi Declan'a benziyordu.

"Peki, bu lanet soruyu cevaplaması için tıp diploması olan birini bulacağım, çünkü bu sizin için çok zor!"

Koridorda topallayarak hemşire odasına doğru ilerlerken bir doktora rastladım - aslında kadın neredeyse beni eziyordu.

"Çok üzgünüm, ben-"

"Karımı arıyorum, Melody Callahan. 1.90 boyunda, siyah saçlı, kahverengi gözlü,

İtalyanca. Nereye gideceğim?"

Yavru bir geyik gibi bana baktı. Burnumun kenarını sıkarak derin bir nefes aldım. "O aynı zamanda vali..."

"Kim olduğunu biliyoruz." Yanına başka bir doktor geldi.

"Öyleydi" mi? Bu geçmiş zaman. Ne zamandır uyuyorum? Bir seçimi mi kaçırdım?"

Sessizlik.

"BİRİ KONUŞSUN!"

"Liam, seni ona götüreceğim." Declan geldi. "Dinlenmen gerek ."

"Declan, yemin ederim bu saçmalığa bir son vermezsen seni öldüreceğim. Ya beni ona götürün ya da ."

O onaylamadan önce herkes birbirine baktı.

"Bu taraftan Bay Callahan." Doktor Baby Deer beni asansöre götürdü ve asansöre bindiğimde hâlâ düşünemiyordum. Zihnim bomboştu, sadece boştu.

Ne kadar sessiz olurlarsa, kendi kalbimin atışını o kadar çok duyabiliyordum... çılgık atıyordum.

Kapılar açıldı ve ilk fark ettiğim şey, tıpkı annemi görmeye gittiğimde olduğu gibi, zeminin loş bir şekilde aydınlatılmış olduğuydu.

"Liam," diye seslendi Declan ben .

Başımı salladım. "Bu katı biliyorum. Bu kata daha önce de gelmiştim. O burada değil. Hadi gidelim."

"Liam-"

"O BU KATTA DEĞİL."

"Tamam," dedi. Asansöre tek başına bindi, diğer doktor gözden kayboldu. Kapılar kapandı ve yukarı çıktık, sadece ikimiz vardık.

Kapılar açıldığında bir grup insana "sonrakine binin," dedi. Tekrar kapanmalarını bekledik.

"Bana yalan söylediğini söyle," diye , yanımdaki direği kavrayarak. "Kabus gördüğümü söyle... Bana daha önce söylediklerinden başka bir şey söyle."

Cevap vermedi ve yavaş yavaş çöktüğümü hissettim.

"Bu asansöre ne kadar sürerse o kadar bineceğiz. Sadece siz... sadece siz onu görmeye hazır olduğunuzda ineceğiz."

Asla. Eğer babamı en son gördüğüm yerdeyse, o zaman asla.

8:11 AM

Üç saat. O kata geri dönmemiz üç saat sürmüştü. Bacaklarım bir noktada iflas etmişti ve bana bir tekerlekli sandalye getirmişti. O şeylerden nefret ederdim; bana çocukluğumu hatırlatırlardı. Kırık bir ayakla yürümeyi tercih ederdim... ama o gücü kendimde bulamadım, o da beni koridorun sonuna kadar götürdü. Odaya vardığımızda kendimi hasta hissettim, o kadar hastaydım ki göğsüm tekrar inip kalkmaya başladı.

"Liam-"

"Göster bana!" Buna inanamazdım. İnanamıyordum. Açacaklardı ve o orada olmayacaktı, biliyordum.

Adli çekmeceyi çekti ve gümüş yatağı çıkardığında ayağa kalktım.

"AH!" Nefes nefese .

"Çok özür dilerim." Ben hıçkırarak hıçkırarak ağlarken

Declan bana sarıldı. "Mel? Melody!"

Bu oydu. Orada öylece yatıyordu. Bu ? Bu şekilde ölmedi. Hayır.

Planlarımız vardı ve ben ona veda edememiştim... hatta... ona hiçbir şey söyleyememiştim. "Ahh! MELODY!"

Bu gerçek olamazdı.

Bu bir kabustu.

"Hayır! Bırak beni. Bırak beni." Onu ittim ve soğuk omuzlarını tutarak ona doğru ilerledim. "Melody kışını bu masadan kaldır. ! ! ! Sen ölmezsin, unuttun mu? Bunu sen söyledin! O YÜZDEN AYAĞA KALK!"

Hiçbir şey.

Ben. Onu. Her şey... hiçbir şeye eşit değildi.

YİRMİ ALTI

"Yani doğru, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, keder aşk için ödediğimiz bedeldir."

~ E.A. Bucchianeri

LIAM

3. GÜN

Tak tak.

Tak tak.

"Liam? Sana biraz yiyecek getirdim."

Yatağımın kenarındaki lambayı kaptığım gibi kapıya fırlattım, sonra tekrar yere uzandım, şişeyi tekrar dudaklarıma götürdüm ve tabletimdeki videonun tekrar başlaması için oynat tuşuna bastım.

"Liam, çek şunu yüzümden, yemin ederim sana zarar vereceğim."

Kamerayı kenara itti.

"Benimki gibi yüzü olan bir adamı nasıl incitebilirsin?" Kaydedilmiş bensenkronize olarak söyledim.

Düşünmek için durakladı. "Kendimi yaratıcı hissediyorsam bir çekiç, bir şaloma veya emniyet makası ile..."

"Bu aklı daha iyi kullanalım."

"Liam yapma! Liam! Liam! HAHA!" Onu yere yatırdım ve kamerayı yüzüne tuttum.

"Söyle."

"Neyi

söyleyeyim?

"

"Beni sevdiğini söyle."

"Liam bitirmeliyiz-"

"Sen söyleyene kadar kalkmana izin vermeyeceğim."

Kameraya doğru bir yüz ifadesi yaptı. "Beni zorluyor olman sayılır mı?"

"Evet, çünkü zaten bunu kastettiğini biliyorum."

"Sen öyle-"

"Söyle-"

"Aman Tanrım, tamam! Seni seviyorum, Liam. Ben, Melody Nicci

Giovanni Callahan, SENİ SEVİYORUM! Şimdi mutlu musun?"

O zamanki kadar sert bir şekilde gülümsedim. "Evet. Çok mutluyum çünkü ben de seni seviyorum."

Video kesildi... ve ben içtim.

5. GÜN

"Liam."

"Mel?" Fısıldadım, döndüm ama onun yerine annem yanımda diz çökmüştü. Elini başıma koydu ve ben de dönüp sayamayacağım kadar çok şişeye yüz yüze geldim.

"Liam, cenazeyi daha fazla erteleyemeyiz, iki gün sonra." "Git o zaman, ben burada kalacağım," diye fısıldadım ve bir şişe bulmak için uzandım. bir şey kalmadı.

"Liam, çocukların-"

"Kapıyı kilitleyebilir misin anne? Yoruldum."

Saçlarımı geriye taradı ve alnımdan öptü. "Bu gezegende başka hiç kimse bu acıyı benim kadar anlayamaz. Diri diri yanıyormuş gibi hissettiğini biliyorum ama yapacak çok işin var. Çocuklarının sana ihtiyacı var, benim de sana ihtiyacım var. Baban gittiğinde seni bırakmama izin vermedin, ben de seni bırakmayacağım.

şimdi de yap."

Gözyaşlarım burnumun üzerinden yuvarlanarak yanımdaki yere düştü.

"Çünkü ben bencilim, anne."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Yine alnımdan öptü. "Yemin ederim cenazeden sonra her şey daha farklı olacak."

Nasıl? Neden? Amaç neydi?

6. GÜN

"Sevgili Illinois valisi Melody Callahan'ın ölümünün üzerinden altı gün geçti ve dünya yas tutuyor. Bazı izleyicilerimiz bunu hatırlamayabilir ama Prenses Diana'nın ölümünün ardından İngiltere'deydim ve o ülkenin üzerinde dolaşan bulutlar bugün burada da mevcut. Callahan malikanesinin dışında, sadece Illinois'den değil, toplumun her kesiminden insanlar, çiçekler, mumlar ve oyuncak ayılar bırakarak, hatta bazıları aile kapısının dışına Melody Callahan'ın tuttuğu takım olan Cubs formaları bırakarak saygılarını sunmaya geldiler.

Yarın yapılacak cenaze törenine sadece siyasetçiler değil, Callahan'ların uzun süredir aile dostları olan Amelia London ve Noah Sloan gibi isimler de katılacak ve her ikisi de bu trajik kayıpla ilgili yorumlarda bulunacak. Birçok kişi bu büyük kadına saygılarını sunmak için her geliyor..."

Haberler bütün gün aynı şeyi söylüyordu. Açmak istememiştim ama lanet olası kumandayı bulamamıştım... Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbiri önemli değildi. Mermileri tabancaya yerleştirerek başımın yan tarafına doğru tuttum. Titrediğimi hissedebiliyordum... neredeyse bitmişti... acı... her şey

bitecek.

Tek yapmam gereken tetiği çekmekti.

Gözlerimi kapatırken aklımdaki son düşünce şuydu

"Bu Donatella, Melody Callahan'ın kızı- evden kaçıyor."

Tekrar televizyona döndüğümde tüylerim diken diken oldu. Kapılara koşan kızımı bakmak için ayağa kalktığımda, her şeyi teker teker sökmesini, posterleri yırtmasını ve oyuncak ayıları koparmasını izledim.

Yüzü o kadar kızarmıştı ki hasta gibi görünüyordu.

"Annem ölmedi! GİT BURADAN! GİT!" diye . Cora onu kollarına alarak peşinden koştu, ama Dona daha çok mücadele etti... daha çok ağladı.

Declan bir saniye sonra dışarı çıkıp onu sakinleştirmeye çalıştı ama Declan onu itip kaçtı.

Lanet olsun.

Silah elimden düştü. Orada öylece durup kızımın ekranda hıçkıra hıçkıra ağlamasını o kadar uzun süre izledim ki gözlerim yanmaya başladı. Banyoya girip duşu açmaktan -soğuk ya da sıcak olmasını umursamadan- ve alçım için bir örtü almaktan başka bir şey yapacak enerjim yoktu. Oturdum, kıyafetlerim hala üzerimdeydi, su saniyeler içinde beni sıırılsıklam etti.

"Ahh..." Elimi ağzıma kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladım, tekrar tekrar ileri geri sallandım. Ölmeyi istemek ama bunu yapamamak bir insanın yaşayabileceği en kötü ceza olmalı diye düşündüm.

Dışarı çıkmadan önce bir saat orada oturdum.

Dışarı çıktığımda çenemin etrafında uzamış kılları gördüm, koyu renkli

Gözlerimin etrafındaki gölgeler... Bunu açıkça görüyordum, sadece bununla uğraşmakla görevlendirilemezdim. Bir duş ve kıyafet değişikliği yeterliydi, sadece bir kot pantolon ve beyaz bir kazak. Bana verilen ama kullanmayı aklıma bile getirmedığım koltuk değneklerinden birini alarak derin bir nefes aldım ve Dona ile Wyatt'ın odasının kapısını açtım.

"Dona, dışarı çıkmamalıydın-" Ama hiçbirisi orada değildi.

"Sen benim annem değilsin, buradan!" Ethan'ın odasından seslerini duydum.

"Dona-"

"SİZDEN NEFRET EDİYORUM! NEFRET EDİYORUM! " diye bağırdı.
bir şey kırılmadan önce.

Göğsümü ovuşturarak ondan uzaklaşmak istedim. Onun acısıyla da başa . Yapamazdım ama yine de kapıyı açtım. Her birinin kafası bana döndü: Declan, Cora, Mina, Ethan, Wyatt, annem ve Dona.

Ethan pencere kenarında oturdu. Wyatt yatağında Dona'nın yanına uzandı ve diğer herkes kapının yanında durdu.

"Anladım," dedim ailemin geri kalanına. Hiçbir şey söylemediler, sadece bizi yalnız bıraktılar, kapı kapandığında yumuşak bir şekilde tıkladı. Hiçbiri yanıma gelmedi. Bunun yerine, Ethan arkasını dönüp pencereden dışarı bakmadan önce bir süre öylece baktılar. Dona yüzünü yastığına gömdü ve Wyatt kıpırdamadan yatıp tavana baktı.

Yatağın ucuna geçip oturdum, onlara ne söyleyeceğimden, hatta nasıl konuşacağımdan bile emin değildim.

"Yemek yediniz mi?" Ben sordum.

"Umurunda mı ki?" Ethan bana bakmadan karşılık verdi. Hayatında ilk kez bu kadar saygısızca konuşuyordu. "Sorun değil baba, sen yatağına dön. Ben Dona ve Wyatt'la ilgilenirim."

"Peki seninle kim ilgilenecek?" Kaşlarım kalktı. "Ne de olsa sen hâlâ bir çocuksun Ethan-"

"Ben artık çocuk değilim baba!" diye bağırdı bana. Gözlerine baktığımda tek gördüğüm acı ve öfkeydi. "Biz çocuk değiliz. Burada hepimiz yeterince büyüdük!

Bunca zamandır Wyatt ve Dona ile birlikteydim. Ben çocuk değilim!"

Ayağa kalkıp ona doğru ama o geri çekildi. Onu kendime doğru çekerek sarıldım.

"! Bırak! ! Sadece içmeye geri dön! Kendini öldüreceğini söylediler! Sen de gideceksin! O yüzden artık!" Bana vurdu ve itti ama ben ona daha sıkı sarıldım, kollarımı ona doladım ve başının üstünü öptüm.

"Sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim," diye fısıldadım, "ve her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim, küçük adam." İçinden bir hıçkırık koptu ve ona sıkıca sarıldım. "Benden çok daha güçlü olduğun için teşekkür ederim-"

"Lütfen baba, gitme" diye bağırdı ve bunu yaparken kollarını belime doladı. "Sen de gitme, lütfen, lütfen..."

Yanına otururken, bana bakması için onu zorlamadan önce birkaç kez göz kırptım. "Uzun bir süre hiçbir yere gitmiyorum. Amcaların ve teyzelerin yaptığımız tüm eğitimleri mahvedecek. Wyatt, Dona, buraya gelin."

Dona bana doğru koştu, bana sarılırken yüzünü öptüğümde ağlamaya başladı.

"Teşekkür prenses... Sizi televizyonda gördüm, bana yardımcı oldu." Beni aynı anda hem kurtarmış hem de öldürmüştü.

"Wyatt?" Kafamı kaldırdım ama gelmedi, öylece yatıyordu.

"Artık konuşmak istemiyor," diye fısıldadı Ethan bana.

Onu zorlamak istemedim çünkü konuşmak istemediğini değil, anlamıştım. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Hadi, hâlâ ağrım var. Uzanalım," dedim yatağın üzerinde kayarak. Wyatt'ı kendime doğru çektim ve başının yan tarafını öptüm. Dona ve Ethan karşı tarafa uzandılar... ve ilk kez Ethan'ın dev yatağı artık o kadar büyük gelmiyordu. Büyümüşlerdi; önümüzdeki birkaç yıl içinde Ethan da benim kadar uzun olacaktı.

"Baba, dondurma alabilir miyim? Sesim acıyor." Dona bana sarıldı.

"Elbette," dedim ve telefona uzandım. Wyatt uzandı ve telefonu bana uzattı. ama bir şey söylemedi. "Teşekkür ."

Yemeğimizi yedik.

Konuştuk.

Ağladık.

Sonra etrafımda uyuyakaldılar. Orada uzanıp nefes alışlarını dinlemekten başka bir şey yapamadım. Bu bana huzur veriyordu; her biri onun küçük parçalarıydı.

Altı gündür ilk kez uykuya dalmak için bir içkiye ihtiyaç duymadım.

7. GÜN

"Baba, yardıma ihtiyacın var mı?"

geçerken ona baktım. Evimize geri dönmemiştim.

Melody'nin ve benim odam. Onun yerine sabahı Ethan'la geçirmiş, annemin ona aldığı yeni takım elbiseyi giymesine yardım etmişim.

"Yapabilir misiniz lütfen? Bir elim eksik." Gülümsedim ve yüzümü ona döndüm, kravatımı nasıl bağlayacağımı bilmesini beklemiyordum. Ancak o uzandı ve mükemmel bir şekilde çevirdi, hatta boynuma kadar çekti. "Bunu nasıl yapacağını sana kim öğretti?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve keşke sormasaydım dedim. Çok büyümüştü, artık çok güzel bir genç kadındı.

"Teşekkür ederim prenses." Başının üstünü öptüm. Koltuk değneğini aldım ve banyodan çıktık. Ethan, Wyatt'ın ceketini giymesine yardım ediyordu... hâlâ konuştuğunu duymamıştık. O sabah ilk kalkan oydu, tek başına duş almış ve hatta hepimizi uyandırmıştı.

"Hazır mısınız çocuklar?" diye sordum.

"Evet," diye mırıldandı Ethan usulca ve Wyatt sadece bana baktı. Gerçekten hayır diyor gibiydiler ve ben de onları suçlamıyordum. Dona ona doğru gitti ve kollarını onunkilere doladı.

Tak .

"İçeri gel." Kapıya doğru baktım.

Cora, Dona'ninkine benzer siyah bir elbise giymiş olarak içeri girdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece yanıma geldi ve bana sarıldı. Ben de ona sarılmadan önce bir saniye öylece durdum.

"Her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım, annemle birlikte hiçbir şeyin aksamasına izin vermeyeceklerini biliyordum.

"Elbette." Yutkundu ve çocuklara geri döndü. Beyaz bir

Çocukların paltolarına yasemin, bileklerine de bileklik taktı. Çantasına uzanarak her birine birer güneş gözlüğü de verdi.

"Dışarı çıktığımızda, onları çıkarmak yere kadar... üzerlerinde tut."

"Teşekkür Cora Teyze," diye cevap verdi Ethan. Hareket bekledim ama etmedi; başını eğdi ve sonra onları kucakladı.

"Anneniz hepinizi çok seviyordu, tamam mı? Hem de çok" dedi ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Gitmek istemiyordum. Bunu yapamazdım. Ama onlarla birlikte koridora çıktım.

"Kardeşim." Neal bana doğru uzandı, elimi tuttu ve dimdik durdu. Protez bacağa alışması biraz zaman almıştı ama şimdi bunu anlayamıyordunuz bile.

"önden gidin, biz hemen arkanızda olacağız." Annem yanıma geldi, elini omzuma koydu.

Dona paniğe kapılacakmış gibi görünüyordu.

"Söz veriyorum hemen arkanda olacağım," dedim ona.

"Haydi, Dona." Helen elini tutarak ona doğru yürüdü ve o zaman tüm kadınların Melody'nin en sevdiği siyah elbisenin farklı giydiğini fark ettim.

Beni annemle bırakmadan önce teker teker gittiler. Ellerini yüzüme koydu.

"Sadece bugünü atlat," diye fısıldadı bana. "Orada kan var ve köpekbalıkları etrafta dolaşıyor. Ceann na Conairte olduğunuzu unutmamalısınız. Bizi güçlü bir şekilde ayakta görmeleri gerekiyor."

"İroni." Kırık koluma ve bacağıma baktım ama o başımı kaldırdı.

"Melody senin böyle konuştuğunu duysaydı, kocası için gurur duyar mıydı? Melody seni hep gücün için sevdi. Şimdi Callahan ailesinin de aynı derecede acımasız olduğunu göstermenin en önemli zamanı... hayır, şimdi daha da acımasız. Aksi takdirde, siz düşmüşken saldırmaya çalışacaklardır."

Kendimi farklı bir şekilde oluşturmam gerektiğini biliyordum ama otomatik pilottaymışım gibi hissediyordum.

"O'Phelan," diye seslendi uşağıma ve uşak yanıma gelip bana bir baston uzattı ve koltuk değneklerini aldı. Canım çok yanıyordu ama bir yanım acıyı hoş karşıladı; beni ayakta tutuyordu. Kolumu da askıdan çıkararak kendimi yeniden ayarladım.

"Daha iyi." Saçımı düzeltmeye çalıştı. "Bana tutun, her şey girecek." Bunu nasıl yaptı? Babamdan sonra mı? Günlerce, aylarca nasıl devam etti? Yıllarca, gülerek ve gülümseyerek... Nasıl yaşamaya devam etti?

"Baba." Dona koşarak yanıma geldi ve ben iniltimi bastırmak için dudağıma ısırdım. "Dona, dikkatli ol." Ethan onu geri çekti, gözleri kocaman olmuştu. "Özür dilerim-"

"Ben iyiyim. Hadi, arabaya binelim." Wyatt çoktan oturmuş bekliyordu. Kapılar açılırken başını cama yasladı. Tüm hediyeler ve notlar indirilmişti; ne zaman, emin değildim ama minnettardım.

Kiliseye kadar bize eşlik etmek için bekleyen polis arabaları vardı... ironi. Dürüst olmak gerekirse, bir hafta önce dünyanın neye inandığı, İrlandalıların ya da İtalyanların ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi.

Uzun yol normalden çok daha hızlı geçti; polis yolu açtığından beri sadece on dakika sürdü.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı Ethan.

Ben de, içimdeki kırık adam bunu söylemek istedi.

"Sevmediğimiz şeyleri yapmak zorundayız Ethan; bu lider olmanın bir parçası." Bu saçmalığı kolaylıkla tükürdüm, arabalar durduğunda kol düğmelerimi düzelttim... aynı kilisede evlenmiştik.

Böyle biteceğini kim düşünebilirdi ki?

Her zaman olduğu gibi, ailemiz en ön sıralara, tabutundan sadece birkaç metre gitti.

Dona, Melody'yi gördüğünde gözlerini kapatarak, "Hayır," dedi.

"Cora," diye fısıldadım. Onu bu halde görmelerine gerek yoktu... solgun... soğuk... Anladı ve iki adama gelip kapıyı kapatmalarını işaret etti. Dona başını paltomun içine soktu ve ben de ona izin verdim. Yüzümü buruşturmadım, üzerimdeki tüm gözlerden saklamadım.

Ben Ceann na Conairte'yim.

Ben Liam Alec Callahan'ım.

Ve onlara hatırlatmam gerekirse, .

Rahip kürsüyü hareket ettirdi. "Bir anne, bir eş ve kahraman olan Melody Nicci Giovanni Callahan'ın hayatını kutlamak ve yasını tutmak için buradayız."

DECLAN

Tabutunu cenaze arabasına taşımak için ısrar etmişti. Bastonunu

yanımıza geldi ve onu bizimle birlikte kilisenin dışına çıkardı. Taştan yapılmış bir adam gibi görünüyordu. Her yanı sertleşmişti... ama fiziksel acısının duygusal acısının yanında hiçbir şey olduğunu biliyordum. Ayaklarını yere bağlayan tek şey çocuklarıydı.

Ama bir , onu aşağı indirmeye başladıklarında, gözlerinde gördüm: o da atlamak istedi.

"Dur! Lütfen dur!" Wyatt çığlık atarak tabuta doğru koşmaya çalıştı ama Liam sanki Wyatt'ın bunu yapmayı planladığını zaten biliyormuş gibi onu sıkıca tuttu.

"Oh Tanrım." Cora soluk soluğa kaldı, kolumu sıkarken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Nasıl? Bu nasıl olabilir?"

Gözlerim üç aralık ötedeki Sedric'in siyah mezar taşına kayd, sonra hemen yanındaki babamınkine; babamın, annemin ve halalarımınkinin yanına... nasıl? Bu nasıl oluyordu? Her zaman olduğu gibi, olmaya da devam edecekti. Aşık olduğumuzda ya da bir aile kurduğumuzda sırtımızdaki hedefleri kaybetmedik. Mafyadakiler için aşk bir bok ifade etmez. Bu bir peri masalı değildi, kötü şeyler olur, hayat bu, korkunç, trajik... ama olur böyle şeyler.

Anne ve babamı kaybettiğimde ben onlardan daha gençtim.

Aşkın bir bedeli vardır. Güç için bir bedel vardır... ve bir noktada hepimiz bunu ödemek zorundayız. İşte böyle.

Ona bunu söylemek, karanlığı açıklamak istedim ama bunun yerine benden önceki mafya kocularının yaptığını yaptım: Yalan söyledim ve bir söz verdim.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama seni son nefesime kadar koruyacağım." Tek yapabildiğim buydu.

YİRMİ YEDİ

"Şarkı bitti, ama melodi devam ediyor..."

~ Irving Berlin

LIAM

7. GÜN

Eve geldiğimizde hava kararmıştı ve annem omzum yüzünden Wyatt'la birlikte içeri girdi. Uyanıktı ama mezarlıkta attığı çığlıklar ve ağlamalar onu çok yormuştu. Kendi başına zar zor yürüyebiliyordu. Hepimiz Ethan'ın odasına girdik ve o sadece yatağa uzandı.

"Hepinize bir şey söyleyeceğim," dedi annem, Dona ortalarına doğru sürünürken Wyatt'ın yanına oturarak. Komikti; neredeyse ergenlik çağındaydılar ama ne zaman içlerinden biri üzülse hep birlikte kalıyorlardı.

"Annen... vefat etmeden önce... sana bir mektup okumamı istedi." Elini çantasına attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hepsi ayağa kalktı.

"Şimdi okuyabilir miyim?" Her birine baktı ama cevap vermediler. "Lütfen," diye fısıldadım, umutsuzca duymak istiyordum.

Kâğıdı açarken çatırdadı ve okumadan önce derin bir nefes aldı.

"*Le mie piccoli leoni...*" Durakladı. "Doğru mu söyledim?"

"Benim küçük aslanlarım demek." Ethan gülümsedi. "Ve hayır söylemedin nine, ama sorun değil, okumaya devam et."

"Evet, efendim." Onun burnuna dokundu. "*Le mie piccoli leoni*, çok üzgünüm

Seninle değil. şu anda kalplerinizdeki acıyı, ne kadar kızgın ve şaşkın ama en çok da üzgün olduğunuzu hayal edebiliyorum. Ben de üzgünüm... çünkü daha iyi bir anne olsaydım sonsuza dek sizinle birlikte olabilirdim. Siz çocuklar ve babanız koruyucu olurken Dona'nın büyümesini, çıkmasını ve gülmesini izlerdim. Ethan ve Wyatt, eğer bir kadın kalplerinizde benim yerimi almaya çalışırsa, babanızın beni sakinleştirmeye çalıştığını görürdüm. Zihnimde, anı olmasını dilediğim pek çok mutlu hayal var. Hepinizle birlikte olmayı o kadar çok istiyorum ki. Hiç kimseyi üçünüzü sevdiğim kadar sevebileceğimi bilmiyordum. Hepiniz benim kalbimsiniz. Hayatımda pişmanlık duyduğum tek anlar sizinle geçirmedığım günlerdir. Nineme birçok mektup verdim, büyükbabanız Sedric'ten yazmayı öğrendiğim mektuplar. Her biriniz için birkaç tane var ve doğru zaman geldiğinde onları size iletecek. Hayır, Ethan, onları şimdi okuyamazsın ve Wyatt ve Dona, onları kendi başınıza bulamazsınız."

Annem duraklayarak onların şaşkın yüzlerine baktı. Bunlar onların tepkileri olacaktı; onları iyi tanıyan biri varsa o da Melody'ydi.

"Ethan, benim ilk hazinem, en kötü günlerinde bile benim oğlum olduğunu ve bunun senin için hiçbir şeyin imkânsız olmadığı anlamına geldiğini unutma. Evet, kardeşlerinle ilgilenmek önemli, Wyatt seni rahatsız etse bile-"

"Hey! Beni kızdıran o." Suratını astı, günlerdir ilk kez kendisi gibi konuşuyordu.

Ethan ona, "Bırak da bitirsin," diye karşılık verdi.

"Evet, Wyatt sizi rahatsız etse bile kardeşlerinize bakmak önemlidir, ancak kendinize de bakmanız gerekir. Sizin mutluluğunuz da önemli ve evet, mutlu olmalısınız. Hepinizin etrafta üzülmesini istemiyorum; bu

sadece beni üzüyor. Wyatt, kıymetlim, unutma sen de en az kardeşlerin kadar iyisin. Babanın favorisi yok ve sen önemlisin. Ethan'ın küçük kardeşine ihtiyacı var, başka kim onun arkasını kollayacak? Hep Ethan'ın her şeyi bildiğini söylüyorsun."

"Ben !" Ethan bu kez araya girdi ve Wyatt sırtarak dilini dışarı çıkardı.

"Çokbilmişler bazen küçük resmi göremezler, o yüzden yardım et Wyatt. Son olarak Don Don'um, kalenin yeni kraliçesi, buradaki en önemli iş sana düşüyor çünkü erkekler aptaldır."

"HEY!" Ben gülerken hem Wyatt hem de Ethan seslendi. *Tabii ki, Mel.*

"Kavga ediyorlar çünkü konuşmak için zaman ayırmaktan daha kolay ve çoğu zaman kastetmedikleri şeyleri söylüyorlar. Zor olacak ama Ethan ve Wyatt'ı kontrol altında tutabilecek biri varsa o da . Sen, Donatella, damarlarında İtalyan ve İrlanda kanı taşıyorsun; bir dahaki sefere seni kızdırdıklarında bunu onlara kanıtla... belki yeşil bile olabilirsin." Dona kıkırdayarak kollarını hâlâ olan kardeşlerine doladı. "Ayrıca Don Don, babana olabildiğince sık sarıl. O değerli saniyeler için yaşıyor... Ergenlik çağına geldiğinde makyaj yüzünden seninle kavga ettiğinde bunu sakın unutma, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdi, sanki Melody karşılarında oturuyormuş gibi. Bir bakıma öyleydi de.

"Hepinizi çok seviyorum. Uzun boylu, güçlü ve güzel olmak sizin için bir sorun olmamalı; bu sizin genlerinizde var... Bu yüzden sağlıklı kalın her zaman size göz kulak olacağımı unutmayın."

İşte bu . Mel'in o anda gördüğümüz görüntüsü kayboldu ve

Bu olduğunda, yüzlerindeki gülümseme de değişti... tamamen değil, ama sanki onun gerçekten orada olmadığını yeniden fark etmiş gibiydiler. Eskisinden daha iyidiler ama bu asla iyileşmeyecekti...

"Hadi yatağa gidelim," dedim onlara, altına girmeleri için çarşafı kaldırarak.

"Baba, örtmemize gerek yok." Ethan yüzünü buruşturdu ve okumak için masanın yanından bir kitap aldı.

"Kendi adına konuş." Dona gururla sırtıttı ve kollarını yeniden beş yaşındaymış gibi kaldırdı.

Wyatt da kollarını kaldırarak, "İyi geceler baba," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı. "Daha sonra döneceğim, şimdi uyu." Dona'nın alnına bir öpücük kondurdum.

ellerini alınlarına koydular.

Yatağın etrafında topallayarak, bacağımdaki ağrı daha da artarak, annemle birlikte odanın önüne geçtim.

"Mel'in senin için de bir notu vardı... Daha güçlü ilaçlarla birlikte odana koydum." Yanağımdan öptü. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum anne."

Kapıyı kapattıktan sonra başımı kapıya dayadım ve gidip gitmemeyi düşündüm. Kalbim bugün daha fazlasını kaldıramazdı... Zar zor dayanıyordum.

Ama yine de kapaıya doğru yürüdüm ve Dona ile Wyatt'ın odasından geçtim. Wyatt onun artık gitmesini istiyordu ama Dona hâlâ odayı paylaşmayı seviyordu; birbirlerini delirtmeden önce buna bir yıl daha verdim. Odamıza girip kapıyı açtığımda acı bir dalga gibi üzerime çöktü. Orada farklı hissediyordum.

Masamın üzerindeki beyaz zarfı gördüm ve boğazım kurudu. Ne söyleyebilirdi ki... Bu lanet mektubu ne zaman yazmıştı ki?

Elimi uzatıp açarken ellerim titredi.

Özür dilerim.

Bu mıydı?

"Lanet olsun sana Melody... lanet olsun sana." Arkamı döndüm ve kâğıdı odanın öbür ucuna fırlattım. "BU MI? GERÇEKTEN MEL!" Gökyüzüne doğru çığlık attım.

"Özür dilemek benim için ne kadar zor olsa da, bu çok şey ifade ediyor, değil mi?"

Donup kaldım. Nefes almayı bıraktım. Hastalanmak üzere miyim yoksa deliriyor emin değildim.

"Arkamı dönersen kaybolmayacağım, ben hayalet değilim" dedi. Arkamı dönemedim. Orada öylece durdum.

Deliriyorum. Aklımı kaybettim. Çok zekice, çocuklarım beni akıl hastanesine kapatacak.

"Liam, benim. Gerçekten buradayım."

"Gerçekten burada olamazsın," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Seni gördüm... ölü... soğuk ve çok ölü. Seni gömmeden önce tabutuna baktım... yani aklımı kaybediyorum-"

"Bendim... sadece... Gerçekten ölmüşüm gibi gösterdik."

döndüm, kalp krizi, felç ya da sadece öfke olduğundan emin olduğum göğsümdeki ağrı konuşmamı engelleyen tek şeydi. Kot pantolon ve gündelik bir tişörtle karşımda duruyordu. Kahverengi gözleri sadece ağladığını tahmin ettiğim için şişmişti... neden? Hiçbir fikrim yoktu, çünkü sözde eşini kaybetmiş olan bendim.

Ağzımdan çıkan tek kelime "Biz mi?" oldu.

"Evelyn, Frankie ve ben. Fedelin bulduğu biyokimyacı... gerçekten faydalı çıktı!"

Düzgün düşünemiyordum. Onu boynundan yakaladım ve vücudunu duvara çarptım. "AKLINI MI KAÇIRDIN SEN?"

"Liam... beni dinle!"

"Hayır!" Ondan uzaklaştım, tüm vücudum titriyordu. Bu saçmalığa inanamıyordum. "Hayır, konuşma hakkına sahip değilsin, ölü insanlar konuşmaz. Yedi gün Melody, yedi lanet gün ve sen buraya gelip beni dinle mi diyorsun? Benimle taşak mı geçiyorsun? Ya uyanırım ya da bu gece ikimizden biri gerçekten ölür!"

"Sana takıntılıyım Melody. Ne yaparsan yap, seni her zaman affedeceğim. Beni öldürsen bile seni her zaman affedeceğim." Sözlerimi bana tekrarlardı ve neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Aman Tanrım." Söyleyebildiğim tek kelime bunlardı. Ellerim havadaydı, ona vurmaya hazırdım ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Bunu bizim için yaptım... için." Duvara yaslandı.

"Bizim için ailemizin üzerine nükleer bomba mı attın? Nasıl yani? Lütfen açıkla, çünkü belki de ölü numarası yapmanın nasıl iyi bir şey olabileceğini anlayamayacak kadar aptalım! Seni kaltak!"

Başını öne eğdi.

" ama, sen evrenin efendisisin Melody. Biz Dünya'daki küçük insanlar için büyük planını açıkla!"

"Neredeyse ölüyordum..." diye fısıldadı, sonunda başını kaldırıp bana baktı.
"Dört yıl

Liling beni vurduğunda, o an gerçekten öldüğümü düşündüm. Kafamda sana veda ettim ve bunu yaptığım an, veda etmek istemediğimi fark ettim. Seninle yapmak istediğim milyonlarca şey var, daha önce hiç düşünmediğim şeyler aklıma geldi Liam. Seninle İtalya'da gnocchi yemek istiyorum. Romanya'da Transfagarasan Otoyolu'nda motosiklet sürmek istiyorum. Amsterdam'ın kırmızı ışıklı bölgesinde gerçekten boktan bir motelde kalmak istiyorum. Hepsi o bir saniyede aklımdan geçti ve ne zaman diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu şansa asla sahip olamayacaktık. Hayatımızın geri kalanını kavga ederek, dövüşerek ve savaşıarak geçirecektik. Tanrı bilir Orlando'nun beni, bizi ya da çocuklarımızı öldürmek isteyen başka piç çocukları da vardır. Başkan olsam ne olur? Bu şehri sekiz yıllığına terk edip geri dönersek, yeniden savaşımaya başlarız... Kendi halkım bana bunu sadık olmadıklarında kanıtladı. Neden o insanlar için savaşıyorum ki? Başkan olmak istemiyorum! Gücüm vardı ve ben sadece gnocchi istedim..." Yıkıldı ve gülmeye başladı, gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"M... BEN..." Ne diyeceğimi bile bilemedim.

"Buna inanamıyor musun? Seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Kanlı Melodi olmam gerektiğini biliyorum, güç her şeyden önce gelir ve on yıl önce bunun ben olacağıma asla inanmazdım. Ama mutluydum Liam, bizimle ve ailemizle. Mutluydum ama tuzakları, tehlikeleri görmeye devam ettiğim için bundan asla zevk alamıyordum. Babam bana ölene kadar rahat edemeyeceğimi söylemişti. Ben öldüm... en azından dünyanın geri kalanı için."

Yatağımızın önündeki kanepeye oturarak derin bir nefes aldım. "Peki ya çocuklarımız? Ne? Melody, onları terk ettin... Belki de terk etmedin.

hangi delikte saklanıyorsanız saklanın, ama dünya kızımızın yıkıldığını gördü-"

"Gördüm... ve ondan önce seni silahla gördüm." Sözümü kesti, yavaşça yere düştü. "Neredeyse geri arayacaktım ama Dona dışarı çıktı ve seni durdurdu.

Hayatımın en korkunç anıydı ve Dona'yı görmek... beni neredeyse yıkıyordu."

"Ve gnocchi istediğiniz için çocuklarımızın hayatta olan bir annenin yasını tutmasına izin mi verdiniz?"

"Ben soğuk Liam'ım, kalpsiz değil." Benimle alay etti.

"Emin misiniz? Çünkü bunu söylemek benim için zor. Melody, onları kırdın!

Annenin sana yaptığının aynısını yaptın. Yıllarca seni kendinden kurtarmaya çalıştım, hepsi ne içindi? Hiçbir şey öğrenmediğini kanıtlamak için-" "Söyle

bana Liam, kaç tane mafya patronu tanıyorsun?

mutlu istikrarlı yuvalar?" Cevap veremedim. "Aynen öyle. Senin ailen gördüğüm en yakın aileydi ve sen yine de berbat bir çocukluk geçirdin. Bizim çocuklarımız mı? Her gün her saniye onları ne kadar çok sevdiğimizi gösterdik. Onları eğitirken bile ailelerimiz kadar soğuk olmayı kendimize yediremedik. Onlar Giovanni-Callahan'ın çocukları; yumuşak olamazlar. Beş yıl içinde Ethan yasal bir yetişkin olacak. Eğer biz gitmiş olsaydık, insanlar sırf bir açıklama yapmak için onları öldürecek. Çocuklarımı seviyorum. Onları o kadar çok seviyorum ki... burada oturup iki oda ötede olduklarını ve onlara dokunamayacağımı bilmek cehennem azabı gibi... ama bu onların bu şehrin gördüğü en acımasız ve güçlü insanlar olarak yetişmeleri anlamına gelecekse bunu yaparım. Sarılmak ve öpmekle acımasız olunmaz. Bizi biz yapan acıdır. Harika olacaklar... Yüksелеcekler

Bunun da ötesinde... Biri onlardan şüphe ettiğinde ve onlar da yanıldıklarını kanıtladıklarında her seferinde gülümseyeceğim."

Bana gülümsedi ama yine de tek gördüğüm gözlerindeki yaşlardı.

"Melody, bu çok fazla... Bu... Ben..." Bunu geri almanın bir yolunu düşünmeye çalışırken zihnimde Dona'nın yüzünü görmeye devam ettim.

"Bunu nasıl düşünebildin? Onları nasıl terk edebildin?"

"Şunu söylemeyi kes-"

"Flaş haber, Melody, sen yaptın! Onları paraşütsüz uçaktan attın! Ne yapacaktın, hayatlarının geri kalanında onların büyümesini uzaktan mı izleyecektin? Nasıl-"

"Buna ceza diyebiliriz." Acı acı kıs kıs güldü. "Yaptığım, yaptığımız her şey için karma. Hayatımın geri kalanında kendi çocuklarıma yakın olamayarak döktüğüm kanın acısını hissedeceğim. Söylesene, başka türlü bu iş nasıl yürürdü? Hepimiz birlikte ölmüşüz gibi yapmayı düşündüm ama kimse buna inanmazdı ve inansalar bile çocuklarımız hayatlarının geri kalanında saklanmak zorunda kalırlardı. Chicago'ya asla geri dönemeyeceklerdi. Ergenlik çağına gelene kadar beklerim diye düşündüm... ama o zamana kadar çoktan kendi yollarına saplanıp kalmış, asla gerçekten savaşmak zorunda kalmamaya alışmış olurlardı-"

"Emilio'yla savaşmak her şeyi değiştirdi. Tehlikeyi anladılar, kaçırıldılar-"

"Gideli yarım saat bile olmamıştı. Evet, korkutucuydu ve evet Ethan zamanı geldiğinde gerekeni yapacağını kanıtladı... ama biz onun yanıdayken, birkaç yıl içinde bu durum arka planda kalacaktı. Ben de düşündüm ki

onlara hala hayatta olduğumu söyledim, ama bu amacımı boşa çıkardı. Ve en döndüm. Söyle bana Liam, çocuklarımızın biz öldüğümüzde kopacak fırtınalarla başa çıkabilecek kadar acımasız olmalarını nasıl sağlarız? Birini kırmadan nasıl güçlü yapabilirsin? Bu ailede kim kırılmadı ki? Cora kuzenini öldürdü ve bana kalbini verdi, Mina intikam almak için yıllarca bekledi, Declan anne ve babasını genç yaşta kaybetti - her ikisini de ve onlardan çok daha gençti. Sen hastaydın, Neal görmezden gelindi ve göz ardı edildi. Mafya bu. Günün sonunda en çok kırılan kişi kazanır."

Ağzından çıkan kelimeleri anlıyordum ama hoşuma . "Neden... planlarımızı her zaman birlikte konuştuk... neden

Bana söyler misin?"

"Çünkü beni çok seviyorsun ve çocuklarımızı da en az kadar seviyorsun. Eğer sana söyleseydim... bunu paylaşsaydım... bana onlar büyüyene kadar beklememi söylerdin. Ya da daha kötüsü, kabul ederdin ve acıyı taklit edemezdin. Sedric öldüğünde seni gördüm; zar zor iş görebiliyordun. Tüm bunları sırf şüphelerim olsun diye yapmadım. Sadece şehirle değil, ailemizle de. Declan gün içinde fark ederdi, Cora'yla konuşurdu. Cora rahatlayacaktı, Neal ve Mina da anlayacaktı. Satmak için sana ihtiyacım vardı. Evet, seni kullandım ve özür dilerim. Bu bir nükleer bomba değildi, bir drone saldırısıydı.... Frankie'yi bile öldürmek zorunda kaldım. Sadece ben, sen ve Evelyn biliyoruz."

Yüzümü ovuşturdum, beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. "Peki ne yapmam gerekiyor, ben de ölmüş gibi mi yapayım ve birlikte kaçalım mı?"

"Soğuk olduğumu , kalpsiz değil. Çocuklarımızı şimdi bırakamazsın. Onlar daha çok küçük, ayrıca insanlar bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenir."

Evet, hayatta olmayan karım delirmişti; artık . "Yani çocuklarımız hazır olana kadar onlarla kalmamı mı istiyorsun? Ben bekâr babayı oynarken sen nerede gnocchi yiyeceksin?"

Yüzünü bana çevirdi. "Gnocchi'min keyfini gerçekten kaçırıyorsun."

"Melody!"

"Evet!" diye karşılık verdi. "Gölgelerde olacağım, senin ve çocuklarımızın büyümesini izleyeceğim ama asla orada olmayacağım. Ve Ethan'ın hazır olduğunu düşündüğün zaman . Sen istemedikçe seni terk etmeyeceğim... Umarım etmezsin. Sen küçük şeylere bakıyorsun; ben büyük resme bakıyorum. Buradan mutlu ayrılmamızın tek yolu erken ayrılmamız."

"Melody, yıllardan bahsediyorsun!"

"Seni bekleyebilirim Liam çünkü çok uzun bir hayat yaşamayı planlıyorum. Kimse beni aramazken, hepinize göz kulak olabilirim-"

"Hava almam lazım," diye fısıldadım, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Güneşten saklanan bir vampir gibi köşeye doğru ilerledi.

"Kimse beni göremez," dedi tekrar.

Gözlerimi devirerek kapıyı açtım ve arkamdan kapattım. "Mükemmel zamanlama, en sevdiğin atıştırmalığı yaptım," dedi annem bana, cam kavanozdaki kırmızı jöleyi tutuyor.

"Anne, dünya ayaklarımın altından kaydı-"

"Özel olarak konuşalım." Benimle kollarını birleştirdi ve beni odasına doğru götürdü. "Hâlâ üzgün görünüyormuş gibi yap." diye fısıldadı.

Yüce Tanrım... yardım et, etrafım deli kadınlarla çevrili.

Odasına girdiğimde ilk fark ettiğim şey duvarına astığı tüm fotoğraflar oldu. Her aile etkinliği ve okul portresi oradaydı, birçoğu babamla . Ne zamandır odasına girmemiştim... Hatırlayamıyorum bile.

"Her sabah günü atlatmak için buna bakıyorum," dedi bir kaşık jöle alarak. "Artık çoğu gün işe yarıyor ama diğer günler babanın beni terk ettiği gün kadar kötü geçiyor. O acıyı şimdi anlıyorsun, değil mi?"

Kaseyi ondan aldım. "Yalan söyledi. İkiniz de yalan söylediniz. Ancak, böyle bir şeyle ortaya çıkması... bu şimdiye kadar yaptığı en bencilce şey. Bir anne olarak yaptığı tüm iyilikleri yok sayıyor. Hiçbir iyi anne bunu yapamaz... Bu çok zalimce."

Derin bir nefes almadan önce, "Dokuz ay boyunca bir çocuğu taşıyana ve koca kafasını dışarı çıkarmak için saatlerce doğum sancısı çekene kadar anneler adına konuşma," diye tersledi. "Ethan, Wyatt ve Dona'ya baktığınızda bunu görmek zor. Onların acısı her şeyin önüne geçiyor. Onlar hâlâ genç. Onlar için acı çekiyorum ve tam da yüzlerine bakmaya dayanamayacağımı hissettiğimde babanı hatırlıyorum. Neredeyse her şeyini kaybetmeden Ceann na Conairte olamadı. Çocukken acı çektin, pek çok kez avlandın-"

"Sen neden ?" *Avlandım mı?*

"Babanız hepinizin okula gitmesini istiyordu. Keskin nişancıları, adam kaçıranları, bizden nefret eden ve Callahan'ın kanını dökmek isteyen insanları durdurmak için kaç kez devreye girdiğini biliyor musunuz? Dünya soğuk, kirli, acı verici ve kanlı. Çocuklarınızın bunu bilmesi gerek yoksa ölecekler.

Ben gitmeden önce bu aileden başka kimseyi mezara gömmeyeceğim. Baban yüzünden duyduğum suçluluk beni bazen ayakta tutuyor."

"Suçluluk mu?"

Başını salladı ve fotoğrafına dokunmak için uzandı. "Babanın bana en güzel hediye verdiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, ne olduğunu hiç söylemedin."

"Kontrol," diye cevap verdi. "Melody'nin yaptığı şeyi o yıllar önce planlamıştı. 'Vedalaşmaya hazır olduğunda bana söyle ve ortadan kaybolalım. Bunu en başından beri söylüyordu ve her şeyi bırakacaktı. Bu aileden başka kimse yapamazken biz bu hayattan çıkmayı başaracaktık. Her seferinde gitmeye hazırdı - sen iyileştikten sonraki on altıncı doğum günün, yetişkin olduğun on sekizinci doğum günün, yirmi birinci doğum günün, hatta Melody'yle evlendikten sonraki hafta - gitmemiz gerektiğini söyledi, ama çocukken sizi bu kadar özledikten sonra henüz hepinizi terk etmeyi kendime yediremedim. Kendime biraz daha zaman dedim. Bir gün daha bekleyelim, o da bir yıl oldu. Sonra bir baktım ki babanızın kanı üzerime bulaşmış ve o gitmiş. Artık hiçbir şey için gün yoktu. Shamus ve Margaret Callahan'ın son çocuğu da öldürüldü. Eğer baban bunca yıl sonra bugün bana geri dönse ve bunu benim için yaptığını söylese, onu tokatlardım, evet, ve sonra onu öperdim ve asla bırakmazdım. Hayatımda ilk kez kendi oğlumu kıskanıyorum, çünkü seçme şansım olsaydı, geri gelen Melody olmazdı..."

Alt dudağını ısırıp ve gözyaşlarını kırıştırarak başını resminin üzerindeki duvara yasladı. Hiçbir şey söylemedim; söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Jöleyi şifonyerinin üzerine koyup ona sarıldım. Onun mu yoksa benim mi ağladığımdan emin değildim.

Kilo vermişti ama kendini bu kadar küçük

hissetmesi hoşuma gitmiyordu. "Git Liam,

lütfen, uzun bir gün oldu."

"Anne...tamam." başka ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece başını öptüm ve kapıya doğru topallayarak giderken bastonumu kavradım.

Dışarı çıktığımda Declan elinde bir şişe konyak ve İrlanda kekleriyle duvara yaslanmış beni bekliyordu.

"Ailem öldüğünde bana bunları getirdiğini hatırlıyorum..." Zorla gülümsedi.

"Meyve getirdiğimi hatırlıyorum, konyak değil," diye fısıldadım. Omuz silkti. "Daha sert bir şey istersin diye düşündüm."

İlk defa içmek istemedim. Zihnim zaten çok bulanıktı... Beni rahatlatmak istediğini biliyordum ama o anda bunu kabul edemezdim.

"Görüşürüz, Declan." Ondan uzaklaşmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Odanızdaki kameraları kapatmışsınız," dedi. Bunu ben yapmamıştım ama kimin bildiğine dair bir his vardı içimde. "Sakın bir şey yapma... Seni de gömmek zorunda bırakma bizi."

Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Liam."

"Çocuklarıma söz verdim. Sabah burada olacağım. Sadece... git," dedim ama odama geri dönen ben oldum.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek etrafıma bakındım ama orada değildi. Bir parçam aklımı kaçırdığıma, beni çok zorladığına inanıyordu. Bu çok acı veriyordu... ama yine de onu arıyordum. O bir saplantıydı. İkimiz de deliydik. Hayatlarımızı yaşama şeklimiz, başkalarının hayatlarını alma şeklimiz.

Sevme şeklimiz... Hiçbiri normal değildi.

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye fısıldadı, dolabının köşesinde oturuyordu, önünde bir şişe şarap vardı ama içmiyordu.

"Tanrı biliyor ya, ayakkabılarını seviyorsun," diye cevap verdim.
"İçmeyecek misin?"

Bana *Las Pasiones de Melody*'nin yeni konusunu anlat."

Saçlarını kulaklarının arkasına tarayarak gülümsedi. "İstiyorum ama sarhoş olursam çocukların yanına gideceğim; zar zor . Geçen sefer kaybolduğum zamanki gibi değil Liam. Hiç umut yok. Kendimi sildim."

"En azından oyununun zirvesindeyken gittin," diye mırıldandım ona bakarak. Tüm şehir onu şimdi, hayattayken sevdiklerinden daha çok seviyordu... insanlar böyle acımasızdı.

"İlk gün neredeyse pes edip geri dönüyordum," diye itiraf etti.

"Neden dönmedin?"

"Annen beni durdurdu."

Bunun için teşekkürler anne... Ofladım, yanımdaki bastonu daha sıkı kavradım. "Eğer buna karşıysan Liam, bunu yapmayacağım-"

"Yani beni zorlayacağını mı düşündün? Her zamanki gibi? Önce davranayım, o da beni affetsin mi? Böyle mi düşündün? Sahip olduğumuz her şeyi yok ... Beni yok ettin. Ne zaman geriye baksam, kendimi senin peşinden koşarken görüyorum. Çok yoruldu. Seni kovalamaktan yoruldu, Melody."

"Tamam," diye fısıldadı, ayağa kalktı ve yanımdan geçti. "Şehir dışında olacağım-"

Kolunu tutarak onu tokatlamak istedim. "Nasıl oluyor da benden bu kadar kolay uzaklaşabiliyorsun, lanet olası?!"

"Kolay mı?" Kadın kolunu . "Benim için hiçbir şey kolay değil Liam.
HİÇBİR ŞEY! Sen-"

Onu öpmek hava almak gibiydi. Vücudunu benimkine hissetmek kalbimi hızlandırdı ve o anda hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü o oradaydı... yaşıyordu.

MELODİ

8. GÜN

Hayatım boyunca bana pek çok şey söylendi.

Orospu

.

Fahişe.

Amcık.

Canavar.

Şeytan.

Cadı.

Kalpsiz.

Liste uzayıp gitti. Çocukluğumdan beri kendimi zorladım. Babam için, aile şirketi için, herkes için, kendimi o kadar sertleştirdim ki artık bir kalbim olup olmadığından bile emin değildim. Sonra onunla tanıştım ve etrafımı saran taş yavaş yavaş çatladı. Onunla savaştım. Onunla savaştım çünkü güçlü olmam gerekiyordu. Dünya kadınlar için yaratılmamıştı. Olmak istediğim son şey, aşk romanlarında kurtarılması gereken ya da erkekler için kendini mahveden kadınlardan biri olmaktı.

Gün batımına doğru gitmek diye bir şey yok.

Sonsuza dek mutlu son diye bir şey yok.

Hayat acıydı ve bununla başa çıkmak zorundaydınız.

Bunlar babamın bana öğrettiği derslerdi ve onunla tanıştığım güne kadar bunları bir kez bile sorgulamamıştım. İğrenç ve korkunçtu... Onca savaş, kan ve eğitimden sonra ben de herkes gibi bir kadındım ve sonsuza dek mutlu olmak istiyordum. Onu istiyordum.

Başını çıplak göğsüme "Seni nasıl saklayacağım?" diye fısıldadı. Ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Bir yolunu ... Sonunda herkes bir metresin düşünecek," diye cevap verdim.

Güldü. "Evlendiğimizden beri karım ve metresim olduğunu iddia ediyorsun."

"Çünkü ikisinin birden olmasındansa seni daha fazla strese sokacağımı biliyordum.

Melody Callahan, ben bir kutu çikolata gibiyim: Bir sonraki adımda ne tür kadın olacağımı asla bilemezsiniz."

"Evet, biliyorum."

"Ben bile sen nasıl bilebilirsin?"

Doğrulup bana baktı. "Ne olsun, sen hâlâ benim kadınımsın. Bu çok özel, tek üretim bir kutu çikolata."

Elimi göğsünün üzerine koyarak dudağımı ısırdım.

Sorun yok. Bunu başaracağız.

"Seni seviyorum Liam. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim... Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum." Söylemeden duramadım.

Dudaklarından önce başımı, sonra burnumu, gözlerimi ve yanaklarımı öptü.

benimkinin üzerinde gezindi. "Ben de seni seviyorum... benim güzel sahibem."

EPILOG

"Bir zamanlar altın ülkesinden bir kadın vardı.

Kalbi çok soğuktu.

Bir adamla tanışmış, onun klanına katılmış, hikaye böyle anlatılır.

Savaştlar, kan döktüler,

hükmettiler ve kandırdılar,

Yine de her şeyin bir sonu vardır.

Kalbini verdi ve mezara gitti, Onların acımasız

suç dalgasını sona erdirdi."

~ *J.J. McAvoy*

BİRKAÇ YIL, ÜÇ AY VE ON DÖRT GÜN SONRA

MELODİ

Ben motosikletimin yan tarafına yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş bir haldeyken helikopter iniş pistine yanaştı; o ise kot pantolon ve siyah V yakalı bir gömlek giymiş, omzunda sadece bir spor çantası taşıyarak dışarı çıktı. Saçlarının şakaklarına biraz ak düşmüştü ve şurasında burasında birkaç kırışıklık vardı ama onunla ilk tanıştığım zamanki gibiydi, hatta ondan daha seksiydi.

"Geç kaldın." Ters ters baktım. "Birkaç gün geciktim."

"Bunca zamandır burada , değil mi bebeğim?" Sırıttı ve belimi kavramadan önce çantayı ayaklarımın dibine bıraktı.

"Aslında öyle. Sanırım köklerimi bile saldım," dedim kolumu boynuna dolayarak. "Sizi özledim, Bay Callahan."

"Sadece Liam; Bay Callahan artık bizim oğlumuz." Gülümsedi ve dudaklarımı usulca öptü. Onu son gördüğümünden bu yana bir ay geçmişti ama bana yıllar geçmiş gibi gelmişti. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü gömleğimin içinden göğsümü kavradı ve sıkıca sıktı.

"Aşağı oğlum," dedim usulca, .

"Hayır," diye sııttı, kıcıımı kavradı ve beni kendisine doğru itti. "Şimdi geri çekilmek için çok uzun süre bekledim."

"En azından evime geri dönebilir misin?" Uzandım ve ona bir kask .

İnledi ama miğferi aldı. "Eğer kalırsam."

"Yapmalısın. Şimdi , yaşamaya başlamamız gereken uzun bir hayat var," diye cevap verdim mutlulukla.

"Söz veriyor
musun?" "Yemin
ederim."

"O zaman sanırım artık bunu engelleyecek bir şey yok. Yolu göster, aşkım." Bisikletinin park ettiği ve onu beklediği yere doğru yürüdü, bacağına tekme attı ve oturdu.

"Ayak uydurmaya çalış, bebeğim." Destek ayağını ittim.

"Her zaman," diye bağırdı ve yola koyulduk.

Geri döner miydik? Hayır.

Nereye gidiyorduk? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama orada birlikte olacaktık.

Babam haklıydı: Hayatta olduğum sürece asla huzur bulamayacaktım. Artık dünya öldüğümüzü düşünüyordu.

"Hey!" diye bağırdım geçerken.

"Büyükanne gibi sürüyorsun! et!" diye bağırdı bana.

Herkes için sonsuza dek mutlu bir yaşam olmayabilirdi ama benim istediğim her şeydi.

J.J. McAvoy'dan daha fazlası

Acımasız İnsanlar Serisi

ACIMASIZ İNSANLAR

DOKUNULMAZLAR

AMERİKAN

SAVAŞÇILARI

DECLAN+ CORALINE

KANLI BİR KRALLIK

Tek Başlıklı Yeni Yetişkin Romantizm

SIYAH GÖKKUŞAĞI

ŞEKER BEBEK GÜZEL

ELI VE GWEN ARASINDAKİ O ŞEY

Çocuk Yıldız Serisi

ÇOCUK YILDIZ:

Bölüm 1 ÇOCUK :

Bölüm 2 ÇOCUK :

Bölüm 3

ÇOCUK YILDIZ: tam roman

Yazar Hakkında

J.J. McAvoy Montreal, Kanada'da doğdu ve şu anda Carleton Üniversitesi'nde Beşeri Bilimler okuyor. Üç çocuğun en büyüğüdür ve yıllardır yazmayı sevmektedir. Shakespeare trajedilerinden Pop Kültürüne kadar her şeyden ilham alıyor. İlk romanı Ruthless People çok satanlar listesine girmiştir.

Lütfen sosyal medya kanallarından herhangi biri aracılığıyla iletişimde kalın.

<http://iamjjmcavoy.com/>

<http://jjmcavoy.tumblr.com/>

<https://twitter.com/JJMcAvoy>

<https://www.youtube.com/channel/UCjZyrCxoOpsUIXmB0zHDKw/videos>

<https://www.facebook.com/iamjjmcavoy>

<http://instagram.com/jjmcavoy>

<https://www.pinterest.com/jjmcavoy52>/<https://www.pinterest.com/jjmcavoy52>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

